

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ ΤΟΥ ΘΥΜΟΥ

Πότε καὶ πῶς πρέπει νὰ θυμώνετε

Δὲν ὑπάρχει ἀνθρώπος πού νά μὴν ἐκπ. θυμώσει στὴ ζωὴ του. Κι' ὁ ἴδιος ὁ θεὸς ἀλλοτρεῶς μᾶς ἐδῶσε τὸ παράδειγμα! Ἐδίωξε ἐπὶ τὴν Πρωτοπλάστους ἀπ' τὸν Παράδεισον πᾶν ἀνθρώπου καὶ θυμώ για τὴν παρακοή του. Ἀπὸ τότε, εἰς μέθα ὅλοι «τέκνα τοῦ θυμοῦ», ὥπως ὀνομάζει ἡ Ἁγία Γραφή τὸ ἀνθρώπινο γένος.

Πάνω στὸ θυμὸ του, ὁ Κáιν σκότωσε τὸν ἀδελφὸ του. Κι' ἀργότερα ἕνας δευτέρου θυμοῦ τοῦ Παντοκράτορος ἐφῆρε τὸν Κατακλυσμῶ, πού ἐσάρωσε τὴν ἀμαρτωλὴ ἀνθρωπότητα.

Ἡ Ἁγία Γραφή ἀναφέρει ἐπίσης τὴν φορικτὴ καταστροφὴ πού ἐπαθεν τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορα ἀπ' τὴ θεϊκὴ ἀγνῆ.

Ἀλλὰ κι' ἡ ἀρχαία ἐλληνικὴ μυθολογία εἶνε γεμάτη ἀπὸ παραδείγματα θεϊκῶν θυμῶν — ἀλλοτρεῶς αὐτοὶ ἀρχαῖοι Ἕλληνες φανταζόντουσαν τοὺς ἐξουσίαν προκείμενους μ' ὅλα τὰ ἀνθρώπινα ἐλαττώματα καὶ πάθη. Ὁ Ζεὺς, ἡ Ἥρα, ἡ Ἀρτεμις, ἡ Ἀφροδίτη, ὅλοι ἐθύνονταν μὲ τὸ παρορμητικόν. Ὅσο γιὰ τὸν Ἄρη, οὗτος πιά... εἶχε διαρκῶς κρεμασμένο τὸ ζωνάρι του!

Πολλοὺς αἰῶνες ἀργότερα, ὁ Ναπολέων συνήθιζε νὰ μεταχειρίζεται τοὺς θυμοὺς τοῦ ὡς μέσον γιὰ νὰ ἐπιτυγχάνῃ ὅ, τι ἠέλεε. Τρομοκρατοὺς δηλαδὴ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὸ συνουσιολογῆται τοῦ καὶ τοῦ ἀποσπᾶσε δύσκολες συγκολληθεῖσαι. Μόνον ὅταν εἶχε κάποτε νὰ κάμῃ μὲ τὸν Πάπα, δὲν ἐπείσε τὸ κόλλημα! Αὐτὸς τὸν ἄφισε νὰ θυμώσῃ, νὰ φωνάξῃ, ν' ἀγριεύῃ ἐπὶ μιά ὁλόκληρη ὥρᾳ, κι' ἐπειτὰ πρόφερε πᾶν μὴν μόνον λέγει:

— Θεατρίν!

Χάρis σ' ἕνα θυμὸ, ἡ Γαλλία ἀπέκτησε τὴς ἀποικίας της στὴ Βόρεια Ἀφρική. Σὲ μιά συνουσία του μὲ τὸν Γάλλο πρεσβευτὴ, ὁ μπέης τοῦ Ἀλγερίου θυμώσε καὶ τὸν χτύπησε στὸ πρόσωπο μὲ τὴν βεντάλια του. Πιά νὰ ζεπλύνῃ αὐτὴ τὴν προσβολή, ὁ Λουδοβίκος-Φίλιππος ἀπεφάνθη κι' ἐπέτυχε τὴν κατάκτησι τῆς Βορείου Ἀφρικής.

Ὁ στρατηγὸς Ντὲ Γκάλ είναι ὁ τύπος τοῦ ἀνθρώπου μὲ τοὺς «θυμῶνες θυμῶν», πού ἐκδηλώνονται μόνον μὲ λίγες τραμερές λέξεις. Θυμώνει ὅταν σ' ἀντιπαρατίθῃ τὸν ἀδύνατον, ἀνικητότητα ἡ δόξα. Ἀλλὰ δὲν παραφύεται ποτέ. Μπροστὰ στὴς ἀναποδείξι τῆς τύχης, διατηρεῖ πάντα μιά ἀδιατάρακτὴ ἡρεμία.

Μεταξὺ τῶν ἠθοποιῶν τοῦ κινηματογράφου, ὑπάρχουν πολλοὶ πού θεωροῦν ἀπαραίτητο τὸ θυμὸ γιὰ τὴν καλλιτεχνικὴν ἐκφάνσιν τοῦ ῥόλου τῶν. Ὁ Ζάν Γκαμπὴν ἀπαίτει νὰ ὑπάρκῃ σὲ κάθε φῶν τοῦ μιά σκηνῆς θυμῶν, κι' ὁ Τζέιμς Κέγκνιαν θέλει ἀπαραίτητως στὸ σενάριο ἕνα κομμάτι. Ὁ Οὐάλλας Μπέρνερ εἶνε εἰδικὸς στὸς θυμῶνες ῥόλους, ἐνῶ στὴν πραγματικὴ ζωὴ εἶνε ὁ μεγαλύτερος ἀνθρώπος τοῦ κόσμου. Ὁ Ρεμὺ θυμώνει σὲ στυντὶν διὰρκῶς καὶ μὲ τὸ παρορμητικόν... κι' ἐταὶ καταρῶνται νὰ ἐργάζονται ὑπὸ καλύτερες συνθήκες ἀπὸ κάθε ἄλλο ἡθοποιό! Τὸ ἴδιον τὸ κόλλημα τοῦ Ναπολέοντος...

Αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν, ὁ θυμὸς δὲν εἶνε οὔτε καλὸς οὔτε κακός. Ἀνταποκρίνεται πάντοτε πρὸς τὸ πάθος πού τὸν προκαλεῖται. Μποροῦμε λοιπὸν νὰ ποῦμε ὅτι ὑπάρχουν «ευγενικοὶ θυμοί», δίκως τοὺς ὁποίους ὁ ἀνθρώπος δὲ φτωχίζουσε αἰώνως. δὲν θὰ σπῆνε ποτε πρὸς τοὺς, δὲν θαρροῦσε ἀριστοτεχνία, μὴ, δὲν θακοῦσε ἡρωικὰ καταρῶματα. Ὑπάρχουν ὅμως κι' οἱ κατεννοῖ, οἱ κυδοῖοι θυμοί, πού ἀφελόνται στὸ φθῶν, στὴ ζήλῃ, στὴ σκληρότητα, καὶ ὡς κι' οἱ ὁμαδικοὶ θυμοὶ τοῦ πληθους, πού δὲν χαλινὰ γυροῦνται ἀπ' τὴ λογικὴ καὶ πού καταλήγουν συνήθως σὲ ὁμότητες.

Ὅσο γιὰ τὸ φυσιολογικὸ μηχανισμὸ τοῦ θυμοῦ, αὐτὸς παρουσιάζει τὰ εἴδη φαινόμενα: Αὐξάνει τὴν πίεσι τοῦ αἱματος, πολλαπλασιάζει τὴν ἐνέργεια καὶ τὴν εὐκίνησι, προκαλεῖ ταχύτερη ἀναπνοὴ καὶ καρδίᾳ, φέρνει διαστολὴ τῶν αἰμοφόρων ἀγγείων (γι' αὐτὸ κοκκινίζει τὸ πρόσωπο). Ὑπάρχουν ἀνθρώποι πού κλίνουν ἀπὸ ἰδιουσυγκρασίᾳ στὸ θυμὸ. Αὐτοὶ θὰ κάνουν καλὰ νὰ μάθουν νὰ ἐπιβάλλονται στὸν ἑαυτὸ τους.

Εἶνε ἀνάγκη νὰ ποῦμε ὅτι ὁ θυμὸς δὲν ἔχει καλὰ ἀποτελέσματα;

Μὴν ξεχνάτε σχετικῶς τὴν σοφὴ ἐλληνικὴ παροιμία: τὸ γινάτι βράζει μάτι!...

Μπορετε λοιπὸν νὰ συγκρατῆτε τὸν ἑαυτὸ σας δὲν γιγίζεσθε. Αὐτὸ θὰ εἶνε γιὰ καλὸ σας.

Γενικῶς, ὁ καλὸς τρόπος εἶνε προτιμότερος κι' ἀποτελεσματικότερος ἀπ' τὴν βία. Ἀν ὅμως συναντήσῃς κακὴ θέλησι, δὲν μπορεῖ πιά πᾶν νὰ ἐμῶσῃ. Τὸ νὰ μὴν ἐξοργισθῇ κατὰ τῆς ἀδικίας, τῆς ἀνιστορίας, τῆς κακίας, τῆς κτηνωδίας, δὲν εἶνε ἡρωϊσμός, ἀλλὰ ἀναδύσι. Ὅτε τὸν δικαιολογεῖ ἡ σκέψις: «Μὰ τί θὰ κερδίσω, ἀν θυμώσω!». Ἀς μὴ ξεχνᾷς ὅς κατὰ-κάτω... τὸ κόλλημα τοῦ Ναπολέοντος!

Τὸ κόλλημα τοῦ καπετάνιου

Πρωτότυπο διήγημα

— Μάλιστα, παιδί μου, σύμφωνα μ' ὅσα λέει αὐτὸ τὸ χαρτί, βρισκεσαι ἐκεῖ πού πρέπει: νότιο πλάτος 20, 54', δυτικὸ μήκος 43,9'. Ναι, ἐδῶ στὸ Ρίο... Μὰ περὶ τίνος πρόκειται; Μήπως κυνηγᾷ κανένα κρυμμένο θησαυρὸ;

Κι' ὁ κοκκινωμᾶλλος ἀντρας ἐδῶσε πῖσιν τὸ χαρτί στὸν ὀφθαλμὸ ἀναμικτὸ νερό, πού καθόταν στὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ τραπέζιου.

Δὲν πρόκειται γιὰ κυνήγι θησαυροῦ, ἀπάντησε ἐκεῖνος, ἀλλὰ γιὰ κάποια κληρονομιά... Ἐχω ὅμως νὰ σὰς ρωτήσω καὶ κάτι ἄλλο. Ποιὸ εἶν' αὐτὸ τὸ μέρος;

«Ἐβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα φάκελλο μὲ τὸν ἀριθμὸ 2, πῆρε ἀπὸ μέσα ἕνα χαρτί καὶ τὸδῶσε στὸν κοκκινωμᾶλλον. Ἐκεῖνος διάβασε:

— Νότιο πλάτος 33,1', δυτικὸν μήκος... Αὐτὸ εἶνε τὸ Βαλπαράϊζο. Δὲν ἀπτεῖται πολὺ ἀπὸ δῶ!

— Μὰ τὸ μέρος αὐτὸ δὲν βρίσκεται στὴν ἄλλη πλευρὰ τῆς Νοτίου Ἀμερικής; ῥώτησε ὁ νεὸς ἀναστενάζοντας.

— Ἀκριβῶς. Περίπου 4 χιλιόμετρα μίλλια μακριὰ ἀπ' τὸ ἀκρωτήριον Χόν!

Κι' ὅμως πρέπει νὰ πάω ἐκεῖ! Πρέπει νὰ ἐκτελέσω τοὺς ὅρους τῆς διαθήκης τοῦ πατέρα μου.

— Ὅταν, ἀσφαλῶς, πολὺ παράξενη διαθήκη!

— Μὰ κι' ὁ πατέρας μου ἦταν παράξενος ἀνθρώπος. Ἦταν καπετάνιος, κι' ὅλη ἡ γενιά του, ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων, ἀκολουθοῦσε τὸ ναυτικὸ ἐπάγγελμα. Ἐγὼ ὅμως ἤμουν καχεκτικός καὶ δὲν μὲ σήκωνε ἡ θάλασσα. Ἐπείμεινα λοιπὸν ν' ἀκολούθησά τὸ ἐμπορικὸ τσάδριο, καὶ σ' αὐτὸ μ' ἐνεθάρρυνε κι' ἡ ὑπέρτα μου, παρ' ὅλη τὴν ἀπογοήτευσί τοῦ πατέρα μου. Μόλις τελείωσα λοιπὸν τὸ σχολεῖον, μπήκα ὑπάλληλος σ' ἕνα ὑδατοματεμπορεῖον... Ὁ γέροντος μου τὸ πῆρε κατάκαρδα, κι' ὅταν εἶχε μάθει τὴ δουλειά κι' ἐτοιμαζόμουν ν' ἀνοίξω δικό μου μαγαζάκι, πέθανε ὁ καὶ μόνος... Ἦσουν μοναχονοῦς. Βλέπετε, καὶ τὸν εἶχα ἀπογοητεῖσαι τόσες, πού συνήθιζε νὰ λέει εἰρωνικά πᾶς δὲν μποροῦσε καν νὰ φαντασθῇ ὅτι ὁ γιός του ποῦλοῦσε μεταξὺ τῶν κάλτσες γιὰ ὠρεῖες γυναικείες γάμπες... Στὴ διαθήκη του λοιπὸν, μοῦ ἀφίνει ὅλη τὴ μεγάλη περιουσία του, ἀλλὰ ὑπὸ δύο ὁρους: Ὁ πρῶτος εἶνε ὅτι, ἐφείλου νὰ παρουσιάσῃ προσωπικῶς στὸ συμβολαιογράφον, πού τὸ ὄνομα κι' ἡ διεύθυνσί του θὰ βρισκόνται στὸν τελευταῖο σφραγισμένον φάκελλον. Ὁ δεύτερος ὅρος εἶνε ὅτι δὲν πρέπει νὰ κανένα πρόπο νὰ πληρωσῶ εἰσπίθῃ καὶ φανητὸ σ' ὅλα τὰ ταξίδια πού θὰ κάνω γιὰ νὰ εἰσάσω ὡς αὐτὸ τὸ συμβολαιογράφον.

— Περιεργὴ διαθήκη! Καὶ πόσοι εἶνε οἱ φάκελλοι;

— Ἐξή!

— Δὲν γίνεται αὐτὸ, γιατί τοὺς λαβαίνει ἕναν-ἕναν. Τὸν πρῶτον μοῦ τὸν ἔδωκε ἕνας δικηγόρος, ἐκτελεστικὴ τῆς διαθήκης. Σύμφωνα μὲ τὸ περιεχόμενον του, ἐπρεπε νὰ πάω στὴν πόλιν πού βρίσκεται σὲ νότιο πλάτος 20,54' καὶ δυτικὸ μήκος 43,9', γιὰ νὰ παραλάβω τὸ δεύτερον φάκελλον. Ἦδωκα λοιπὸν ἐδῶ, ὅπου πράγματι μὲ περιμένε ὁ δεύτερος φάκελλος. Αὐτὸς μὲ ὡδήγει νὰ πάω στὸ Βαλπαράϊζο, γιὰ νὰ βρῶ τὸν τρίτον...

— Μὰ πᾶς ἔλατσε ἐδῶ, χωρὶς νὰ πληρώσῃς εἰσπίθῃ καὶ φανητὸ;

— Βρήκα δουλειὰ ὡς βοηθὸς μαγειροῦ σ' ἕνα φορτηγόν. Τώρα πρέπει

νὰ δουλέψω σὲ ἄλλο καράδι, πού νὰ πηγαίνω στὸ Βαλπαράϊζο. Μήπως ἔξερες κανένα;

— Φεύγει γιὰ κεί ἕνα ἰσπανικὸν τρεχαντήρι. Ἀκούσα πῶς χοιράζεται διὰ τοῦτο... Σὲ περιδοποιῶ ὅμως ὅτι ὁ καπετάνιος τοῦ εἶνε ἕνας ζόρικος θαλασσοδύκος! — Εὐχαριστῶ.

Τρεῖς μῆνες ἀργότερα ὁ ἴδιος νεὸς, μὲ πρὸς ὅσον ἠλιωμένο τώρα καὶ μὲ τὴ σφραγίδα τῆς γροθιάς τοῦ ἰσπανικοῦ καπετάνιου στὸ σαγόνι, μπήκε σὲ μιά ταβέρνα τοῦ Βαλπαράϊζο καὶ πλησίασε μιά παρέα ἀπὸ ναυτεὺς πού ἐπιναν καὶ χαροῦντο.

Ἀφ' οὗ ἐπείσε κουβέντα μαζὶ τους, ὁ μεστομαῖνος πιά ἐξηλθε ἔβγαλε καὶ τοὺς ἐδεῖξε ἕνα χαρτί. Ἐκεῖνοι διάβασαν τὸ γεωγραφικὸ πλάτος καὶ μήκος πού ἐγραφε.

— Τὸ μέρος αὐτὸ εἶνε ἡ Χονολουλού, τὸν πληροφοροῦσαν.

— Κι' ἀπτεῖται πολὺ ἀπὸ δῶ;

— Χμ! Ὀχι λιγώτερο ἀπὸ τριάντα μέρες.

— Κι' ὅμως πρέπει ὅπωςδήποτε νὰ πάω ἐκεῖ.

— Τὸ «Ἐσπινάνζα» σαλπάρει ἀπὸψε γιὰ τὴ Χαβάι. Τρέχα νὰ βρῇς τὸν καπετάνιο...

Ἐπειτα ἀπὸ πέντε βδομάδες περίπου, ἕνας γεροδεμένος νεὸς, μὲ ἄδρα χαρακτηριστικὰ καὶ μὲ ῥόλους στὰ χεῖρα, μπήκε σὲ μιά ταβέρνα, στὴ Χονολουλού. Ἐστρεψε μιά ματιά γύρω κι' εἶδε μεθυσμένους ναυτεὺς νὰ γλεντοῦν μὲ ὁμορφὴς γυναῖκες. Ζύγωσε μιά εὐθυμὴ συντροφιά ἀπὸ Ἀμερικανικοὺς ναυτικούς, γνωρίστηκε μαζὶ τους κι' ἔβγαλε καὶ τοὺς ἐδεῖξε ἕνα χαρτάκι.

— Βόρειο πλάτος 37,17', κλπ. Εἶνε ὁ Ἅγιος Φραγκίσκος, εἶπε.

— Κερνάω, παιδιά!

Σὲ μιά βδομάδα ἕνας χειροδύναμος ἀντρας μπήκε σ' ἕνα ρεστοράν τῆς προκυμαίας τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου, ἐπείσε γνωριμία μ' ἕνα ναυτικὸ καὶ τοὺς ἐδεῖξε ἕνα χαρτάκι.

— Ποιὸ εἶν' αὐτὸ τὸ μέρος; Ἡ Νέα Ὑόρκη... τὸν πληροφοροῦσε ἐκεῖνος.

Στὴ Νέα Ὑόρκη, ὁ ἐπίδοξος ὑφασματοεμπορεὺς παρουσίωσε ἄλλο χαρτάκι σὲ κάποιο ναυτικὸ πρακτορεῖον. Ὁ ὑπάλληλος ἐστρεψε μιά ματιά σ' ἕνα χαρτί καὶ τοῦ εἶπε:

— Τὸ μέρος αὐτὸ εἶνε τὸ Μπρίστολ τῆς Ἀγγλίας.

Ἐπείσε ὁ ὑφασματοεμπορεὺς ἄλλο χαρτάκι σὲ κάποιο ναυτικὸ πρακτορεῖον. Ὁ ὑπάλληλος ἐστρεψε μιά ματιά σ' ἕνα χαρτί καὶ τοῦ εἶπε:

— Τὸ μέρος αὐτὸ εἶνε τὸ Μπρίστολ τῆς Ἀγγλίας.

Ἐπείσε ὁ ὑφασματοεμπορεὺς ἄλλο χαρτάκι σὲ κάποιο ναυτικὸ πρακτορεῖον. Ὁ ὑπάλληλος ἐστρεψε μιά ματιά σ' ἕνα χαρτί καὶ τοῦ εἶπε:

— Τὸ μέρος αὐτὸ εἶνε τὸ Μπρίστολ τῆς Ἀγγλίας.

Ἐπείσε ὁ ὑφασματοεμπορεὺς ἄλλο χαρτάκι σὲ κάποιο ναυτικὸ πρακτορεῖον. Ὁ ὑπάλληλος ἐστρεψε μιά ματιά σ' ἕνα χαρτί καὶ τοῦ εἶπε:

— Τὸ μέρος αὐτὸ εἶνε τὸ Μπρίστολ τῆς Ἀγγλίας.

Ἐπείσε ὁ ὑφασματοεμπορεὺς ἄλλο χαρτάκι σὲ κάποιο ναυτικὸ πρακτορεῖον. Ὁ ὑπάλληλος ἐστρεψε μιά ματιά σ' ἕνα χαρτί καὶ τοῦ εἶπε:

— Τὸ μέρος αὐτὸ εἶνε τὸ Μπρίστολ τῆς Ἀγγλίας.

Ἐπείσε ὁ ὑφασματοεμπορεὺς ἄλλο χαρτάκι σὲ κάποιο ναυτικὸ πρακτορεῖον. Ὁ ὑπάλληλος ἐστρεψε μιά ματιά σ' ἕνα χαρτί καὶ τοῦ εἶπε:

— Τὸ μέρος αὐτὸ εἶνε τὸ Μπρίστολ τῆς Ἀγγλίας.

Ἐπείσε ὁ ὑφασματοεμπορεὺς ἄλλο χαρτάκι σὲ κάποιο ναυτικὸ πρακτορεῖον. Ὁ ὑπάλληλος ἐστρεψε μιά ματιά σ' ἕνα χαρτί καὶ τοῦ εἶπε:

— Τὸ μέρος αὐτὸ εἶνε τὸ Μπρίστολ τῆς Ἀγγλίας.

Ἐπείσε ὁ ὑφασματοεμπορεὺς ἄλλο χαρτάκι σὲ κάποιο ναυτικὸ πρακτορεῖον. Ὁ ὑπάλληλος ἐστρεψε μιά ματιά σ' ἕνα χαρτί καὶ τοῦ εἶπε:

— Τὸ μέρος αὐτὸ εἶνε τὸ Μπρίστολ τῆς Ἀγγλίας.

P. ΜΠΕΝΝΕΤ

ΕΤΟΣ Ι' • ΑΘΗΝΑΙ, 28 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1947 • ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 461

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἰδιοκτησίς — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ♦ ΤΗΛ. 27-135 - 29-967 ♦ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 1500

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΛΟΓΙΑ τοῦ φθινοπώρου

Τίποτα δὲν ἔχει νὰ ζητήσῃ ἡ σημερινὴ ἐπιστολογράφος. Οὔτε οἱ ἐρωτικοὶ καὶ οὔτε τὸ δῶμα τῆς φτώχειας, οὔτε οἱ κοινωνικὲς ἀδικίες ἐμπνέουν τὸ γράμμα της. Τὴν κατακλύζει μόνον αὐτὸ πού ὀνομάζουμε θλίψι τοῦ φθινοπώρου καὶ θῆλει νὰ δώσῃ διέξοδο στὰ συναισθήματα καὶ τὴς σκέψεως της.

Θλίψι φθινοπώρου τὸ λέμε. Στὴν πραγματικότητά ὅμως δὲν εἶνε τίποτα ἄλλο παρὰ ἡ ἀπαλὴ παρῶν μῃς τῆς πρὸς τοῦτο ἐποχῆς πού μᾶς καλεῖ — μὲ πόση ἀθρόπτητα — στὴ γαλήνια ἐναντίον τῆς ζωῆς. Ἀπλάστῃ μᾶς καλεῖ σὲ μιά ἀπὸ τὴς ὥραιότερες στιγμῆς μας.

Στὴ στιγμὴ τῆς ἀνακεφαλαίωσης τοῦ παρελθόντος, τῆς ἀνασκόπησης τοῦ παρόντος, τῆς ἐνσταντικῆς τοῦ μέλλοντος.

Λογοδοσία, σ' ἐμᾶς τοὺς ἴδιους γιὰ τὴς καλῆς καὶ τῆς κακῆς μας πράξεις. Ταξίδι στὸν ἑαυτὸ μας.

Τρέμουμε μήπως μενέουμε κανένα λεπτὸ μόνον μας. Σὰ νὰ μὴν ἔχομε τὸ θάρρος ν' ἀντικρύσουμε τοὺς ἑαυτούς μας. Σὰ νὰ φοβώμαστε τὴς σκέψεως μας, ἢ — πού συμπαθεῖται — καὶ τὸν ἑαυτὸν — σὰ νὰ μὴν ἔχομε σκέψεις δικῆς μας.

Παραμελόντας ὅμως τὸν ἑαυτὸν μας παραμελοῦμε τὸν πρὸς τοῦτο μόνον ὁ μόνος πού μᾶς νοιάζει ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν πού μᾶς νοιάζει.

Τρέμουμε μήπως μενέουμε κανένα λεπτὸ μόνον μας. Σὰ νὰ μὴν ἔχομε τὸ θάρρος ν' ἀντικρύσουμε τοὺς ἑαυτούς μας. Σὰ νὰ φοβώμαστε τὴς σκέψεως μας, ἢ — πού συμπαθεῖται — καὶ τὸν ἑαυτὸν — σὰ νὰ μὴν ἔχομε σκέψεις δικῆς μας.

Παραμελόντας ὅμως τὸν ἑαυτὸν μας παραμελοῦμε τὸν πρὸς τοῦτο μόνον ὁ μόνος πού μᾶς νοιάζει ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν πού μᾶς νοιάζει.

Τρέμουμε μήπως μενέουμε κανένα λεπτὸ μόνον μας. Σὰ νὰ μὴν ἔχομε τὸ θάρρος ν' ἀντικρύσουμε τοὺς ἑαυτούς μας. Σὰ νὰ φοβώμαστε τὴς σκέψεως μας, ἢ — πού συμπαθεῖται — καὶ τὸν ἑαυτὸν — σὰ νὰ μὴν ἔχομε σκέψεις δικῆς μας.

Παραμελόντας ὅμως τὸν ἑαυτὸν μας παραμελοῦμε τὸν πρὸς τοῦτο μόνον ὁ μόνος πού μᾶς νοιάζει ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν πού μᾶς νοιάζει.

Τρέμουμε μήπως μενέουμε κανένα λεπτὸ μόνον μας. Σὰ νὰ μὴν ἔχομε τὸ θάρρος ν' ἀντικρύσουμε τοὺς ἑαυτούς μας. Σὰ νὰ φοβώμαστε τὴς σκέψεως μας, ἢ — πού συμπαθεῖται — καὶ τὸν ἑαυτὸν — σὰ νὰ μὴν ἔχομε σκέψεις δικῆς μας.

Παραμελόντας ὅμως τὸν ἑαυτὸν μας παραμελοῦμε τὸν πρὸς τοῦτο μόνον ὁ μόνος πού μᾶς νοιάζει ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν πού μᾶς νοιάζει.

Τρέμουμε μήπως μενέουμε κανένα λεπτὸ μόνον μας. Σὰ νὰ μὴν ἔχομε τὸ θάρρος ν' ἀντικρύσουμε τοὺς ἑαυτούς μας. Σὰ νὰ φοβώμαστε τὴς σκέψεως μας, ἢ — πού συμπαθεῖται — καὶ τὸν ἑαυτὸν — σὰ νὰ μὴν ἔχομε σκέψεις δικῆς μας.

Παραμελόντας ὅμως τὸν ἑαυτὸν μας παραμελοῦμε τὸν πρὸς τοῦτο μόνον ὁ μόνος πού μᾶς νοιάζει ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν πού μᾶς νοιάζει.

Τρέμουμε μήπως μενέουμε κανένα λεπτὸ μόνον μας. Σὰ νὰ μὴν ἔχομε τὸ θάρρος ν' ἀντικρύσουμε τοὺς ἑαυτούς μας. Σὰ νὰ φοβώμαστε τὴς σκέψεως μας, ἢ — πού συμπαθεῖται — καὶ τὸν ἑαυτὸν — σὰ νὰ μὴν ἔχομε σκέψεις δικῆς μας.

Παραμελόντας ὅμως τὸν ἑαυτὸν μας παραμελοῦμε τὸν πρὸς τοῦτο μόνον ὁ μόνος πού μᾶς νοιάζει ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν πού μᾶς νοιάζει.

Τρέμουμε μήπως μενέουμε κανένα λεπτὸ μόνον μας. Σὰ νὰ μὴν ἔχομε τὸ θάρρος ν' ἀντικρύσουμε τοὺς ἑαυτούς μας. Σὰ νὰ φοβώμαστε τὴς σκέψεως μας, ἢ — πού συμπαθεῖται — καὶ τὸν ἑαυτὸν — σὰ νὰ μὴν ἔχομε σκέψεις δικῆς μας.

Παραμελόντας ὅμως τὸν ἑαυτὸν μας παραμελοῦμε τὸν πρὸς τοῦτο μόνον ὁ μόνος πού μᾶς νοιάζει ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν πού μᾶς νοιάζει.

Τρέμουμε μήπως μενέουμε κανένα λεπτὸ μόνον μας. Σὰ νὰ μὴν ἔχομε τὸ θάρρος ν' ἀντικρύσουμε τοὺς ἑαυτούς μας. Σὰ νὰ φοβώμαστε τὴς σκέψεως μας, ἢ — πού συμπαθεῖται — καὶ τὸν ἑαυτὸν — σὰ νὰ μὴν ἔχομε σκέψεις δικῆς μας.

Παραμελόντας ὅμως τὸν ἑαυτὸν μας παραμελοῦμε τὸν πρὸς τοῦτο μόνον ὁ μόνος πού μᾶς νοιάζει ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν πού μᾶς νοιάζει.

Τρέμουμε μήπως μενέουμε κανένα λεπτὸ μόνον μας. Σὰ νὰ μὴν ἔχομε τὸ θάρρος ν' ἀντικρύσουμε τοὺς ἑαυτούς μας. Σὰ νὰ φοβώμαστε τὴς σκέψεως μας, ἢ — πού συμπαθεῖται — καὶ τὸν ἑαυτὸν — σὰ νὰ μὴν ἔχομε σκέψεις δικῆς μας.

Παραμελόντας ὅμως τὸν ἑαυτὸν μας παραμελοῦμε τὸν πρὸς τοῦτο μόνον ὁ μόνος πού μᾶς νοιάζει ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν πού μᾶς νοιάζει.

Τρέμουμε μήπως μενέουμε κανένα λεπτὸ μόνον μας. Σὰ νὰ μὴν ἔχομε τὸ θάρρος ν' ἀντικρύσουμε τοὺς ἑαυτούς μας. Σὰ νὰ φοβώμαστε τὴς σκέψεως μας, ἢ — πού συμπαθεῖται

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ο ΓΕΡΩ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

— Ναι, ἓνα κοριτσάκι μὲ

ΛΟΥΤΣΙΟ ΝΤ' ΑΜΠΡΑ

Πιχάντιχο ρεπορτάζ

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Ἐκυκλοφόρησε σὲ μουσικὰ τεμάχια ὁ
πρὸ τὸν Οἶκο Γαϊτάνου, τὸ καινούργιο
τραγουδι τῶν κ. κ. Χαιροπούλου - Φε-
μάνογλου «Εἰν' ὥραϊο ν' ἀγαπᾷς» πο-
λυστοῖται μὲ μεγάλη ἐπιτυχία ἡ Κοὺλ-
Νικολαΐδου.

A black and white cartoon illustration. On the left, a woman with short, wavy hair is sitting on a sofa, leaning forward and looking towards the man. She is wearing a dark, sleeveless dress. On the right, a man with a mustache and a wide smile is standing. He is wearing a light-colored suit jacket over a shirt and tie. He is gesturing with both hands towards the woman. In the background, there is a round clock on the wall with the numbers 12, 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11 visible. The style is a simple line drawing with some cross-hatching for shading.

Και ἄς ἔρθῃ ὁ κόσμος ὅλος στὴ στιγμή καὶ νὰ μᾶς κρίνῃ
δὲν ἀφίνομε καθόλου τὸ φοῦστανὶ νὰ μακρύνῃ
οἱ ὅ,τι καὶ νὰ ποῦν οἱ ξένοι, ἡ Ρωμὴά τοὺς ἀπαντᾷ
- Ζήτω ἡ Ἐλευθερία... τὰ φοῦστανία τὰ κοντά!...

Πῶς τὰ πόδια μᾶς ὁ ἄντρας, τώρα πιά θὰ καμαρώνῃ
κι' ἂν τὸ πάραυτὸ τοῦ πράγματος, ἔτσι σκέτο καὶ ἀπλό
ποῖος ἄντρας θά ν' ἐκείνος ποῦ θὰ θέλλῃ νὰ πληρώνῃ
τέτοια φοῦστα ποῦ ὠρισμένως θέλει κι' ὕψοςμα διπλό;

Ἄμαθε αὐτὰ ὁ Τρούμαν, ποῦ ζητᾷ οικονομίες
πῶς οἱ Γάλλοι στὸ Παρίσι, ἐτοιμάζουνε ζημιές;
Ὅταν ὅλες οἱ γυναῖκες καταργήσουν τὰ κοντά
καὶ τὸ γυναικεῖο γούστο στὰ μακριὰ μεταστραφῇ
θάναι σκάνδαλο μεγάλο καὶ τὸ πράγμα καταντᾷ
στὴν παγκόσμια οἰκονομία, θετικὴ καταστροφή!...

Исторический
мх. Галиа

7ον

Με το κεφάλι του που χτυπούσε δυνατές σφυριές, ο Βάσος σκεφτόταν από ποιόν να ζητήσει λεφτά. Λίγα λεφτά, τόσα όσα χρειαζόντουσαν για να πάει δυο σπινάκια χαλαρότα, τρεις καραμέλλες... Δυο τρόποι υπήρχαν: "Η να ζητιανέψει, ή να κλέψει!... Ο πρώτος ήταν πιο τίμιος, ο δεύτερος λιγότερο άμεσα προσδεδιμένος. Μ' δλ' αυτά, ο Βάσος προτίμησε τον πρώτο: "Αρχισε να ψάχνει απλότητα με τα μάτια του για να βρει έναν άνθρωπο που να του ζητούσε λίγα λεφτά... ΟΙ διαβάτες δεν ήταν συχνοί σ' αυτό το μικρό συνοικιακό δρομάκι. Νύχταν κιόλα και το κορμί γινόταν τσουχτερό. Δυο παιδάκια παίζανε βόλους σε μια γωνιά. Περάσανε δυο-τρεις, ένας νέος, αδιάφορος βιαστικός, με τα χέρια χαμένα στις τσέπες, ένας πιο γέρος με τα τριμμένα ρούχα — φαίνονταν εργάτης που γυρίζει απ' τη δουλειά του — ένα ζευγαράκι άπασχολημένο στο ν' ανταλλάσσει όρκους και γλυκόλερα... Κανέναν απ' όλους αυτούς δεν τόλμησε να σταματήσει ο Βάσος. Καθένας που περνούσε τον άφινε χωρίς να τον πλησιάσει. Προσπαθούσε ν' αναβάλει όσο γινότανε τη φοβερή στιγμή...

Σε μια στιγμή όμως, η Μπούλη πρόβαλε μπροστά του, με την κούκλα της από κουρέλια στην αγκαλιά της... Τότε, απότομα, άποφασιστικά, ο Βάσος ζύγωσε μια χοντρή κυρία που περνούσε με μια τσάντα στο χέρι.

Στάθηκε μπροστά της, τρέμοντας δλόκληρος... — Κυρία... τραύλιζε. — Εκείνη κοιτούσταν. Τον κύτταξε λίγο, και ρώτησε: — Τι θέλετε;

Του μίλουσε στον πληθυντικό!... Τον είχε περάσει για κύριο... Κι' όμως έπρεπε να πέσει από τα ύψη του!... — Κυρία... Σας παρακαλώ... "Αν είναι δυνατό...

"Η γυναίκα τον κύτταξε με άπορία. Κι' εκείνος που δέ μπορούσε να της πη αυτό πουθελε!... "Η άτιμη ή λέει δεν έδωκε απ' το στόμα του...

— Κυρία... είπε πάλι. Ξέρετε... Είν' ένα μικρό κοριτσάκι που... που... πεινάει... "Αν ήταν εύκολο... Μια μικρή βοήθεια...

Κούος ιδρώτας τούβρεξε το μέτωπο, μ' όλο το χειμώνα... "Ω!... "Αν ήταν για τον εαυτό του, θα πέθαινε χίλιες φορές καλύτερα... Μά για τη Μπούλη... "Η γυναίκα τον κύτταξε με δυσάρεστη έκπληξη απ' το κεφάλι ως τα πόδια. Της φάνηκε περίεργο πώς ένας νέος άκετα ευπαρουσίαστος, σαν κι' αυτόν πουχε μπροστά της, μπορούσε να ζητιανέψει... "Υστερα όμως, απότομα, την έπινξε ή αγανάχτησι:

— Δεν πιά να κάνης καμιά δουλειά; φώναξε. Κοτζάμ άντρας και να ζητιανεύεις... Εσύ μπορείς να δουλέψης, να θρέψης ολόκληρη οικογένεια... "Ετσι είσατε όμως όλοι! προτιμάτε την τεμπελιά και το ζητιανήκι... Ντροπή!... Τον κύτταξε άλλη μια φορά περιφρονητικά, και προχώρησε συνεπαρμένη π' την αγανάχησή της...

"Ο Βάσος έμεινε εκεί, στη μέση του δρόμου, τρέμοντας, με τα χέρια σφιγμένα, τα μάτια κλειστά... "Α! Πώς θάδενε να πέθαινε εκείνη τη στιγμή!... "Ας ήτανε τρόπος να μ'ην ξανανοιγες τα μάτια του... Δεν εύοισε δύναμι ν' αντικρύσει πιά τη ζωή... Πόσο τον είχανε μαστιγώσει βαθεία τα λόγια: "Μπορείς να θρέψης ολόκληρη οικογένεια!... Κι' αυτές δε μπορούσε ν' αγοράσει ένα κουλούρι σ' ένα μωρό που πεινούσε...

"Αποφασιστικά, σήκωσε το κεφάλι του ψηλά, ανοίγοντας τα μάτια. "Η πραγματικότητα ήτανε μιά: "Η Μπούλη έπρεπε να φάη! Τ' άλλα, τα μέσα, τα πώς, ήτανε δευτερεύοντα κι' επουσιώδη... Στη ζητιανιά είχε αποτύγει οίκτρά, "Αν ήτανε τουλάχιστον σακάτης γέρος... Είπε στιγμές που οι ατέλειες του ανθρώπου αποτελούνε ζηλευτά προνόμια στη ζωή... Είχε όμως την άτυχία ν'ένε άρτιμής, νέος και σχετικά ευπαρουσίαστος... "Αλλ' η λύσι δεν υπήρχε! "Επρεπε να κλέψη!

"Ο Γιάννης, "Αγιάννης, άναγνώστη μου, δεν είναι άπλος ήρωας που βγήκε απ' τη φαντασία ενός μυθιστοριογράφου! Είνε παγκόσμιο, πανανθρώπινο σύμβολο! Και το καρβέλι πούκλεψε, εκπροσωπεί όλες τις μηδαιμνότητες της ζωής, που πολλές φορές σπράχνουν τον άνθρωπο ως βαθεία...

"Ο Βάσος είχε ένα λόγο παραπάνω να κλέψη: Δεν πεινούσε ο ίδιος πεινούσε ένα μωρό πεταμένο απ' τη μοίρα στην άνωδελή προστάσια του... Κι' ένα άλλο ελαφρυντικό: Δε σκέφτηκε να κλέψη καρβέλι ο Βάσος, αλλά μια σοκολάτα!...

Μπήκε σ' ένα μικρό χαλαροπλαστείο. "Ηταν εκεί μέσα δυο-τρεις πελάτες. Μόνος του ο καταστηματούχος, χωρίς γκαρσόνι. Σε μία στιγμή, άνοιξε μια γυάλινη βιτρίνα για να πάει μινυδαλάτα, και την άφισε άνοιχτή. "Ο Βάσος ήτανε δίπλα. "Αστραπιαία, έγωσε μια πλάκα σοκολάτα στην τσέπη του. Μια μικρή τσάη δέ πλακίτσα... "Υστερα, βγήκε σιγά-σιγά απ' το χαλαροπλαστείο. Μόλις άπομακρυνήκε δυο-τοία βήματα, άρχισε να τρέχει! Νόμιζε πως χιλιάδες "Ισδεήδες τον είχανε πάρει στο κατόπι κι' άκουσε τα βαρείά τους βήματα ν' άνηχούνε πίσω του...

"Ετσι τρέχοντας μπήκε στην αλλη, κι' έσπρωξε την πόρτα της καμαρούλας. "Η Μπούλη σήκωσε τα ματάκια της και τον κύτταξε.

— "Ετσι τρέχοντας μπήκε στην αλλη, κι' έσπρωξε την πόρτα της καμαρούλας. "Η Μπούλη σήκωσε τα ματάκια της και τον κύτταξε.

Τα χρονάκια της

"Η κυρά Τριανταφυλλιά που είχε άρκετά χρονάκια στη ράχη της, παρούσιάζετο στο δικαστήριο ως μάρτυς. — Πώς όνομάζεσαι; τη ρώτησε ο πρόεδρος.

— Τριανταφυλλιά. — Πόσων χρονών είσαι; — Τριάντα. — "Ορκίζου, συνεχίζει ο πρόεδρος. "Η Τριανταφυλλιά παρεξηγεί τη φράση του, νομίζει ότι πρόκειται να όρκιστη για την ηλικία της και άπαντά: — "Ορκό δεν παίρνω μόνον θάλε τριάντα όοο.

— Πάρε όρκον, ότι θα πής την αλήθεια, της ξαναλέει ο πρόεδρος. — "Ορκό!... "Οχι... Βάλτε τριάντα πέντε και είνε ή καθαρή αλήθεια. — Καλά, κυρά μου, πάρε τάλρα όρκο, έμπνεύει ο πρόεδρος. — "Ουφ!... μ' έόκαρε!... Γράψε σαράντα και παίρνω και όόρκο. Ξεφωνίζει έξω φρενών ή Τριανταφυλλιά.

Ο ΘΑΚΟΣ

"Ο Βάσος έπεσε λαχανιασμένος δίπλα της. Τα βήματα των "Ισδεήδων είχανε υπή στο στήθος του. Είχανε γίνει φοβερά καρδιοχτύπια...

Κύτταξε γύρω του με προφύλαξι, κι' ύστερα έβγαλε τη σοκολάτα απ' την τσέπη του:

— Κύττα τί σουφερα, Μπούλη!... — Σοκολάτα!

Τα ματάκια της άνοιξαν τόσα μεγάλα απ' την ευχαρίστησι... Την πήρε στα χέρια της, και της έδωσε το χασιό της, πρώτα το κόκκινο και χυσό, ύστερα το άσπενιο. "Εκοψε ένα κομματάκι, και το ζύγωσε στο ύποθετο στόμα της κούκλας: — Φάε Νινί!...

"Ο Βάσος κυττούσε... Κυττούσε... "Απ' τα μάτια του τρέχανε δυο δάκρυα... — Βλέπεις;... του έπτε ή Μπούλη. "Εγώ δίνω στο παιδι μου πρώτα να φάη! έμειναν όμως ή μαμά μου με ξέχασε...

— "Οχι, μωρό μου, δε σε ξέχασε... της άπάντησε αυτός με πινυμένη φωνή. Κι' άόρη... "Εόρη σε λίγο... "Η Μπούλη έφαγε τη σοκολάτα της. Πατάλειψε δάκτυλα, χείλια, μύτη. "Ο Βάσος την κυττούσε πάντα...

— Γιατί κλαίς, θείε-Βάσο;... τον ρώτησε ξαφνικά το κοριτσάκι άγκαλιζόντάς τον.

— Δεν κλαίω, μωρό μου... Δεν κλαίω... "Εκείνη τη στιγμή, ή πόρτα άνοιξε και μπήκε ή κυρά-Καλυψώ. "Ηταν γλυμή και ταραγμένη. Βλέποντας το Βάσο με τη Μπούλη καθισμένους στο πάτωμα, κοινοστάθηκε.

— "Α!... "Εδω είσαι, Βάσο;... Κι' εγώ απ' το πρωί τρέγω... "Εμαθα... Μ' ένα νόημα, ο Βάσος την άνάγκασε να σιωπήσει. "Η Μπούλη τη ρώτησε: — Πού είν' ή μαμά μου, γιαγιά-Καλυψώ;... Γιατί δεν ήρθε;...

"Ο Βάσος έκανε ένα καινούργιο νόημα στη γρηά.

— "Η μαμά σου μ' έστειλε, Μπούλη μου... έπτε εκείνη συγκινημένη.

— Και τί σουπτε, γιαγιά-Καλυψώ; — Μούπε πώς θάρρη σε λίγο... θα σου φέση κοφίλες, καραμέλλες, γλυκά... — Μούφερε κι' ο θείος Βάσος μια σοκολάτα...

— Μπράβο μωρό μου... Σε βλέπω που την έφαγες... "Εχεις μουστάκια, γένεια...

Γέλασε ή Μπούλη, γέλασε μηχανικά κι' ο Βάσος.

Ξαφνικά όμως, ή κυρά-Καλυψώ χτύπησε το κεφάλι της με το χέρι της:

— Δε θάρραγες, μωρό μου, το μεσημέρι... "Οχι, γιαγιά... — "Εγώ λείπω θλείπεις, απ' το πρωί... Ποιός να σου δώση να φας;...

— Δεν πειράζει, γιαγιά... Χόρτασα με τη σοκολάτα... — Τ' είν' αυτά που λές;... Πάω να σου φέσω κάτι...

Βγήκε ή αγαθή γρηούλα και γύρισε σε λίγο κουβαλώντας φωμί, τυρί, έν αύγό βρασμένο. "Εστρώσε στο τραπέζι μια πετσέτα, κι' άρχισε να ταίζη τη Μπούλη μονολώντας:

— "Ο, τι βρόθηκε πρόχειρο... "Εγώ βλέπεις, δε μαγειρεύω σήμερα...

Κι' ύστερα, πρόσθεσε χαμηλόφωνα: — Μά, μήπως έφαγα κι' εγώ;... "Ετρενα...

Μια καινούργια ματιά του Βάσου τη σταμάτησε και δεν την άφισε να συμπληρώση τη φράση της...

"Αυα τελείωσε ή Μπούλη το φαί της, ή κυρά-Καλυψώ της έπτε:

— Πάω τώρα να ρωτήσω κάτι το θείο Βάσο, μικρό μου... Γυρίζω άμέσως... "Η μικρούλα, χορτασμένη είχε πάρει την κούκλα της και την κοίμισε σε μια γωνιά.

"Η γρηά τράβηξε δώ από το δωμάτιο το Βάσο. Μόλις μπήκανε στο δωμάτιο το δικό της, τούπιασε μ' άγωνία τα χέρια:

— Μά, πέε μου... Πώς έπνε αυτό;... "Εσκυψε το κεφάλι του ο Βάσος:

— Μια κακή στιγμή... της άπάντησε σιγά.

— Τον ήξερα εγώ αυτόν τον παλιάνθρωπο!... Θεός σωρέστον, δηλαδή, εκεί περα πόνε τώρα... Και ήταν παλιόμυτρο...

"Η καυμένη έπεσε θύμα του... Ποιός

ξέρει τί θα της έκανε για να τη φέρη στο σημείο να τον σκότωση...

"Ο Βάσος είχε σκύψει πιο χαμηλά το κεφάλι:

— Δεν τον σκότωσε ή Κατερίνα, κυρά-Καλυψώ... ψιθύρισε σιγά.

— Δεν τον σκότωσε!... Τ' είν' αυτά που λές, παιδάκι μου... Τρελλάθηκες!... — Λέω την αλήθεια: Το Σωτήρη τον σκότωσα εγώ!...

"Η γρηά άνοιξε μεγάλα τα μάτια της από έκπληξι άνακατωμένη με φρίκη.

— Εσύ!... έκανε.

— Εγώ, μαλίστα... "Ημαστε οι τρεις αυτή, εγώ κι' αυτός κλεισμένοι μέσ' στο καμαρίνι... "Εγώ τον άπειλησα, εκείνος τράβηξε πιστόλι. "Εκανα να του το πάρω, αυτός πυροβόλησε την Κατερίνα... Δεν την πέτυχε. Του σταματούληδα τότε το χέρι, τον έζαλιστα με μια γρηά, του πήρα το πιστόλι από πίσω και τράβηξα... Τον είδα να πέφτ... Την ώρα που άνοιγε όμως ή πόρτα, ή Κατερίνα άρπαξε το πιστόλι απ' το χέρι μου και φώναξε: "Εγώ τον σκότωσα!...

"Η Καλυψώ τον κυττούσε καλά-καλά. Από τα όρδάνοιχα μάτια της κύλησε ένα δάκρυ.

— Πόσο σ' αγαπάει, γυιέ μου... ψιθύρισε.

— Νά, μ' αγαπάει, κυρά-Καλυψώ... έπτε ο Βάσος πυρετικά. Μά κι' εγώ τη λατρεύω!... Νά, όλα, και τη ζωή μου άόμα, θα τάδινα για λίγη εύτυχία δική της... — Κι' όμως, έδωσε εκείνη την ελευθερία της για σένα...

— Μάοις μου ο Θεός, πώς έκανα ό,τι μπορούσα για να πάρω τη θέσι της, πούνε θεσι δική μου, στη φυλακή...

— Μά, καλά, τον εαυτό της δεν τον συλλογίστηκε το παιδι της όμως;... Τι θα γίνη!

— Γι' αυτό βρίσκουμε κι' εγώ σήμερα έδω... "Όλη μου ή έννοια είν' αυτό το παιδι, που ξέρω πόσο το λατρεύει εκείνη...

"Η γρηά κούνησε το κεφάλι της: — Καλά και τί θα κάνης εσύ;... Το παιδάκι έχει άνάγκη από τη μητέρα του... Αυτή του λείπει. Αυτή θα του λείψη πιο σκληρά αύριο...

"Ο Βάσος έπιασε με άπόνγνωσι το κεφάλι της.

— Σώπα, κυρά-Καλυψώ!... Μή μου μιλάς έτσι... Τα ξέρω δλ' αυτά, και με βασανίζει σαν κολασμένο ή σκέψη τους...

Θάδινα όλα τα χρόνια της ζωής μου, για να βοίσκεται έξω, έδω, ελευθερία, κοντά στο παιδάκι της εκείνη, χωρίς το φόβο πιά αυτού του φοβερού ανθρώπου που να τη βασανίζει σαν ερίαλτης... Σ' όρκίζομαι πως θάρρασα πολύ λίγα και τα δικά μου ισόδια δεσμά μπροστά στη δική της ελευθερία κι' άσυχνη ζωή.

"Η γρηά ξανακούνησε σκεφτικά το κεφάλι της.

— Καλά κι' άγια είν' όλα αυτά... του έπτε. Μά τώρα εκείνη είνε μέσα κι' εσύ δέω, κι' άς μ'ην έχη σταίξει... Και το παιδάκι της είνε μόνο του, χωρίς προστασία ή δική σου και χάδι το δικό μου...

— Τι να κάνουμε, κυρά-Καλυψώ... Γίεσ' μου!... Θα τρελλάθω...

Σήκωσε τους ώμους της ή γρηά χωρίς ν' άπαντήσει. Κι' ύστερα βγήκε απ' το δωμάτιό της και μπήκε στο δωμάτιο της Μπούλης. "Ο Βάσος την άκολουθήσε μηχανικά. Στη γωνίτσα της, άγκαλιά με την κούκλα της, ή Μπούλη είχε άποκοιμηθί. Στα χείλια της είνε μείνει ένα χαμόγελο άγγελικό...

Πατώντας στις μύτες των ποδιών της, ή κυρά-Καλυψώ τη ζύγωσε, την πήρε στην αγκαλιά της, και την πήγε με προφύλαξι στο κρεβάτι της. Την έάπλωσε, δίπλα της έάπλωσε και την κούκλα, και τις σκέπασε και τις δυο. "Υστερα, έκανε νόημα στο Βάσο και βγήκανε μαζί στα νύχια από το δωμάτιο, κλείνοντας πίσω τους μαλακά την πόρτα.

"Ο Βάσος έπιασε συγκινημένος τα δυο χέρια της γρηάς.

— Είσαι μια γυναίκα άγια, κυρά-Καλυψώ!... μουμούρισε με δάκρυα στα μάτια.

— Μπά... "Ο,τι μπορώ κάνω... άπάντησε εκείνη άπλά. Θάχω το νού μου δλη νύκτα... Μ' άν γυρεύη τη μαμά της;...

— Δεν το κουνάω ρούπι από δώ, κύα "Ανάγνωσε, ως πού να γίνη ο μούστος... νιοματάρι.

(Σκίτσος "Αρχέλαου)

— Θα την έχη τη μαμά της!... έπτε με πυρετική βεβαιότητα ο Βάσος. Δε μπορεί να μείνη στη φυλακή μια άόμα... Θα βγή και θα υπή ή πραγματικός έναος στη θέσι της!... Στ' όρκίζομαι, κυρά-Καλυψώ!...

"Η γρηά σήκωσε χέρια και μάτια στον ούρανό χωρίς ν' άπαντήσει. "Ο Βάσος την καληνύχτισε, και γάηκε μέσ' στο σκοτάδι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΓ'.

Οι έσπεριδες άφιέρωσαν στήλες δλόκληρες για το "δράμα του ύπογεου παραδείσου". Οι λεπτομέρειες του φονου γραφτήκανε και έναγγραφήκανε, μαζί με την ιστορία της "ήρωιδας" πούγινε τέλειο μυθιστόρημα. "Επίσης δημοσιεύτηκανε συνεντεύξεις με τους κυριότερους μάρτυρες, το μπαρμπα-Λαζαρό, την Εύα, τον κύριο Γαβριήλ... Κι' όλα αυτά, πλουτισμένα βέβαια με πολλές φωτογραφίες. Της Κατερίνας ήταν ή μεγαλύτερη απ' όλες. "Ομορφη, θλιμένη, με τα μεγάλα της όλομυρα μάτια καρφωμένα στο φωτογραφικό φάκο, φάνταζε πάντα σαν πνευμένη ήρωίδα όλου αυτού του φοβερού δράματος...

Κάθε που δεινότουσαν στις γυναικείες φυλακές ο Βάσος πίγανε να τη δλ. Της πήγανε νέα της Μπούλης. Το κοριτσάκι δεν το είχανε πάει άκόμα στη φυλακή. Του λέγανε μόνο πως ή μαμά του είχε πάει ένα μικρό ταξίδι, και πως θα γύριζε σε λίγο, για να φέρη στην κορούλα της ένα σωρό παιχνιδάκια και χαχαρωτά... "Η κυρά-Καλυψώ άναπλήρωνε όσο μπορούσε τη μντέρα πούλησε. "Από φαί τουλάχιστον, δεν έλειπε τίποτε απ' τη Μπούλη. "Η καλή γρηούλα της είχε πάντα το φρέσκο αύγό της, το βούτυρό της, τη μπριζόλτσα της. Κάπου-κάπου μάλιστα, πεταγότανε κι' ως τη φυλακή για να δλ την Κατερίνα και πάντα της κουβαλούσε κάτι...

"Η φτοχιά φυλακισμένη την ευχαριότουσε για δλ αυτά με δάκρυα στ' μάτια.

— Πώς θα μωρέσω να στα ξεπληρώσω δλ' αυτά, κυρά-Καλυψώ;... της έλεγε συγκινημένη.

— Σώπα, κόρη μου... Μή συλλογίσαι τέτοια πράματα... Σκέψου μονάχα τον εαυτό σου, πως θα βγής από δώ μέσα...

— Με τη βοήθεια του Θεού, θα βγώ, κυρά-Καλυψώ...

"Η γρηά κούνησε το κεφάλι της.

— Τ'ι σουπτε, βρε παιδάκι μου, τη σωτούσε να πάρεη το κρίμα άπάνω σου;... Μια σκία περνούσε μπροστά απ' τα μάτια της Κατερίνας:

— "Επρεπε, κυρά-Καλυψώ!... — "Επρεπε... Γιατί έπρεπε;... — "Ετσι έπρεπε να γίνη!... — "Εγώ... Καταλαβαίνω... Τον άγαπας και πήρες άπάνω σου όλο το βάρος...

— Δεν θή το κάνης αυτό, κυρά-Καλυψώ!... — Γιατί δε θα το κάνω; "Ετσι, δε θα σώσω μονάχα εσένα; θα σώσω και τη Μπούλη...

"Η Μπούλη δεν κινυνεύει! έχει εσένα και πάνω από σένα, το Θεό μαζί της... Κι' ύστερα από λίγον καιρό, από λίγους μήνες, όταν θα γίνη ή δική μου, θ' άθωωθώ — δε μπορεί να μ'ην άθωωθώ... — και τότε, θα μαστε όλοι μαζί πάλι, για πάντα... "Η γρηά κούνησε το κεφάλι της.

— Δεν ξέρω... Μού φαίνεται πως κάνω κακά να κούω ένα τέτοιο μυστικό... Κι'

— Δεν το κουνάω ρούπι από δώ, κύα "Ανάγνωσε, ως πού να γίνη ο μούστος... νιοματάρι.

(Σκίτσος "Αρχέλαου)

— Δεν το κουνάω ρούπι από δώ, κύα "Ανάγνωσε, ως πού να γίνη ο μούστος... νιοματάρι.

(Σκίτσος "Αρχέλαου)

— Δεν το κουνάω ρούπι από δώ, κύα "Ανάγνωσε, ως πού να γίνη ο μούστος... νιοματάρι.

(Σκίτσος "Αρχέλαου)

— Δεν το κουνάω ρούπι από δώ, κύα "Ανάγνωσε, ως πού να γίνη ο μούστος... νιοματάρι.

(Σκίτσος "Αρχέλαου)

— Δεν το κουνάω ρούπι από δώ, κύα "Ανάγνωσε, ως πού να γίνη ο μούστος... νιοματάρι.

(Σκίτσος "Αρχέλαου)

— Δεν το κουνάω ρούπι από δώ, κύα "Ανάγνωσε, ως πού να γίνη ο μούστος... νιοματάρι.

(Σκίτσος "Αρχέλαου)

— Δεν το κουνάω ρούπι από δώ, κύα "Ανάγνωσε, ως πού να γίνη ο μούστος... νιοματάρι.

(Σκίτσος "Αρχέλαου)

Ο Παναγής Κουταλιανός με την πυροβολαρχία του.

Τα παραλειπόμενα ΤΟΥ ΚΟΥΤΑΛΙΑΝΟΥ

Δημοσιογραφικές άγκυρήσεις του
συνεργάτη μας κ. Κ. Πολίτη

«Αξίζει, νομίζω, να αφιερωθώ και το σημερινό σημείωμα στον Παναγή τον Κουταλιανό.

«Ο Σουλτάνος Χαμίτ, — μου άφηγέτο πρὸ ἑτῶν ὁ ἑπίσης ἑνδοξος υἱὸς τοῦ Παναγῆ Ἑλλήν — αἰσθανόταν μεγάλη εὐχαρίστησι νὰ καλῇ τὸν πατέρα μου στὸ Γιλδίξ καὶ νὰ παρακολουθῇ τὰ ἐκπληκτικὰ κατορθώματά του. Κάποτε ὕστερα ἀπὸ μιὰ παράστασι τὸν παρασημοφόρησε καὶ τοῦ εἶπε :

—Κουταλιανέ, ζήτησέ μου ὅ,τι θέλεις. Θὰ σοῦ τὸ δώσω.

Ὁ Παναγὴς τάχασε. Καὶ ἀφέλεστατο ζήτησε ἀπὸ τὸν Σουλτάνο νὰ τοῦ χαρίσῃ... τὰ ψάρια τῆς Προποντίδος.

—Δικὰ σου εἶνε, ἀπάντησε κατὰ πληκτος ὁ Χαμίτ.

Καὶ τὴν ἐπομένη ὑπέγραψε τὸ σχετικὸ φερμάνι.

Γιὰ τὴν... ἱστορικὴ ἀκρίβεια πρέπει νὰ διευκρινισθῇ ὅτι ἡ ἀφέλεια τοῦ Κουταλιανοῦ δὲν ἦταν καὶ τόσο... ἀφέλεια. Διότι, σύμφωνα μὲ τὸ προνόμιό ποῦ ἀπέκτησε, ἐδικαιούτο νὰ ἐμπροσθεύει μόνος του τὰ ψάρια τῆς θαλάσσης τοῦ Μαρουαῖ, ἢ νὰ ἐκχωρήσῃ τὸ προνόμιό του σὲ ἄλλους, εἰσπράττοντας ὁ ἴδιος τοὺς φόρους. Δὲν ἔκανε ἐν τούτοις τίποτε ἀπ' αὐτά. Τὰ ψάρια τῆς Προποντίδος δὲν ὑπῆλθον ποτὲ ὑπὸ τὴν οὐσιαστικὴν κυριότητα τοῦ Παναγῆ.

Ὅπως ἀνέφερα στὸ προηγούμενο σημεῖωμα, ὁ Κουταλιανὸς στὶς περιόδους τοῦ ἀνὰ τὴν Ὑψηλὴ μάζευε δάφνες, γοήματα καὶ ποιήματα. Ἰδοὺ μερικοὶ ἀκόμη στίχοι — θαυμαστὴς αὐτὴ τὴ φορὰ — ἀπὸ τοὺς ὄγκους ποῦ βρῶσονται στὰ ἀρχεῖα τῆς οἰκογενείας Κουταλιανῶν :

«Ἡ Κούταλη εἶνε νιοὶ
ἡ χάρις τῆς μεγάλης
ποῦ ἔδωκε ἕνα γίγαντα,
ἐν' αἴσι πολλοῦ καὶ.
Ὅλο τὸν κόσμον νύρισε.
Ἀνατολὴ καὶ Δύσι
καὶ δὲν εὐρέθη ἄνθρωπος
διὰ τὸν νικητὴν
Σομφῶν νὰ τὸν νοιάσουνε.
Σομφῶν νὰ τὸν εἰποῦνε.
Γιατὶ κι' οἱ βασιλεῖς αὐτοὶ
θέλουν νὰ τὸν ἰδοῦνε...».

Ἀκολουθοῦν ἄλλα... σαράντα τετραστίχα, τῆς ἰδίας θαυμαστῆς, ἐξαιρετικῆς τῆς ἀπίστευτα θαύματα τοῦ Ἡσυχίου τοῦ Κουταλιανῆ.

Ἀπὸ τὴν ἀφήγησι τοῦ γιοῦ τοῦ Παναγῆ κι' ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντα στὰ ἀρχεῖα τῆς

οἰκογενείας γτοκουμέντα, πρέπει νὰ συμπεράνωμε ὅτι δὲν ἦταν γωρὶς ἐνδιαφέρον καὶ ἡ αἰσθηματικὴ δόρασις τοῦ Κουταλιανῶν.

Τὸ 1900 ἀναστῆσε τοὺς κατοίκους τῆς Τερνέστης μὲ τὶς ἐπιδείξεις του. Ἐνα βῶσθι τὸν ἀνεζήτησε στὸ ξενοδοχεῖο του ἕνας μυστηριώδης ἀπεσταλμένος, ὁ ὁποῖος τοῦ παρέδωκε ἕνα μυροῦδο γράμμα, μὲ τὴ δὴλωσι ὅτι θὰ ἐπέστρεψε τὴν ἐπομένη νὰ λάβῃ τὴν ἀπάντησι. Ἰδοὺ τί ἔλεγε τὸ γράμμα :

«Ἐνδύξε καὶ ἀγαπῆτὲ Κουταλιανέ.

Ἄνδρ' συγκροτοῦμαι καὶ σπεύδω νὰ σοῦ ἐκφράσω γραπτῶς τὰ αἰσθήματα τοῦ θαυμασμοῦ καὶ τῆς ἀγάπης ποῦ πλημμυρίζουν τὴν καρδίᾳ μου γιὰ σένα. Εἶμα, μιὰ πολὺ πλουσία καὶ νεορὰ γυναῖκα καὶ φιλοδοξῶ νὰ σὲ κάνω φίλο μου. Θέτω στὴ διάθεσί σου τὰ ἑκατομμύριά μου. Ἡ ἐπιθυμία μου εἶνε νὰ δοκιμάσω τὴ δύναμι σου (!) Μὴν ἀπορρίψῃς τὴν πρότασι μου προτοῦ τὴν καλοσκεφθῇς. Ἡ δόξα πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ μὲ πλοῦτι. Περιμένω ἀπάντησιν σου καταφατικῇ.

Με εὐχαριστίες γιὰ τὰ αἰσθήματά σου
Κόμισσα ΔΟΥΓΙΖΑ ΑΛΠΕΛΙ»

Τὴν ἐπομένη ὁ μυστηριώδης ἀπεσταλμένος πέρασε καὶ πήρε τὴν ἀπάντησι, ἡ ὁποία ἔλεγε τὰ ἑξῆς :

«Εὐγενεστάτη Κυρία,

»Ἐπειδὴ ἀσφαλῶς ἀγνοεῖτε τὸ κατ' ἐμὲ, σπεύδω νὰ σὰς γνωρίσω ὅτι εἶμαι νυμφευμένος καὶ ὅτι οἱ δύο υἱοὶ μου εἶνε σήμερα τῆς παντρειᾶς. Συνεπῶς...

ΠΑΝΑΓΗΣ ΚΟΥΤΑΛΙΑΝΟΣ»

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁ ἀναστατώσας τὴν Ὑψηλὴ μὲ τὴν ἐκπληκτικὴν σωματικὴν του δύναμι συμπατριώτης μας ἦταν ὑπόδειγμα καλοῦ οἰκογενειακοῦ. Σ' ὅλες τὶς περιόδους του συνωδύετο ἀπὸ τὰ παιδιὰ του. Ἄν δὲν ἦταν μέχρι σχολαστικότητος πιστὸς σύζυγος θὰ μπορούσε νὰ ἀποκτήσῃ ἕνα πολυτελέστατο γαμήλι ποῦ θὰ τὸ ἐζήλευε κι' ὁ Χαμίτ. Γιατὶ θὰ περιεῖχε ἐνδιαφέροντα εἰγώματα ἀπ' ὅλες τὶς φυλὰς τῆς Οἰκουμένης : Ἰσπανίδες, Μεξικανέες, Ἰταλιδές, Ρουμάνες, Ρωσ-

Ἡ ΜΟΔΑ ΤΗΣ ΠΟΙΗΣΕΩΣ

Ἡ ὁμορφὴ «στάρ» Τζῶαν Φούλτον συνηθίζει νὰ πηγαίνει ἀπὸ τὸ σπῆντ τοῦ οὐρανοῦ ντυμένη μὲ τὸ... ἀπλό αὐτὸ φορεματάκι ποῦ τὴν κάνει ἀκόμη πρὶν χαριτωμένη! Τὸ χαρακτηριστικὸν αὐτοῦ τὸ ντύσιμό της εἶνε ἡ ποδιά τοῦ νοικοκυριοῦ, ποῦ ἡ Τζῶαν Φούλτον τὴ φορεῖ καὶ στὸ ὄνειρό της. Εἶνε ἡ τελευταία λέξις τῆς ἀμερικανικῆς μόδου! Τέτοιες κομψὲς ποδιές φοροῦνται σήμερα στὰ νεύματα καὶ στὶς κοσμικὰς συνεκπτώσεις.

σίδες, μαῦρες Κινέζες. Ἀπὸ ὅλες αὐτὲς τὶς φυλογενεῖς θαυμαστῆς τοῦ δὲν κρατοῦσε παρὰ τὶς ἐγγράφους ἐξομολογήσεις, τὶς ὁποῖες κατέθετε εἰς τὸ οἰκογενειακὸν ἀρχεῖον.

Τὸ 1901 στὴν Ὁδησσὸ τοῦ ἔγινε ἀποθεωτικὴ ὑποδοχὴ. Ὅλοι οἱ Ἕλληνες καὶ γιλιὰδες Ρώσοι συγκεντρώθηκαν στὴν προκυμαία καὶ τὸν ἔβρναν μὲ ἀνθή. Πολλοὶ ὁμογενεῖς δὲν παρέλειψαν νὰ ἀπαγγεῖλουν δημοσίᾳ τὰ πρὸς τιμὴν τοῦ «νέου Ἡσυχίου» ποιήματά τους. Στὴν παράστασι ποῦ ἐδόθη τὴν ἐπομένη στὸ μεγαλύτερο θέατρο τῆς Ὁδησσῶ, ἔγινε καὶ ἕνα ἐπεισόδιο τοῦ παρ' ὀλίγον νὰ προκαλέσῃ... ἐπαντάσι.

«Τὸ πρῶτο ἀγώνισμα τοῦ πατέρα μου, ἀφηγεῖται ὁ γιοῦς τοῦ Κουταλιανῶν, ἦταν νὰ σηκώσῃ στὴν κοιλιά του ἕνα βαρέλι ποῦ περιεῖχε 500 ὀκάδες νερό. Ἐπίσης θὰ καθόνταν καὶ τέσσερες ἄνθρωποι ἐπάνω στὴ σκαῖδα ποῦ θὰ ἱσορροποῦσε στὸ βαρέλι. Συνολικὸ βάρος, δηλαδή, 700 ὀκάδων περίπου! Ὁ Παναγὴς ἑσπλάσθη γάμω καὶ κάλεσε τέσσερες ἀπὸ τὴν πλατεῖα ν' ἀνέβουν στὴ σκηνή. Κατόπιν ἔβαλαν τὴν τάβλα, κύλησαν τὸ βαρέλι στὴν κοιλιά του καὶ κάθισαν στὶς δύο ἄκρες τῆς σκαῖδας τὰ τέσσαρα άτομα. Ἐνῶ ὁ κόσμος παρακολουθοῦσε κατὰπληκτος τὸ θέαμα, κάποιοι ἀπὸ τὴν πλατεῖα φώναζε :

—Αὐτὸ ποῦ γίνεται εἶνε ἀπάτη! Τὸ βαρέλι εἶνε ἀδειό!

Ἐπικολούθησε πανδαυμόνιο. Οἱ μισοὶ ἀπὸ τοὺς θεατὰς ἐτάχθησαν μὲ τὸν Κουταλιανὸν κι' οἱ ἄλλοι μισοὶ μὲ τὸν διαμαρτυρούμενον γιὰ τὴν ἀπάτη. Ἡ ἀναστατώσις εἶγεν ἀνίστη νὰ ἐξελισσεται σὲ συγκρούσι. Ὁ ἀπίστος Θωμᾶς ἐξακολουθοῦσε νὰ παρακινῇ τοὺς ὁπαδοὺς του σὲ ἐκδηλώσεις ἐναντίον τοῦ Παναγῆ, ὁ ὁποῖος παρέμενε ἀτάραχος καὶ ψυχραιμὸς σηκώνοντας τὸ ἀπίθανο βάρος τῶν 700 ὀκάδων στὴν κοιλιά του. Ὅταν τέλειωσε κάλεσε στὴ σκηνὴ τὸν προκαλέσαντα τὸν πανδαυμόνιο καὶ τοῦ εἶπε :

—Ποιὸς εἶσαι σὺ ποῦ τολμᾷς νὰ ἀμφισβητήσῃς τὴν τιμιότητά μου;

—Εἶμαι ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας! Ὅχι μόνον δὲν ἀνέστησε ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητη αὐτὴ δὴλωσι ὁ Κουταλιανός, ἀλλὰ νιὰ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι δὲν διέπραξε καμμιὰ ἀπάτη ἀνοίξε τὸ στομάχι τοῦ βαρέλιου καὶ κατέβρεξε κι' αὐτὸν κι' ὅλους τοὺς σους φώναζον μαζί του. Ἡ πράξις αὐτὴ ἐκοίθη ὡς ἀντίστασις κατὰ ἀνωτέρας ἀρχῆς καὶ ἐξῆλθε ὡς ἀστυνομία ἐπενέει-ορσε νὰ συλλάβῃ τὸν Κουταλιανόν. Ἐπικολούθησαν διαδήματα τοῦ Ἑλληνικοῦ Προσενεῖου ποδὲς τῆς Νομαρχίας καὶ τελικὰ ἀντὶ τοῦ Κουταλιανῶν συνελήθη ὁ... Διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας ἐπὶ διαταρᾷ τῆς τάξεως, ὁ ὁποῖος καὶ ἀπελύθη εἰσρηγῆσι τοῦ Νομάρχου, γιὰ νὰ ἱκανοποι-ηθῇ τὸ τοῦδε φιλότιμο τοῦ διαδήμου καὶ βουλευτοῦ ἀνὰ τὰ πρῶτα τῆς Οἰκουμένης ἐκείνη τὴν ἐποχὴ Ἑλλήνος...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Τὰ μυστικὰ τῆς καλλονῆς τῆς κ. Περὸν

Θέλετε νὰ μαθετε τὰ μυστικὰ τῆς καλλονῆς τῆς Ἑβίτας Περὸν, τῆς συζύγου τοῦ Προέδρου τῆς Ἀργεντινῆς; Τὰ ἀποκάλυψε ἡ ἰδία στὸς δημοσιογράφους, κατὰ τὴν τελευταία ἐπισκεψὴ της στὴ Γαλλία :

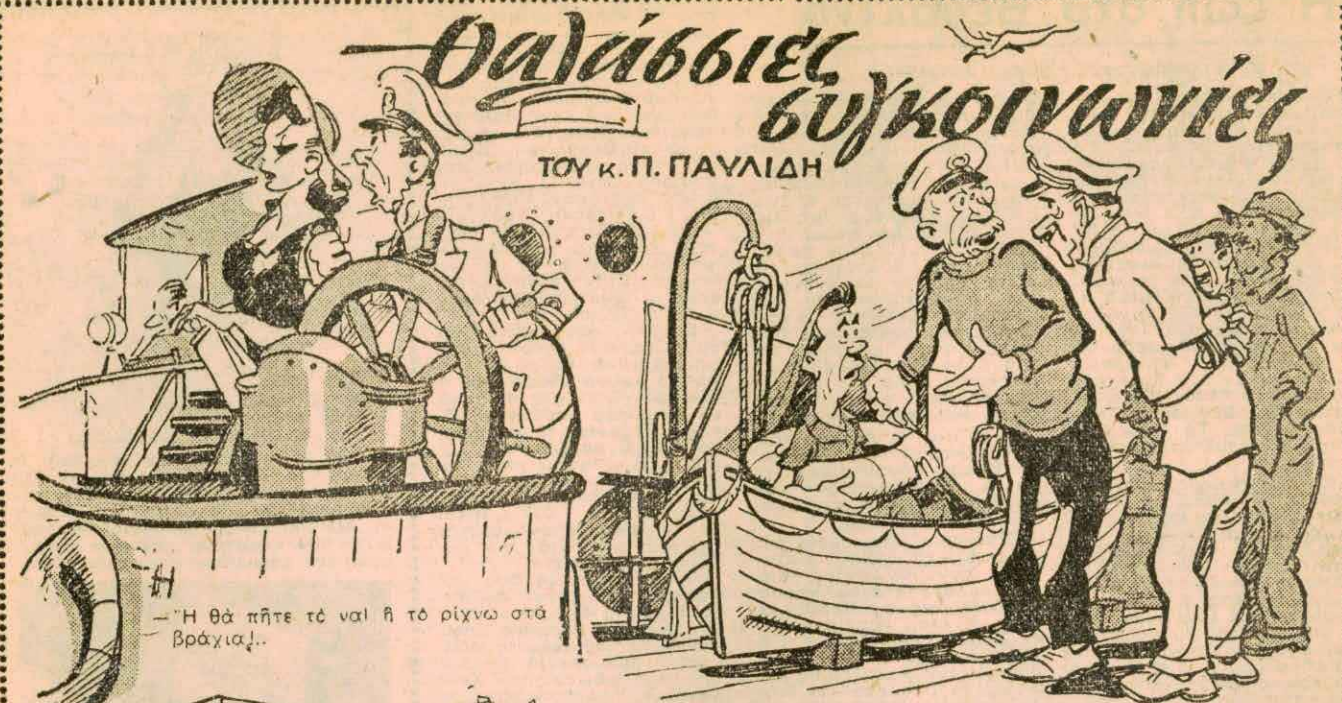
—Δὲν χρῆσιμοποιῶ ποτὲ φτισοῖδια. Μόνο λίγο ροῦζ στὰ χεῖλη. Πλένω τὸ πρόσωπό μου μὲ κρὺο νερό, μόλις σπυθῶ. Εἶνε τὸ ασφαλέστερο μέσον γιὰ μιὰ γυναῖκα ποῦ θέλει νὰ μείνῃ ὡραία καὶ νὰ διατηρήσῃ τὴν ὁμορφιά της.

» Σηκώνομαι στὶς 5½ τὸ πρωῒ, γιὰ ν' ἀσκολῶ μὲ τὶς πολιτικὰς υποθέσεις ὡς τὴ 1 μετὰ τὸ μεσημέρι. Τρῶν πολὺ λίγο, ἀλλὰ τρελλαίνομαι γιὰ τὰ φρούτα. Τέλος, δὲν πέφτω ποτὲ στὸ κρεβάτι δονότερα ἀπ' τὶς 9½.

Πρόσθεσε ἀκόμη ὅτι προτιμᾷ τὴ μουσικὴ τοῦ Σοπέν... γιατί ταιριάζει μὲ τὸ πρόσωπό της!

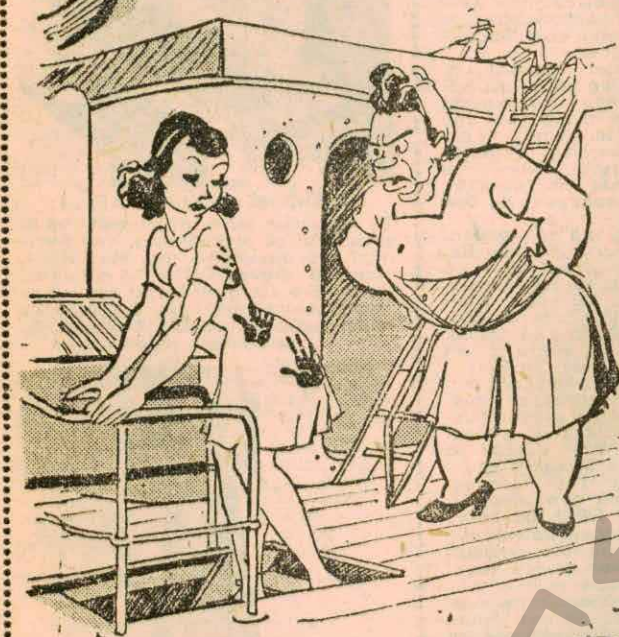
Τὶ σημαίνει αὐτὸ τὸ τελευταῖο ὁμολογούμε ὅτι δὲν ἐμίστε σὲ θεοὺς νὰ σὰς τὸ πρῶτο. Τὶ σέχεις μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἡ μουσικὴ μ' ἕνα πρόσωπο; Ἰδοὺ τὸ μυστήριον!...

Κι' αὐτὸ τὸ μυστήριον μόνον ἡ κ. Περὸν θὰ μπορούσε νὰ μᾶς τὸ ἐξηγήσῃ. Δυστυχῶς δὲν μᾶς ἐτίμησε δι' ἐπισκεψῆς της στὴν Ἑλλάδα, ὁπότε θὰ τὴν ρωτούσαμε σχετικῶς καὶ γὰ ἐφωτισόμεθα.

—Ἡ θὰ πῆτε τὸ ναι ἢ τὸ ρίχνω στὰ βράχια!..

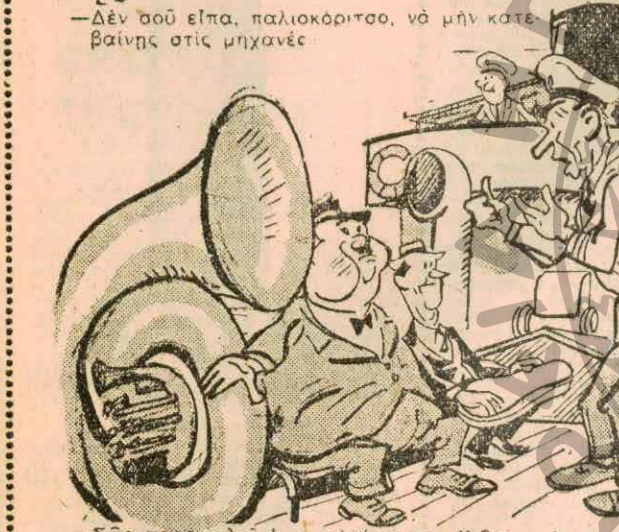
—Ἦταν ἄλλοι καὶ μὲ τὸ «Χειμᾶρα» καὶ ἀπὸ τότε πιάνε θεοὶ στὴ βάρκα

—Δὲν σοῦ εἶπα, παλιοκορίτσο, νὰ μὴν κατεβαίνης στὶς μηχανές

—Λέγε γρήγορα, παληάνθρωπε, ποῖς εἶν' αὐτὴ ἡ Ἑλένη Π.

—Σὰς παρακαλεῖ ὁ κ. πλοίαρχος, ἔλατε μιὰ στιγμὴ ἑπάνω, γιατί μᾶς χάλασε ἡ σφυρίχτρα!

—Μυστήριον! Δὲν ἦπια γουλιὰ... κι' ὁμῶς κουνιέμαι!

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΘΕΑΤΡΟ

ΤΑ ΜΠΙΖΟΥ και οι δεντουζες

(Σ' ένα κοσμικό κέντρο, νύχτα. Σ' ένα τραπέζι, μιάς απόμηνης γυναικός, «Εκείνος» κι «Εκείνη» τελειώνουν το φαί τους. «Εκείνη» είναι καλοντυμένη, καλοχτενισμένη, πιο πολύ εντυπωσιακή παρά όμορφη, πιο πολύ πρακτική παρά αισθηματική. «Εκείνος» είναι—και το δείχνει—πλούσιος κι' αγία-τρεύτα έρωτευμένος μαζί της.)

ΕΚΕΙΝΟΣ: «Όλες οι γυναίκες όμως είσατε ίδιες...»
ΕΚΕΙΝΗ: (ρουφάει ήσυχα μία γουλιά κρασί): Διπλό, αν επιτρέπεται, πιάς;

ΕΚΕΙΝΟΣ: «Επιτρέπεται» αναίσθητες!

ΕΚΕΙΝΗ: Μπα; Και πώς το έννοεις εσύ τό αισθημα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αισθημα είναι η προσήλωση σε κάποιον χωρίς τη μεσοδιάθεση της λογικής αυθόρμητη, ανεπιφύλακτη, αποκλειστική... Μπορεί αυτός που κερδίζει το αισθημα μαζί να νάναι άνα-ζισ γι' αυτό, τιποτένιος; Δεν έχει καμμία σημασία; το αισθημα υπάρχει, καλό, ταραλόγο!

ΕΚΕΙΝΗ: (ερωτικά): Σάν τό αισθημα τό δικό σου, να τούμε για μένα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: (μ' ευγένεια): Δεν θέλω να σε προσβάλω...

ΕΚΕΙΝΗ: Τι να με προσβάλεις;... Τη γνώμη σου για μένα την ξέρω: με θεωρείς ανάξια για την τόσο υψηλή τιμή της αγάπης σου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Με συγχωρείς; Δεν είναι ότι είσαι ανάξια; Έχεις μόνο μερικά ελαττώματα, μερικές ατέλειες, που διορθώνονται με λίγη καλή θέληση...

ΕΚΕΙΝΗ: Θα με διορθώσεις, λοιπόν, καλέ μου παιδάκι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μην κοροϊδεύεις... Πρέπει οπωσδήποτε να διορθωθείς.

ΕΚΕΙΝΗ: (ερωτικά): Σάν τό αισθημα τό δικό σου, να τούμε για μένα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: (μ' ευγένεια): Δεν θέλω να σε προσβάλω...

ΕΚΕΙΝΗ: Τι να με προσβάλεις;... Τη γνώμη σου για μένα την ξέρω: με θεωρείς ανάξια για την τόσο υψηλή τιμή της αγάπης σου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Με συγχωρείς; Δεν είναι ότι είσαι ανάξια; Έχεις μόνο μερικά ελαττώματα, μερικές ατέλειες, που διορθώνονται με λίγη καλή θέληση...

ΕΚΕΙΝΗ: Θα με διορθώσεις, λοιπόν, καλέ μου παιδάκι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μην κοροϊδεύεις... Πρέπει οπωσδήποτε να διορθωθείς.

ΕΚΕΙΝΗ: (ερωτικά): Σάν τό αισθημα τό δικό σου, να τούμε για μένα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: (μ' ευγένεια): Δεν θέλω να σε προσβάλω...

ΕΚΕΙΝΗ: Τι να με προσβάλεις;... Τη γνώμη σου για μένα την ξέρω: με θεωρείς ανάξια για την τόσο υψηλή τιμή της αγάπης σου.

Θα πάω χαμένος και η επιθυμία σου θα εκπληρωθεί... Ζητάω να μη μου δείχνεις πως εσύ έχεις πάντα δικαιώματα κι' εγώ μόνον υποχρεώσεις... Ζητάω να μη με γκρινιάζεις όταν στη χάσι και στη φέξι, τύχη καμιά φορά να μ' έζητη-ρετήσης, όπως προχτές που σε παρακάλεσα περνώντας από την Όμόνοια να μου πάρης ένα κουτί σοπρίνες, κι' ύστερα αναγκάστηκε να τις πιάδες για να με μετρι-άσω κάπως τον πονοκέφα-λο που μου προκάλεσε η γκρινία σου γιατί σ' έδω-λα να τρέχεις από φαρμα-κείο... Ζητάω επί τέλους, να με πονάς με κάποιον τρόπο, να μαι κι' εγώ λιγά-κι άνθρωπος κι' όχι μόνο πορτοφόλι, κι' αν καμιά φορά συμβεί να κρουαγιή-σω να μού θάλπει δεντου-ζες, κι' όχι να μ' αφήσει στο κοσμάτι με πυρετό κι' εσύ να πας στον κινημα-τογράφο!

ΕΚΕΙΝΗ: (με φρίκη): Δεν τουζες;!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Βεβαίως, δεν τουζες... Γιατί, δηλαδή; Άνθρωπος είμαι κι' εγώ, μπορεί να κρουαγιήσω...

ΕΚΕΙΝΗ: (ερωτικά): Σάν τό αισθημα τό δικό σου, να τούμε για μένα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: (μ' ευγένεια): Δεν θέλω να σε προσβάλω...

ΕΚΕΙΝΗ: Τι να με προσβάλεις;... Τη γνώμη σου για μένα την ξέρω: με θεωρείς ανάξια για την τόσο υψηλή τιμή της αγάπης σου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Με συγχωρείς; Δεν είναι ότι είσαι ανάξια; Έχεις μόνο μερικά ελαττώματα, μερικές ατέλειες, που διορθώνονται με λίγη καλή θέληση...

ΕΚΕΙΝΗ: Θα με διορθώσεις, λοιπόν, καλέ μου παιδάκι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μην κοροϊδεύεις... Πρέπει οπωσδήποτε να διορθωθείς.

ΕΚΕΙΝΗ: (ερωτικά): Σάν τό αισθημα τό δικό σου, να τούμε για μένα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: (μ' ευγένεια): Δεν θέλω να σε προσβάλω...

ΕΚΕΙΝΗ: Τι να με προσβάλεις;... Τη γνώμη σου για μένα την ξέρω: με θεωρείς ανάξια για την τόσο υψηλή τιμή της αγάπης σου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Με συγχωρείς; Δεν είναι ότι είσαι ανάξια; Έχεις μόνο μερικά ελαττώματα, μερικές ατέλειες, που διορθώνονται με λίγη καλή θέληση...

ΕΚΕΙΝΗ: Θα με διορθώσεις, λοιπόν, καλέ μου παιδάκι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μην κοροϊδεύεις... Πρέπει οπωσδήποτε να διορθωθείς.

ΕΚΕΙΝΗ: (ερωτικά): Σάν τό αισθημα τό δικό σου, να τούμε για μένα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: (μ' ευγένεια): Δεν θέλω να σε προσβάλω...

ΕΚΕΙΝΗ: Τι να με προσβάλεις;... Τη γνώμη σου για μένα την ξέρω: με θεωρείς ανάξια για την τόσο υψηλή τιμή της αγάπης σου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Με συγχωρείς; Δεν είναι ότι είσαι ανάξια; Έχεις μόνο μερικά ελαττώματα, μερικές ατέλειες, που διορθώνονται με λίγη καλή θέληση...

ΕΚΕΙΝΗ: Θα με διορθώσεις, λοιπόν, καλέ μου παιδάκι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μην κοροϊδεύεις... Πρέπει οπωσδήποτε να διορθωθείς.

ΕΚΕΙΝΗ: (ερωτικά): Σάν τό αισθημα τό δικό σου, να τούμε για μένα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: (μ' ευγένεια): Δεν θέλω να σε προσβάλω...

ΕΚΕΙΝΗ: Τι να με προσβάλεις;... Τη γνώμη σου για μένα την ξέρω: με θεωρείς ανάξια για την τόσο υψηλή τιμή της αγάπης σου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Με συγχωρείς; Δεν είναι ότι είσαι ανάξια; Έχεις μόνο μερικά ελαττώματα, μερικές ατέλειες, που διορθώνονται με λίγη καλή θέληση...

ΕΚΕΙΝΗ: Θα με διορθώσεις, λοιπόν, καλέ μου παιδάκι;

ΜΙΑ ΤΕΛΕΙΑ ΤΡΟΦΗ

Οι σαρδέλλες του κουτιού

Μία τροφή που δεν πολυχρησιμοποιείται, τουλάχιστον στην Ελλάδα, είναι οι σαρδέλλες του κουτιού. Κι' όμως, αν ρωτήσετε τους γιατρούς και τους κημικούς, θα σας πουν όλοι ότι έχει μεγάλη θρεπτική και υγιεινολογική αξία.

Ίδιως είναι παχύτερες και θρεπτικώ-τερες οι σαρδέλλες απ' το Μαΐο ως το Δεκέμβριο. Αυτή δε ακριβώς την επο-χή γίνεται η αλιεία τους γιατί τα κο-πάδια τους πλησιάζουν τότε στις ά-κτες για να γεννηθούν τ' αυγά τους. Υπολογίζεται ότι, τον Αύγουστο και το Νοέμβριο, οι σαρδέλλες περιέχουν 3 ή 4 φορές περισσότερες λιπαρές ού-σιες, παρά τον Απρίλιο. Αντίθετως, τον Απρίλιο το σώμα τους περιέχει πε-ρισσότερο νερό, παρά τους άλλους μή-νες. Ένν' όσο παχύνουν, ελαττώνεται η περιεκτικότης των ιστών τους σε νε-ρό. Γι' αυτό, τα ερυσσάσια που κον-σερβάρουν σαρδέλλες, χρησιμοποιούν κυρίως ψάρια πιασμένα απ' τον Ιού-νιο ως το Δεκέμβριο.

Ένν' οι λιπαρές ουσίες της σαρδέλ-λας γίνονται περισσότερες ή λιγώτε-ρες αναλόγως της εποχής, τα λευκώ-ματα που περιέχει, μένουν σχεδόν στα-θερά. Μία μικρή μόνον αύξηση τους πα-ρατηρείται τον Ιούνιο και τον Ιούλιο. Σταθερή επίσης και αρκετά σημαντική είναι η περιεκτικότης σε χρώμα α-νόργανα αλάτα ιωδίου, μαγγανίου, φωσφόρου και σιδήρου. Όλ' αυτά πε-ριέχονται στη σαρδέλλα σε μεγάλες πο-σότητες αναλόγως απ' όση μας προσφέρουν τα «στεριανά» τρόφιμα.

Το λάδι, μέσα στο οποίο πλέει η σαρδέλλα του κουτιού, την επιτοίχει κι' αυξάνει ακόμη περισσότερο την πε-ριεκτικότητά της σε λιπαρές ουσίες.

Δεν πρέπει να ξεχνούμε, τέλος, και τις πολύτιμες βιταμίνες. Ίδιως υπάρ-χουν στη σαρδέλλα οι «λιποδιαλυτές» βιταμίνες Α και Β, που συντελούν στην αύξηση του σώματος και στην πρόληψη του ραχιτισμού. Σε μικρότερη ποσότη-τα βρίσκονται οι «υδατοδιαλυτές» βι-ταμίνες Β και Ρ. Μία μόνον απ' τις α-παραίτητες βιταμίνες λείπει τελείως απ' τις σαρδέλλες: η «αντισκορβουτι-κή» βιταμίνη C.

Οι επιστήμονες έχουν υπολογίσει τη θρεπτική αξία της σαρδέλλας σε θερ-μίδες. Βρίσκουν λοιπόν ότι 100 δράμια σαρδέλλες του κουτιού ισοδυναμούν με 116 δράμια ψητό βοδινό ή πρόβιο κρέ-ας, με 177 δράμια του ίδιου κρέατος κονσερβαρισμένου, με 132 δράμια κρέ-ας χοιρινό, με 251 δράμια αυγά, με 404 δράμια πατάτες με 551 δράμια γά-λα και με 1.000 δράμια (2½ οκάδες) ώριμα ροδάκια.

Στα σνατάρια της «Αντ Σαβοίς», οι γιατροί αντικατέστησαν τό μπουρνού-λαδο με σαρδέλλες του κουτιού. Πράγ-ματι, μία σαρδέλλα στο μεσημεριανό γεύμα κι' άλλη μία τό βράδυ αναπλη-ρώνουν άριστα μία κουταλιά μπουρνού-λαδου στις ίδιες ώρες. Και μάλιστα οι σαρδέλλες είναι ακόμα καλλίτερες απ' το μπουρνούλαδο. Παιδιά φυσικά, που έτρωγαν τακτικά σαρδέλλες του κου-τιού, πάχυναν 4 φορές περισσότερο ά-πό κείνα που έπαιρναν μπουρνούλαδο σε κανονικές δόσεις.

Θα παρατηρήσετε, βέβαια ότι τό πά-χος δεν σημαίνει θεραπεία. Πάντως ό-μως, είναι καλό σημάδι για ένα ψυμ-ατικό.

Τρώτε λοιπόν όσο περισσότερες σαρ-δέλλες μπορείτε, είτε του κουτιού εί-τε έστω γυφές και τηγανισμένες. Είναι μία σχεδόν τέλεια τροφή, που εύτυχώς υπάρχει άφθονη στον τόπο μας.

Πρωτότυπη απόφασις διαζυγίου

Μία περιεργή περίπτωση διαζυγίου άποσχόλησε πριν από λίγες ήμέρες τους δικαστές του Σικάγου. Ενάγου-σα ήταν μία κυρία Ντάν, που καταγ-γορεύσε τό σύζυγό της ότι την είχε κάμει να παχύνει 27 κιλά σ' έξη μή-νες, υποκαθλώντάς την να τρώη κά-θε μέρα χοιρινό κρέας και σπανάκι. Ο Άμερικανός δικαστής έδικαιωσε την ενάγουσα και της έδωσε τό διαζύγιο.

Ντεμπόρα Κάε

Η «στάρ» με τα κόκκινα μαλλιά και τα πράσινα μάτια

Η νέα «βεντέτα» Ντεμπόρα Κάε.

την παρική έλπιδα να βρή λίγη ξεκούρασι, του-λάχιστον ως ότου γίνη τό όνομά της γνωστό και στην Εύρώπη. Περιμένει ως τόσο μ' ανυπομονήσι-την ύπόσχεσι που της έδωσε ο Μάγιερ να γυρίση πολλά φίλμ στην Αγγλία. Μόνον έτσι θα μπορού-σε να ξαναβεί την πατρίδα της πριν περάσουν τό χρόνια του συμβολαίου της.

Η Ντεμπόρα Κάε γεννήθηκε στο «Έλενσμπορν» της Σκωτίας, στις 30 Σεπτεμβρίου 1921. Είναι κόρη του πολιτικού μηχανικού «Άρθουρ Κάε Τρίμιερ» Ονειρευόταν από μικρή να γίνη χορεύτρια ή ηθο-ποιός. Τό σχολείο δεν της όρεσε καθόλου. Ίδιως συχαινόταν τό μαθηματικά.

Όποιος έχει καλλιτεχνική ιδιοσυγκρασία λέει ή ίδια, δεν μπορεί ποτέ να συμφιλιωθή με τους ά-ριθμούς!

Κι' όμως ο Μάγιερ την βρήκε άσκετά ίκανή στους «άριθμούς», όταν συζητούσαν τους όρους του συμ-βολαίου της...

Η Κάε έκανε τον πατέρα της σε ηλικία 14 ετών. Συνέχισε τις σπουδές της στο Μπρίστολ κι' έπειτα έμεινε 2 χρόνια στή δραματική σχολή της θείας της Φύλλας Σμείλ. Κέρδισε ύστερα μία υποτροφία στην περίφημη σχολή μπαλλέτων «Σάντλερ» Ούελες άλλα μετά ένα χρόνο, βλέποντας ότι ήταν κατα ένα κε-φάλι ψηλότερη απ' τις άλλες μαθήτριες (έχει ά-νάστημα 1.68) έκρινε ότι δεν ήταν πιασμένη για χορεύτρια. Κι' έτσι, σε ηλικία 18 ετών, άφισε τους ζίκους της και πήγε στο Λονδίνο, για να βρή δου-λειά. Ένν' έτρωγε μία μέρα του 1940 σ' ένα κομψό ρεστοράν, μαζί με μία φίλη της την πόδεσε ο παραγωγός Γκάμπριελ Πάσκαλ. Τού άρεσε ή έκφρα-σις της, δοκίμασε την ήθοποιά της και την προσέ-λαβε άμέσως για ένα φίλμ.

Κατόπιν, ή Ντεμπόρα γύρισε άλλα 8 φίλμ, για άλ-

λους Άγγλους παραγωγούς. Τό τελευταίο της φίλμ πριν φύγη για τό Χόλλυγουντ, ήταν ο «Μαυ-ρός Νάρκισσος».

Τον Ιανουάριο του 1945, έλα-βε μέρος σ' ένα θέατρο για την βυγαγία των ένοπλων δυνάμει-ων της Εύρώπης. Ένν' βρισκόταν λοιπόν στις Βρυξέλλες, γνώρισε τον πιλότο της Ρ. Α. ό Τσάλλ Μπάρλετ νιού «Άγγλου λόρ-δου. Τους συνέδεσε ένας φλογε-ρός έρωας και, τό Νοέμβριο του 1945, έκαναν τους γάμους των με μεγάλη επίσημοτητα στο Λον-δίνο κι' έγκαταστάθηκαν σ' ένα γραφικό «κόττατζ» του 16ου αί-ώνος, στο προάστια της άγγλι-κής πρωτεύουσας.

Όταν έφυγαν άναγότερα για την Αμερική οι άγγλικές άρ-χές τους υποχρέωσαν να παρή-λυσουν αυτό τό σπίτι τους. Παρή-γορεύθηκαν ύπόσχεσι κάπως γι' αυ-τή την άπώλεια, γιατί διάλεξαν στο Χόλλυγουντ ένα σπίτι που είχε πανομοιότυπον άγγλικού «κόττατζ» μέσα σ' ένα πάρκο με ήλιες και βελανιδιές.

Η Ντεμπόρα είναι ένθουσια-σμένη απ' τό καθήκοντά της ως νοικοκυράς. Ένα απ' τό πρώτο πράγματα που άπόσπασε από Χόλ-λυγουντ, ήταν ένας όδηγος γιά νοικοκυράς. Έκτιμα δε ιδιαίτερως τό μηχανικά πλυντήριο, τό ψυ-γεία και τις άλλες ευκολίες που προσφέρει ή αμερικανική άνορα στις νοικοκυρές.

Η καυαριέρα της Εύα της προσφέρει πολύτιμες υπηρεσίες. Βρίσκεται κοντά της από 7 χρό-νια. Όταν έφυγαν για την Α-μερική οι Μπάρλετ την άφισαν για λίγο στην Αγγλία. Έπειτα όμως της παρήγγειλαν να πάν να τους συναντήση παίζοντας μαζί της τό σχολι, τό άσπινκα και τό σερβίσις του τραγιού...

Ο σύζυγος της Ντεμπόρας έν-διαφερεί πολύ για τόν-κινημα-τογράφο και θέλεει να γίνη πα-ραγωγός. Για την άρα όμως πε-ρισσότερα να βοηθή τη γυναίκα του, ένισχυοντάς την ήθικώς στην τόσο έντατική δουλειά της.

ΣΟΥΛΜΑΝ, ο νέος «Σολομών»

Πώς λύνεται με την κενή λογική
την ένοχληση ζητημάτων

Αν δεν υπήρχε ο Χάρρυ Σουλμαν ή μεγάλη εταιρεία αυτοκινήτων όφειλ να βοσκοτόν διαρκώς σε διαφωνίες και προστριβές με τους εργάτες της. Άλλα, σε κάθε τέτοια περίπτωση, η εταιρεία κι η Ένωσις των εργατών καταφεύγουν στο Σουλμαν, που τον έχουν διορίσει κι οι δυο ως μονίμο διαιτητή, και σέβονται απόλυτα την απόφαση του.

Πρέπει να εδνησώμε εδώ ότι η εταιρεία έχει μια γενική σύμβαση με την Ένωσις, που της προμηθεύει τους εργάτες της. Οι διαφωνίες αμερικανικές επιχειρήσεις έχουν συνάψει 50.000 τέτοιες συμβάσεις εργασίας με εργάτες οργανωμένους. Οι 1.000 απ' αυτές τελειώνουν κάθε βδομάδα, κι οι 900 ανανεώνονται χωρίς καμμία δυσκολία.

Το περσινό έτος, μόνον στα 15% των επιχειρήσεων με περισσότερους από 50 εργαζομένους κληρονομήκαν απεργίες για την αύξηση της πληρωμής. Τα 65% όμως των επιχειρήσεων αυτών είχαν διαφωνίες με τους εργάτες για την ερμηνεία των όρων της συμβάσεως εργασίας. Γιατί, όταν δύο ενδιαφερόμενοι υπογράφουν μια σύμβαση, ο καθένας έχει μέσα στο νου του άλλη έννοια των διαφόρων όρων της. Οι καπιτωμένες λοιπόν αυτές μικροδιαφορές είναι σπουδαιότερες κινδύνου για την ειρηνική συνεργασία, παρά τα ζητήματα των ημερομισθίων. Αυτές ακριβώς αναλαμβάνει να διευθετήσει ο Σουλμαν — ενώ στα οικονομικά ζητήματα δεν έχει καμμία ανάμειξη.

Κάθε δύο βδομάδες, φέρνει το Πανεπιστήμιο Γιάλ όπου διδάσκει νομικά, και πηγαίνει επί 3 ημέρες στο Νηπταότ όπου βρίσκονται τα εργοστάσια όσων. Εκεί, δέχεται στο γραφείο του τους δικηγόρους της εταιρείας και της Ένωσις, πληροφορείται τις διαφωνίες που έχουν αναφύει, εξετάζει μαρτυρίες, λαμβάνοντας υπ' όψιν του την ουσία μάλλον κι όχι τους νομικούς τύπους. Σε μια μέρα μπορεί ν' αποκαλύψει με 40 υποθέσεις. Αν χρειάζεται, πηγαίνει και στο εργοστάσιο, για επίποπο εξέταση. Τέλος, βγάζει την απόφαση του που είναι συνήθως... Σολομώντικη! Έχει λύσει ως τώρα περί τις 3.000 διαφορές μέσα σε 3½ χρόνια, πάντοτε με την κοινή λογική.

Πέρσιν η εταιρεία βρέθηκε στην ανάγκη ν' απολύει προσωρινώς 50.000 εργάτες, γιατί υπήρχε έλλειψη πρώτων υλών. Εφ' όσον δε είχε την υποχρέωση να δίνει στους εργάτες της 15 ημερών άδεια, σκέφθηκε να χαρακτηρίσει ως άδεια τις δύο πρώτες βδομάδες της άργιας τους, πληρώνοντας τους βεβαίως το ανάλογο ημερομίσθιο. Έτσι, όταν θα ξαναρχίζον κανονικά η εργασία θα συνεχίζονταν χωρίς διακοπή — κι' επιπλέον η εταιρεία θα γλυτώνει 2.000.000 δολάρια απ' τη συνεισφορά της στο κρατικό Ταμείο Ανέργειας. Η Ένωσις όμως είχε αντιρρήσεις: «Ετόνισε ότι οι εργάτες δικαιούνται να πάρουν την άδεια όταν θέλουν αυτοί. Ο Σουλμαν άκουσε τα επιχειρήματα των δυο μερών, σκέφθηκε επί ημέρες κι' έβγαλε την απόφαση του, έναντιον της εταιρείας. «Η άδεια — έγραψε στη γνωμάτευση του — είναι μια περίοδος αναπαύσεως ανάμεσα σε δύο περιόδους εργασίας, ενώ η άργια είναι μια περίοδος αγωνίας. Δεν υπάρχει λοιπόν ποτέ η άργια να υπολογισθεί ως άδεια».

Σ' άλλη περίπτωση, η εταιρεία είχε απολύσει ένα εργάτη, ως πολύ άσος στην εργασία του.

«Ναι, ο εργάτης αυτός είναι άσος — απαντούσε η Ένωσις — η εταιρεία όμως είχε ακόμη πιο άσος, εφ' όσον ανακάλυψε την ακατάλληλότητα του εργάτου 7 άλλων κληρικών μίνας μετά την πρόσληψή του!». Ο Σουλμαν λοιπόν έβγαλε την εξής απόφαση: «Η εταιρεία κα-

θυσιάζει πράγματι, αλλά η καθυστερήσις της αυτή δεν δίνει το δικαίωμα στον εργάτη να μην αποδέχεται ικανοποιητική παραγωγή».

Κάποτε, ο «Σολομών» Σουλμαν άνακατεύεται και... με τον έρωτα! Κάποιος μεροκόπος και ανυπακούτος εργάτης είχε έρωτα με μια υπάλληλο των εργοστασίων και της έστελεν ροδόσπικα και λουλούδια. Έκείνη διαμαρτυρήθηκε τέλος στην εταιρεία, η οποία απέλυσε άμέσως τον εργάτη «για λόγους πειθαρχίας».

«Δεν υπάρχει κανένα αποδεικτικό στοιχεία» — γνωμάτευσε ο Σουλμαν — «οι εργασία του εργάτου αυτού είναι λιγότερο αποδοτική, η όστις ενώλησε άλλη γυναίκα. Κανείς απ' τους κανόνες της εργασίας δεν επιτρέπει ν' έναν εργάτη να έρωτα με άλλον. Εφ' όσον όμως οι σχετικές ερωτοτροπίες γίνονται έξω απ' το εργοστάσιο, δεν αφορούν καθόλου τον εργοστάσιο».

Και διατάζει να ξαναγυρίση ο εργάτης στη θέση του και να πληρωθεί για όλες τις κοινές ημέρες.

Άλλοτε πάλι, η εταιρεία είχε επιβάλει πρόστιμο σε μια υπάλληλο, γιατί φόρεσε κόκκινα χτυπητά φουστάνια, που «άποσκολούσαν τους υπαλλήλους τις ώρες της δουλειάς των». Η ενδοφρεσμένη διαμαρτυρή και η Ένωσις απευθύνθηκε στο Σουλμαν. Έκείνος λοιπόν έβριζε άδικο στην εταιρεία. «Γιατί ν' απαγορεύουν τα κόκκινα — είπε — εφ' όσον επιτρέπει π.χ. τα ζωράκια πράσινα φουστάνια, είναι δε γνωστόν ότι οι άνδρες — ακολουθώντας τα παράδειγμα των αρσενικών λυκών που αναφέρει η ζωολογία — έλκονται κι' από άλλα χρώματα, εκτός από το κόκκινο».

Ο Σουλμαν είναι ρωσικής καταγωγής. Έφτασε στην Αμερική σε ηλικία 9 ετών. Στην αρχή πουλούσε εφημερίδες. Κατόπιν έπλενε πιάτα, για να σπουδάσει. Κι' όμως κατώρθωσε να προσέδωρη τόσο, με την άδεια του και τη θέλησή του, ώστε να γίνει τακτικός καθηγητής στο Πανεπιστήμιο Γιάλ.

Η εταιρεία όφειλ κι' η Ένωσις τον πληρώνουν 12.000 δολάρια το χρόνο για τις υπηρεσίες του. Μπορεί, όταν θέλει, ή μόν η δε να τον απολύσει, δίχως προειδοποίηση. Εκτιμούν όμως τόσο τη χρησιμότητά του, ώστε, όταν θέλουν ο ίδιος να παραιτηθεί το περασμένο καλοκαίρι, για ν' αφοσιωθεί ολοκληρωτικά στο έργο του καθηγητή, η εταιρεία κι' η Ένωσις προσέφεραν ν' αυξήσουν το μισθό του σε 18.500 δολάρια. Ο Σουλμαν υποχώρησε, έμπρος στην έπιμονή του, κι' έμεινε στη θέση του, αλλά δεν δέχθηκε την αύξηση.

«Είπε η ασφαλιστική βελδία μας! — λένε γι' αυτόν τα δυο ενδιαφερόμενα μέρη. Χάρις σ' αυτόν, διευθετήθηκαν τόσες διαφορές μας, πριν καταλήξουν σε αδιέξοδο. Έχει προλάβει αμέτρητες απεργίες, δικαιολογημένες και αδικαιολογητές».

Σημειώνουν ότι το σύστημα του διαιτητού εφαρμόζεται από χρόνια και σε άλλες μεγάλες επιχειρήσεις, στα εργοστάσια αυτοκινήτων «Κράις» και «Τζένεραλ Μότορς», κλπ.

«Δεν είναι γενικό και θαυματουργό φάρμακο, το σύστημα αυτό — τονίζει ο Σουλμαν. Μπορεί να προσφέρει όμως μεγάλες υπηρεσίες αν υπάρχει καλή θέλησις συνεργασίας κι' απ' τα δυο ενδιαφερόμενα μέρη».

Α. ΓΚΑΛΤΟΝ

Ο Χίτλερ έχει στο ένεργητικό του 21.000 δολάρια

Σύμφωνα μ' έναν υπολογισμό που έγινε στην Αμερική, το ένεργητικό του Χίτλερ στους διάφορους εκδότες που έκκυλφορήσαν, το βέλλο του «Ο άγων μου» στις Ηνωμένες Πολιτείες ανέρχεται σε 21.000 δολάρια. Οι Αμερικανοί εκδότες παρέδωσαν αυτό το ποσό στο υπουργείο των Εξωτερικών, που πιθανότατα θα το διαδότη για την απόστολή αντιφασιστικών βελών στη Γερμανία.

Το φύλον που υπερισχύει

Αντοχή, ύγεια, πνευματική ανάπτυξις κλπ.

Μία έρευνα, που έγινε τελευταίως στις Ηνωμ. Πολιτείες, είχε σκοπό τη σύγκριση των δυο φύλων. Τα αποτελέσματα της λοιπόν, υπό τύπον ερωταποκρίσεων, αποδεικνύουν ότι η γυναίκα έχει θέσι πλεονεκτητική, από πολλών απόψεων:

I) ΣΩΜΑΤΙΚΟΣ

1) Ποιό φύλον υπερέχει άρρηπτικώς; Οι γυναίκες αλλά όχι πολύ: 69.874.000 γυναίκες, 69.694.981 άνδρες.

2) Ποιό είναι το ανθεκτικώτερο; Αφού έκαμαν μελέτες σε περιόδους κρίσεων (λίμου, πολέμου, πλημύρας), οι ειδικοί κοινωνιολόγοι απεφάνθησαν ότι οι γυναίκες αντέχουν σε τέτοια πλήγματα περισσότερο απ' τους άνδρες. Εξ άλλου, ένα «γκέρλι» που μισού κι' άλλα είναι ακόμη φρέσκο και ξεκούραστο έπειτα από πολλών ωρών εξαντλητικές πράξεις, ενώ ένας μπόρρ ή άλλος αθλητής κουράζεται γρήγορα με την προγύμνασή του.

3) Ποιό φύλον έχει οξύτερες αισθήσεις; Οι γυναίκες έχουν όραση, όσφρησι, ακοή και ιδίως άφή πιο ανεπτυγμένες απ' τους άνδρες. Γι' αυτό, στο αμερικανικό θοσαυροφυλάκιο χρησιμοποιούνται γυναίκες, που αναγνωρίζουν με την άφή τα πλαστά χαρτονομίσματα.

4) Ποιό είναι το υγιέστερο; Μολονότι ο αριθμός των γεννήσεων άνορτην και κοριτσάκια είναι ο ίδιος, άργότερα μεταβάλλεται λίγο η αναλογία και περισσότεροι οι γυναίκες, γιατί αντέχουν στις άρρώστειες περισσότερο απ' τους άνδρες.

5) Ποιό φύλον έχει τις περισσότερες μηχανικές κλίσεις; Το γυναίκε, όπως απέδειξε η εξέταση πολλών ανδρών και γυναικών, υποψηφίων μηχανικών.

II) ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ

6) Ποιό φύλον είναι το υγιέστερο στο μυαλό; Κατά τις τελευταίες στατιστικές μέσα σ' ένα χρόνο, εισηχθήσαν στα αμερικανικά ψυχιατρεία 68.459 άνδρες και μόνο 49.853 γυναίκες.

7) Ποιό είναι μελετηρότερο; Οι φοιτήτριες εργαζονται περισσότερο και βαθμολογούνται καλύτερα απ' τους φοιτητές. Στα πανεπιστήμια άναγνωστήρια, τα κορίτσια μελετούν 63% περισσότερα βιβλία απ' τους νέους.

8) Ποιό διαδίδει και γράφει γρηγορώτερα; Οι γυναίκες. Συγκράνως δε παρουσιάζουν μικρότερη υπερέντασι όταν κάνουν αυτές τις δουλειές.

9) Ποιό έχει πλουσιωτερό λεξιλόγιον; Η Αμερικανίδα κάθε ηλικίας χειρίζεται τις λέξεις πολύ καλύτερα απ' τους άνδρες.

10) Ποιό κατάλαβειν καλύτερα την ανθρώπινη φύση; Οι γυναίκες είναι ικανότερες στο να καταλαβαίνουν την πνευματική κατάσταση ενός ανθρώπου απ' τα λόγια του ή απ' την έκφραση του προσώπου του.

11) Ποιό έχει την περισσότερη διαίσθησι; Το γυναίκε, κατά τη σύμφωνη γνώμη όλων των ψυχολόγων.

12) Ποιό έχει περισσότερη ικανότητα προσομοίωσης; Οι γυναίκες προσομοιώνονται καλύτερα στις συνθήκες και στις περιστάσεις.

13) Ποιό ζέρει καλύτερα να θέλει; Οι γυναίκες έχουν περισσότερη συνέχεια στις ιδέες τους απ' τους άνδρες και ζέρουν τι θέλουν να κάνουν στη ζωή.

III) ΣΤΙΣ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ

14) Ποιό φύλον ζέρει καλύτερα να συναλλάσσεται με τον κόσμο; Μία έρευνα μεταξύ των αμερικανικών βιομηχανικών κύκλων απέδειξε ότι οι γυναίκες είναι ικανότερες στην έπαση με το κοινόν. Είναι ευγενέστερες, πιο ευχαρίστες, πιο άκαβείες και πιο εύσυνεϊδστες.

15) Οι γυναίκες ή οι άνδρες δεικνουν μεγαλύτερη φρόνησι στην τοποθέτησι των κεφαλαίων τους; Οι γυναίκες είναι πιο προφυλακτικές και πιο φιλοποπτες.

16) Ποιό φύλον είναι το πλουσιώτερο; Και πάλι οι γυναίκες. Πράγματι, βοισκονται σε χέρια γυναικεία τα 56% των μετοχών των αμερικανικών τηλεφώνων και τηλεφώνων, τα 65% των ομιλογών των τηλεβίκου δανείων τα 65% των καταθέσεων των ταμειωτηρίων, τα 74% των σπιτιών των προαστείων.

IV) ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

17) Ο άνδρας ή η γυναίκα διευθύνει τον προϋπολογισμό της οικογενείας; Τα 85% όλων των λιανικών πωλήσεων, στις Ηνωμ. Πολιτείες, γίνονται σε γυναίκες.

18) Ποιό φύλον έχει την τελευταία λέξη στο σπίτι του σπιτιού; Τα σκεύη του, ή διακοσμώσις κι' η εσωτερική διακόσμώσις εξορτώνται συνήθως απ' την εκλογή των γυναικών.

19) Ποιό έχει τη μεγαλύτερη έπιρροή στην άνατροφή του παιδιού; Το γυναίκε. Πρώτα η υπέρτατη και κατόπιν η βασίλισσα τα 78,5% του διδακτικού προσωπικού των δημοτικών σχολείων της Αμερικής είναι γυναίκες.

Ο ήθοποιός που έγινε
ΚΑΛΟΓΙ ΡΟΣ

Ο Χοσέ Μοχίκα περιέβλεψε
την καλλιτεχνική αίσθησι

Όταν άνηγγέθη τελευταίως ότι ο Χοσέ Μοχίκα, ο άδελφιστής τραγουδιστής της όπερας και του κινηματογράφου, έγινε ο άδελφός Χοσέ Φρανσίσκο γι' Γκουανταλούπε στο μοναστήρι των Φραγκισκανών της Λιουας του Περού, η είδησις κατέπληξε πολλούς από τους παλαιούς θαυμαστάς του, όχι όμως και τους εύρους του που τον ήξεραν καλά...

Ενώ οι περισσότεροι άστέρες του κινηματογράφου ακολουθούν αυτό το στάδιο για ν' αποκτήσουν όψη και πλούτη, ο Μοχίκα είχε γίνει ήθοποιός του Χόλλυγουντ για ένα λόγο έντελώς διαφορετικό: γιατί ήξερε ότι ήταν ο καλύτερος τρόπος για ν' κερδίση χρήματα και να βοηθήση τους φτωχούς και δυστυχήμους.

Από παιδί άκούει, ο Μοχίκα συνήθιζε να δίνει στους φτωχούς όλα του τα χρήματα. Στα πρώτα νεανικά χρόνια του, σπούδασε φωνητική μουσική, είχε όμως ισχυρή κλίσι προς το ιερατικό στάδιο. Έπειδή ωστόσο ήξερε ότι οι ήθοποιοι κερδίζουν πολλά στην πατρίδα του, την Πόλη του Μεξικού, αποφάσισε να παίζη κι' αυτός στον κινηματογράφο, για να μπορεί να διαδότη περισσότερα χρήματα για έλεημοσύνες.

Δεν έγκατέλειψε πάντως το όνειρό του να γίνει ιερωμένος ή μοναχός. Άπλως και μόνον, ανέβαλε για άργότερα την πραγματοποίησή του. Γι' αυτό άλλωστε έμεινε πάντα άνυπαντος.

Δεν άργησε να γίνει ένας απ' τους άναγκασμένους τεχνικούς της Νοτίου Αμερικής. Κατόπιν τραγουδούσε επί 10 χρόνια στην Όπερα του Σικάγου. Το 1931, έβωσε ένα κονσέρτο στη Νέα Υόρκη.

Όταν τον προσέλαβαν στο Χόλλυγουντ, με ικανοποιητικό συμβόλαιο, ως άπικαστάτη του Βαλεντίνο, του ανέβησαν μεγάλους ρομαντικούς ρόλους. Η μετοβολή αυτή τον ένωσισε, γιατί ως πρωταγωνιστής της όθνης θα κέρδιζε περισσότερα παρά ως τραγουδιστής, και θα δέδετε πιο πολλά για έλεημοσύνες.

Άλθινα τρισυτευχιμένους ή-

τον όταν έπαιζε στα φίλμ ρόλους ιερωμένων. Όλοι ομιλογούσαν ότι ήταν άσυμπαγώνιστος σ' αυτούς.

Αφού πρωταγωνίστησε μ' έπιτυχία σε πολλές ταινίες, στο Χόλλυγουντ, το Μεξικό και τη Νότιο Αφρική, άποτραβήχθηκε ξαφνικά απ' τον κινηματογράφο. Ενώ βοισκόταν στην κομψή της όψης του, το τελευταίο φίλμ του γυρίσθηκε στην Άουεντινή προ ό έτών κι' είχε τον τίτλο «Μελωδίες της Αμερικής».

Ο διπλωμάτης Λούις Ίμπάνκουεν, μέλος της μεξικανικής αντιπροσώπειας στον ΟΗΕ και φίλος του Μοχίκα από 30 χρόνια, τον είδε προ όλίνου καιρού στην πόλη Κουίτο του Εκουαδόρ, όπου έδινε μία συναυλία. Ο Μοχίκα του εξομολογήθηκε ότι ο παλαιός λόγος του βοισκόταν εκεί, ήταν για να έπισηκεθί το μοναστήρι των Φραγκισκανών. Του είπε ακόμη ότι φορούσε ήδη στη μέση του το σκηνί των Φραγκισκανών υοναγών με τους τσέξ κομπους προ συμβολίζουν τη θείαγια, την άνυπότη και την ύποκοή.

Για να γίνει κανείς μοναχός σε μοναστήρι Φραγκισκανών, πρέπει να προσηνθή μιά περίοδος κατηχήσεως και προπαρασκευής. Φαίνεται όμως ότι, στην περίπτωση του Μοχίκα, συντομεύθηκε η περίοδος αυτή, εις άνταυρήν για την προηγούμενη ζωή του και τις έλεημοσύνες του. Κι' έτσι υπέσχεσε έπιτέλους να φορέσει το καλονοικό άσος, σε ηλικία 50 ετών περίπου.

Ένα πλήθος από γυναικες, που τον είχαν λατρεύει άλλοτε ως ήρωα της όθνης υαζεύτηκαν στη μπρόσολι της Λιουας να ν' αίξουν μιά τελευταία ματιά στο είδωλό τους, κατά τη γοαφική τελετή της νεοστονίας του. Η πλειαία έξω απ' την έκκλησία ήταν πλυνωρισμένη από κόσμο, άρκετες ώρες πριν άνογίση η τελετή.

Ός άδελφός Χοσέ Φρανσίσκο, ο Μοχίκα θάδε πάντα γας και δεν θα υπορή πιά ν' άνη χέρια σταυούς άπόρους. Θα τους προσφέρει όμως την πνευματική καθοδήγησι και τη ψυχική τόνωσι.

Τα δέκα άρκετέστερα σώματα του Χόλλυγουντ

Ο σχεδιαστής του Χόλλυγουντ Ραϊν Ντρίσκολ, ένας σπικαρός ο πιο μιστός άνθρωπος της φιλομυτολέως κι' αυτό γι' ατί τόλμης να εκράση τη γνώμη του, σ' ένα άρθρο του για τα δέκα άρκετέστερα γυναικεία σώματα του Χόλλυγουντ.

Θα είστε άσφαλώς περίεργοι να μάθετε ποιές είναι οι άτυγες κάτοχοι αυτών των δέκα σωμάτων. Ίδου λοιπόν η λίστα:

Πρώτη και καλύτερη έβασιζέται η τώας σύζυγος του Σαούλ Πωλέρ Γκοντάς και άκαλούθου η Άννα Τάινερ, η Τζέντιερ Ρέτζερ, η Κάμεν Μισάνια η Μάριον Ο' Χάρα, η Άνν Σέρνταν, η Μαρίν Νηπίον, η Ίντα Λουτίνιο, η Μπέττυ Γκροϊνπλ και η Άνν Σόθεον.

Άλλα έναντιον του Αμερικανού σχεδιαστή θύμωσαν όχι μόνον όλοι οι άστέρες που δεν άναφέρωνται στον μικρό κατάλόγο του, αλλά κι' οι τελευταίες της σειράς απ' τις άναφερούμενες.

Πώς υπορούσε όμως να τις δάλη... όλες πρώτες ο δυστυγής σχεδιαστής; Ήταν άνθρωπινως άδύνατον.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ Υστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ Τά τρυγόνια

Έχω ένα φίλο κυνηγό και μιά φιλενάδα. Τι σέοσι έχει το ένα με το άλλο εά ππτε, άφού δεν γυνρίζονται μεταξύ τους κι' ούτε πρόκειται να γυνριστούν ποτέ κι' άφού ο φίλος μου ο κυνηγός δεν κυνηγάει γυναίκες, αλλά μόνο είδη του ζωικού βασιλείου και τα πετεινά του ούρανου. Σας παρακαλώ, μη βιαζόσαστε. Ο άνθρωπος πρέπει νάχη ύπομνη και άμα έχει ύπομνη μ' άβαινει πως πολλά πράγματα που δεν έχουν καμμία λογική σέοσι μεταξύ τους, μπορούν μιά χαρά να φέρουν καταστροφή άποτελέσματα και ν' αλάδουν το ρίσκο της ζωής μας. Παραδένα πράγματα συμβαίνουν στους άνθρώπους και τα πιο παράξενα σε μένα.

Ο φίλος μου ο κυνηγός, ο Γιάννης, είχε μανία να παίρνει το όπλο του και το σκυλί του και να βγαίνει έξω στο έρη και να δάση και να ντουφεκιά λαγούς πέρδικες, τρυγόνια, μελισσοφύλακες και άλλα άθωρα πλάσματα. Και οι κυνηγοί έχουν μιά φιλενόμενη διατροφή: Όταν γυνρισουν άπό την έκστραση τους με το δικτυ γεμάτο, προσκαλούν τους φίλους για να γευθούν τα ύματα τους. Αυτό δεν το κάνουν άπό καλωσύνη τους, αλλά για λόγους εγωιστικούς. Θέλουν δηλαδή, να διαφημίσουν την ικανότητά τους και να σου πουν:

— Κύπτε το σκότωσα!...
— Όμως εγώσι τι μάς υέλλει; Μ' άκούει να σκώτουν οι άνθρωποι και να υας προσκαλούν. Αυτοί το σκόπο τους και μεις το δικό μας. Ναι, αλλά καμμία φορά για κυττάστε τι γίνεται...
— Ήταν Κυριακή και λαβαίνω ένα τηλεφώνημα:
— Το μεσημέρι νωρής στο σπίτι να φάμε τρυγόνια. Χτύπησα καμμία σαρανταριά όπως...
— Επειδή ζέρω ότι το κυνήγι είναι βαρύ και δεν το σκάνει το καλλιτεχνικό μου στομάχι, δοκίμασα να το άποφύγω. Άλλά ο Γιάννης έπνευσε:
— Αν δεν έρθης να φάμε τα τρυγόνια που χτύπησες — μου είπε — θα χτύπησω έσένα ό, που σε βρω, με τα σκάνια μου.
Και, τι να κάνω, πήγα και μάλιστα άργοπορημένος. Έκει

— Είπε βαρύ, μωρέ Γιάννη. — Θα το φας νίσι θα σε χτύπησω.
Κι' έκανε τάχα πως εά πάρη το τρυγόνι του, που το είχε σπύνη. Έφανα το μισό. Το άλλο δεν πηγαίνε κάτω. Άλλά ο Γιάννης δεν άνεχόταν τέτοιες υιέριες.

— Θα το πάρω για προσβολή.

— Είπε βαρύ, μωρέ Γιάννη. — Θα το φας νίσι θα σε χτύπησω.

Κι' έκανε τάχα πως εά πάρη το τρυγόνι του, που το είχε σπύνη. Έφανα το μισό. Το άλλο δεν πηγαίνε κάτω. Άλλά ο Γιάννης δεν άνεχόταν τέτοιες υιέριες.

— Θα το πάρω για προσβολή.

— Είπε βαρύ, μωρέ Γιάννη. — Θα το φας νίσι θα σε χτύπησω.

Κι' έκανε τάχα πως εά πάρη το τρυγόνι του, που το είχε σπύνη. Έφανα το μισό. Το άλλο δεν πηγαίνε κάτω. Άλλά ο Γιάννης δεν άνεχόταν τέτοιες υιέριες.

— Θα το πάρω για προσβολή.

— Είπε βαρύ, μωρέ Γιάννη. — Θα το φας νίσι θα σε χτύπησω.

Κι' έκανε τάχα πως εά πάρη το τρυγόνι του, που το είχε σπύνη. Έφανα το μισό. Το άλλο δεν πηγαίνε κάτω. Άλλά ο Γιάννης δεν άνεχόταν τέτοιες υιέριες.

— Θα το πάρω για προσβολή.

— Είπε βαρύ, μωρέ Γιάννη. — Θα το φας νίσι θα σε χτύπησω.

Κι' έκανε τάχα πως εά πάρη το τρυγόνι του, που το είχε σπύνη. Έφανα το μισό. Το άλλο δεν πηγαίνε κάτω. Άλλά ο Γιάννης δεν άνεχόταν τέτοιες υιέριες.

βρήκα και άλλους πεντέξη προσκεκλημένους για να φάνε τα τρυγόνια. Καθόσμε στο τραπέζι. Στη μέση ο Γιάννης με το θρισμειντικό του ύφους σαν στρατηγός που γυρίσε άπό μεγάλη ένδοξη μάχη, όπου είχε σκώτσει ίσα με διακόσους έχθρους.

—Θά όφτε κάτι τρυγόνια, μ' άς είπε, που δεν τάχετε δ' όστε οτ' όνειρό σας. Τα χτύπησα σήμερα.

Κι' άφού μ' άς διηγήθηκε καλαπώς πως τα χτύπησε, διάταξε ναρδούν πρώτα το όρεκτικό. Ήτανε πολλά και διάφορα και, πεινασμένοι, όπως ήμαστε πέσμε με όρεξι. Άλλά ο Γιάννης — αυτό είναι προς τιμήν του — μάς είδοποίησε:

— Μην τρώτε πολλά άπό δάωτα, γιατί θα το μετανιώσετε. Έκάμεν, λοιπόν λίγο κράτει, για να μη το μετανιώσουμε. Ύστερα πρδαν φάρια μαρινάτα, νίσι το τρυγόνι πρέπει, λέει, ναρκεται σαν είδος έπιδόρριο. Και κάθε πιάτο, το καί με διαφορετικό κρεσί. Και ύστερα, που λέτε έφτασε η ιστορική στιγμή, ο Γιάννης πήρε έπίσημο ύφος, χτύπησε τα χέρια του και διάταξε:

— Νόρουν τα τρυγόνια! Και πρδαν τα τρυγόνια. Δυό πιστέλες τεράστιες, μ' ένα λόχο άπό καλοψημένα πετούμενα, μέσα σε μπλοκή σάλτσας. Ή ευχάριστη υουρούδι τους άρωματίσε την τραπέζια.

—Θα κάνω κουάντο εγώ! είπε ο Γιάννης.

Και μοίσαμε άπό δυό τρυγόνια στον καθένα.

Ήτανε πραγματικά έξίσιο πράμα. Εγώ όμως, που όπως σας είπα, έχω καλλιτεχνικό στομάχι, έφανα το ένα και άφωσα το πρδύο μου.

—Θα φας και το άλλο! πρόσταξε ο Γιάννης.

—Είπε βαρύ, μωρέ Γιάννη. —Θα το φας νίσι θα σε χτύπησω.

Κι' έκανε τάχα πως εά πάρη το τρυγόνι του, που το είχε σπύνη. Έφανα το μισό. Το άλλο δεν πηγαίνε κάτω. Άλλά ο Γιάννης δεν άνεχόταν τέτοιες υιέριες.

—Θα το πάρω για προσβολή.

ΜΕΤΑΞΥ ΓΚΑΡΣΟΝΙΩΝ

— Βλέπετε; Για να έχρ κάνει σε ήποδρόμιο το καινούριο για γκάρσονι θα μ' άς πάρη όλη την πελατεία!...

είπε. Οάτο νά μή σέ φάω!

Έδαλο μεγάλες προσπάθειες για ν' αποτελειώσω και τή ύπόλοιπο. Καταλαβαίνω πώς τή στομάχι μου είχε βαρύνει. Αλλά πώς να χλώσω τή κατάρτη τή Γιάννη; Όταν τή όποτε λείψω, μου είπε ό κυνηγός: — Σπουδαίο πράμα, αϊ; — Σπουδαίο, Γιάννη.

— Τώρα να έδω και τ' άλλα. Τάχω φτιάξει αλλούρι.

Και ξανακτύπησε τή χέρια του και ήρθε δεύτερη πισπέλα, με άλλα τρυγόνια μαγειρεμένα με άλλον τρόπο. Έδαλε πάλι από δύο σε κάθε πιάτο. Μ' έπιασε τρομάρα.

— Έγώ δεν μπορώ άλλο, δηλώσω.

— Όποιος δεν τή φάη, θά βάλω τή σκόλο να τόν δαγκώ! — έπείλησε ό Γιάννης και συγχρόνως φώνησε τή σκόλο του, πού, σε μία συνθηματική προστάγη τή κυρίου του, άρχισε να γρυλλίζει και να μου δείχνει τή άγρια δόντια του.

Σιγά-σιγά άδειάζοντας και κάνω ποτήρι κρασί, τ' αποτελειώω κι' αυτά. Οι άλλοι βέβαια — κολοφανάδες όλοι — δεν περίμεναν ξεχωριστή πρόσκληση για να εξαφανισουν τή τρυγόνια από προσώπου νή. Κι' έκει πού νόμιζα πώς αυτή ή ιστορία είχε τελειώσει, ό Γιάννης ξανακτύπησε τή χέρια του κι' έρχεται τριττή πισπέλα, με τρυγόνια ψημένα «όπως στα χωριά».

— Είπε ή έποχή τους, είπε ό Γιάννης. «Αεινίτε, φάτε γιατί τέτοια τρυγόνια δεν θά τή ζαναίδη ούτε στόν ύπνο σου!»

Αισθάνομαι τή στομάχι μου βαρύ σαν μολύβι και κάτι παραπάνω.

— Πίε και κρασί ν' αλαφρώσής! είπε ό Γιάννης. Τή τρυγόνι θέλει πολύ κρασί.

Συμμορφώθηκα με τή συμβουλή του και ζαναρχισα μία νά τρώω μία να πινω. Ό θεός βοηθός, είπα, κι' έπιασε με ταχύτητα στα ύπολοιπα για να τελειώσω μία ώρα άρχητερα. Όταν κάθηναν κι' αυτά, ό Γιάννης με ρώτησε:

— Λοιπόν, έχεις ζαναφάει τέτοια τρυγόνια;

— Όχι, Γιάννη μου. Αλλά γιατί δεν σκότωσες λιγώτερα;

— Έπιασε άπάνω σε κοπάδι. — Και ήταν ανάγκη να πέσω σε κοπάδι;

Κάπου δύο ώρες τράβηξε στή τή τή πάλεμα με τή τρυγόνια. Κατά τις τοις σκηνοθεσίες άπό τή τρέπεί. Και τότε κατάλαβα πώς όχι μονάχα τή στομάχι μου αλλά και τή κεφαλή μου δεν ήσαν εν τάξει.

— Ένώ φεύγω, είπα.

— Κάτσε να πιούμε και κανένα λικεράκι.

— Αδύνατον. Δεν αισθάνομαι καλά...

Και πρίν προφτάσουν να με κοσμήσουν, ήρθε τις σκάλες. Ό Γιάννης μου φώναξε από τή κεφαλόσκαλο:

— Αυτά τή τρυγόνια θά τή θυμάσαι για πολύν καιρό.

— Πολύ τή φοβάμαι άπάντησα και βρέθηκα στή δρόμο.

★

Στάθηκε στή γωνία, περιμένοντας νά περάσει κανένα ταξί. Κι' όταν ήλθε στή όπτη, έπιασε στή κρεβάτι και με έπιεσε άλλο πράμα. Τή κεφαλή μου, ζαλισμένο από τή κρασί, ένύριζε. Και τή στομάχι μου!

Αί τή καύση μου, τή καλ. λιτεχνικό μου στομάχι! Είχα τήν έντύπωση πώς έκει μέσα βριακόταν ένα ολόκληρο κοπάδι από τρυγόνια, πού πετούσαν. Και τή τρυγόνια είχανε, λείει, μεθύσει κι' αυτά από τή κρασί που ήπια και τρικλίζαν.

Και όχι μόνο τή τρυγόνια είχα στή στομάχι μου, αλλά και ό λή τή σκάγια πού τούς έριξε ό Γιάννης, όσους κι' έκει να πού ήσαν στή βρόντο. Ήταν αληθινό δράμα. Μία σκηνοζόμενος κι' μία έπεφτα. Μία έβαζε τή κεφαλή μου στή μαζιλάρια, μία έβαζε τή πόδια

μου και τή κεφαλή μου άναποδα. Πουθενά παρανορία. Σκεπτόμουν τή λέξη «τρυγόνια» και μουρχόταν ένα τέτοιο είσομμα άδίας πού δεν μπορού να τή περιγράψω. Ό! Και τί δεν έαδίνω να μπορούσαν να κάνουν φτερά και να πέτναν. να ήλθιναν στήν εύλη τή θεού. Τί έπαθα ό βλάκας και βρέθηκα υπόδικος; Έξη τολώνια, τρυγονάρες πές καλλιγόνα, δεν είνε για τή στομάχια τή δική μας. Κι' έσφινγα τή στομάχι μου και τή χτυπούσα με γραβιές, και κατέδεζα λεμονάδες και σόδες, αλλά τή κακού.

Δεν θά σάς πώ τις συνέπειες. Θά σάς πώ μονάχα πώς σκηνοθετικά κατ' ής έφταίμουν τή βρόδυ με τή στομάχι μου πάντα βαρύ. Τή κεφαλή μου άκούα πιά βαρύ και με πονούσε. Οι κλειδώσεις μου ήσαν σαν να τις είχα χτυπήσει με σφυρί. Κι' από κέφι, άς τα. Μπορούσα να σκότωσω άνθρωπο. Έμεινα για λίγο σαν ήλιος, προσπαθώντας να συγκεντρώσω τις σκέψεις μου, πού μουφηναν. Αί!... Ναι! Στις όκτώμιου είχα ραντεβού με τή Λόλα. Άν ήσαν δυνατόν να τή άναβάλω. Δεν είχα καμιά όρεξη για τρυφερότητες. Ούτε να βλέπω άνθρωπο καν. Αλλά έκεινη θά περίμενε... Άς πηγαίνα, να πάρω και λίγο άέρα.

Χωρίς καμιά διάθεση, ντύθηκα βιαστικά και ήλθα να βρω τή Λόλα. Τή Λόλα τή άγαπούσα πολύ, πρέπει να τή όμολογήσω και σκεπτόμουν μάλιστα να τήν κάνω και γυναίκα μου. Ήταν καλή και κατ' ής πρέπει κοπέλλα και μ' άγαπούσε κι' έκεινη. Δυό ολόκληρα χρόνια τή περνούσαμε γλυκά και όμορφα κι' ούτε συννεφάκι στόν ουρανό τής ευτυχίας μας, πού λένε και οι ποιητές.

Αργησα λίγο, αλλά δεν μου παραπονέθηκε — καλή της ώρα. Πήγαμε στή όαληρο και κρήνη στήν άκροθαλάσσια. Δεν τις είπα λέξη για τή μεσημερινά, για να μή μου κανή τήν παρατήρηση, μία πού ήξερε πώς είχα λεπτό στομάχι. Κι' όπως δεν είχα όρεξη να μιλήσω, τήν άφισα να λήψέ κείνη πού έλεγε πολλά και νόστιμα. Όταν σε μία στιγμή, καθώς μου καίδεσε τή μαλλιά έγυρε στήν άγκαλιά μου και μου είπε τρυφερά:

— Όταν θά παντρευτούμε ά, γάμη μου, θά ζούμε σαν τρυγόνια!

Τί ήθελε να τή πη ή χριστιανή; Μοναμιάς ήρθαν στή νού μου τή τρυγόνια πού έφαγα τή μεσημερί. Τή στομάχι μου, πού είχα άρχισα να καλάρω κάπως άναστατώθηκε πάλι κι' ένα κύμα άδίας με πλημμύρισε. Κτύπησε τή Λόλα και μου φάνηκε σαν τρυγόνι με ύποληψη στή όαληρο, πού δεν μπορούσα να τή φάω. Όλος ό έρωτας άδθηκε ζαχνικά και μ' έπιασε λιγούρα. Πετάχτηκα.

— Σάν τρυγόνια; είπα. Ποτέ! Άντιό!

Έκεινη προσπάθησε να με πιάση από τή χέρι, μή μπορώντας να καταλάβη.

— Στάσου, τί έχεις;

— Άσε με! φώναξα και τής κατέβασα τή χέρι. Άσε με, γιατί θά με γεμίσει σάλας! Δεν σ' άντέχει τή στομάχι μου!

Και ήλθα κάπου εκεί κοντά, γιατί τή στομάχι μου με πιεζε.

Ήτανε τέτοια ή προσβολή, πού ή Λόλα δεν καταδέχτηκε να μου ζητήσει έξηγήσεις. Όταν θά διαβάσει όμως τή σημερινή μου έξομολόγηση, θά καταλάβη. Κι' όταν καταλάβης Λόλα, μην έρθης παιδί μου να με βρής. Όταν σε σκεπτιμύ, με τή φοβερή λέξη πού είπες, σε βλέπω σαν τρυγόνι πασάλεμένο με χοντρή σάλασσα και μούρχεται λιγούρα. Ζήσε, λοιπόν, ευτυχισμένη και άς όφεται ό Γιάννης πού μου σκότωσε τόν έρωτα.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ.139

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Τή καλύτερο μας έρχεται από τήν Κεϋλάνη (καθ.). — Κάτι πού δεν θά βρής πάνω σ' ένα νεανικό πρόσωπο. — Ή συκία.

2) Πρόθεσις — Συμπλεκτικός σύνδεσμος.

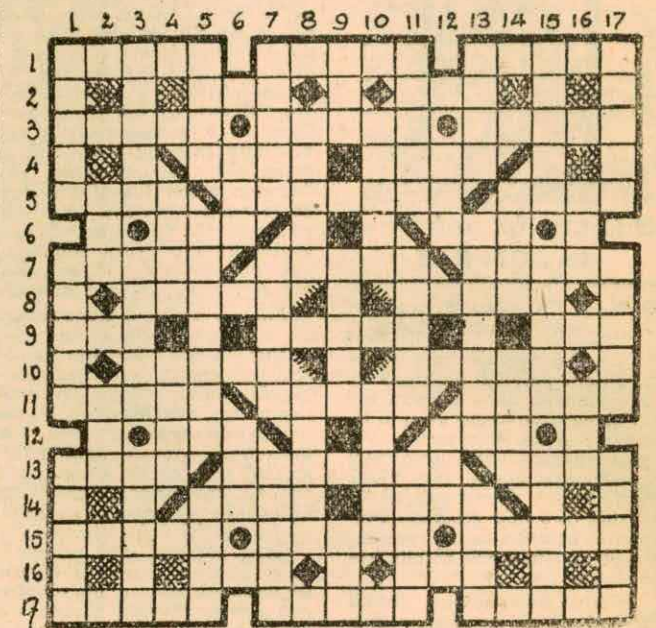
3) Δέντρο πού άφθονεί στήν Άττική. — Καλλυντικό αλλά και γλυκίσμα. — Γρήγορα.

ατρικού έργου. — Είπε άπαράτητη για τήν ήπιασία.

2) Τελικός σύνδεσμος. — Αριθμητικό (θελ.).

3) Έτσι άποκαλύπτει κάθε προδότη. — Και τήν ιωρδάνη άκούη μας έκνευρίζει. — Έκει καταλήνουν οι γεροντοκόρες (πληθ.).

4) Μοσχοβολούν. — Ή είς

4) Διοδος δια μέσου οικοδομής. — Έτσι λέγονται τή χέρια και τή πόδια.

5) Βασίλειον τής Ν. Α. Άσίας. — Άσπουν στόν ουρανό. — Πληξίς.

6) Άκάθαρτο ζω (γενική άρχ). — Δικοί σου.

7) Βγαίνει άπ' τή μάτια. — Άρχηγός θρησκείας. — Όρέσκος.

8) Όταν σείουν τήν φτέρη κάνουν κακό στή κεφαλή τους. — Θά τών άρχοίων.

9) Συμπερασματόν. — Όρο τή καλοκαιρινά. — Όργανο αϊσθήσεως.

10) Μήν. — Βγάζω λόγο.

11) Μεταφορικό μέσον. — Σχηματίζεται από τή μονασμύνα κύματα. — Άν περιέχουν άπολύτως τίποτε.

12) Δεν παρουσιάζουν άνωμαλίες. — Καταφοτική άπάντησις.

13) Έβραϊκό όνομα. — Έπιτόμη. — Τή μεγαλύτερο τσίρο πού πέρασε άπ' τήν Έλλάδα.

14) Συνέδριε άλλοτε τή Ρώμη με τή Βερολίνο. — Πωινό ρόφημα.

15) Μικρό ύψωμα. — Φιγούρα τής τράπουλας. — Πεταί (δημ.).

16) ...Λίνγκεν: διάσημος Γερμανός κωμικός. — Νότα μουσικής.

17) Αδίκημα πλάνη. — Δεν είνε άσχημα τή ψάρια πού μαγειρεύονται πάνω σ' αυτήν. — Δεν νοείται έρωτική έπιστολή χωρίς αυτό τή ρήμα.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Όλες οι έφημερίδες και τή περιοδικά μαζί. — Είδος θε-

ατρικού έργου. — Είπε άπαράτητη για τήν ήπιασία.

2) Τελικός σύνδεσμος. — Αριθμητικό (θελ.).

3) Έτσι άποκαλύπτει κάθε προδότη. — Και τήν ιωρδάνη άκούη μας έκνευρίζει. — Έκει καταλήνουν οι γεροντοκόρες (πληθ.).

4) Μοσχοβολούν. — Ή είς

5) Βασίλειον τής Ν. Α. Άσίας. — Άσπουν στόν ουρανό. — Πληξίς.

6) Άκάθαρτο ζω (γενική άρχ). — Δικοί σου.

7) Βγαίνει άπ' τή μάτια. — Άρχηγός θρησκείας. — Όρέσκος.

8) Όταν σείουν τήν φτέρη κάνουν κακό στή κεφαλή τους. — Θά τών άρχοίων.

9) Συμπερασματόν. — Όρο τή καλοκαιρινά. — Όργανο αϊσθήσεως.

χρήμα άποτίμησης ενός πράν. ματος.

5) Τόπος ιερός. — Άγγλική μονάς βάρους (γενική). — Ή κάτοικος τής πόλεως.

6) Προκτορείον είδήσεων. — Χρήσιμο ζω.

7) Άχρηστο κομμάτι πανί. — Άπαράτητη στήν κατασκευή ενός καλού όρόμου. — Κερπός ακατάλληλος για φάνωμα.

8) Φυλή, γένος και ίδιος γένος έκλεχτόν. — Έκει γεννήθηκε ό Χριστός.

9) Τή τρία (σε ξενή γλώσσ.). — Παιζεται με χροτιά. — Πρόθεσις (δημ.).

10) Νομίσμα πού κυκλοφόρησαν πρ' έτών στόν τόπο μας. — Ελάχιστο.

11) Παιγνίδι πού άπαιτεί μεγάλη σκέψη. — Τροφή τών ζωών. — Σύνινο κιβώτιο.

12) Τίτλος σε μία χώρα τής Άφρικής. — Εύνένιος Ο'... γνωστός θεατρικός συγγραφέας.

13) Έπίρρημα: βραδέως. — Τέτοια είνε όλα τή παιδιά. — Όχι πολύπλοκα (έπίρρημα).

14) Χρονικό διάστημα άρκετά σημαντικό. — Άάφυρον.

15) Τή παιδί αυτό δεν είνε καλά στήν ύγεια του (καθ.). — Βρίσκεται στή θέσι του. — Πόντον.

16) Όμαλό. — Μήδ' ενός έξαιρουμένου.

17) Έορτές τών άρχαίων πρ'ός τήν μεγάλην θεά. — Μέρος ενός αυτοκινήτου. — Ραντίζω.

ΓΕΡ Χ. ΓΙΑΝ.

Θεσσαλονίκη

1) Όλες οι έφημερίδες και τή περιοδικά μαζί. — Είδος θε-

ατρικού έργου. — Είπε άπαράτητη για τήν ήπιασία.

2) Τελικός σύνδεσμος. — Αριθμητικό (θελ.).

3) Έτσι άποκαλύπτει κάθε προδότη. — Και τήν ιωρδάνη άκούη μας έκνευρίζει. — Έκει καταλήνουν οι γεροντοκόρες (πληθ.).

4) Μοσχοβολούν. — Ή είς

5) Βασίλειον τής Ν. Α. Άσίας. — Άσπουν στόν ουρανό. — Πληξίς.

6) Άκάθαρτο ζω (γενική άρχ). — Δικοί σου.

7) Βγαίνει άπ' τή μάτια. — Άρχηγός θρησκείας. — Όρέσκος.

8) Όταν σείουν τήν φτέρη κάνουν κακό στή κεφαλή τους. — Θά τών άρχοίων.

9) Συμπερασματόν. — Όρο τή καλοκαιρινά. — Όργανο αϊσθήσεως.

ΠΩΣ ΘΑ ΕΙΣΑΣΤΕ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΜΕ ΤΟΝ ΆΝΔΡΑ ΘΑ

Δέκα τρόποι για να άποφεύγετε τής καυγάδες

Ένας άνδρας και μία γυναίκα μπορεί ν' αγαπιούνται τρελλά κι' όμως να μην καταφέρουν να συμφωνήσουν και να συνεννοηθούν μεταξύ τους. Ό λόγος είνε άπλοστός. Καθένας έχει τή ελαττώματά του, πού δεν είνε ίσως σημαντικά αλλά πού άρχουν για νά δημιουργήσουν τή δυσάρεστη έκείνη άτμόσφαιρα, πού οδηγεί σε διορκείς προστριβές και καυγάδες...

1. — Μην κάνετε παρατηρήσεις στόν άνδρα σας, αν σιμής να λερώνη τή πακέ σας με τή παπούτσια του. καθώς γυρίζει στή όπτη. Κάμετε κάτι άπλούστερο: Πάρτε ένα παιδί και με τή χαμόγελο στή χείλη (πρέπει να χαμογελάτε πάντα), καθορίστε τή παρκέ μπροστά του χωρίς να τή πτή τίποτε. Άν δεν είνε ήλιος, θά καταλάβη τί σημαίνει αυτό και πιθανώτατα θά είνε πιο προσεχτικός στή μέλλον.

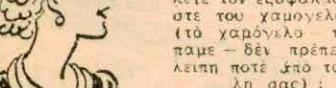

2. — Άν σιμής να πετάη τ' άποτίματά του στή πάτωμα, μη θυμώσετε. Πάρτε δύο ή τρία σταχτοδοχεία και βάλετε τή άλογυρα του πάνω στή πάτωμα. Άν τού κατοικήνη αυτό χαμογελάσει και πείτε του:

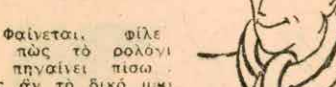
— Για νά ίδούμε, είσαι καλός σκοπευτής! Μά λήνη προσοχή, φαίνεται πώς θά καταφέρεις να ρίχνεις μέσα τή άποτίματά σου...

3. — Άν γυοίξη άργα τή βράδυ στή όπτη, είνε περίττο να τού φάτε τόν εξόφληο. Πείτε του χαμογελώντας (τό χαμόγελο τή έπιασε — δεν πρέπει να λείπει ποτέ από τή χείλη σας):

4. — Άν ο σύζυγός σας έχει τήν κακή συνήθεια να πετάη δέξια κι' αριστερά τή ρούχα του, άποβύγετε τις δυσάρεστες έκφράσεις πού συνήθετε σά δόνην σε βίαιες ακήν. Πείτε του μόνο τήν άπλοστότερο τρόπο:

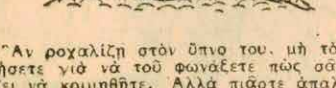

5. — Άν ο σύζυγός σας έχει τήν κακή συνήθεια να πετάη δέξια κι' αριστερά τή ρούχα του, άποβύγετε τις δυσάρεστες έκφράσεις πού συνήθετε σά δόνην σε βίαιες ακήν. Πείτε του μόνο τήν άπλοστότερο τρόπο:

6. — Άν έξασση να σας ευχήη «χρόνια πολλά» στή γιορτή σας πείτε του:

— Ποσο κυπριακή τή φίλη μου τή Σαπιά. Δεν έχει ή καμιά γιορτή. Έτσι, δεν μπορεί κανείς να τή ευχήη χρόνια πολλά. Και είνε τόσο εύγλωστο να γιορτάζει κανείς! Δέ παραψηλαφάει καί έτοιμότη πνεύματος. Δοκιμάστε και θά όητε ποσο εύκολα θά επιτύχετε...

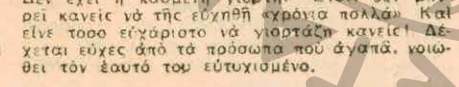
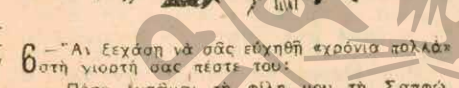
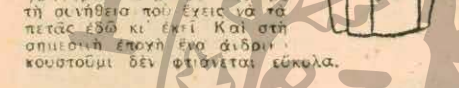
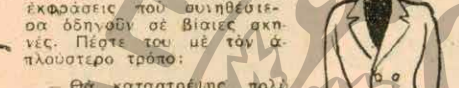
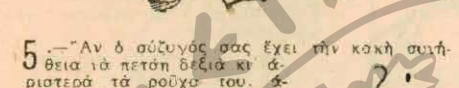
7. — Άν έξασση να σας ευχήη «χρόνια πολλά» στή γιορτή σας πείτε του:

— Ποσο κυπριακή τή φίλη μου τή Σαπιά. Δεν έχει ή καμιά γιορτή. Έτσι, δεν μπορεί κανείς να τή ευχήη χρόνια πολλά. Και είνε τόσο εύγλωστο να γιορτάζει κανείς! Δέ παραψηλαφάει καί έτοιμότη πνεύματος. Δοκιμάστε και θά όητε ποσο εύκολα θά επιτύχετε...

7. — Άν παραμείνη τή εύρησιά του και σάς φιλάει άδύνατος, πάρτε μία σκληρή βοήτσα (μία συμμάτινη βοήτσα θά ήταν καταληπτότερη) και περάστε τήν πάνω στή μάγουλό του.

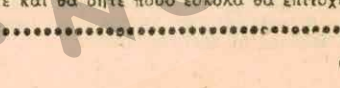
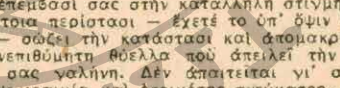
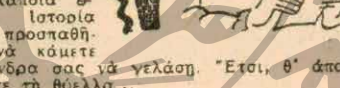
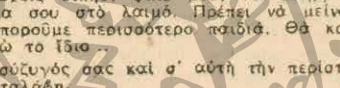
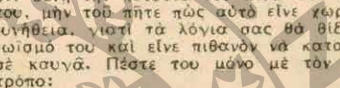
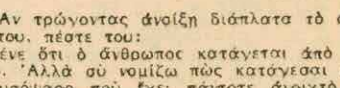
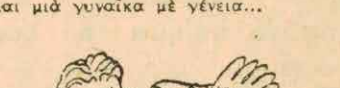
— Θάβελαι να σε κάω να καταλάβης έξηγήστε του, τί θά αδιαβάσουν αν συνέβαινε να είμαι μία γυναίκα με γένεια...

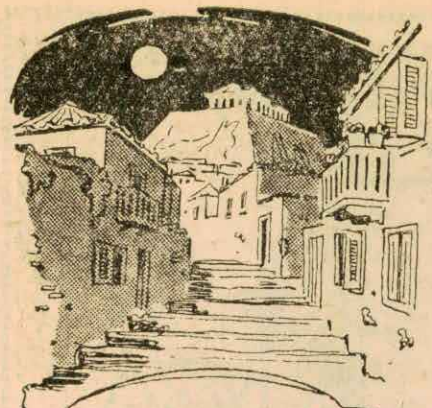
— Ίδου λοιπόν μερικές σχετικές συμβουλές:

8. — Άν τρώγοντας άνοιξη διάπλατα τή στόμα του, πείτε του:

— Λένε ότι ό άνθρωπος καταίνεται από τόν πύθο. Άλλά συ νομίζω πώς καταίνεται από τή γροσσοφαρά πού έχει πάντοτε άνοιχτό τή στόμα του...

ΣΤΑ ΩΡΑΙΑ ΧΡΟΝΙΑ τῆς παλαιᾶς Ἀθῆνας

Τό πρώτο ποίημα τοῦ Σουρή

«Όταν θά γραφῇ ολοκληρωτικά ἡ βιογραφία τοῦ Γεωργίου Σουρή, φυσικά δέν θά λείπει ἀπ' τὰ πρώτα κεφάλαια, καί ἡ ὥραία σελίδα γιά τὸ νεανικό του «παραστράτημα» — καθὼς τὸλεγε τὸ πρῶτό ποίημά του, — πού τὸ σκάρωσε ὅταν ἀκούη ἦταν παιδί δεκαογτώ χρόνων καί μόλις εἶχε τελειώσει τὸ γυμνάσιο.

Ὁ Σουρὴς καί τὸ σπίτι του εἵπαιαν σημαντικό ρόλο στὴν Παλιὰ Ἀθῆνα καί στὰ νεοελληνικά γράμματα, στὰ μακάρια προπολεμικά χρόνια, πρὸ τῶν Βαλκανικῶν πολέμων. Κανείς, βέβαια, ἀπὸ τοὺς θαυμαστὰς τοῦ μεγάλου σατυρικοῦ ποιητοῦ τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος δέν φαντάζεται ὅτι ἡ πρώτη του δημοσίευσμα εἰς τὴν ἐποχὴν ἦταν ἀπ' τὰ γνωστότερα Ἀθηναϊκά κέντρα κοντὰ στὸν Ἰλισσό, (ἀκριβῶς ἀπέναντι στὴν προτομὴ τοῦ Ἀνιλλέως Παράσχου) μὲ κῆπο, ἐστιατόριο καί θέατρο.

Αὐτὸ, λοιπόν, τὸ Ἑλεγεῖο ἐπρόκειτο ν' ἀπαγγελῇ στὸ μνημόσυνο τοῦ παλαιοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν Βραστσάνου. Ὁ νεαρός Σουρὴς, ὡς τότε, ἔκανε πρόχειρους στίχους — ὅπως καί τόσοι νεοί — γιὰ τὴν ψυχαγωγία τῶν φίλων του. Κάποιος ὁμοῦ, παιδικὸς φίλος του ὁ Τάκης Ναοῦμ, τὸν παρεκίνησε νὰ γράψῃ τὸ Ἑλεγεῖο. Μάλιστα γιὰ νὰ διαλύσῃ τοὺς δισταγμοὺς του καί νὰ τοῦ δώσῃ προετοιμασίαν καί νὰ τοῦ πῇ καὶ τοὺς κανόνες τῆς ἐποχῆς, τὸν ἐπὶ τὸν ἔλεγε: «Ἄντρο τῶν Νυμφῶν» πού ἦταν ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴν ἕνα ἀπ' τὰ γνωστότερα Ἀθηναϊκά κέντρα κοντὰ στὸν Ἰλισσό, (ἀκριβῶς ἀπέναντι στὴν προτομὴ τοῦ Ἀνιλλέως Παράσχου) μὲ κῆπο, ἐστιατόριο καί θέατρο.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΟΥΡΗΣ

«Ἀφοῦ λοιπόν, ἔφαγαν ἐκεῖ καὶ ἔπιαν λίγο κρασάκι, ὁ Σουρὴς ἔγραψε ἐπάνω στὸ τραπέζι τοῦ φαγητοῦ, μὲ μολύβι, τὸ Ἑλεγεῖο καί ὁ Ναοῦμ τὸ βόηκε ἀριστοῦργημα.

— Θὰ κλάψω κόσμος καί κοσμάκης! τοῦ εἶπε ὁ φίλος του θαρραλεμένος, μόλις τ' ἀκούσε.

— Ἀλλὰ ὁ Σουρὴς ἔβλεπε, ἀκόμα, διστακτικὸς. Ὁ μακαρίτης Βραστσάνος ἦταν ἀστυνόμενος καί φυσικὰ οἱ συνάδελφοί του, πού θὰ παρενοχλοῦντο στὸ μνημόσυνο του θὰ εἶχαν... αὐστηρὴ ἀξίωση!

— Ἄν υπερδευτῶ, ἔλεγε ὁ Σουρὴς, δέν εἶναι ἀπίθανο νὰ μὲ κουβαλήσουν καί στὸ φέρετρό!

Ἐπὶ τέλους, ἔφτασε καί ἡ ἡμέρα τοῦ μνημοσύνου στὸ πρῶτο νεκροταφεῖο. Πῆγε κι' ὁ Σουρὴς, ἀλλ' ὅταν ἔφτασε στὴν ἐκκλησίαν καὶ μπῆκε κι' ἀνάψε κεράκι, ἔπαθε τράκ κι' ἐράττησε τὸν Ναοῦμ διὰ:

— Δὲν μοῦ λές, σὲ παρακαλῶ, ποιοὶ εἶναι οἱ τεθλιμένοι συγγενεῖς;

Ὁ Ναοῦμ τοῦβειξε θυδὸς — τοῖς ἀντρὲς καὶ μερικές γυναῖκες μαυροφόρες. Κι' ὁ Σουρὴς τότε, ἀφοῦ τοὺς κύτταξε καλὰ — καλὰ λέει:

— Μωρὲ κανένα δέν ἔξω ἀπὸ δαύτους! Ἀς κάτσω, λοιπόν, σὶ' αὐτὰ μου!

— Μὰ δέν εἶνε σωστό, τοῦ εἶπε ὁ Ναοῦμ. Ἐνοῦμε, τώρα, ἐκτεθῇ στὴν οἰκονομία, πού τὸ ἔμαθε ἀπὸ μένα!

— Μπορεῖ νὰ τόμαθε, Ἄλλ' ἐγὼ οὔτε τὸ μακαρίτη γινώσκω οὔτε τὴν οἰκονομία. Ἐπειτα, νὰ σοῦ πῶ: τὸ ποῖμα δέν μ' ἀρέσει καί πολὺ. Ποῖπει, πρῶτα — πρῶτα, ν' ἀρέσῃ σ' ἐμένα!

Ἀμετάπειστος ὁ Σουρὴς. Τὸ μνημόσυνο δέν εἶχε ἀρτίσει ἀκόμα, ὅταν ὁ Ναοῦμ εἶδε νὰ μπαῖνι στὴν ἐκκλησίαν, μὲ τὸ σβαρό καὶ υπερήφανο ὄφος του, ὁ φουστανελλοφόρος ποιητὴς Γεωργίος Παράσχος, ἀδελφὸς τοῦ Ἀχιλλέως.

Ὁ Ναοῦμ τὸν πλησίασε καί τοῦ διηγήθηκε τὴν ἱστορία. Κι' ἄρχισε τὰ παρακάτω:

— Βρὲ Γιώργη, τοῦ εἶπε, νὰ συχωρεθοῦν τὰ πεθαμένα σου. Μίλησέ του καί σὺ, γιατί θὰ ἐξίλειτοὺμε στὴν οἰκονομία!

Σὲ λίγο, ὁ Ναοῦμ, ὁ Παράσχος καί ὁ Σουρὴς βγήκανε κι' οἱ τοῖς ἀπ' τὴν ἐκκλησίαν καὶ στάθηκαν κοντὰ σ' ἕνα δέντρο.

Ὁ Παράσχος γιὰ πρώτη φορὰ ἔδωλε τὸν νεαρό Σουρή πού δοῦλενε ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴν ὡς «γασφύς» σ' ἕνα συμβολαιογραφεῖο. Τοὺς συνέστησε ὁ Ναοῦμ:

— Ὁ κύριος Σουρὴς, ὁ κύριος Παράσχος!

Κι' ἀκολούθησε συζήτηση γιὰ τὸ ἐν λόγω ζήτημα. Ὁ Παράσχος, τότε, ζήτησε νὰ ἰδῇ τὸ ἔλεγε. Μόλις τὸ διάβασε, κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε:

— Πολὺ καλὸ!

Πῆρε θάρρος, τότε, ὁ Σουρὴς καὶ ἐναγύρισε καὶ οἱ τοῖς στὴν ἐκκλησίαν, ὅπου κατὰ τὸ τέλος τοῦ μνημοσύνου ὁ πρωτόδουλος ποιητὴς, τὸ βούτηξε.

Δεῖλιασε κομμάτι μόλις ἄρχισαν νὰ κλαῖν οἱ γυναῖκες, ἀλλὰ κράτησε τὸν τόνο. Στὸ τέλος δάκρυσε κι' αὐτὸς, ὅχι βέβαια γιὰ τὸν μακαρίτη, ἀλλ' ἀπ' τὴ συγκίνησή του, γιὰ τὴν πρώτη του δημοσίευσμα ἐμφάνισι — πού ἦταν καί ὁ πρόλογος τοῦ ἐνδόξου ποιητικοῦ σταδίου του.

Τὴν σταδιοδρομίαν τοῦ ὁ Σουρὴς ὡς σατυρικοῦ ποιητῆς, στὰ χρόνια τῆς πρώτης νεότητός του, τὴν ἔκαμε πρῶτα στὸν «Ραμπανά» τοῦ Τριανταφυλλοῦ καὶ ἔπειτα στὸ «Μὴ Χάνεσαι» πούδναγε ὁ Γαβριηλίδης ποῖν ἐκδόσῃ τὴν «Ἀκρόπολι».

Ἀπὸ τότε μπῆκε καὶ στὸν κόσμον τῶν γασματῶν ὁ ἀληθινὸς σατυρικοῦ ποιητῆς καὶ κέρδιζε μεγάλες συμπάθειες στὸ ὅσοιο φίλο, ἀλλὰ γινόνταν ἔξω φρενῶν, ὅταν καταλάβαινε ἐρωτοτροπίες οἰσθητικὴν γεροντοκόρης.

Κάποτε σ' ἕνα σπίτι τὸν ξεμονάχισε μιά σαραντάρα γεροντοκόρη — αὐτὸς 22 χρόνων — καὶ καθὼς ἦταν καθισμένη, ἄφισε τὸ πόδι της ἐσκέπτο, λίγο πρὶν πᾶν ἀπ' τὸ γόνατο. Ὁ Σουρὴς, ἔξω φρενῶν τῆς εἶπε:

— Ἐλα, ἔλα, κοπέλλα μου, κατέβασε τὸ φουστάνι. Δέν περνοῦν αὐτὰ σὲ μὰς!

Ἐκεῖνη ἄρχισε τὰ νάγια καὶ εἶπε:

— Νὰ ξέρατε, κύριε Σουρή, τί ἀπογοητευμένη πού εἶμαι!

— Κι' ἐγὼ, πρὶν πολὺ ἀπὸ σὰς! τῆς ἀπάντησε ὁ Σουρὴς.

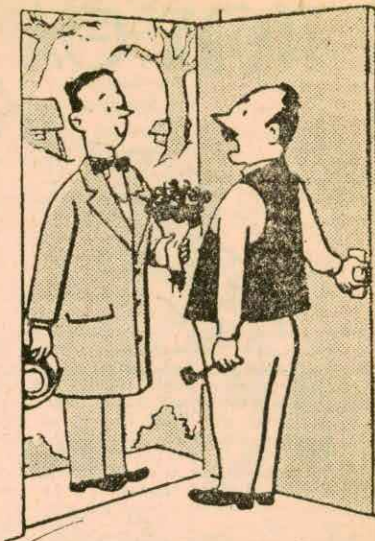
Ὅταν ἀργότερα ἔδωλε τὸ «Ρωμῆ» ἔκανε δολοφονία συσκέψεως μὲ τοὺς φίλους του γιὰ νὰ δεθῇ ὁ καλύτερος τίτλος πού θὰ πῆγαινε στὴ σατυρικὴ ἐφημερίδουλο του.

Ὅλοι ἔλεγαν τὶς γνώμες των, ἀλλ' ὁ Σουρὴς ἔβλεπε ἀνατοφάσιτος. Ἐξάφνα κομπάρσος ἐγίνε ὁ Δροσίνης:

— «Ρωμῆ» θὰ τὴν δώλωμε! πρότεινε.

Ὁ Σουρὴς ἐνθουσιαστικῶς. Καὶ εἰς λίγες μέρες κυκλοφόρησε νεωτὸς ἀττικὸ ἀλλάτι ὁ «Ρωμῆ» του.

Δ. ΓΑ.

— Θέλετε νὰ δῆτε τὴν κόρη μου; Ποῖος εἶστε; Ὁ Πέτρος, ὁ Νίκος ἢ ὁ Δημήτρης;

ΣΤΟΝ ΚΑΘΡΕΦΤΗ ΤΗΣ ΒΙΤΡΙΝΑΣ
Ὁ μικρὸς: Βρὲ μυστήριε! Πῶς ἐγὼ ἀστυφύλακας!..

— Βρέχει, δέν θὰ βροῦμε πέρδικες. Δέν κυνηγᾷμε καλλιτέρα σαλινγκάρια;

Ἡ ΖΗΛΕΙΑ στὰ θηρία

Τὶ ἀφηγεῖται ὁ θηριοδραματὴς Κούρετ

Γέρος πιά, ὁ Δανὸς θηριοδραματὴς Ἀλφρεντ Κούρετ, πού εἶχε γυμνασθῇ περισσότερο ἀπὸ 300 θηρία κι' εἶχε καταπλῆξει μὲ τὴν τολμὴν του ἀκούη καὶ τοὺς Ἀμερικανούς, ἀσχολεῖται τώρα μὲ τὸν κῆπο του καὶ κλαδεύει τὰς τριανταφυλλίαις του, στὴ Νίκαια τῆς Γαλλίας. Τελευταῖως λοιπόν, διηγήθηκε σ' ἕνα ἐπισκέπτη του, δημοσιογράφου, διάφορες ἀνecdotes τοῦ σταδίου του.

— Λένε συνήθως «Ζηλιάρης σὰν τίγρις», ἀκριβῶς, θάπρεπε ὅμως νὰ λένε «Ζηλιάρης σὰν λιοντάρι». Εἶνε ἀπίστευτα ἐπιβόρῃ ἡ ἐρωτικὴ ζήλεια τοῦ βασιλέως τῶν ζώων... Στὴν ἀρχὴ τοῦ σταδίου μου, ἔκαμα τὸ λάθος ν' ἀνακατέω ὅτις ἐπιδείξει μου λεόντες καὶ λέαινες. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ πηγαίνουν γασμὰ νοῦμερα πού μοῦ εἶχαν στοιχίσει ἐνοχασί 10 ὥρων τὴν ἡμέρα, γιὰ ὅταν ἐνηλικιωνότο τὰ θηρία μου, ἀλληλοφονοῦντοσαν, κι' ἐνῶ ὁ ἴδιος διεκινδύνευε τὴ ζωὴ μου σὲ καθε στιγμὴ.

Ὅτε ἐπὶ τὸ πλείστον, ἕνα ἀρσενικὸ λιοντάρι, πού τὸ ἀφίουν νὰ ζευγαρώθῃ μὲ λέαινα, δέν ἀεῖζει πια τίποτε γιὰ τὴ δουλειά μας. Τὸ 1924, εἶνα στὸ ταξίδι μου ὁ λεόντες καὶ 4 λέαινες. Μόλις λοιπόν καταλάβαινα ὅτι μιά θηλυκὴ εἶχε ἐρωτευθῇ ἕνα ἀρσενικὸν τὴν ἔκλεινα σὲ χωριστὸ κλουβὶ καὶ περιμένα ὡς ὅτου ἡσυχάσῃ. Μὰ πέρα ὅμως, ἕνας ἀπ' τοὺς βοηθούς μου ἔκαμε τὸ λάθος νὰ βάλλῃ μέσα στὸ κλουβὶ τοῦ «Μενελίκ» τὴ λέαινα «Μπελλόν». Σὲ λίγο τὸ θηριοτροφεῖο ἀντηχούσε ἀπὸ τοὺς γορυμμένους γοῦλιαμούς τοῦ «Μενελίκ». Ἐφτάσα τρέχοντας καὶ δοκίμασα νὰ χωρίσω τὸ ζευγάρι.

Συμβούλευσα ἔπειτα τὸ συνεργάτη μου Βάονκας, ἕνα Ἰσπανό, νὰ μὴ παρουσιάσῃ τὸν Βράδν ἐκεῖνον τὸ «Μενελίκ» στὸ νοῦμερό του, ὅπως ἔκανε συνήθως. Ἀλλὰ ἐκεῖνος περὶφάνος σὰν ὅλους τοὺς συμπατριώτες του, δέν θέλησε νὰ μ' ἀκούσῃ. Βοήσαστε ἀλλοῦστε στὴ Μαδοίτη, κι' ὁ Βάονκας ἐπιθυμοῦσε πολὺ νὰ παρουσιάσῃ τὸ νοῦμερό του στὴν πόλιν ὅπου γεννήθηκε.

— Μὴ φοβόσαστε, θὰ προσέχω! μὲ βεβαίωσε.

Ὅσο, τὸ Βράδν, στὴν παράστασι, στεκόμουν διπλὰ στὸ κλουβὶ μὲ τὸ μαστίνι στὸ γέρι, ἔτοιμος νὰ ἐπέμβω... Τὰ θηρία μπῆκαν ὅλα μουντζίζοντας, κι' ἄρχισε ὁ γορῆς.

Ἐρωταποκρίσεις

— Πότε τὸ ρόδο ἐκτελεῖ πραγματικά τὸν προορισμὸν του;
— Ὅταν κομῇ τὸ στήθος μιᾶς παρθένου.

— Ποιὸ πράγμα χάνεται εὐκολότερα;
— Ὁ χρόνος.

— Ποιὸ πράγμα ἐναβρίσκεται δύσκολα ὅταν καθεῖ;
— Ἡ ὕγεια.

— Μὲ τί μοιάζουν ὁ ἔρωτος καὶ τὸ λυγρὸν;
— Μὲ τὸν ἥλιο καὶ τὴν σελήνην. Τὸ ἕνα ἀνατέλλει ὅταν δύνῃ τὸ ἄλλο.

— Ποιὰ εἶνε ἡ ἀντίληψις τῶν δειλῶν;
— Ἡ αὐκοφαντία.

— Τί εἶνε τὸ ἄκρυν;
— Ἐνα ὄντο πού θεροπεύει ἀποτελεσματικὰ τὰ νεύρα τῶν κυριῶν.

Ὁ «Μενελίκ» ἤθελε καθε στιγμὴ νὰ πλησιάσῃ τὴν ἀγαπημένην του, πού βασιλοῦσε στὴν ἄλλη ἀκρὴ. Ὁ Βάονκας κοπίαζε γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ. Χοντρές σταγόνες ἰδρώτος ἔδρεναν τὸ μετώπὸν του...

Ἐνῶ ἄλλο ἀρσενικὸ λιοντάρι, ὁ «Νέρον», ἐπιδεικνύθηκε ἀπὸ μιᾶς στιγμῆς ἀπροσεξία τοῦ δαυριστοῦ του, γιὰ νὰ πλησιάσῃ κοντὰ τὴν «Μπελλόν». Ὁ «Μενελίκ» τὸ ἀντελήφθη καί, μ' ἕνα πῆδημα 8 μέτρων, ἔπεσε πάνω στὸν ἀντίπῳ τοῦ καὶ τὸν ἀσπάζε σπ' τὸ λαιμὸ. Τὰ ἄλλα λιοντάρια ἀνακατεῖχονε στὴν πάλιν. Ὁ δυστυχισμένος Βάονκας δέν μπορούσε πιά νὰ ἐπιβάλῃ τὴν τάξιν.

Ὅταν μπῆκα στὸ κελλὶ, ὁ «Μενελίκ», μὲ τὶς δυνάμεις του δεκαπλασιασμένες ἀπ' τὴ ζήλεια, εἶχε ἀνοίξει ἕνα κενὸ γύρο του. Τὰ ἄλλα θηρία, ματωμένα, ἐγκατέλειπον τὸν ἀγῶνα. Μ' ἕνα τεράστιον πῆδημα, ὁ «Μενελίκ» βεβήκε ἐμπρός ἀπὸ Βάονκας κι' ἄρχισε νὰ τὸν κατασπαράζῃ! Ἀσπάζε αὐτοῦς ἕνα σκαμνὶ καὶ τυπῆσα ἀπὸ πίσω τὸ θῆρι στὸ κεφάλιν, τόσο δυνατὰ ὥστε ἐμεινε ἑλπίσμενο γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα. — Ἀρκετὰ γιὰ νὰ τραβήξω τὸ Βάονκας ἐξω ἐπ' τὸ κλουβί.

Ὁ Βάονκας ἔμεινε 3 μῆνες στὸ νοσοκομεῖο. Κ' ἕνα ἀπ' τὰ λιοντάρια, ἀκροατοῦσθηκε.

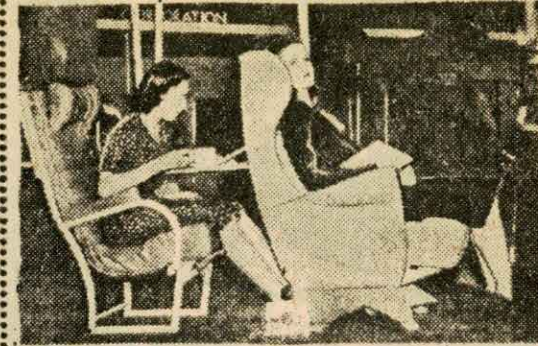
Ἀργότερα, ὅταν ἀπὸντήσω μικτὲς διαβάδες μεγάλης ἀξίας ἀπὸ 20 θηρία, φρόντισα νὰ μὴν ὑπάρκουν λέαινες.

Ἄλλοτε πάλιν, στὶς Ἡνωμ. Πολιτεῖες, ἕνας λέων, ὁ «Καίσαρ», καὶ μιά τίγρις, ἡ «Βενγάλη», ἐρωτεύθηκαν φλογερὰ. Μολοῦντι ὁ ἔρως τοὺς ἔβλεπε, σενός καὶ πλατωνικός, μὲ ἀπασχόλησι πολὺ! Ὁ «Καίσαρ» καὶ ἡ «Βενγάλη» ἔμειναν σὲ γειτονικὰ κλουβία γιὰ νὰ μὴν ἐκδηλωθῇ δὲ ὁ ἔρως τοὺς μὲ πρὶν ὁρατικὸν τρόπον, φρόντιζα νὰ μὴ τοὺς ἀφίω ποτὲ μαζί. Ὅταν ἄρχιζε ἡ προσάστασις, ἔμπαινε πρῶτος ὁ «Καίσαρ» καθόταν φρόνιμα στὴ θέσι τοῦ κι' ἔπαινε ἐκφορὰ ἀδιόφορον ὡς τὴ στιγμὴ πού ἔμπαινε κι' ἡ «Βενγάλη». Τότε σηκωνόταν κι' ἡ «Βενγάλη» νὰ τοῖς ἐπάρκῃ της. Ἐκεῖνη τοῦ ἀνταπέδιδε τὶς ἐρωτοτροπίες του.

Ἐνῶ ἐτὴν ἀρχὴ ὁ «Καίσαρ» ἦταν μαλακὸς καὶ καλόδορος ἔμεινε σιγὰ-σιγὰ δυστροπὸς ἐπειδὴ τὸν ἐμπόδιζα νὰ ζευγαρώθῃ μὲ τὴν τίγριν. Ζήλευε τοὺς ἄλλους λεόντες, γιὰ τὸν τοῦς ὑποπτεύσαντες ὅτι κλεβοκῆτταν τὴν ἀγαπημένην του. Ἀναγκάσθηκα πλεόν νὰ πῶ νὰ γῶν τὸ κεφάλιν μου στὸ στόμα τοῦ, στὴν προσπάτασι. Μιά μέρα, ἐπιδεικνύσθη ὡς ἕνα βοηθὸν μου καὶ τὸν ἔστειλα γιὰ δύο μῆνες στὸ νοσοκομεῖο. Τέλος, γιὰ νὰ ἐναβρῶ τὴν ψυχὴν μου, πῆλα τὸν «Καίσαρ».

Ἀντιθέτως, ὅτις τίγρεις δέν ἡπᾶνε ὅλους τῆς ζήλειαν. Εἶνα κάποτε μιά ὁρασιότατη θηλυκὴ τίγρις τὴν «Ποινικήτισσα» πού δέν μπορούσε νὰ τεκνοποιήσῃ, καὶ γι' αὐτὸ ἦταν πάντοτε πρόθυμη νὰ δεχθῇ τὶς ἐρωτικές ἐκδηλώσεις τῶν ἀρσενικῶν. Ὁ ἐπίσημος σύζυγός της ἐδεωλῶντο ἀπὸ τὶς προκλήσεις της... Γιὰ τὸ τὸν ἀπαλλάξουμε, τέλος βάλουμε τὴν «Ποινικήτισσα» στὸ κλουβὶ ἄλλων ἀρσενικῶν τίγρεων. Αὐτὴ λοιπόν ἀπατοῦσε ἀδιάλειπτα τὸ σύζυγόν της, πού δέν εἶχε καμμιὰ ἀντίρρηση σ' αὐτό, συγγνώμης δὲ οἱ ἐρῶσαι της βασιλοῦντοσαν σὲ φιλικότατες σχέσεις μετὰ τῶν... Οἱ ἄλλες θηλυκὲς τίγρεις δέν ἐκτελεζοῦντο κατὰ θέλουν ἐναντίον τῆς «Ποινικήτισσας» γιὰ τὴν συμπεριφορὰ της.

Ἦταν τόσο ἐρωτολήπτη ἡ «Ποινικήτισσα», ὥστε ἕνα Βράδν, στὴν παράστασι, ἐγκατέλειπε τὴ θέσιν της κι' ἤρθε νὰ τριφτῇ στὰ πόδια μου, νιουρρίζοντας μ' εὐχλόγιστον τρόπο, πού σημαίνει ὅτι... ἐρωτοτροποῦσε μαζί μου!

ἈΝΕΞΙΣΤΕΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΕΣ

Σὲ μιά τελευταία βιομηχανικὴ ἐκθεσί, πού διοργανώθηκε στὴν Ἀγγλία, ὑπάρχον μετὰ τῶν ἄλλων κι' αὐτὰ τὰ νέα σχέδια ἀνετῶν καθισμάτων γιὰ ταξιδιώτες. Ἀριστερά: Μία ἀνεπιπλωτὴ πολυθρόνα γιὰ αὐτοκίνητα. Δεξιά: Μία ἄλλη πολυθρόνα καταλλήλη γι' αεροπλάνο.

Ἡ ΔΕΥΤΕΡΗ ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΜΙΑΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ

Ἡ δευτέρη ἐπέτειος τοῦ βομβαρδισμοῦ τῆς Χιρσίμα ἐορτάσθηκε ἐπίσημα στὶς 6 Αὐγούστου. Παρευρεθῆσαν ἀντιπροσωπιοὶ τῶν ἀρχῶν κατοχῆς καὶ τῆς ἰαπωνικῆς κυβερνήσεως, καθὼς καὶ πολλοὶ κατοικοὶ πού διεσώθησαν ἀπ' τὴν ἀτομικὴν ροῦδα. Ἀφοῦ ἀγόρευαν διάφοροι ῥήτορες γιὰ τὴν ἀναδιοικονομία τῆς κατεστραμμένης πόλεως ὁ δημοστὸς ἐσπῆκε τὸν «Κώδωνα τῆς Ἐρήνης». Ἐπειτα παρήλασαν ἀπ' τοὺς δρόμους κοπέλλες μὲ πολυχρώμα κίμονο καὶ μὲ ἀνθοστολιμένα καπέλλα, χορεύοντας τοπικοὺς χορούς.

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΗ ΣΧΟΛΗ ΧΟΡΟΥ

Ἐνα ἐγκολοκλησμένο ἀνδρικό σπιτί, στὰ βουνὰ τῆς Μασσαχουσέτης, ἔχει μεταβλήθῃ σὲ σχολὴν κλασσικῶν χορῶν καὶ μπαλέτων ἀπ' τὸ ζεύγος Ἀρσεντ Μοχάμετ καὶ Τελμα Μορ. Οἱ μαθηταὶ πληροῦν 500 δολλάρια καθένος, γιὰ μιά ἐκπαιδευτικὴ περίοδον 8 εβδομάδων καθε καλοκαίρι διδάσκονται δὲ ἀπὸ διασημῶν καθηγητῶν. Τὰν ἐπόμενον χειμῶνα, οἱ καλλιτέται ἀπ' αὐτοὺς ἐμφανίζονται στὰ θεάτρα τοῦ Μπρουνσβίσι.

Πρωτομηνια ΘΑΛΑΣΣΟΠΟΥΛΙΑ

ΙΝΚΟΓΝΙΤΟ...

Σάν είδε τα πρώτα ασημιά στα μαλλιά της, η Λίνα Μόντι κατάλαβε πως είχε φτάσει πιά ή άρχη του τέλους. Πόιν όμως την αποστρατεύση ή ζωή, θέλησε να πάρη μόνη της την εδελουσία έξοδο. Σε μια στιγμή, απότομα, έσπασε τη λαμπρή της καρδιά: Δεν ανανέωσε το συμβόλαιό της για το θέατρο, και σταμάτησε το γύρισμα των δίσκων και τις εκπομπές του ραδιοφώνου. Η 'Αμερική, η δεύτερη πατρίδα της, αναστατώθηκε: οι φίλοι της προσπάθησαν να την μεταπείσουν, κινητοποιήθηκαν οι μαγέτες με τα πιά δελαστικά συμβόλαια στα χέρια, και οι δημοσιογράφοι, οι φωτορεπόρτερς και τα μαγνησία τους υπήκαν σε πυρετική κίνηση για να εξιγνιάσουν το μυστήριο. Δεν κατάφεραν όμως όλοι τους τίποτε. Η μεγάλη 'Ελληνοαμερικανίδα τραγουδίστρια δέχτηκε να ποδώρη υπορσά στους φακούς, ή συνέντευξή της όμως ήτανε μια για όλους:

— Φεύγω προτού με διώξετε!... Προτού με καταδικάσετε στην αιώνια λησμονιά, καταδικάζομαι μόνι μου. Έτσι, υπάρχει κάποια ελπίδα να με νουσταλήσετε για λίγον καιρό...

Κι' ήταν αλήθεια, τόσο γοητευτική ακόμα ή Λίνα Μόντι!... Τα πρώτα ασημιά του κεφαλιού της που της είχαν υπαγορεύσει τη σκληρή της αναπότρεπτη απόφαση, πλαισίωσαν ένα δροσερότατο πρόσωπο: οι γραμμές της ήταν ακόμα νεανικές: γύρω απ' τα μάτια της όμως, οι ρυτίδες είχαν καταγράψει άδυσώπτα τη σκληρή υποθήκη των γερατειών: Η Λίνα Μόντι ήτανε πηνήτα κρονών...

Όπως δημιουργήθηκε απότομα, το ίδιο απότομα και σταμάτησε ο σάλος γύρω απ' την απόφαση της μεγάλης τραγουδίστριας. Αφού ασχολήθηκαν για μερικές μέρες οι έφημερίδες με την «άπαράμιλλη Τζίντσα», τη «γλυκύτατη Μαρόν», την «ασύγκριτη Λουκία», πάσανε ν' αναφέρουνε και τ' όνομά της ακόμα. Η επικαιρότης, το ίδιο πάντα άστατη, έστρεψε σ' άλλο σημείο τον εκτυφλωτικό της προβολέα κι' ή Λίνα Μόντι έμεινε στο σκοτάδι...

Χαιονέλασε μ' ένα χαμόγελο γεμάτο μελαγχολία μόλις διαπίστωσε πως ήτανε μόνη της. Ο προθάλαμος της δεν εχεείλιζε πιά από δημοσιογράφους, κι' ούτε το γραμματοκιβώτιό της από έρωτικές επιστολές... Είχε όμως μια καρριέρα γεμάτη: Έδώ και είκοσιόχτώ χρόνια πούχε ξεκινήσει λιγάκι τυχοδιωχτικά από την 'Ελλάδα για το Νέο Κόσμο, ποτέ δεν περίμενε πως εδώ που πήγαινε θα γνώριζε τόσο μεγάλη, τόσο θριαμβευτική επιτυχία... Κι' όμως, ή επιτυχία την είχε τυλίξει από παντού, άπαλή σαν μετάξι και σαν άτλαζ!... Το «Μετροπόλιταν» δεν άργησε να της άνοιξη διάπλατα την τεράστια άγκαλιά της σκηνής του. Τα μπουκέτα πλημμυρίσανε τα

καμαρίνι της. Κι' ύστερα, ήσθανε τα δώρα των θαυμαστών να στολίσουνε το άτιμτο διάδημα της δόξας της, ήρθανε τα μεγάλα συμβόλαια με τις ήγεμονικές αμοιβές, ήρθαν οι πολυσήτες κοιτικές των έφημερίδων... Και τα χρόνια κυλήσανε σαν διειρο!... Και πόσο γρήγορα!... Νά, σαν ναι χτες της φαινότανε πως είχε φτάσει, ζαλισμένη, στην πόλη των ουρανοξυστών, ή μικρή άσημη τραγουδίστρια του μακρινού τόπου... Κι' όμως, είχανε περάσει είκοσιόχτώ ολόκληρα χρόνια...

Ξαφνικά, ή τραγουδίστρια ένοιωσε να της πνίγη την καρδιά της ή νουσταλία... Τόσα χρόνια τώρα, ή πυρετική ζωή της ήτανε τόσο γεμάτη, που δεν άφινε παρά μικρές ρωγμές για τη νουσταλία εκείνων που γανει μένει πίσω — είτε πρόσωπα ήσαν, είτε πράγματα... Τώρα όμως, που μέσα στο μεγάλο διαμέρισμα με την άνειρεμένη επίπλωση, είχε γλυστρήσει ο πένος, ή άνάγκη του γυρισμού έγινε επιταχτική για τη Λίνα: Πούλησε, λοιπόν, ότι είχε — κι' είχε πολλά... — κι' ένα φθινοπωρινό παλινό μπκέ, άγνωστη μέσα σ' άνώστους, στο υπεράκeanειο του γυρισμού...

Στο ταξίδι, ο 'Ατλαντικός ήτανε γαλήνιος, ή Μεσόγειος καθρέφτης... Η Λίνα είχε την εξάισια αυταπάτη πως ταξείδευε προς το παρελθόν... Πώς, αντί να ταξείδευη τεσσereσημις χιλιάδες μίλια, ταξείδευε είκοσιόχτώ χρόνια πίσω...

Έφτασε στον Πειραιά ένα ξάστερο δειλινό του 'Οκτώβρη. Βγήκε στην έξω, άγνωστη, χωρίς δημοσιογράφους που να την περιμένουνε για να της πάρουνε συνέντευξη, χωρίς κοινό πρόθυμο να τη χειροκροτήσει... Δεν ήτανε πιά ή «Λίνα Μόντι», ήταν ή 'Ελένη Διαμαντίδου, ή ίδια όπως είχε ξεκινήσει έδώ και είκοσιόχτώ χρόνια...

Πόσο συγκινημένον ένοιωθε τον έαυτό της, όσο προχωρούσε με βήματα που τρέμανε στην προκυμιά... Της έρχότανε να γονατίσει, να φιλήσει το χώμα εκείνου που είχε τόσο καιρό — μιάν ολόκληρη ζωή... — να το πατήσει... Και σε λίγο, όταν ένα αυτοκίνητο την έφερε στην 'Αθήνα, είπε στο σώφο να την οδηγηση στην παλιά της φτωχογειτονιά. Καινούργια σπίτια είχανε χτιστή, τα παλιά είχαν ακόμα πιά πολύ ρυτιδώσει... Με μάτια δακρυσιμένα, ή 'Ελένη ξεχώρισε το δικό της: Νά το παρόθυρο, που πίσω από το μισόκλειστο παντζούρι του προβάλλε άλλτε, εκείνη τις νύχτες για ν' άκούση την καντάδα του άγαπημένου της... Νά και δίπλα, το παρόθυρο των γονιών της, που κοιμόντουσαν αμέριμνα την ώρα που ή κόρη τους άκουγε με κατάνυξη τις νότες του 'Ερωτος από το σκοτεινό δρόμο... Τώρα, ή μαμά κι' ο μπαμπάς κοιμόντουσαν, πάλι άγκαλιασμένοι, στο νεκροταφείο... Ο άγαπημένος της έποχης εκείνης ποίος έφερε σε τί σεβάσιμο πρόσωπο νανε εξέλιγτ... Κι' εκείνη, στον

προθάλαμο των γηρατειών, ήτανε μόνη της μέσα στα έρειπιά...

Με μάτια νοτισμένα — νάταν ή πρώτη φθινοπωρινή Βροχή... — σύστησε στο σώφο να τραδήξη προς τα κέντρα, προς τα ξενοδοχεία. Κι' εκεί, σ' ένα δωμάτιο ήπλο, σαν ξένη, σαν επισκέπτρια της 'Αθήνας, ή τραγουδίστρια έκλαψε ήκόγνιτε τη ζωή της πούχε περάσει...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Οι χείρκοι των πόλεων έχουν μεγαλύτερα πόδια από τους άγρότες

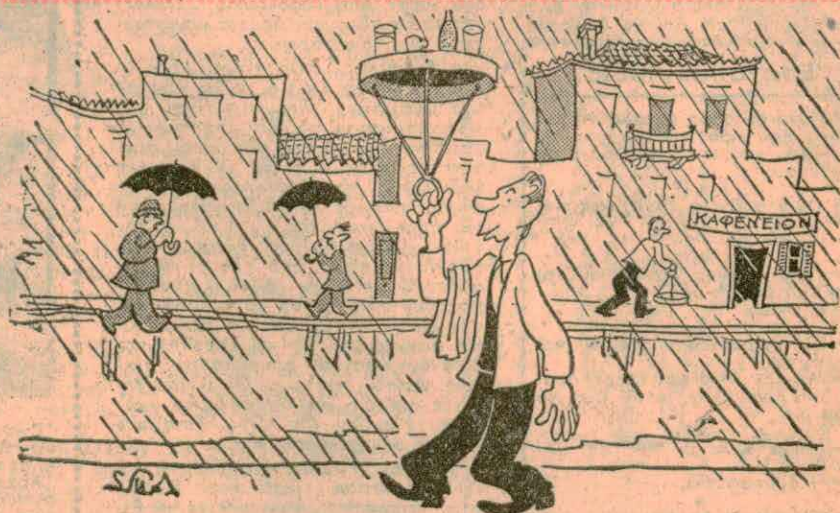
Το ανθρωπολογικό 'Ινστιτούτο του Πανεπιστημίου της Ουβάλας (Σουηδία) έδημοσίευσε τελευταία τα πορίσματα διαφόρων ανθρωπομετρικών και στατιστικών μελετών σχετικά με τα ανθρώπινα πόδια και το μήκος τους.

Σύμφωνα μ' αυτά τα πορίσματα, οι άνθρωποι των πόλεων έχουν μεγαλύτερα πόδια από τους κατοίκους των άγροτικών περιφερειών. Η διαφορά αυτή των διαστάσεων των ποδιών είναι άρεκτα σημαντική.

Το γεγονός αυτό αποδίδεται σε δυο λόγους. Ο πρώτος είναι ότι οι κάτοικοι των πόλεων είναι κατά γενικό κανόνα ψηλότεροι από τους άγρότες. Το ψηλό ανάστημα επιφέρει, λοιπόν, μιάν αντίστοιχη αύξηση και του μήκους των ποδιών. Ο άλλος λόγος είναι ότι οι κάτοικοι των πόλεων περπατούν με άνεση και ελεύθερα πάνω στα πεζοδρόμια και τους ασφαλτοστρωμένους δρόμους. Έτσι, το πόδι των παίρνει όλη τη δυνατή ανάπτυξη και το μήκος του αυξάνεται από γενεά σε γενεά. Αντίθετα, οι άνθρωποι της υπαίθρου περπατούν πάντοτε με προφύλαξη, για ν' αποφύγουν τις πέτρες, τα άγκάθια, τις λάσπες, χίλια δυο άλλα εμπόδια που βρίσκονται στο δρόμο των. Αυτό συμβαίνει σε πολύ μεγαλύτερη κλίμακα στους κατοίκους των όρεινών περιφερειών, όπου τα μέρη είναι δύσβατα κτλ. Επίσης στους ναυτικούς και τους ψαράδες, που περπατούν πάνω στην άμμουδιά ή τα βράχια της άκτης μαζεύοντας το πέλμα των ποδιών τους. Για το λόγο αυτό, τα πόδια τους δεν αναπτύσσονται κανονικά και το μήκος τους μικραίνει από γενεά σε γενεά.

Η ταχύτης των διαδόσεων

Οι δημόσιοι ύπάλληλοι της Ουάσινγκτων βήκαν ένα τρόπο να διασκεδάσουν, κάνοντας συγχρόνως κάτι χρήσιμο. Ανέλαβαν δηλαδή να εξακριβώσουν με πόση ταχύτητα κυκλοφορούν οι ψεύτικες διαδόσεις! Ένα πρωί, στις 9.15, ένας απ' αυτούς δήλωσε ότι θάπαινε μιάν ανώτερη διοικητική θέση ο ναύαρχος Σάμουελ Ντυπνόν — που έχει πεθάνει απ' το 1865!... Σε μιάν ώρα λοιπόν ακριβώς, ή ψεύτικη είδηση ήταν γνωστή κιόλας στην άλλη άκρη της αμερικανικής πρωτεύουσας!

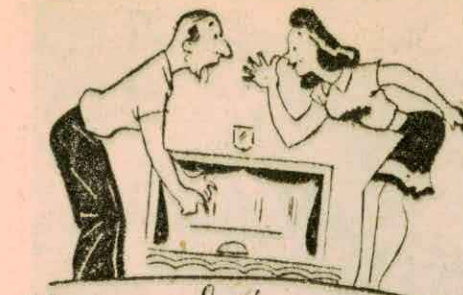

ΤΟ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΟΤΑΝ ΒΡΕΧΗ

(Σκίτσος Σ. Πολενάκη)

Ντιάνα Ντάρμπιν

Η ΚΑΜΕΛΙΝΟΪΣΙΑ ΜΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΜΑΝΙΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΕΛΟΥΑ ΚΟΥΚΟΥΛΩΝ: 30 ετών.
ΣΤΕΛΛΑ ΚΟΥΚΟΥΛΩΝ: 26 ετών σύζυγος του. ΚΛΗΜΕΝΤΙΝΗ: 25 ετών, υπαίτιος. Ο ΘΕΙΟΣ ΑΡΣΕΝ: Ένας θεοκόμος νεκρός 80 ετών. Η ΘΥΡΩΡΟΣ. ΕΝΑΣ ΑΣΤΥΓΥΛΑΣ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Στο σπίτι του ζευγαριού Κουκούλων, ο Ένα θύμα που κοιμάται ανήσυχος για τραπεζαρία σαλόνι και γραφείο. Ο Έλως είναι καθισμένος στο γραφείο του με το κεφάλι μέσα στο κέρτα του. Το πρόσωπό του είναι ανυπόμονο από την προσοχή που καταβάλλει για να λύσει ένα σταυρόλεξο.)

ΕΛΟΥΑ: Τρεις λέξεις μου μένουν και τελειώνω. Ας δούμε (διαβάζει): «Αναγγέλλει την βροχή» (σκεπτεται): θαρρο, μετρο!... Αδύνατον, η λέξη που ζητώ πρέπει να έχει πέντε μόνο γράμματα και τα δύο πρώτα να είναι ΚΑ... Μήπως είναι «καδομάρ» (φωναίζει): Στέλλα! Στέλλα!

ΣΤΕΛΛΑ (υπαίνοντας): Τι θέλεις πάλι; ΕΛΟΥΑ: Δεν μου λες, ζέρεις υπήως αν ο καθούρας αναγγέλλει την βροχή; ΣΤΕΛΛΑ: Τρέλλα, ηκας; ΕΛΟΥΑ (απογοητευμένος): Κι' όμως, ο τον βροχή, οι δουλειές μας πάνε σαν τον καθούρα! (Φωνάζει): Μήπως είναι «καδομάρ»; Μά πάλι δεν ταιριάζει. Τι να είναι;... Α! το βρήκα! «καδομάρ»! Όσοι έχουν καλούς είναι ζωντανά βορρομετρα (χοροπηδά). ΣΤΕΛΛΑ (αναστασάοντας): Θα αποδλακωθί τελειώς μ' αυτά τα σταυρολέξα! (Φωνάζει).

ΕΛΟΥΑ: Ας δούμε τώρα το 11 καβέτως. «Μπαίνει στο φαί και στο μέτωπο του πόωας»... Πάλι πέντε γράμματα και τελειώνει σε ΝΗ... Μπερδεμένο κι' αυτό... Μπαίνει στο φαί!... Ας φωναίξω τη μαγειρίσα! Κλημεντίνη! Τι βάζεις μέσα στο φαί;

ΚΛΗΜΕΝΤΙΝΗ (έξω φωνών): «Α! Όλο κι' όλα κυρίε. Βούτυρο άγνο φωνίζω απ' τον μπακάλη, δεν βάζω ποτέ βρωμίες μέσα στο φαί... Μάλιστα! Δουλεύω για μια υποληψη και δεν σας επιτρέπω να με προσβάλλετε!... Τι θα έλεγε ο αρραβωνιστικός μου; (Κλαίει).

ΕΛΟΥΑ: Έχεις αρραβωνιστικό; ΚΛΗΜΕΝΤΙΝΗ: Όχι, αν είχα όμως, η κακοησασία σας θα γινόταν αφορητή να με παρατηρή. (Κλαίει με λυγμούς).

ΣΤΕΛΛΑ (υπαίνοντας): Τι κλαμμάτα είναι αυτά; Έσυ την συνήσες αθεόφοβε!... Δεν αφήνεις για άνθρωπο πουκα εδω μέσα!... Σήκω να βοηθήσεις την Κλημεντίνη να στρώσει το τραπέζι. Μην ξενός πώς θαρρη ο θεός Άρσεν για το νεύμα. Δεν του άρεσει να περιμένει.

ΕΛΟΥΑ: Ενψ' εμείς περιμένουμε τόσα χρόνια να τα τινάξει για να τον κληρονομήσει!... Αποσε με πέντε λεπτά, Στέλλα να τελειώσω το σταυρολέξο μου. ΚΛΗΜΕΝΤΙΝΗ: Το στίβοδο είναι ετοιμο, κυρίε. Η δαφνη έπρεσε λιγν... ΕΛΟΥΑ (τινάσσεται ως το... ταβάνι). Δάφνη είπες; Μα, χριστιανή μου αυτό σου ζητώ τόσην ώρα... Τι βλακός που είμαι!

ΣΤΕΛΛΑ: Ευτυχώς που έχεις το νύμφι αυτόν.

ΕΛΟΥΑ: Μη με διακόπτετε!... Μια λέξη μου μένει πιά. (Οι δυο γυναίκες βγαίνουν). Δόξα σοι ο θεός! Αν δούμε τώρα την λέξη που μας λείπει! «Επιφώνημα που σημαίνει κατάληψη και φόδο συνκρόνως!... Αρχίζει από Ο και έχει έξη γράμματα... «Ορμένο». Όχι, δεν είναι αυτό. Ούφ!... Θα σκάσω... Α! μια ιδέα!... Θα τραυάζω τη γυναίκα μου να δώ τι θα

φωναίξω. (Η Στέλλα υπαίνει και σπώνει στο τραπέζι το τραπέζομανθλό. Ο Έλως πλησιάζει από πίσω και φωναίξει δυνατά): Ού! ΣΤΕΛΛΑ: Θεέ μου! Μούσπαρες τη κόλη! (Βγαίνει). ΕΛΟΥΑ: Αυτό μόνο βρήκες να πής... Δεν ταιριάζει, θα δοκιμάσω με την Κλημεντίνη... (υπαίνει η Κλημεντίνη με μια στίβοδο πιάτο). ΚΛΗΜΕΝΤΙΝΗ (κυττάζει γύρω της): Έ! η-τελούς φουγε ο κύριος. (Ο Έλως την πλησιάζει από πίσω και την τσιμπά. Η Κλημεντίνη τινάσσεται και της φεύγουν όλα τα πιάτα): Γουδούνι! Γουδούνι!... (στρέφεται και αναγγαίρει τον κύριο): Ο με συγχωρήτε! ΕΛΟΥΑ: Δεν ταιριάζει ούτε το ένα ούτε το άλλο... Αρχίζουν από Γ ενώ πρέπει να αρχίξη από Ο.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Στο ίδιο διαμέρισμα. Μπαίνει ο θεός Άρσεν ακολουθούμενος από την Στέλλα). ΣΤΕΛΛΑ: Εμώστε ετύχικες που σας εναδοκαπούμε, βε! ΑΡΣΕΝ: Τι είπες;... Να ντραπώμαι; Που είναι ο Έλως;

ΣΤΕΛΛΑ: Λύνει ένα σταυρολέξο! ΑΡΣΕΝ: Το ζερω πως είναι στραβοζυλο. ΣΤΕΛΛΑ: Τώρα θα γυρίση!... ΑΡΣΕΝ: Θα γεννηση; ΣΤΕΛΛΑ (κατ' ιδίαν): Θα με σκαση ούτος ο γέρος. (Βγαίνει και τον φωνίζει μόνο).

ΕΛΟΥΑ (μπαίνει αψημαμένος με την εφημερίδα στο χέρι): Που διαβόλο άφησα το λεζικό μου; (Κυττάζει γύρω του): Ποιος διάβολος καβατά στην πολυθρόνα; Α είναι ο θεός! Ας τον ζαφνίσω κι' αυτόν να δούμε τι θα πής. (Πλησιάζει και του φωναίξει στ' αυτί): Ού!... (Ο θεός μένει σπαθής): Σεκάσα πως είναι θεοκούφας. Στάσου να τον κανω να πηδήσει στο ταβάνι! (Παιρνει μια καρέκλα και του την πετάει μπρος στα πόδια του).

ΑΡΣΕΝ (φωναίξει ζαφνισμένος): Βοή, βε!... Με δολοφονούν!... (Γυρίζει και βλέπει τον Έλως). Ώστε εσύ το έκανες αυτό; Λαστή, καναγιά! Θέλεις να με κληρονομήσεις μία ώρα αρχύτερα! Κακούργε!

ΕΛΟΥΑ (απογοητευμένος): Κρίμα! Καμια λέξη δεν ταιριάζει... ΣΤΕΛΛΑ (μπαίνει μ' ένα δίσκο στο χέρι): Ένα ούζακι, βε! ΑΡΣΕΝ: Πιά!... Φεύγω!... Σας καταριέμαι και σας αποκληρώνω... (Φεύγει).

ΣΤΕΛΛΑ (έξω φωνών στο σύζυγο της): «Ηλίθιε! Χάσαμε με τη βλακεία σου όσα εκατομμύρια φράγκα. (Βγαίνει κτυπώντας την πόρτα πίσω της).

ΕΛΟΥΑ: Έπί τελους, ζαναδορίσκω την ηούκια μου. (Χτυπά πάλι η πόρτα). Ποιος να είναι πάλι;... «Οποιος κι' αν είναι, θα τον τρομάξω να δώ τι θα πής. (Φοράει ένα αμπαζούρ στο κεφάλι του και τυλίγεται με το σκεπαστή του τραπεζιού. Την ίδια στιγμή μπαίνει η θυρωρός).

Η ΘΥΡΩΡΟΣ (σκαίει στα γέλια): Τι καραγκιόζη είναι ούτος; ΕΛΟΥΑ (προχωρώντας απειλητικά): Δεν είμαι καραγκιόζη! Είμαι ερωτόδερμος! Πίνω αμα!... Τώρα θα σου ζερριώσω τα μαλλιά γρησ στρογγύλο!... (Την πιάνει απ' τα μαλλιά και του μένει η παρορμή της στο χέρι!).

Η ΘΥΡΩΡΟΣ (ορμά έξω ζαφνίζοντας): Ένας κακούργος!... Βοήθεια!... ΕΛΟΥΑ: Δεν είπα τη λέξη που μου χρειάζεται. Αδίκη της ζερριώσας την... παρορμή!

(Ακούγεται απ' έξω μεγάλος θόρυβος. Μπαίνει σε λίγο η Κλημεντίνη ακολουθούμενη από τον θεό Άρσεν την θυρωρό και έναν αστυφύλακα).

ΚΛΗΜΕΝΤΙΝΗ: Περάστε εδω είναι! ΑΡΣΕΝ: Το γού σας! ΘΥΡΩΡΟΣ: Παρτε του τα μαλλιά μου! ΑΡΣΕΝ: Συλλαβστε τον κύρ' αστυφύλακα. Προσοχή όμως, είναι θεοπαλάδα!

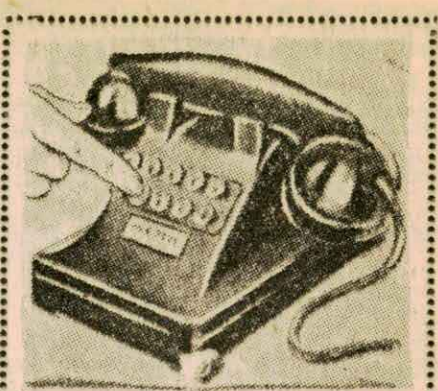
ΑΣΤΥΓΥΛΑΣ: Θα κάνω το καθήκον μου! ΕΛΟΥΑ (υποχωρώντας): Το καλό που σας θαλω, κ. αστυφύλακα, υπ' με πλησιάζετε... Έχω από μια χειροδεμένη στην καθε τάπη! Αν μ' ογγίζετε θα τινάχουμε όλοι στον αέρα!

ΑΣΤΥΓΥΛΑΣ (όπισθοχωρώντας): Ούσενέ! ΕΛΟΥΑ (κατενθουσιμένος): Ό θεός να ο ευλογη, κύρ' αστυφύλακα! Μπερδε!... Εύνεν!... ΟΥΡΑΝΕ! Αυτό ζητούσα τόσες ώρες!...

ΑΣΤΥΓΥΛΑΣ: Εμπρός ακολουθήστε με στο τηλέφ!

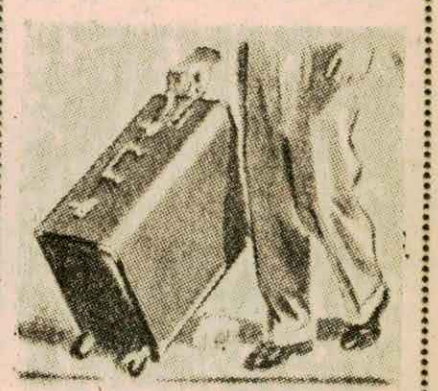
ΣΤΕΛΛΑ: Στο φρενοκούσι! ΑΡΣΕΝ: Στο κάτεργα! ΕΛΟΥΑ: Όπου θέλετε! Το 13ο μου λέει. (Κατανοήσιμος): Έγινε έλως το σταυρολέξο μου!...

ΠΙΕΡ ΖΑΝΤΙ

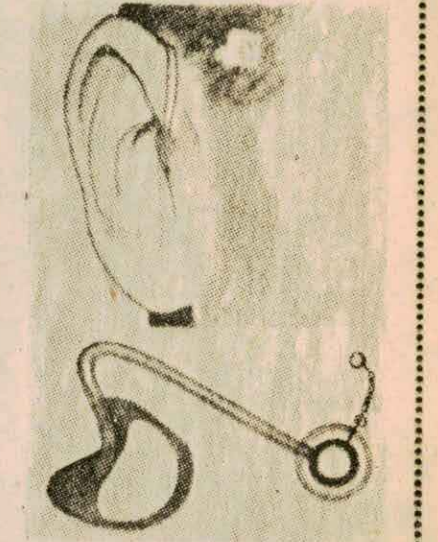
ΓΙΑ ΝΑ ΤΗΛΕΦΩΝΗΤΕ ΓΡΗΓΟΡΟΤΕΡΑ

Για να πάρε κανείς ένα άριστο με το καινούριο αυτό τηλεφώνω πιέζει απλά τα κουμπιά που αντιστοιχούν από απαιτούμενα αριθμητικά ψηφία. Το σύστημα αυτό εφευρέθηκε απ' τον Αμερικανό Τσαρλ Ρίτσαρντ, έχει δε το πλεονέκτημα της οικονομίας του χρόνου που καταναλώνει ο συνήθισμένος περιστρεφόμενος δίσκος για την επιτροπή στην αρχική θέση του, έπειτα από κάθε στροφή.

ΤΡΟΧΟΦΟΡΟΣ ΒΑΛΙΤΖΑ

Το κουβαλάει μιας βαλίτσας είναι, ως γνωστό, μεγάλος υπάλας. Διευκολύνεται, όμως, σημαντικά με δύο μικρούς τροχούς, πάνω στους οποίους κυλάει η βαλίτσα. Οι τροχοί αυτοί είναι στερεωμένοι στο κάτω μέρος της κι' έτσι κρατώντας την κανείς από το άλλο άκρον την μεταφέρει ευκολώτα.

ΤΟ ΑΟΡΑΤΟ ΑΚΟΥΣΤΙΚΟ

Το ακουστικό αυτό για τους βαρύνους φτιαγμένο από πλαστική ουσία του χρωματός της σάρκας, εφάρμοζει μέσο στο αυτί και κούβεται στις πτυχές του. Ένας διαφανής σωλήνας το συνδέει μ' ένα μικρόφωνο, κρυμμένο κάτω απ' τα μαλλιά ή μέσα στα καλλύματα.

Ο ΑΝΕΨΙΟΣ ΤΟΥ ΧΙΜΛΕΡ ΔΙΔΕΦΘΗΚΕ 35 ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Η σύλληψις κι' η εκτέλεσίς του

Στα μυστικά άνοεία της γερμανικής αστυνομίας βρέθηκε η αδηγάσις μιας απ' τις ανατριχιαστικώτερες εγκληματικές υποθέσεις του αιώνας μας. Η ιστορία αυτή είχε συμβή στο Βερολίνο, στο διάστημα του πολέμου, είχε κρατηθή όμως απόλυτως μυστική, γιατί ο ένοχος ήταν ο ανεψιός του Χίμλερ, του πανίσχυρου αρχηγού της Γκεσταπώ. Ακούη κι' ο άποκεφαλισμός του λοιπόν έμεινε μυστικός.

Το Μάιο του 1940, καθώς ένας Βερολιέζος αξιωματικός περνούσε απ' την άριστοκρατική συνοικία Γκρούντεβαλντ, πηγαίνοντας στην ύπηρεσία του, άκουσε έξαφνα δυο πυροβολισμούς από μια κομψή μικρή βίλλα. Πήδησε αμέσως πάνω απ' τα κάγκελλα μέσα στον κήπο και γτύπησε την έξωπορτα. Έπειτα από ένα λεπτό, του άνοιξε ο γλύπτης Γιόχαν Κρισάντεν. Ήταν γλωδός σαν πανί, έτοιμος σύγκρομος και κρατούσε στο χέρι του ένα ρεβόλβερ.

—Θέλησε να με σκοτώση!... τραύλιζε.

Ο αξιωματικός βρήκε μέσα στο ατελιέ του το πάτωμα ενός νέου κουμπωνιού, με μιά σφαίρα στον κρόταφο. Ο νεκρός έσφιγγε ακόμη στο χέρι του ένα στρατιωτικό ρεβόλβερ. Δεν είχε πάνω του κανένα χαρτί, παρ'α μόνον ένα παλαιό φύλλο έφημερίδας.

Έπειτα από λίγο, έφτασε επί τόπου ο αστυνόμος της συνοικίας, για τις σχετικές ανακρίσεις. Ο γλύπτης τον βεβαίωσε ότι είχε κατεβή στο ατελιέ του κι' ότι είχε βοή, κουμμένο πίσω από ένα άγαλμα. Έναν άγνωστο που είχε πάει προσφώνος για να κλέψη. Είχε δομηθεί εναντίον του. Εκείνος τον είχε πυροβολήσει, αλλά είχε αστογήσει εύτυχώς. Κι' ο γλύπτης είχε προλάβει έτσι να βγάλη το δικό του ρεβόλβερ (είχε άδεια όπλοφορίας) και να γτυπήσει τον αντίπαλό του...

Ο αστυνόμος πρόσεξε ιδιαίτερος μιά έταξέα, φοτωμένη από γυναίκες πορτούες. Πού τα πρόσωπά τους είχαν όλα μιά έκφρασι πονεμένη.

—Σκοπεύω να κάνω μιά έκθεσι έργων με το γενικό τίτλο «Πόνος», του έσήγησε ο γλύπτης.

Ώστόσο κάτι απ' τη συμπεριφορά του έλεγε στον αστυνόμο ότι έκουβε κάποιο μυστήριο... Έξ' άλλου, το θέμα δεν φαινόταν συστηματικός λωποδότης. Μιά άγγελία της έφημερίδας πού κρατούσε, τραβήξε την προσοχή του αστυνόμου:

«Αναζητώ τη μυστή μου Χίλντε Κραλμύνιερ. Έφυγε από το Μπλε-υπεργκ για το Βερολίνο, την 1η Μαρτίου, για να ιδή μιά συγγενή της, και από τότε χάθηκαν τα ίχνη της. (Ακολουθούσαν τα παρακρηστικά). Παρακαλείται όποιος ξέρει κάτι να γράψη στον ύπολογαγό Κούστ Τίχολσκι, δόξ κλπ.»

Λίγες ώρες αργότερα, ο αστυνόμος ήξερε πιά ότι το θέμα ήταν αυτός ο ύπολογαγός Τίχολσκι. Είχε γυρίσει απ' το μέτωπο με ανασωτική άδεια κι' είχε στήσει την προηγούμενη μέρα στο Βερολίνο.

Ο γλύπτης προσεκληθή στην αστυνομία για συμπληρωματική ανάκρισι. Κατά την άπουσις του υπήκαν αστυνομικοί στο ατελιέ του και φωτογράφησαν τις πορτούες με την έκφρασι του πόνου. Δεν δυσκολεύθηκαν κατόπιν να εξακριβώσουν ότι μιά

απ' αυτές ήταν της Χίλντε κι' οι άλλες διαφόρων νέων γυναικών που είχαν γαθή μυστηριώδως.

Ώστε λοιπόν ο ύπολογαγός Τίχολσκι δεν είχε μπη στη βίλλα του Κρισάντεν για να κλέψη, αλλά για να αναζητήσει τα ίχνη της μυστής του. Είχε προφανώς ερετάσει προηγουμένως κι' είχε ανακαλύψει ότι η νέα βοισκόταν σε σχέσεις με το γλύπτη. Είχε θεωρήσει λοιπόν δικαίως ύποπτο το όλο του στην εξαφάνισί της.

Ώστόσο, παρ' όλα τα έπιδαρυντικά στοιχεία, ο αστυνόμος δεν έτόλμυσε ακόμη να συλλάβη τον γλύπτη. Γιατί είχε μάθει εν τώ μεταξύ ότι το Κρισάντεν ήταν ψευδώνυμο κι' ότι έπρόκειτο στην πραγματικότητα για τον Άνταλμπερτ Χίμλερ, τον ανεψιό του αρχηγού της Γκεσταπώ.

Δεν ήταν άλλωστε άγνωστος στην αστυνομία ο άνθρωπος αυτός. Πού 8 ετών, στο Μόναχο, είχε κακοποιήσει μέσα στο ατελιέ του ένα μοντέλο. Η παθούσα τον είχε καταγγείλει, αλλά, έπειτα από μυστηριώδεις έπιδράσεις, είχε δεχθή μιά σεδατική απόζημίσι κι' είχε άποσούρει τη μύνησι.

Αργότερα, ο σαδιστής Άνταλμπερτ είχε βοή μιά θέσι σ' ένα μουσείο του Βερολίνου. Και δεν έργαζόταν πιά ως γλύπτης, παρ'α μόνον στις ελεύθερες ώρες του.

Ο αστυνόμος Σχρέντερ αποφάσισε να ζητήσει μιά ιδιαίτερη άκρόασι απ' τον αρχηγό της Γκεσταπώ. «Όταν ο Χίμλερ έμαθε την ύπόθεσι, έγινε έξω φρενών. Ουρλιάσε, γάλασε τον κόσμο, δήλωσε όμως αμέσως ότι δεν θα έφερνε κανένα εμπόδιο στα καθήκοντα της αστυνομίας. Ζήτησε μόνον να τον κρατούν ένημερο κάθε λεπτομερείας της υποθέσεως και να γίνουν οι σχετικές ένεργειες με απόλυτη μυστικότητα.

Έχοντας την άδεια του Χίμλερ, ο αστυνόμος έκαμε μιά κανονική έρευνα στο σπίτι του Κρισάντεν. Βρήκε τότε μέσα στα χαρτιά του περί τις 30 γυναικείες φωτογραφίες.

Στο ύπόγειο, τραβήξε επίσης την προσοχή του ένα καλοριφέρ ασυνήθιστο μεγέθους. Μέσα στή, στάγχι του βρέθηκαν κόκκαλα ανθρώπινα κι' ένα γουστό δόντι.

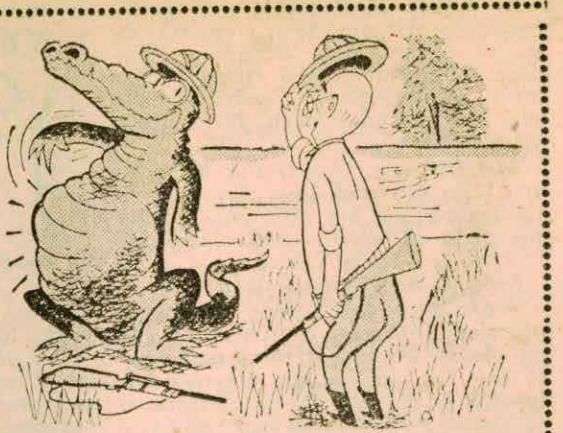
Έπειτα από πιστικές ανακρίσεις, ο ανεψιός του Χίμλερ ώκολογήσε ότι είχε σκοτώσει 35 γυναίκες, άσφούς είχε υποσχεθή ναμ για να τις προσελκύση στη βίλλα του. Τις στραγγάλιζε στον ύπνο τους κι' έκαίγε κατόπιν τα πτώματά τους μέσα στο καλοριφέρ!

Τα έκανα όμως όλα για την Τέχνη! δήλωσε. Ποίν τις κάψω, έπαινα το πρόσωπό τους ως μοντέλο για ένα άγαλμα του Πόνου!

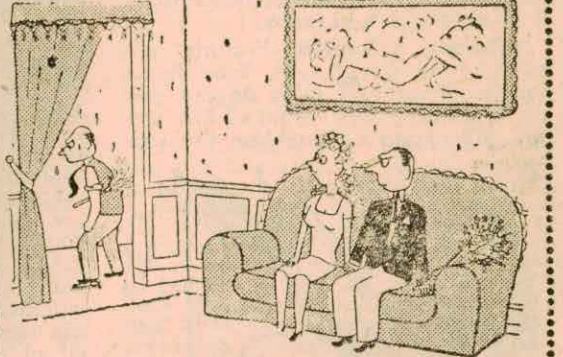
Θάκανε δε ασφαλώς κι' άλλα εγκλήματα, αν ο ύπολογαγός Τίχολσκι δεν είχε κατορθώσει η ανακάλυψη τα ίχνη της μυστής του. Ο αξιωματικός είχε πεί, όπως εξακριβώθηκε, στη βίλλα του γλύπτη, για να ζητήσει έξηγήσεις. Συνέβη μιά σκηνή μεταξύ τους, κι' ο σαδιστής κατώθωσε να σκοτώση τον αντίπαλό του. Τη στιγμή που γτυπούσε την πόρτα ο αστυνομικός, ούτος είχε πάσει το πορτοφόλι του θύματος του με τα χαρτιά του, για να εμποδίση την αναγνώρισί του.

Η δική του Γιόχαν Κρισάντεν ή Άνταλμπερτ Χίμλερ έγινε έκκεκλεισμένων των θυρών. Διηκόρε λίγες ώρες μόνον, κι' ο κατηγορούμενος καταδικάσθηκε εις θάνατον. Η ποιή του εκτελέσθηκε αμέσως δια πέλεμους.

Κατά τις τελευταίες του στιγμές ο άπαίσιος κακούργος είχε γράσει έντελώς το θόσος του. Αναγκάσθηκαν να τον σύρουν επάνω στο ίκρίωμα οι βοηθοί του δημίου.

—Παρντόν!... Μήπως είδατε την γυναίκα μου;

—Ο μπαμπάς είναι υπόδειγμα συζύγου. Γιώργο!

—Σβύσε το κέκνινο φως από πίσω. Μας ακολουθεί ένας ταύρος!

—Έρχονται στιγμές γιατρέ μου, που θέλω να πεθάνω... —Μά όχι! Αφήστε με να φροντίσω εγώ!

ΟΙ άντρες κουβέντιαζαν στο καπνιστήριο μεταξύ τους· μόλις είχαν τελειώσει το φαγητό τους. Ο Έθραϊός Περέρα, ο διευθυντής του θεάτρου «Βαριετέ», και συγγραφέας, κρατώντας στο χέρι ένα ποτηράκι λικέρ, έλεγε στους φίλους του:

— Η υπόθεση, το πλάνο είναι η υπόθεση. Ένα θεατρικό έργο είναι καλό όταν μπορείς να διηγηθείς την υπόθεσή του μέσα σε πέντε λεπτά... Είδημή, το έργο δεν αξίζει τίποτα.

Κι' ο Περέρα ήπιε το λικέρ του.

— Δεν είμαι δραματικός συγγραφέας, είπε ο Μωρίς, ο ακόλουθος της πρεσβείας, ωστόσο, αν θέλετε, αγαπητέ μου Περέρα, θα σας διηγηθώ μια ιστορία κι' αν σας άρεση μπορείτε να τη χρησιμοποιήσετε για θεατρικό έργο.

— Σύμφωνα, απάντησε ο Έθραϊός, μονάχα όμως μέσα σε πέντε λεπτά... ή το πολύ σ' ένα τέταρτο.

— Λοιπόν, η ιστορία, αγαπητοί μου φίλοι, έγινε στη Βιέννη, όταν ήμουν τοποθετημένος εκεί. Πάνε αρκετά χρόνια από τότε. Είχα γνωρίσει ένα γιατρό, ειδικό για τις παθήσεις της καρ-

Θέμα ΠΑΘΗΤΡΙΚΟ Έργο

Συγκινητικό διήγημα

διάς. Ονομαζόταν Άρνολντ. Άν και ήταν μόλις σαράντα χρονών, η πελατεία του ήταν περίφημη. Ωραίος άντρας, πολύ κομψός, με κανονικά χαρακτηριστικά, ήταν ο τύπος του άριστου κράτη Αυστριακού. Μια μέρα μια οικογένεια Ρώσων που έμενε στη Βιέννη, οι Σκεμπέλωφ, φώναξαν το γιατρό να εξετάσει την κόρη τους. Ο γιατρός διέγνωσε μια άρχη έκνευρικού. Φαίνεται όμως πως πάνω στην εξέταση, ο γιατρός ταράχθηκε, αναστατώθηκε. Για σκεφθίτε! Ν' άκουμπάει τ' αυτί του πάνω στο παρθενικό στήθος μιας δμορφης μελαχροίνης, που μόλις ήταν δέκα εννιά χρονών...

— Άν και τους δέχονταν όλη η καλή κοινωνία της Βιέννης, αυτοί οι Σκεμπέλωφ ήταν αρκετά ύποπτοι. Ζούσαν μια ζωή αρκετά πλούσια, αν και τα κοσμήματα της μητέρας έλεγαν πως ήταν ψεύτικα. Είχαν δυο κόρες και ήσαν κι' οι δυο εξαιρετικά ωραίες. Τέλος πάντων μια οικογένεια περιεργή... Ο γιατρός μόλις εξέτασε την δεσποινίδα Σόνια — έτσι λεγόταν η άρρωστη — την έρωτεύθηκε με τέτοιο πάθος που σε τρεις μήνες την παντρεύτηκε.

— Η οικογένεια Σκεμπέλωφ, αηδιασμένη ξαφνικά από τη Βιέννη, έφυγε σε λίγο για νέους ορίζοντες.

Ο γιατρός μόλις εξέτασε την δεσποινίδα Σόνια, ταράχθηκε, αναστατώθηκε...

— Η γυναίκα του γιατρού άρεσε εξαιρετικά στη βιεννέζικη κοινωνία. Ο γιατρός την αγαπούσε και σά γυναίκα του και σαν άρρωστη: τη λάτρευε και τη θεραπεύε. Η ύγεια της κυρίας Άρνολντ βελτιωνόταν σιγά σιγά, σε τέτοιο μάλιστα σημείο που πήγαινε πιά στις κοσμικές συγκεντρώσεις και χόρευε κάποτε και βάλες...

— Μ' όλη την άρρώστειά της; ρώτησε ο Έθραϊός.

— Μ' όλη την άρρώστειά της. Ο γιατρός της το έπείραζε, αν και τη ζήλευε τρομερά. Η κυρία Άρνολντ χόρευε πάντα τους περισσότερους χορούς με τον ωραίο λοχαγό Μπλάζεβιτς.

— Καταλαβαίνω... καταλαβαίνω, είπε ο Περέρα... Φυσικά η Σόνια τάφτισε με τον ωραίο ύπολοχαγό. Κι' ο γιατρός τους έπιασε έπί αυτοφώρως...

— Όχι, φίλε μου, είπε ο Μωρίς, ο γιατρός ανακάλυψε μια μέρα ένα πακέτο γράμματα...

— Παλιό κόλλο τα γράμματα στο θέατρο, διέκοψε ο Περέρα.

— Αγαπητέ μου, είσαι άνυπόφορος, είπε ο οικοδεσπότης. Διακόπεις διαρκώς τον Μωρίς. Άν γράψης το έργο βάλε έσύ κάτι άλλο.

— Άς είνε, απάντησε ο Περέρα. Ο σύζυγος, λοιπόν, βεβαιώνεται πως η γυναίκα του τον άπατά.

— Φυσικά, είπε ο Μωρίς.

— Κι' αποφασίζει να έκδικηθί, εξακολούθησε ο Περέρα...

— Μα ξέρεις λοιπόν την ιστορία; ρώτησε ο Μωρίς.

— Όχι, φίλε μου, μα έτσι συνήθως γίνεται. Λοιπόν ο σύζυγος έκδικήθηκε...

— Ναί, μα το έγκλημά του δεν έγινε γνωστό... Η μάλλον έγινε γνωστό όταν ο ίδιος ο γιατρός μίλησε, συνέχισε ο Μωρίς. Η έκδικήσις του υπήρξε τρομερή. Μα αυτό μονάχα ένας έπιστήμων μπορούσε να το φανταστή. Η Σόνια δεν είχε έντελώς θεραπευθί αν κι' ο άντρας της προσπάθησε επί δυο ολόκληρα χρόνια να την κάνει καλά. Συγκρατώντας την όργη του, ο γιατρός περιορίστηκε να της φέρνει σά σύζυγος ανήσυχος και ζηλιάρης. Έτσι που κατάφερε να μεταδώσει στη γυναίκα του την άγωνία και το φόβο. Ήξερε άπ' τα γράμματα τί παράφορος έρωτας ένωσε τους δυο έραστές. Ήξερε πως, παρ' όλους τους κινδύνους, θα συναντιότανε. Από τότε όμως ο γιατρός προκαλούσε χίλια δυο έμπόδια: τους έκανε να χάνουν τα ραντεβού τους, τους έπιανε τα γράμματά τους, με μια λέξη, δηλητηρίαζε, δίχως να φαίνεται, τη ζωή τους. Μέσα σ' αυτή την άτμόσφαιρα των συγκινήσεων, η ύγεια της κυρίας Άρνολντ χειροτέρευε. Ο γιατρός σκότωνε τη γυναίκα του έπιστημονικά. Την έβλεπε να μαραίνεται, να κλαίει, να μην τρώει και τότε με ξαφνικό δόνη ένδιαφέρον, τη ρωτούσε: «Μά τί έχεις, αγαπημένη μου, μικρούλα; Ή διάγνωσί μου έπιασε λοιπόν τόσο

πολύ έξω; Μοιάζεις σά να πεθαίνεις από λύπη. Δεν είσαι ευτυχισμένη μαζι μου;»

— Εκείνη γύρισε και του έριξε μια ματιά έκφραστική, μια ματιά γεμάτη πόνο κι' άπελπίσια. Ήταν σαν να του έλεγε: «Γιατί παίζεις αυτό το άπαισιο, το σκληρό κι' άπάνθρωπο παιχνίδι μαζι μου; Είσαι ένας θεατρίνος, ένας άνθρωπος χωρίς καρδιά! Γιατί δεν με σκοτώνεις να ήσυχάσω, να λυτρωθώ άπό το μαρτύριο αυτό;... Σκότώσέ με! Σκότώσέ με, άνανδρε!...»

— Ο γιατρός είδε την τρομερή ματιά της, μάντεψε τη σημασία της, μα προσποιήθηκε πως δεν κατάλαβε τίποτα. Καί της είπε και πάλι με ψεύτικη τρυφερότητα:

— Δεν μου άπαντάς, αγαπημένη μου; Τί έχεις; Θέλεις να ταξιδεύουμε; Ένα ταξιδάκι ως τη Μεσόγειο θα σου έκανε πολύ καλό. Πές μου, θέλεις να φύγουμε;

— Η Σόνια ένεψε άρνητικά. Να φύγει, να ταξιδέψει; Άλλά γιατί; Τί είχε να κερδίσει; Ήταν καταδικασμένη να ύποφέρη...

— Κι' αυτό συνέβη πραγματικώς.

— Πως μπορούσε ν' άνθέξει σ' ένα τόσο μεγάλο μαρτύριο μια γυναίκα άρρωστη, λεπτή κι' εύαίσθητη όπως ήταν αυτή;

— Έπειτα από έξι μήνες τα πιο άνησυχτικά συμπτώματα έξαναφάνηκαν στη Σόνια. Ο έκνευρισμός της καρδιάς προχωρούσε.

— Λοιπόν, λοιπόν; Έκανε ο οικοδεσπότης.

— Ένα βράδυ ο γιατρός μπήκε στην κάμαρα της γυναίκας του σά σίφουνας. Η Σόνια ήταν μισόγυμνη, γιατί γδύνονταν για να πέσει στο κρεβάτι της. Όταν ο άντρας της την είδε, δαγκώθηκε άπ' τη ζήλεια. Αυτό το κορμί που τόσο το είχε λατρεύει, παραδιδόταν σ' άλλη άγκαλιά. Μια διαβολική ιδέα πέρασε τότε άπό το μυαλό του. Κυττάζοντας κατά πρόσωπο τη γυναίκα του της είπε άπότομα: «Τά ξέρω όλα. Ο Μπλάζεβιτς είνε έραστής σου!» Η καυμένη ή Σόνια έγινε κατάχλωμη, μα βρήκε ωστόσο τη δύναμη ν' άπαντήσει: «Σκότώσέ με». — «Όχι, της άπάντησε ο άντρας της. Δεν θα σκοτώσω ποτέ μου μια γυναίκα. Ο συνένοχός σου πλήρωσε κιόλας για τους δυο σας».

— Η Σόνια ένωισε με το πάτωμα να σαλεύει κάτω άπό τα πόδια της.

— Η καρδιά της σταμάτησε.

— Τα μάτια της, δάανοιχτα άπ' τη αγωνία, είχαν σπληνισθί επάνω του. «Τί θές να πής;» τον ρώτησε. «Άνυπομονείς να το μάθης; Τον άγαπάς λοιπόν τόσο;»

— Η Σόνια δεν άπάντησε.

— Ωστόσο η άγωνία της, το μαρτύριο της δεν είχε όρια.

— Ο σύζυγός της άπολάμβανε το μαρτύριο αυτό. Βλέποντάς την να ύποφέρη ένωιωσε άπερίγραπτη ίκανοποίησι, αλλά και ζήλεια και λύσσα. Τόσο πολύ λοιπόν τον αγαπούσε τον άνθρωπο εκείνον που είχε κλέψει την ευτυχία του:

— Μεσολάβησαν αρκετά δευτερόλεπτα σιωπής, μιας σιωπής θαρρείας, καταθλιπτικής.

— Η άτυχη Σόνια έδινε την έντύπωσι ενός άθώου πλάσματος του καλού Θεού που σφάδάζει κάτω άπό τα νύχια ενός ταρκοδόρου θηρίου.

— Τέλος ο γιατρός αποφάσισε να μιλήσει. Και με φωνή σκληρή, της είπε:

— Μονομάχησα με τον Μπλάζεβιτς και τον σκότωσα!

— Η Σόνια έπεσε σαν κεραυνόπληκτη στο χαλί. Ο γιατρός όμως έλεγε ψέμματα. Ποτέ του δεν θα τολμούσε να μονομαχήση με τον ωραίο λοχαγό, που ήταν ένας άπ' τους καλύτερους σκοπευτές της Βιέννης. Γονάτισε κοντά στη γυναίκα του και της έπιασε το σφυγμό. Η Σόνια ζούσε. Ο δήμιός της την συνέφερε. Έπειτα της είπε με έπιταχτικό ύφος: «Θά βάλης το ωραιότερο φόρεμά σου του χορού κι' όλα σου τά κοσμήματα και θα με συνοδέψης στο χορό της γαλλικής πρεσβείας, όπου είμαστε καλεσμένοι».

— Ποτέ. Δεν θα μπορέσω... δεν θα μπορέσω, του άπάντησε η δύστυχη γυναίκα. «Σε διατάζω. Θα ντυθής και θα φύγουμε άμέσως. Η μονομαχία μου με τον Μπλάζεβιτς είχε για άφορμή κάποια διαφορά στα χαρτιά. Μα έχεις έκτεθί. Πρέπει να σε δούν μαζί μου στο χορό, άλλωώς θα πιστέψουν πως χτυπήθηκε έξ αιτίας σου και θα είμαι άτιμασμένος. Ντύσου. Γρήγορα!» Η δυστυχισμένη άναγκάστηκε να ύποκύψει. Ο άνδρας της την πήγε στο χορό της πρεσβείας. Εκεί, συντριμμένη, η Σόνια ρίχτηκε σε μια πολυθρόνα, κοντά στην είσοδο της μεγάλης αίθουσας, όπου ο άρχιθαλαμηπόλος έκφωνούσε τά ονόματα των καλεσμένων. Ο γιατρός με το φράκο του και τά παράσημά του, στεκόταν όρθιος πίσω της.

— Έπειτα από λίγα λεπτά, ο Άρνολντ έσκυψε επάνω της και της είπε: «Η λύπη δεν σε σκότωσε λοιπόν, άτιμη;» — «Όχι ακόμα», ψιθύρισε η δυστυχισμένη. «Κύτταξε λοιπόν στην πόρτα και πέθανε άπο χαρά!» Τη στιγμή αυτή ο άρχιθαλαμηπόλος φώναξε δυνατά: «Ο λοχαγός θαρόνος Μπλάζεβιτς». Κι' ο ωραίος άξιοματικός μπήκε στην αίθουσα, γυρεύοντας με το θλέμμα την αγαπημένη του. Μόλις την άνεγνώρισε,

Η Σόνια είχε γίνει κάτωρη. Τούτο έξε ένα σαστισμένο βλέμμα, έπιασε το λαιμό της με το χέρι της κι' άπότοια σηκώθηκε κι' έπεσε σωριασμένη κάτω άπ' τη μεγάλη της συγκίνηση. Αυτή τη φορά ήταν πραγματικά νεκρή. Φυσικά όλη η πρεσβεία αναστατώθηκε, ο γορός διέκοπη και οι καλεσμένοι έφυγαν.

Ο Μωρίς σώπασε. Έπεκράτησε άπόλυτη σιγή. Μα η γυναίκα του οικοδεσπότη μπήκε τη στιγμή εκείνη στο καπνιστήριο.

— Τί συνωμοτείτε έδω, φίλοι μου; τους είπε. Έλάτε λοιπόν μέσα.

Καθώς έμπαιναν στο σαλόνι, ο Περέρα ρώτησε τον Μωρίς:

— Κι' ο γιατρός τί άπόγινε;

— Οί τύψεις τον βασάνιζαν. Και μια μέρα τά ώμολόγησε όλα και πλήρως, ο άθλιος, με το κεφάλι του το άπ'νθρωπο κακοούργημά του. Καταδικάστηκε σε θάνατο και τον εξετέλεσαν.

ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΚΟΠΠΕ

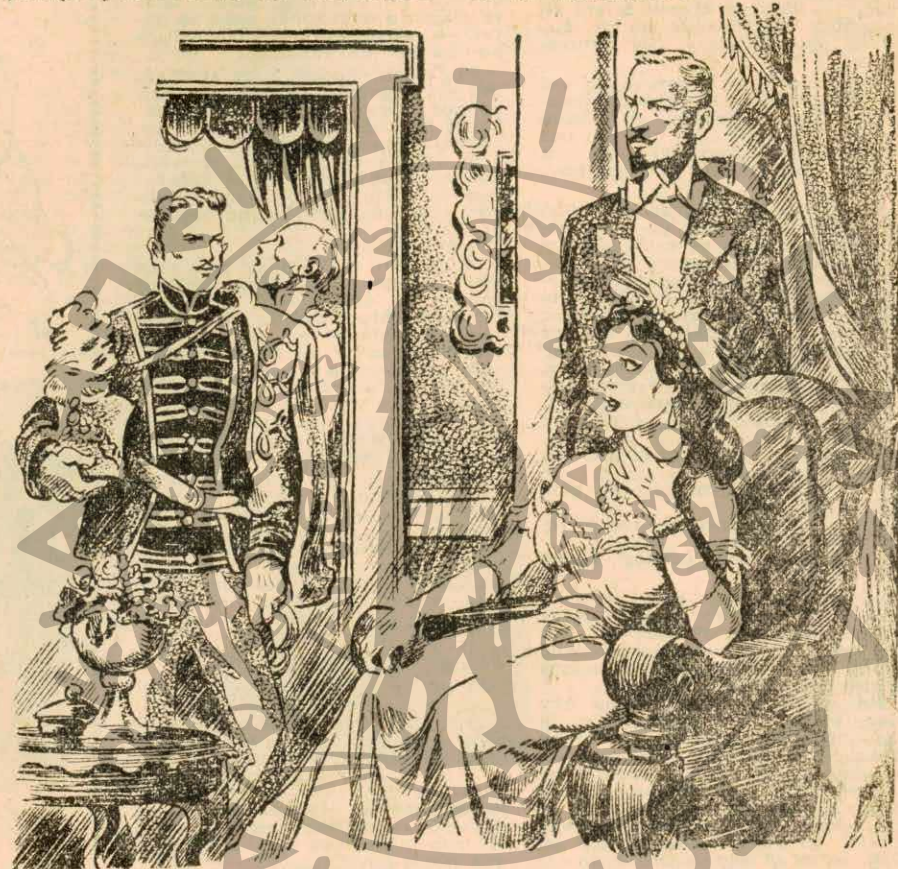
Ένα δυμξ της πίστewς

Ο Σάμ Ντέβις, ένας Άμερικανός κτηματίας της Σουμερσβιλ (Γεωργία), έπηρεασμένος άπό τά λόγια του Εύαγγελιστού Μάρκου και περισσότερο άπό τά κηρύγματα του πάστορος Γκόσντον Μίλλερ, που διέκήρυσε ότι ο άνθρωπος που πιστεύει δεν έχει να φοβηθί τίποτε, ούτε τον ιό των έρπητων, ούτε τά άλλα δηλητήρια, θέλησε να κάνει το σκετικό πείραμα πάνω στον έαυτό του. Ήπνε, λοιπόν, μια ισχυροτάτη δόσι στρυχνίνης και κατόπιν κατέθηκε στην αλή του σπιτιού του, πήρε την κιθάρα του και άρχισε να παίζει.

Άλλ' έπειτα από μερικά λεπτά — όπως ήταν έγόμενο — σωριασθηκε νεκρός.

Όσο για τον αιδεσιμότατο Γκόσντον Μίλλερ, ισχυρίζεται πως ο Σάμ Ντέβις δεν πίστευε πραγματικά. Διαφορετικά, ύποστηρίζει, δεν θα πέθαινε.

Ευτυχώς, δεν δρόθηκαν άκόμη άλλοι που να τον πιστέψουν...

Η Σόνια έπιασε το λαιμό της με το χέρι της...

Μια φωλιά κακοποιών

Στην όδον Θεσσαλονίκης, στον Πειραιά, ο κ. και η κ. Ζαμπικού είχαν έναν, τεκέ. Κάθε νύχτα μαζεύονταν ο αυτόν ή Πειραιήκη αριστοκρατία του υποκόσμου. Το «κατάστημα» ήταν φημισμένο για το «χαρμάνι» του, για την έκλεκτη ποιότητα του κασιό που χρησιμοποιούσε και τα εκλεκτά ανόθευτα νωσκιτικά του. Ήταν ακόμη πασίγνωστο γιατί εκεί συνηθίζαν οι «βαρυσί μάγκες» και τα «ντερεβίσια» του λιανιού. Ομηρότατη επίσης για την καλλιτεχνική διακοσμήσή του. Ήμερες εικόνες μισόγυνων γυναικών και κανονέδες πάνω στους οποίους ζαπλώναν οι τοξικομανείς για να χορούν το όνειρο τους όταν γινότανσαν «μαστούρηδες»...

Ένας αστυνομικός ο κ. Δ. Ηλ. το 1932 θύλησε να εξακριβώσει τι ακριβώς συνέβαινε εκεί μέσα. Πέρα λοιπόν μια νύχτα όλη την διαδρομή διώξεως ή έφτασε ως εκεί. Τό σπιτι βρίσκονταν στα Χιώτικα, στην πιο κακοφημή δηλαδή συνοικία του Πειραιώς. Οι ύποπτες παράγκες του συνοικισμού είχαν τον «ταϊσιδόρο» τους, τον φουρού κακοποιό που είδοποιούσε τους άλλους για την εμφάνισή των «μαυρών», των αστυνομικών.

Τη νύχτα αυτή ο αστυνόμενος για να εξαπατήσει τους φύλακες κακοποιούς μεταμφιεσθηκε σε «βαρύ μαγκά» και πήρε μαζί του και μια γυναίκα του ημιόλου ύστε να φαίνεται πως πηγαίνει μαζί της ραντεβού!...

Ετσι πέρασε ανάμεσα από τους «ταϊσιδόρους» χωρίς να τον υποπτευθούν, ή έφτασε στην εξοπηρτα του τεκέ. Εκεί άφησε τη γυναίκα να φύγει και χτύπησε συνθηματικά την πόρτα. Τού άνοιξαν, νομίζοντας ότι είναι πελάτης. Μόλις μπήκε μέσα στη δαμά είδε παρέες να «φέρνουν γύρα» τον λουλά κι άλλους ζαπλωμένους στους καναπέδες να ρεβδαίνουν. Ο αστυνόμενος χαιρέτησε τους θαμώνες:

— Γισσάν μαγκές!... (για σας παιδιά).

— Γισσασίν... (καλώς ήρθες) του απάντησε κάποιος.

— Γισσάν, τσιφτι!... του είπε ένας άλλος.

— Γισσολαντράννν!... του φώναζε ένας τρίτος.

Ο αστυνόμενος κάθισε κοντά τους δμυλπτες.

Όπως άλλωστε είχε γνωστό, στον τεκέ, απαγορεύεται η συζήτηση. Κάνουν όλοι «τουμπέκι»... Ο, τον ήρε ή σειρά του αστυνομικού τράβηξε κι αυτός μια «τζούρα» (ρουφηλιά) απ' το λουλά.

Μα τότε συνέβη κάτι που δεν είχε υπολογίσει ο αστυνόμενος. Οι «ταϊσιδόροι» αντελήφθησαν τους άλλους αστυνομικούς που είχαν κυλώσει τον τεκέ κι έδωσαν να είδοποιήσουν τον Ζαμπικού, ότι κάποιος «μαύρος» είχε μπη κουφά-έκει μέσα!... Ο καταστηματάρχης άρχισε να ψάχνει στην αίθουσα να βρή τον ανεπιθύμητο επισκέπτη και πλησίασε τέλος τον κ. Ηλ....

— Ρε φίλε, του είπε, ποιος είσαι;... Ο αστυνόμενος είδε τα μάτια των τοξικομανών ν' αγριεύουν. Κατάλαβε ότι σε λίγα δευτερόλεπτα θα βγαίνουν μαχαίρια και πιστόλια. Ήταν ολουνόσκιος ανάμεσα σ' αυτά τα ήπρια, μα δεν έχασε την ψυχραιμία του. Πήδησε προς την πόρτα, τράβηξε το πιστόλι του και φώναξε, ενώ πυροβολούσε στον αέρα για να είδοποιήσει τους άλλους αστυνομικούς να τρέξουν γρήγορα: — Μην κουνηθεί κανείς από την θέση του γιατί τον έφαγα!... Οι κακοποιοί προς στιγμήν τ' έχασαν... Έπειτα όμως νομίζοντας ότι είναι ρόνος του ώριμψαν να τον κατασπαράξουν!... Εύτυχώς, οι αστυνομικοί, μόλις άκούσαν τον πυροβολισμό έσπασαν την πόρτα και μπήκαν στην αίθουσα. Έγινε τότε μία από τις πιο άγριες συμπλοκές μεταξύ κακοποιών και αστυνομικών. Έννοείται ότι οι αστυνομικοί είχαν την τελευταία λέξη. Πιάσανε τους τοξικομανείς και τους στείλανε την άλλη μέρα στην Εισαγγελία, μαζί με το ζεύγος Ζαμπικού.

Ο Πειραιάς, τα πρώτα χρόνια της 'Αστυνομικής Πολων φιλολογίας άρκετούς κακοποιούς τόσο θρασείς που προκαλούσαν πολλές φορές τους αστυνομικούς. Μία ήμερα π.χ. στο Τμήμα 'Ηδών τού οποίου διοικήτης ήταν τότε ο κ. Ιω. Λυμπερόπουλος έληφθη το ακόλουθο ανώνυμο γράμμα: «Αν τ'ό λήν ή «περδίκουλα» σας (ή καρδιά σας), έλάτε στού «Λαζαρού», να μάς πάρете τα «κορίτσια». Θα σας τινάξουμε με δυναμπί στον αέρα!...».

Οι αστυνομικοί πεσματώσαν. Θέλησαν να δώσουν ένα καλό μάθημα στους κακοποιούς. Τό κέντρο του «Λαζαρού» βρίσκονταν κοντά στο εργοστάσιο τού Ηλεκτρικού. Τό ίδιο βράδυ λοιπόν μια ομάδα αστυνομικών έφτασε έζω από αυτό. Τό μαγαζί είχε εξόδους κι από τα τέσσερα σημεία τού όριζοντός! Στή μία πλευρά τού ήταν ή θάλασσα...

Ο αστυνόμενος μπήκε μέσα στο κέντρο. Σ' ένα τραπεζι καθόντουσαν μερικοί ναυτικοί, σ' ένα άλλο τρεις ύποπτοι τύποι με γυναίκες. Ο αστυνόμενος τους έκανε σωματική έρευνα μα δεν τους βρήκε τίποτα. Έπειτα προχώρησε προς τό βάθος τού μαγαζιού κι άρχισε να μιλά με τον κύρ Λαζάρου...

Δέν είχαν περάσει όμως λίγα λεπτά και κάποια έννοιωση πως κάτι πέρασε κοντά στο κεφάλι του κι έπεσε πίσω από τον πάγκο τού καταστηματάρχη. Ο Λαζάρου που κύτταζε τους τρεις ύποπτους άντελήφθη ότι είχαν αναβεί και πετάξει ένα δυναμίτι. Έπεσε λοιπόν άμέσως κατά γής φωνάζοντας στον αστυνόμενο:

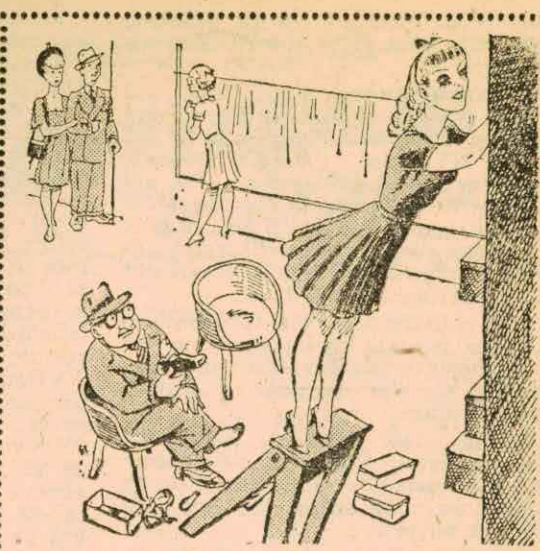
— Φυλάξου!...

Ένα δευτερόλεπτο κατόπιν είχε γίνει ή έκρηξη, μα δίχως πολλές ζημιές. Ο αστυνόμενος που είχε ζαπλωθεί κάτω, τράβηξε τό πιστόλι του, πυροβόλησε κι έσπασε την λάμπα τού μαγαζιού. Μέσα στο σκοτάδι μετακινήθηκε κατόπιν άθόρυβα για να τσιπουρήσει κάποιον. Τη στιγμή αυτή έννοιωσε κάποιον να πλησιάζει. Τόν πυροβόλησε χωρίς δισταγμό και τόν άκουσε να πέφτει κάτω βογγώντας.

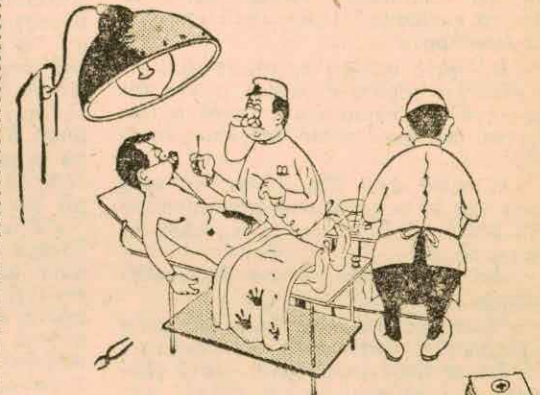
Όταν τέλος κατέφθασαν και οι άλλοι αστυνομικοί βρήκαν τον κακοποιό πληγωμένο να βαστάει ένα μαχαίρι στο χέρι. Στο τραπεζι καθόταν ο δεύτερος τής παρέας. Ο τρίτος κακοποιός που είχε ριζεί τη δυναμίτιδα είχε προλάβει και τό είχε σκάσει. Πέφτοντας στη θάλασσα διέφυγε κολυμπώντας. Έπιασαν τους δυο άλλους και τους πήγαν στην αστυνομία. Εκεί έδωσαν και τ' άνομα αυτού που είχε εξαφανισθί. Ο τελευταίος αυτός συνελήφθη άρνούμενος στη Θεσσαλονίκη. Δικάστηκε για τή άποπειρα δολοφονίας κατά τού αστυνομικού κι έφανε 15 χρόνια πρόσκαιρο δεσμό.

Ετσι παίζοντας κορών ή γράμματα τη ζωή τους οι αστυνομικοί διατήρησαν τό νόπρη τους στον Πειραιά κι «έβαλαν τα δυο πόδια σ' ένα παπούτσι» των κακοποιών και των φίλων τους...

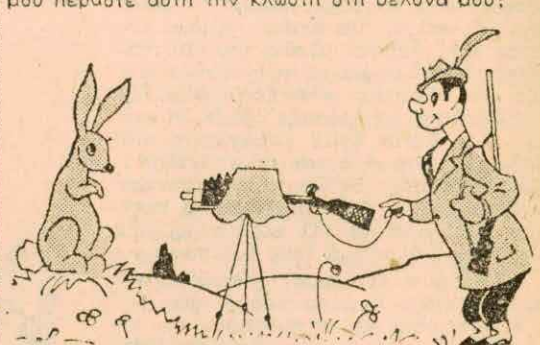
Θ. ΔΡΑΚΟΣ

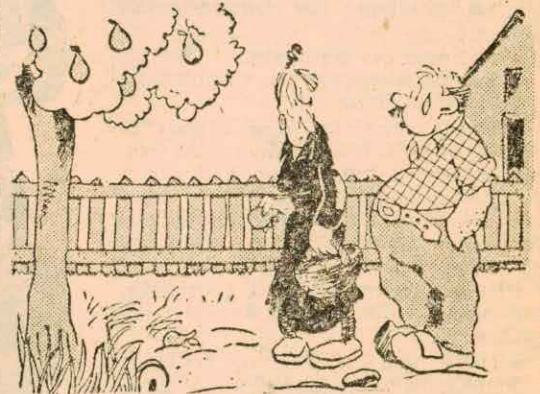
— Δεσποινίς, θα ήθελα να έβλεπα και άλλα!...

Ο χειρουργός: Έχετε την κλωστή στη βελόνα μου;

ΤΟ «ΚΟΛΠΟ» ΤΟΥ ΚΥΝΗΓΟΥ — Μην κουνηθείς!...

Εκείνη: Να βάλουμε στον κήπο ένα σκιάχτρο. Εκείνος: Γιατί; Όλη τη μέρα στον κήπο είσαι!

«Εκείνοι» και «Εκείνες»...

Ένα γράμμα μ' ένα συμπαθητικό γραφικό χαρακτήρα χωρίς άνοποιες, υπερβολές κι άνορθογραφίες:

«Αγαπώ μου Κε Χαιροπούλε, «Σας παρακολουθώ πάντα στο «Θεατρώ» και μ' άρεστε. Διαβάζοντας σας κάνω τη σκέψη: «Ναι έχει δικιο έτσι είναι». Να όμως που μια φορά διαφώνω μαζί σας. Διαβάζοντας τη στήλη σας: «Η ζωή μας είναι θέατρο» — Ένα θηλυκό με κίτρινα στο «Θεατρώ» της περασμένης εβδομάδας βρισκόμην έζω έκτε δικιο να μιλάτε έτσι.

«Όχι, κ. Χαιροπούλε, δεν είναι όπως τα λέτε. Έκτος αν μιλάτε για μια ώριμενη τάξη προνομιούχο, όπότε και ο συζυγος δεν θα γυρνα σπιτι, φορτωμένος με καρπούζια.

«Πολλές φορές νυρνώντας ο άνδρος απ' τη δουλειά του φορτωμένος όπως τον περιγράφετε βρισκί τη γυναίκα του όχι να καπνίζει ζαπλωμένη μπρός στον άνειστητρα, αλλά ιδρωμένη, τοσκιμένη απ' την προσπάθεια να τα προσφάσει όλα, — πλυσιμό σκουπίσι, μαγειρέματα περιποίησι των παιδιών — για να τα εύρη επαναλαμβάνω έτοιμα εκείνος όταν γυρσι κουρασμένος. Και ενώ εκείνος μετά τό φαγητό, θα ζαπλώσει λίγο να διαβάσει την εφημερίδα του καπνίζοντας, να τσιγαράκι, ούτη θαχ να πλύνη τα πιάτα, να κοιμησ τη παιδια να σιδερσ, να ιαστασ κιότι, χωρίς να έξασοσση για να προστάσει να πάη λίγο περίπατο τα παιδια σαν έυνησσουν, μια που δεν κατρωσάν να πάν έξωκί έφετος...

«Και αν κατρωσώνιν να πάν, νε κάπου, έ, τότε τό δράμα της νοικοκυράς είναι μεγαλύτερο γιατί θαναι σε καμια σκηνή, χωρίς άνεσι, χωρίς ευκολίες. Και ή έξωκί θαναι τότε για τη φτηνή νοικοκυρά γεμάτη ταλαιπωρίες, που προτιμώ να μη σάε τις άναφέρω άλλες, γιατί είναι τόσες πολλές, και θα σας κουράσω...

«Κι' αυτά συμβαίνουν όχι σε άπώσοικονγενείες εργατών αλλά σε κάθε άστική οικογένεια, υπάλληλου δημοσιού, ιδιωτικού ή τραπεζιτικού...

«Μ' έκτιμώ! Μία κυρία τραπεζικού υπάλληλου».

Αφορμή για τό παραπάνω γράμμα έδωσε, καθώς άναφέρει και ή επιστολογράφος μου, ένας διάλογος μου τίς σείρας «Η ζωή μας είναι θέατρο» με τον τίτλο «Ένα θηλυκό με κίτρινα», που δημοσιεύτηκε σε κάποιο από τα προηγούμενα φύλλα. Εκεί έγινόνανε κάποιες απολογισμός βυσιών και κερδών από «Εκείνον» κι «Εκείνην», μια εξέλιξη των υπέρ και των κατά. Κι' έδωσαν —δέν το συζητούσα ότι ο άντρας — τευλάχιοντό ο «Εκείνος» τής σελίδας «Ένα θηλυκό με κίτρινα» — βγαίνει κομψά φοδσ κομμένος στον ισόλο, γισώ κερδών και ζηνιών τού γαυρού. «Κυρία τού τραπεζικού υπάλληλου» όμως, έχει έλλην γνώμη: Αυτή δεν πει-

τά παιδια — που αποτελούν και φυσιολογικά δική της απκλειστική επιδοσώνη — ο άντρας βρισκί συχνά την ευκαιρία να το ριχνί έζω.

«Όσα γράφουμε δεν άποτελούν άξιώματα. Έκουμε πάντα και τα αντί ετα τους. Η «Αλλη παρς» που εας άγραφε μια λοτινομοσθη επιστολογράφος τού προηγούμενου φύλλου, υπάρεκει πάντα. Γενικά όμως, άναπαρούμε όλες τις περιπτώσεις από καταβολής κόσμου ως σήμερα, μεταξύ των δυο — «Εκείνος» κι «Εκείνη» — είτε ερσασί είναι, είτε συζυγοί, τό ζανταλέω: «Εκείνη είναι ή προνομισούχος.

Τα στον Λούζην, Ένταυθο: Είμαι εύτυχης που σάε έγραψα στον γλωσσάμυντορά των Πατρών βρήκανε τόση άπκησι στην ψυχή σας. Μ' ευχαριστήσαν όσα γράφετε. Βεβαιώς: Η δημοτική είναι και θα μείνη ή ζωντανή γλώσσα της ποίησης, της λογοτεχνίας, των αιδεμάτων. Η καθαρεύουσα — που είναι άνομειβόλως πιο πλούσια, σαν πιο παλιά — θα μείνη ή γλώσσα της επιστήμης. Ας έλπισουμε ότι, με τον καιρό, οι δυο γλώσσες θα συγκεραθούν σε μία, και θα πάψη αυτό τό δράμα των δυο γλωσσών, τό καθαρά και μόνον ελληνικό δίπλο στα τόσα άλλα ελληνικά δράματα...

Τα τόσο κολακευτικά λόγια σας για μένα, με συγκίνησαν. Γράμμα σας με τήν υπογραφή «Μεγαλοφονία και παροσφροσύνη» δεν βρήκα ακόμα σούς όγκους των γραμμάτων «προς άπαντησών». Προσπαθώ να κρατήσω κάποια σειρά — μόνο για μερικά γενικού ενδιαφέροντος, όπως τό σπεριμένο δικό σας ή τής παραπάνω κυρίας καταργηται ή προτεραιότης — συχνά όμως κι όσα περιμένουν σειρά, καταποντίζονται μέσα στους ώκεανούς των καινούργιων που στανούν... Πάντως, θα ψάξω να τό βρω, διοτί στα γράμματα τού... Μαίω έχω σκεδόν άπαντησέ. Τώρα έλπίζω ότι βρισκομαι αίσως... στίς άρχές Ιουνίου!

Μαριέμον Δ. Ν., Λαρίσαν: Στο από 6 Μαίου γράμμα σας άπαντώ: Μεταξύ συνγεών οι γάμοι δεν ευδοκίμούν ποτέ, και τό έχω ζανογράψει, Μαλλον ποτέ για μη δώστε συνέχεια στο είδωλλό σας.

«Ερωτεύμενη μικρού λου»! Όποιος βιάζεται σκοντάφει. Πρώτα ο γάμος, και ύστερα όλα τα... επακόλουθα. Φυσικά, αν ο μπρωτάς πη όχι, να τον ακούσετε. Οι μπρωτάδες έχουνη πείρα, που σμιπληρώνει τήν άγάπη για τα παιδια τους...

«Παρίν Ατρώμητον»: Να προστάσει πάντα τις γυναίκες...

«Ένα καλό κορίτσι»: Δεν πρέπει μία πρώτη άτυχή άγάπη να καταστρέψη όλη τη ζωή σας. Η βασίς για να στήρεχτή μια καινούργια οικογένεια, είναι ή συνεννόηση. Αφού έχετε σεί τό μισό σας, αυτός τον δικό τού, έχετε σεί και κάποια προσωπική περιείσια, θα τό βγαλέτε περα. Αρκεί ν' αγαπησάτε. Αυτό εςακρίβωτε ποτ...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Η φωνή της συνειδήσεως

«... Σύννεπα τό μερόνυχτα και είδα ότι ο άντρας μου έλειπε από δίπλα μου. Κατάλαβα άμέσως που υπερέυσε να βρισκόταν τη στιγμή εκείνη. Τη νέα υππρεσεί μασ αυτός τήν έφεσε στο σπιτι. Άρα...

«Κι' αποφάσισα να φύγω άμέσως. Ερσις σε μια θαλί, τρούλα δυο φασσατάκια και κατέβηκα από τό σκάλα τής υππρεσίας. «Πού πηγαίνω; Αυτό δεν τό σκεφτόκα τη στιγμή εκείνη. Όταν έκανα όμως τό πρώτο

Η ΧΕΙΜΕΡΙΝΗ ΜΟΔΑ

Τα γυναικεία καπέλα γίνονται πιο απλά και πιο νόστιμα. Αυτό επιβάλλει ή έσπερινη χειμερινή ύδα. Τα νέα αυτά χαρακτηριστικά μοντέλλα έκαναν τήν εμφάνισή τους εσάχως στο Πειραιά, σε μία επίδειξη, μισός ένας μεγάλου οίκου που ντυνει τις πιο κομψές Παριζιάδες.

πενήντα βήματα πρὸς τὴν 'Ομόνοια, ἀκούσα μιά σπαρακτική κραυγὴ νὰ βγαίνει ἀπὸ ἕνα 'σάνειο: Βοήθεια τὸ παιδί μου πεθαίνει!

»Σταμάτησα ἀπότομα ἐνῶνα μούσκεμα ἀπὸ τὸν ἰδῶτα κι' ὀρθισα νὰ τρέχω σὰν τρελλὴ πιάω τὸ σπίτι μου: Μέσα στὴν ἀπελπισία μου εἶχα ξεχάσει ὅτι ἀσπασα νὰ κοιμηταί μόνον τὸ τὸ ἀγοράκι μου ἐξή χρονῶν. Ἀκούοντας τὴ φωνὴ ἐκείνη συνήλθα, τρώμαζα, σὰν νὰ ἐπρόκειτο γιὰ τὸ δικό μου παιδί.

»Καὶ τώρα τί νὰ κάνω;»

Αὐτὰ μὲν γράφει ἡ Λαίδη Χαμπίλτον καὶ με ρωτᾷ σὴν δυσκολία θεοὶ ποὺ βρίσκεται, τί νὰ κάνει:

Ἀγαπητὴ μου, εἰσαι εὐνοϊομένη καὶ καλὴ ὑπὲρ καὶ συνεπῶς δὲν ἔχεις ἀνάγκη συμ-υουλιῶν. Θὰ σὲ καθοδηγήσουν τὰ αἰσθηματὰ σου τὰ τρυφερά. Ἀφοσιώσου στὸ παιδί σου καὶ συγκρόνησε προσπάθειες νὰ φέρῃς στὸν ἴσιο δρόμο, μὲ καλωσύνη καὶ τρυφερότητα καὶ τὸ «μεγαλὸ αὐτὸ παιδί», τὸ ἀτακτὸν παιδί, τὸν συζυγὸ σου. Μὲ τὰ κἀδια σου κάνε τὸν νὰ λησμονήσῃ τὴς ἄλλης ἀγκυαλίας καὶ νὰ μετανοήσῃ πικρά γιὰ τὰ σφάλματά του.

Τὸ ξέρω πῶς θὰ ὑποφέρῃς. Μὰ μήπως ἔμεις οἱ γυναῖκες δὲν εἰμαστε φερμένες σ' αὐτὴ τὴ γιὰ νὰ υποφέρουμε παντα;

Οἱ καλοὶ σου τρόποι ἡ τρυφερότητά σου καὶ ἡ σύνεσίς σου θὰ σοὺ δώσουν στὸ τέλος τὴ νίκη καὶ τὴ ξαναδότη τὴν εὐτυχία τῆς ὁποίας ὅσο εἶσαι ἀξία.

Σπασμένον καθρέφτη - Κατερίνα Δ: Πιθὺνόν νὰ χάθηκε τὸ γράμμα σας, ἴσως ὁμως καὶ νὰ σὰς ἀπηνήθησαν καὶ δὲν τὸ προσέ-ζυτε. Οἱ διευθύνσεις σας δὲν μὰς χρειάζονται γιὰτὶ δὲν ἀπαντοῦμε ποτὲ μὲ γράμμα ὑ-υον δὶα τοῦ «Θησοῦρου».

Ἡ καυμένη θὰ υποφέρῃ ἀ-φου σὰς ἀγάπη καὶ αἰεὶς βρίσκεται τόσο μακριὰ τῆς. Ἀφου ὁ-μως τὴν ἀγαπᾷτε κι' ἐσεῖς, καὶ σκεπτεύετε ὅταν ἀπολυθετὲ νὰ τὴν παρέτε γυναῖκα σας, γρά-ψετε στοὺς δικούς τῆς ἕνα γράμμα γιὰ νὰ τὴν δέρουν καὶ τὴ βασανίσουν.

Σαν θὴ γαλανομά-τα: Δὲν πρέπει νὰ ντρέπεσαι ὅταν προέκυψι γιὰ τὴν ὑγεία σου. Πᾶσε κσιμιά φιλὴν σου καὶ πηγαίνε μαζί τῆς νὰ συμβου-λευθεῖς ἕνα γιατρό.

Ταμ-ταμ-ταμ, Ταγκα-νίκα: Ἀφου αὐτὴ ἦταν ἡ αἰ-τία ποὺ ζεντηνέθηκες, τότε τί βασανίζεις ἀκόμα τὸ μυαλό σου; Προσπάθειες νὰ λησμονή-σῃς καὶ νὰ γιατρεύῃς τὸν πό-νο σου μὲ τὴ νέα δουλειὰ ποὺ βρῆκες. Κι' ἀφου παντρεύτηκε πιά ἐκεῖνος, τότε τί ἐλπίζεις πιά;

Ἀρωματικὸ λουλουῖ: Δὲν μπορῶ ν' ἀπαντήσω σὲ τέτοιου εἶδους ἐρωτήσεις.

Κάθριν Ράιαν: Ἄν εἶχαν ὅλα τὰ κορίτσια τὴ λο-γική τὴ δική σας, δὲν θὰ συ-νέβαιναν τόσο δυστυχῆματα καὶ τόσες συμφορές σὲς νέες. Σὰς συγχωρῶ.

Μαρομένη βιόλα: Δὲν ἔχεις δικὸν νὰ παραπονεῖ-σαι. Κι' αὐτὸς ὁ ἀγάπη κι' ἐ-σοὺ τὸν ἀγάπη. Οἱ γονεῖς σας σὰς ἀρραβωνιάσαν, καὶ τώρα λαχταρεῖς πότε νὰ παντρευ-θῇτε. Τότε; Ὄχι, εἶνε ἀστείος καὶ ἀδικαιολόγητος ὁ φόβος σας γιὰ τὸ μέλλον ἀφου εἶσα-στε τριγυρισμένη ἀπὸ ἀγάπη καὶ εὐτυχία.

Ἡ ζωὴ μου εἶνε βά-σανο, Κομπονίη: Ὁ ἀρραβω-νιστικός σας λείπει στὴν Ἀ-θήνα καὶ αἰεὶς κλαίτε γιὰτὶ φο-βόσαστε νὰ μὴ ξελογιστῇ καὶ τὸν χάσετε. Δὲν ἔχετε ἐπι-ποσύνη σ' αὐτόν; Τὸ ξέροσσε

ὅτι τοῦ ἀρέσουν οἱ ἐπιπόλοιοι ἔρωτες. Τότε ποὺ βασισθήκα-τε νὰ συνδέσετε τὸ μέλλον σας μ' ἕνα τέτοιο χαρακτήρα; Μοῦ γράφετε ὅτι εἰκατε πε-ποιθήσαι στὸν ἑαυτὸ σας. Ὁ-ραία. Τότε οὐτε νὰ κλαίτε, οὐ-τε νὰ τρωμάζετε, ἀφου κι' ἂν πασεκτραπῇ εἰσθε ἱκανὴ νὰ τὸν βάλετε πάλι στὸν ἴσιο δρόμο.

Κινηματογραφικὸν ἀστέρι, Πετράκηνα: Τ' ὀ-νειρό σας ἦταν νὰ γίνετε ἀ-στέρι τοῦ κινηματογράφου. Σπευδάσατε εἰδικῶς σὲ μιά σχολή κι' ἐκεῖ ἀγαπήσατε ἕ-να συναδέλφο. Τὸν ἀγαπήσα-τε πολὺ τόσο πολὺ ποὺ δὲν μπορεῖτε πιά νὰ κανετὲ δικῶς ἐκείνον. Ἐκείνος ὁμως σὰς ἀ-παγορεύει νὰ παίζετε στὸν κι-νηματογράφου, καὶ ἀπελπισμέ-νη ρωτᾷτε τί πρέπει νὰ κάνε-τε. Ν' ἀκολουθήσατε τὸν κινη-ματογράφο ἢ τὸ νέο ποὺ ἀγα-πάτε; Ὁ κινηματογράφος εἶνε μιά χιμαῖρα στὴ ζωὴ σας, εἶνε ἕνα ὄνειρο. Μιά σὲς χιλίες ἐπιτυχάνουν καὶ ὀχι βέβαια στὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ στὴν Ἀ-μερικὴ. Προσγεινῆτε λοιπόν, καὶ ἀκολουθήστε τὴν πραγμά-τικότητα: τὸν καλὸ συζυγο ὁραδὴ ποὺ θὰ σὰς κάνῃ ευ-τυχισμένη.

Α.Κ.Μ. Φιλιατρά: Δὲν εἰσθε δὰ καὶ τόσο δυστυχῆς ὡς νο-μίζετε. Ἄμα παρακαμφθῇ ἡ δυσκολία τῆς προίκας μὲ λίγη καλὴ θέλησι θὰ εἰσθε ὁ εὐτυ-χέστερος ἄνθρωπος τοῦ κό-σμου.

Τρεῖς ἡλιθίους: Γιὰτὶ διαλέξατε ἕνα τέτοιο ψευδύ-νυμο; Ἀγαπᾷτε καὶ οἱ τρεῖς σας τὴν ἴδια κοπέλλα, κι' αὐ-τὴ δὲν ἀγαπᾷ κανένα ἀπὸ σὰς. Δὲν εἶνε σωστὸ νὰ ἀσχολεῖσθε πιά μαζί τῆς καὶ νὰ χαλᾷσατε τὴ φιλία σας. Ζητήσατε ἀλλοῦ τὸν ἔρωτα. Ὄχι ὁμως πάλι καὶ οἱ τρεῖς μαζί, γιὰτὶ αὐτὸ εἶνε λιγάκι ἡλιθιότητα!

Μαρία Ζ: Πολὺ σωστὰ. Ἀ-φου σὰς μένει ἀκόμα ἕνας χρόνος γιὰ νὰ τελεωθεῖτε τὸ Πανεπιστήμιο, παραμερίσατε τὸν ἔρωτά του. Κι' ἂν εἶνε τυ-χερὸ νὰ μὴ συνδεθῇ μὲ ἄλλη, τότε θὰ ἱκανοποιησε ἴσως στὸν κατάλληλο καιρὸ τὸν πό-θο σας.

Ζιλμπερ, Αἰγυπτὸν: Ἀ-φου μπορεῖτε νὰ κάνετε ἕνα ταξιδάκι στὴν Ἑλλάδα, ἐλάτε νὰ τὴ ζητήσατε ἀπὸ τοὺς γο-νεῖς τῆς καὶ νὰ τὴν κάνετε εὐτυχισμένη, ἀφου τόσο πολὺ ὑποφέρει ἀπὸ τὴν ἀπουσία σας.

Τα νὰ γράβωιν κόρη: Γιὰτὶ ζητᾷτε νὰ καταστρέψετε τὴν εὐτυχία ἐνὸς σπιτιοῦ; Ἀ-φου δὲν τὸ ξέρετε τί τὸν ἀ-γαπᾷτε, ἀφῆστε τὸν μὲ τὰ παι-δῶνά του καὶ τὴν γυναῖκούλα του καὶ μείνετε ἡ καλὴ φίλη τοῦ ἀνδρὸγύνου. Δὲν εἶνε ἡ-θικὰ πράγματα αὐτὰ μικρὴ μου Ταναγρία.

Θλίμμενην καὶ ἀ-παρηγόρητη: Δὲν ὑπάρ-κει ἀμφιβολία ὅτι ὑπῆρχατε πολ-ὺ ἀτυχ στοὺς γάμους σας. Ἐχετε παντρευτῇ τρεῖς φορές μέσα σὲ δέκα χρόνια καὶ εἰσθε 25 χρονῶν, πάλι χήρα. Τί θὰ κάνετε πλέον ἀφου θέλατε νὰ παντρευτῇτε καὶ ἡ Ἐκκλησία δὲν σὰς τὸ ἐπιτρέπει γιὰ τε-τάρτη φορά;

Πολὺ δυσκολὴ ἡ ἀπάντησις. Ἐντελῶς ἀδύνατος ὁ τέταρτος γάμος, ἔκτος ἂν φύνετε μα-κριὰ ἀπ' τὴν Ἑλλάδα.

Γιῶργον, Κωνσταντινου-πολιν: Ἀγαπᾷτε μιά Τουκο-πούλα καὶ μὲ ὥστωτε τι νὰ κά-νετε. Νομίζω πῶς θὰ ἐπρεπεί νὰ ρωτᾷσατε τὴν ἴδια. Ἄν ὀχι ἀγαπᾷ κι' ἐκείνη τόσο πολὺ ὅ-σο κι' ἐσεῖς τότε θὰ βρεθῇ ἀ-μέσως ἡ λύσις: Τὸ βάπτισμα. Νὰ γίνῃ χριστιανὴ καὶ νὰ ἐνῶ-θῃτε.

Χαρίτην: Δὲν ὑπάρχει κίνδυνος, βάλετε τὴν λογικὴ ἐμπρός καὶ προχωρήσατε. Ταπεινωμένη βο-

σκοπούλα: Τὸ δράμα σας εἶνε πολὺ συγκινητικό. Ἀφῆ-στε στὸν καιρὸ νὰ βαλοσώψῃ σὶνὰ σὶνὰ τὸν πόνο σας. Ἐ-χετε θέλησι καὶ μεγάλη καρ-διά γιὰ νὰ συγχωρήσατε.

Ἐνα κορίτσι ἀπὸ τὴν Κύπρον: Οἱ ἀναμνήσεις εἶνε καλές, πολλές φορές ὁ-μως βλάπτουν. Στὴν περιπτῶσι τὴ δική σας θὰ σὰς κάνουν κακό, ἀφου πρόκειται νὰ παν-τρευτῇτε ἕνα καλὸ, εὐγενικό, ἀξιοπρεπὲ καὶ πλούσιο νέο. Πῶς κατόπιν αὐτοῦ θὰ θυ-μώσατε τὴ φοιτητικὴ ζωὴ στὴν Ἑλλάδα κι' ἕνα κ-κοή-θη ὅπως τὸν ἐχαρακτήρισατε; Πάρτε σφουγγάρι καὶ σβύστε τίς κακές ἀναμνήσεις!

Ἐνα, Λαίαν: Τὰ κορίτσια τοῦ καμπαρέ εἶνε ἐφήμερες καὶ περαστικές χαρές. Ἐ-νωῖσατε βέβαια ἕνα κοινούρι-ο γιὸ πόθο, αὐτὸ ὁμως δὲν ση-μαίνει ὅτι πρέπει νὰ ἐγκατα-λείψετε τὴ νέα καὶ ὠραία γυ-ναῖκα σας καὶ νὰ ἀκολουθήσα-τε μιά γυναῖκα ποὺ δὲν θὰ ἐλ-λήσῃ ποτὲ νὰ σκληρωθῇ μαζί σας. Οἱ πεταλούδες αὐτές εἶνε πολὺ ὁσάτες. Προσέξτε πρὶν μετανοήσατε πικρά.

Μιμικὸν καὶ Μαί-ρην: Ἀγαπήσατε τρία χρό-νια. Ἐνας ἔρως ἀγνός, δυνα-τός. Οἱ γονεῖς σας ἐπειδὴ ἔ-χουν παλιν διαφορές σὰς ἐμ-ποδίζουν νὰ παντρευτῇτε. Καὶ σὲς μπρὸς σ' αὐτὸ τὸ ἐμπό-διο οὐτε λόγο, οὐτε πολὺ, ἀ-ποφασίσατε νὰ αυτοκτονήσατε. Ὑποσχεσθε ὁμως μέσα στὸ γράμμα σας ὅτι δὲν θὰ τὸ κά-νετε, πρὶν λάβετε τὴν ἀπαντή-σιν μου.

Αὐτὸ νέοι σὰν καὶ σὰς, μὲ ὁμορφίαν καὶ χάρες καὶ τέχνην στὰ χέρια δὲν πρέπει ποτὲ νὰ παρασυρθοῦν ἀπὸ τὴν ἀπελπι-σία. Ἀφου οἱ γονεῖς σας εἶνε τόσο ἀδικαιολόγητα αὐτοῖροι καὶ ἐνδιαφέρονται περισσότερο γιὰ τὰ μῖση τοὺς καὶ ὀχι γιὰ τὴν εὐτυχία σας κάμετε λίγη ὑπομονή. Κι' ὅταν χάσετε κα-θε ἐλπίδα, ἐνωθήτε μὲ τὴν εὐ-λογία τοῦ Θεοῦ καὶ ἐργασθετὲ γιὰ νὰ ζήσατε. Ἡ αυτοκτονία δὲν πρόκειται νὰ ἐξηγηρητῇ οὐτε σὰς οὐτε κανένα ἄλ-λον. Εἶνε κλασικὴ μωρία.

Χαϊδεμένο γατάκι, Ἰωάννινα: Ἀφου ἔχετε ὅλα τὰ κἀδια τῶν γονιῶν σου, τὰ πλου-τὰ σου, κι' ἕνα μέλλον εὐτυ-χισμένο, γιὰτὶ ν' ἀναστενάζῃς γιὰ ἕνα ἀγνώστο, περαστικό, ἀνεργὸ ποὺ σὲ μάνεψε ἔτσι τυχεῖα ἕνα βραδάκι μὲ τὰ λό-για του; Ἐσένα δὲν σοὺ πρέ-πει ἕνας τυχοδιώκτης, εἰσαι μικρὸ ἀκόμα καὶ ἀπὸ σπὶτι κα-λό. Ἐλα στὰ λογικά σου, μι-κρούλα μου, ὀχι τρέλλες.

Μιά νυκτερίδα: Ἡ ζωὴ εἶνε πολὺ δύσκολη. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ τὴν παίρνωμὸς ὅπως μὰς ἐρεχεται καὶ νὰ χῶμε γερὴ θέλησι καὶ τὰ μάτια ἀνοιχτά γιὰ ν' ἀποφεύγωμε τίς κακο-τεπείες.

Ἰσμήνην, Ἀλεξάνδρεια: Ὁ νέος εἶνε τόσο καλός, ἐ-σεῖς ἐπίσης πολὺ καλὴ. Οὐτ' ἐκεῖνος, οὐτε σὲς νοιώσατε ὁ-μως ἀκόμη τὸ αἰσθημα τῆς ἀ-γάπης. Μὴ διατάσατε ὥστω-ς νὰ ἐνωθήτε. Καὶ ἡ ἀμοιβὴ ἐκτίμησι καὶ ὁ σεβασμός θὰ ἐ-ξελιχθῶν μὲ τὸν καιρὸ σὲ ἀ-γάπην. Ἐτοῖ γίνεται τίς πειὸ πολλές φορές.

Γκάνκοτερ λούζα: Τὰ ἀστυνομικὰ μυθιστορήματα ἔ-χουν ἐξάψει τὴν φαντασία σας. Νομίζετε ὅτι πρέπει νὰ ἀ-παγάγετε μιά κοπέλλα διὰ τῆς βίας, γιὰ νὰ τὴν ἀγαπήσατε. Καὶ ἐκείνη; Ἄν σὰς σιχαθῇ; Ποιὸ θὰ εἶνε τὸ ἀποτέλεσμα; Θὰ τὴν κάνετε δυστυχισμένη καὶ σὲς θὰ βρεθῇτε στὴ φυλα-κὴ χωρὶς ἔρωτα, περιφρονημέ-νος. Μ-κόνα ἀπὸ τέτοιους ἐ-ξωφρενικοὺς ρωμαντισμοὺς ἀ-γοπήτε μου.

Ρόδο ντῆς Σταμ-πούλα: Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι εἰ-σαστε πολὺ ὠραία καὶ ὅτι ἐ-

χετε πολλοὺς θαυμαστάς. Ἐ-πίσης πολὺ καλὴ ἡ σκέψις σας νὰ παντρευτῇτε στὴν Ἑλλάδα. Ἀποφύγετε ὁμως τὰ δι' ἄλλη-λογρησίας αἰσθηματὰ καὶ ζητή-σατε ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς σας ποὺ βρίσκονται στὴν Ἑλλάδα νὰ σὰς βροῦν ἕνα ἀντάξιο σας νεό.

Ἰριδα Δ.Κ.Σ.: Πρὸς Θεοῦ! Μὴν ἐγκαταλείψετε τὰ παιδιὰ σας καὶ τὸν ἄντρα σας. Τὸ αἰ-σθημα αὐτὸ εἶνε περαστικό. Ποιὰ θὰ εἶνε ἡ θεοὶ σας, ἂν σὰς ἐγκαταλείψῃ κι' αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του. Ἀφου μάλιστα εἶ-νε πολὺ νεώτερος ἀπὸ σὰς; Κι' ἀσφαλῶς θὰ σὰς ἐγκατα-λείψῃ μιά μέρα. Προσέξτε ἂν θέλατε νὰ μὴν καταστρέψετε γιὰ πάντα τὴν εὐτυχία σας.

Ὁ γυνὴν ὁλοῦστην νε-ράϊδα, Μεσσηνίαν: Ἀφῆστε τὸν ἐγώισμό καὶ γυρίσατε στὸν ἄντρα σας, μὴ τὸν παιδεύετε μὲ τὰ πεισμάτὰ σας. Ἄντρας σας εἶνε, σὰς ἐκ τῆς σαρκὸς σας ἀδελφὸς.

Κολομβίνα τῆς Θε-σαλονίκης: Μὴν ἀπελπίζε-στε καὶ μὴν εἰστε βιστικό. Ἀ-φου σὰς ἐξηγήσατε τοὺς λόγους γιὰ τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ ἀ-νοθεθῇ ὁ γάμος, μὴ δυσχε-ραίνετε τὴ θεοὶ τοῦ ἀφου μᾶ-λιστα εἶνε τόσο καλός. Σέις, ὁ συντροφος τῆς εὐτυχίας του, πρέπει νὰ εἰσθε λογικὴ σὲ κά-τι τέτοιες περιστάσεις.

Λίον Γ: Πολὺ ὁρθὴ ἡ σκέψις σας. Νὰ πᾶτε στοὺς γο-νεῖς τῆς νέας ποὺ ἀγαπᾷτε καὶ νὰ τὴ ζητήσατε. Τὴν χειρονο-μία σας αὐτὴ θὰ τὴν ἐκτιμῇσθ ὡς πρέπει ὁ πατέρας τῆς.

Καρπενισιῶτην: Εἰσαι ἕνα ἔρπον πουλί καὶ ἡ ζωὴ σου φαίνεται πιά ἀνυπόφορη. Δὲν εἰσαι ὁ πρῶτος οὐτὸ ὁ μο-νος. Στὴ ζωὴ ὑπάρχουν πονε-μένες στιγμὲς ὅπως ὑπάρχουν καὶ χαρούμενες. Κουράγιο καὶ δουλειά. Μὲ τὴ δουλειὰ θὰ ξε-κατοῦν οἱ πόνοι καὶ θαρροῦν μὲ τὸν καιρὸ καὶ οἱ χαρούμε-νες ὥρες τῆς ζωῆς σου.

Ζωζὼ φρύνην: Δὲν δίνω τέτοιου εἶδους συμβουλές. Πη-γαίνετε σ' ἕνα παθολόγο νὰ σὰς ἐξετάσῃ προσεκτικά.

Νεράϊδα τοῦ γιγαλοῦ, Βουλγαμένην: Μοῦ γράφεῖς ὅτι ἐσπασες ρεκόρ κατακτι-σεων. Εἰσαι νέα καὶ ὠραία, ἀπὸ ὅτι δείχνει ἡ φωτογραφία σου. Τί νὰ σοὺ πῶ; Εἶνε ζήτημα ἰ-διοσυγκρασίας. Μὰ προσέχε λιγάκι μὴν πᾶσῃ ὅτι ἡ πετα-λούδα ποὺ τριγυρίζει στὴ ὀλογα.

Δίδα Ἐρρικέτην: Τὸν ἄντρα ποὺ θ' ἀγαπήσατε ἔὰ τὸν κάνετε εὐτυχὴ, γιὰτὶ θὰ εἶνε ὁ πῖο δεικνυόμενος καὶ μοναδικός σας ἔρως.

Μίκην Σ.: Στὰ γράμματά σας νὰ κάνετε λόγο γιὰ ὅλες τίς ἀμφιβολίες σας γιὰ νὰ νυν-ριώσατε τίς ἰδέες τῆς. Ἄν ἐ-κείνη σὰς ἀγαπᾷ πραγματικά καὶ σκεπτεύει ὅταν θ' ἀπολυ-θῇτε νὰ σὰς παντρευτῇ τότε δὲν θὰ κυττάξῃ οὐτε προσχή-ματα, οὐτε ἡλικία, οὐτε κοί-νωνική θέσι. Ἡ ἀγάπη βρίσκε-ται ψηλότερα ἀπὸ κάθε τί ἄλ-λο καὶ δὲν δίνει σημασία σὲς μικρο-λεπτομέρειες. Ὁμνήτε, λοιπόν, εἰλικρινῶς μαζί τῆς στὰ γράμματά σας.

Ἀπελπισμένον α-συρματιστήν: Καὶ βέ-βαια εἶνε πολὺ σοβαρὴ ἡ θέ-σις σας. Μπλέξατε ἀσχημα. Γι' αὐτὸ ἂν εἰσθε βέβαιος ὅτι μπορεῖ νὰ πᾶθ κακό, φέρτε τὴν μπροστὰ στὴν ὑπὲρ καὶ καὶ ἐξηγητῇτε μαζί τῆς. Βέ-βαια δὲν πρέπει νὰ πᾶτε ὅτι δὲν τὴν ἀγαπᾷτε γιὰτὶ τότε θὰ χειροτερεύετε τὴν κατᾶ-στασι. Κάνετε λοιπόν, κι' ἐ-σεῖς τὸν ἐρωτευμένο. Κι' ἂν σὰς ἐπιτρέψουν, νὰ παντρευ-θῇτε - πράγμα δύσκολο - νὰ εἰσατε βέβαιος ὅτι θὰ τὴν ἀ-νομήσατε κι' ἐσεῖς μὲ τὸν καιρὸ. Ἄλλη λύσις δὲν ὑπάρ-χει.

MIPANTA

Ἐν θὰ εἰπάσατε ποτὲ ὠραία γυ-ναῖς μιά καλὴ ὑγεία. Γιὰτὶ ὁ-νον ἡ ὑγεία θὰ χαρίσῃ στὸ δέμα σας τὴ βελουδένια ἐκείνη ἀπαλό-τητα ποὺ ἐπιθυμεῖτε, καὶ στὰ μά-τια σας τὴ λαμψὴ ποὺ γοητεύει. Ἡ ὑγεία θὰ κάμῃ ἐπίσης τὰ χεί-λη σας κερασένια καὶ θὰ δίνει σὲς γοαυμὲς τοῦ σώματός σας τὴ γαί-καὶ τὴν ἁρμονία ποὺ ὀνειρεύσα-στε.

Πολλὲς γυναῖκες νομίζουν, δυστυ-χῶς, ὅτι οἱ κόρες καὶ οἱ λοσιὸν θὰ ζωοψέουν τὴν ὠχρὴ ἐπιδερμίδα τους, ὅτι θὰ σφίξουν τοὺς πόρους τῆς καὶ θὰ ἐξαφανίσουν τὰ σπείρα-κια ἢ τὰ μαύρα στίγματα.

Ἀλλοίμονο! Καὶ τὰ καλλίτερα ἀκόμη καλλυντικά δὲν μποροῦν νὰ κάμουν θαύματα. Ἀλλωστε, ἡ ἐπί-δρασίς τους εἶνε πρόσκαιρη.

Πρέπει νὰ ξέρετε, λοιπόν, ὅτι ἡ ὠχρὴ ἐπιδερμίδα ὀφείλεται σὲ ἀδυ-ναμία, οἱ διεσταλμένοι πόροι σὲ κα-κὴ λειτουργία τοῦ ἥπατος καὶ τὰ σπείρακια σὲ κακὴ λειτουργία τοῦ πεπτικοῦ συστήματος (στομάχου ἢ ἐντέρων).

Αὐτές εἶνε οἱ αἰτίες ποὺ κατα-στρέφουν τὴν ὁμορφίαν σας καὶ αὐ-τὲς πιέζει νὰ καταπολεμηθεῖτε. Τὰ καλλυντικά θὰ κοποῦν ἴσως τίς ἀ-τέλειές σας, ἀλλὰ δὲν θὰ τίς ἐξα-φανίσουν.

Νὰ μερικά πράγματα ποὺ πρέπει νὰ ξέρετε γιὰ τὴν σχέσι ποὺ ὑπάρ-χει μεταξὺ τῆς ὑγείας καὶ τῆς ὁ-μορφίας σας:

1) Τὰ ξευχτῆκα φθεῖρουν ἀνεπα-νόρθωτα τὴν ὁμορφίαν σας.

2) Ἡ συχνὴ γοήσις σαπουνιοῦ ἐρεθίζει τὸ δέμα τοῦ προσώπου. Ἐξ ἄλλου, οἱ κολώνιες, οἱ λοσιὸν, τὸ ἀσυναισθημένο εὐδὶ καὶ γενικά τὰ καλλυντικά ποὺ ἔχουν ὡς βάσι τὸ οινόπνευμα, τὸ σκληραίνουν.

3) Τὸ πηλιδὸ γράμα ὡς σμῆναν γυναϊκῶν ὀφείλεται σὲ κακὴ κυ-κλοφορία τοῦ αἵματος. Ὁ γυναικὲς αὐτὲς ἔχουν συνήθως πόδια πολὺ μυχρά.

4) Τὰ στενὰ ὑποδήματα, ὅπως καὶ τὰ στενὰ φορέματα γενικά, ἔ-χουν μιά δυσάρεστη ἐπίδρασι στὴν ὁμορφίαν σας. Σὲ ἄλλες γυναικὲς προκαλοῦν ἕνα κοκκίνισμα σ' ὅλο τὸ πρόσωπο. Ἄλλες πάλι τίς κάνουν νὰ γάνουν ὁλόκληρὰ τὸ γράμα τους.

5) Τὰ παγετὰ κρέατα, τὰ υπα-κασιτικά, οἱ σάλτσες κτλ. καταστρέ-φουν ἐπίσης τὴν ἐπιδερμίδα σας.

Πρέπει νὰ τρώτε λίγα γλυκί-σματα, καραμέλλες κτλ.

Ἄν θέλετε νὰ ἔχετε ὠραία γω-μα, δὲν πρέπει ἐπίσης νὰ κάνετε κατάνοιαν στὸν καφέ τὸ τσάι καὶ τὴ σοκολάτα.

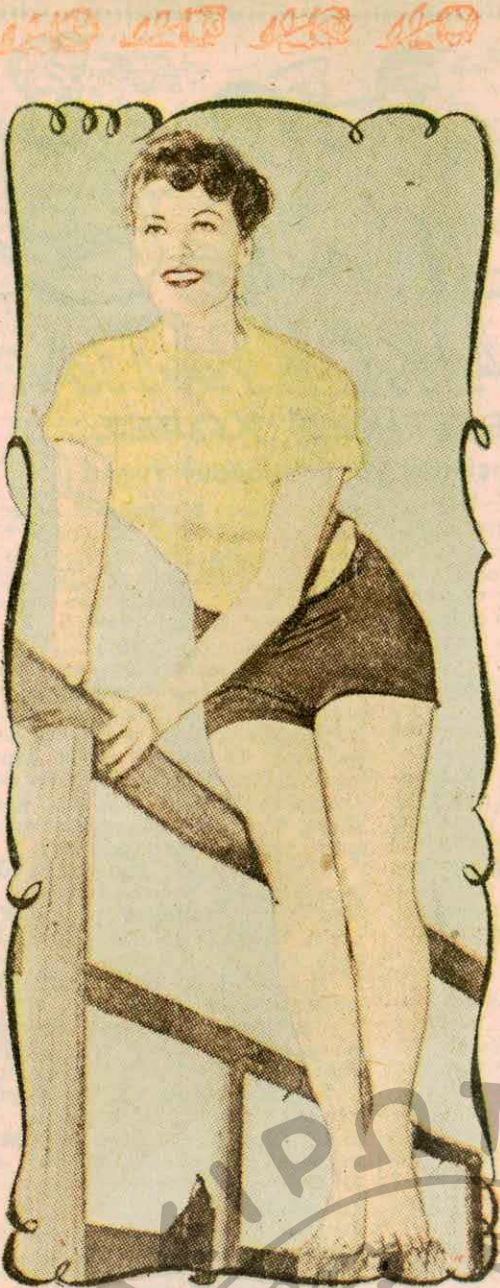
Λίγο καλὸ - κρασί δὲν βλάπτει Ἄλλὰ, πρὸς Θεοῦ!, ἀποφεύγετε τὰ οἶνοπνευματώδη.

6) Τὰ πράσα καὶ τὸ σπανάκι ζωοψέουν τὴν ἐπιδερμίδα. Ἐξαιρέ-το φυσικὸ προϊόν γιὰ τὴν ἐπιδερ-μίδα εἶνε ἐπίσης τὸ κρεμμύδι.

Τὰ τοιαῦτα προϊόντα καὶ ἱ-δίας τὸ κρεμμύδι, πρέπει, λοιπόν, νὰ περάσουν στὸ διαίτηλόγιο σας. Τὸ κρεμμύδι περιέχει μεγάλη ἀναλογία θείου. Καὶ στὸ γεγονός αὐτὸ ὀφείλεται ἡ εὐεργετικὴ ἐπίδρασίς του.

Εἶνε προτιμώτερο βέβαια, νὰ τρώτε τὰ κρεμμύδια ὡμά, Ἄλλὰ καὶ βραστὰ ἐπίσης εἶνε πολὺ ὠφέλιμα κι' ἔχουν τὸ πλεονέκτημα νὰ μὴ ἀφίνουν καμιά δυσάρεστη ὀσμή.

Ἄν δὲν σὰς ἀρέσουν τὰ κρεμμύδια μπορεῖτε νὰ ζητή-σατε ἀπὸ τὸ φαρμακοποιό σας νὰ σὰς δώσῃ ἀσθὴ θείου ποὺ θὰ τὰ ἀναμίξετε μέσα σὲ μιά ποσότητα μέλι. Μιά κου-ταλιά τοῦ καφέ κάθε πρῶτὸ ἀπ' αὐτὸ τὸ μίγμα θὰ κάμῃ

Μερικὲς χρήσιμες συμβουλές

Γι' αὐτὸ, δὲν δοκεῖ ποτὲ ἡ καταπολέμησις αὐτοῦ ἡ ἐκεί-νον τοῦ ἐξωτερικοῦ συμπτώματος (π. χ. τῆς ἀκμῆς ἢ τῆς ἐπιδερμίδος τῆς ἐπιδερμίδος σας κτλ.) μὲ τὰ διάφορα τοπικά μέσα ποὺ ἐνδείκνυνται γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ. Τὸ κυριώτερον εἶνε ν' ἀναζητήσατε τὴ βαθύτερη ἐσωτερικὴ αἰτία ποὺ προκαλεῖ αὐτὰ τὰ συμπτώματα καὶ νὰ στρέψετε ὅλη σας τὴν προσοχὴ σ' αὐτὴ γιὰ νὰ τὴν ἐξαφανίσατε.

Τὸ πράγμα, κυρίες μου, δὲν εἶνε καθόλου δύσκολο. Κα-λὴ θέλησις χρειάζεται μόνον.

πολὺ καλὸ στὴν ἐπιδερμίδα σας. Τὸ θεῖον θὰ ὠφέλησῃ ἐπίσης τὸ μαλλιά σας.

7) Ἡ κατάχρησις διττανθρακί-κου νατρίου (σόδας) προκαλεῖ στὸ δέμα ἕνα γυαλιστερό κοκκίνισμα ποὺ εἶνε πολὺ ἀνταίσθητο.

8) Ἡ δυσκοιλιότης εἶνε ὁ χειρό-τερος ἐχθρὸς τῆς ὁμορφίας σας. Ἄν θέλετε νὰ εἰσάσατε πάντοτε δόξα καὶ ὁμορφίαν, παίνομετε κάθε πρῶτὴ μιά κουταλιά τοῦ καφέ ρετινολά-δο. Στὴ δόσι αὐτὴ δὲν προκαλεῖ καμιά ἐνόχλησι.

9) Θὰ εἶνε καλὸ γιὰ τὴν ὁμορ-φίαν σας νὰ περᾶτε μιά μέρα τὴν ἐβδομάδα στὸ ὑπαίθριο. Ὁ καθα-ρὸς ἀέρας τῆς ἐξοχῆς θὰ ἀναζωογο-νήσῃ τὴν ἐπιδερμίδα σας. Ἐξ ἄλ-λου, ἕνας περίπατος τὴν ἐξοχὴ θὰ ἔγῃ εὐνοϊκὴ ἐπίδρασι στὸ νευρικό σας σύστημα, ποὺ εἶνε γινώστὸ ποῖο ὀλο παίζει στὴν ὁμορφί-α τῆς γυναῖκας.

Πικάρντα Ντονάτι, άρχοντοπούλα της Φλωρεντίας

Στο μεγάλο κήπο του μοναστηριού της Σάντα-Κιάρας της Φλωρεντίας, περιπατούσαν μαζί δύο νέες καλόνες, κάποιο ανοιξιάτικο πρωί του 1305.

Η μία ήταν κόκκινη κι έσωψη, η άλλη γλυκή και λεπτοκαμωμένη. Η πρώτη λεγόταν Έμελίνδα κι η δεύτερη Καστάντζα.

—Ωστε λοιπόν δεν σου κάνουν καμιά έντιμψη η δύναμι και τα πλούτη του αδελφού σου Κόρσο Ντονάτι; είπε η Έμελίνδα στη συντροφισιά της.

—Εγώ, αγαπητή μου, απ' ότου γεννήθηκα, άποστρέφουσι την έγκόσμια ματαιότητα. Πιστεύω ότι θα μου ήταν αδύνατον να ζήσω στον κόσμο, έξω απ' το μοναστήρι. Και δεν μπόρεσα ποτέ να καταρ...

—... γιατί ο αδελφός μου δημιούργησε τόσους ένδρους, για να γίνει ο πρώτος σ' η Φλωρεντία, ενώ η ανθρώπινη ζωή δεν είναι παρά ένα περαστικό φάντασμα άνεμου... Τι παράξενο πράγμα η φιλοδοξία!...

—Εσύ Καστάντζα, δεν είσαι γυναίκα, αλλά άγία! Το μοναστήρι της Σάντα-Κιάρας δεν είχε ποτέ άλλοτε ένα τέτοιο τέλει πλάσμα σαν έένα!

—Καλή μου Έμελίνδα! Μιλάς έτσι απ' την πολλή αγάπη σου για μένα. Έγώ δεν παραδέχομαι ότι έχω κανένα εξαιρετικό χάρισμα... Άς είναι εύλογημένος ο Θεός, που μου έπιτρέπει να ζω έξω μέσα, ήσυχη κι ευχαριστημένη, γαίως να βλέπω τις άσχημιές του κόσμου...

—Ποιές είναι οι άσχημιές αυτές, αγαπητή μου Καστάντζα;

—Πρέπει να ξέρεις ότι οι ίσχυροί του κόσμου είναι τριγυρισμένοι από κόλακες, κατασκόπους, ψευτικούς φίλους, παρασίτους... Αυτό λοιπόν συμβαίνει και στον αδελφό μου, ο οποίος έχει γίνει άνώτερος απ' όλους τους άγοντες της Φλωρεντίας σ'τα πλούτη και σ'τη φήμη. Το μέγαρό του είναι γεμάτο διασκέδαση από άνθρώπους ύπουλους, που κολακεύουν τα πάθη του με την όπισθοβουλία του κέρδους. Άλλοι πηγαίνουν συνεχώς να του αναφέρουν κάθε κίνησι των αντιπάλων του. Άλλοι είναι έτοιμοι να σκοτώσουν για χάρι του τον αδελφό τους, τον πατέρα ή τη μητέρα τους... Ω, πιστέψέ με! Όταν μία ψυχή που νοιώθει την ανθρώπινη άξιοπρόετεια, βλέπει τέτοια άσχη, συγνάνεται τον κόσμο και ποθεί τη μοναξιά και τη γαλήνη!

»Προσπάθησα κάποτε να συμβουλευτώ τον αδελφό μου... Έκείνος όμως μου άπάντησε ότι η δουλειά των γυναικών είναι να ύφαινον και να ράβουν κι όχι να άσכולούνται με τις ύποθέσεις του Κράτους. Κθώς δέ έχω επέμενα, θυώσε, μου έδειξε τις νοστιές του και μ' έσπρωξε έξω απ' το δωμάτιο.

—Είπε λοιπόν τόσο διεφθαρμένοι οι άνθρώποι... Τι καλά που ζούμε στο ήσυχο μοναστήρι μας!...

Η καμπάνα, που κολούσε τις καλόνες στην προσευχή έβαλε τέλος στο διάλογο της Έμελίνδας και της Καστάντζας, οι όποιες διευθύθηκαν βιαστικά προς την εκκλησία.

Ο Κόρσο Ντονάτι είχε γίνει ο δυνατότερος άγοντας της Φλωρεντίας. Ένας γιός του είχε παντρευθεί την κόρη του μεγαλύτερου στοατηγού της Ιταλίας του καιού εκείνου και άσχηγού του μεγάλου κόμματος των Γιβελίνων. Οι ευγενείς της πόλεως είχαν ύποταξη θέλοντας και μη στην έπιβολή του. Κι ο λαός τον έπαινε μύσε, άγορασμένος με το χρυσάφι του και με τις γενναιοδωρίες του.

Ένα μόνο πράγμα του έλειπε για να γίνει άπόλυτος κυρίαρχος της Φλωρεντίας: η ύποστηρίξις του Ροζελλίνου ντέλλα Τόζα, ενός πλουσιωτάτου άγοντα, με πολλά φέουδα και με μεγάλη δύναμι.

Έβαλε λοιπόν διάφορους μυστικούς πράκτορές του να τον βολιδσκοπήσουν. Κι εκείνος του άπάντησε ότι θα τον βοηθούσε, αν του δίνε γυναίκα την αδελφή του Πικάρντα Ντονάτι, που είχε γίνει καλόνισσα με το όνομα αδελφή Καστάντζα, γιατί την είχε γνωρίσει πρό έτών κι είχε θαμνηθεί απ' την άμορφιά της.

Ήταν πολύ δύσκολο αυτό που ζητούσε ο ντέλλα Τόζα. Άλλά η φιλοδοξία δεν λογαριάζει έμπόδια, προκειμένου να πετύχη το σκοπό της...

Ένα καλοκαίρινο βράδυ, κατασκότεινο και συννεφιασμένο, ο Ντονάτι πήρε μαζί του κάποιον Φαρινάτα, πρωτοπαλλήκαρό του, κι άλλους δώδεκα υπάδους. Δίχως να τους αντίληψη κανείς, διασκέλισαν τον τρίνο του κήπου του μοναστηριού έσπασαν την πόρτα κι άνέβηκαν τη σκάλα, που οδηγούσε στους κοιτώνες.

Οι καλόνες είχαν πεταχθεί απ' τα κρεβάτια τους κατατρομαγμένες.

Η ήγουμένη, μαζί με μερικές ηλικιωμένες μοναχές, προσπάθησε με θάρρος να φράξει το δρόμο στους ιεραυλους.

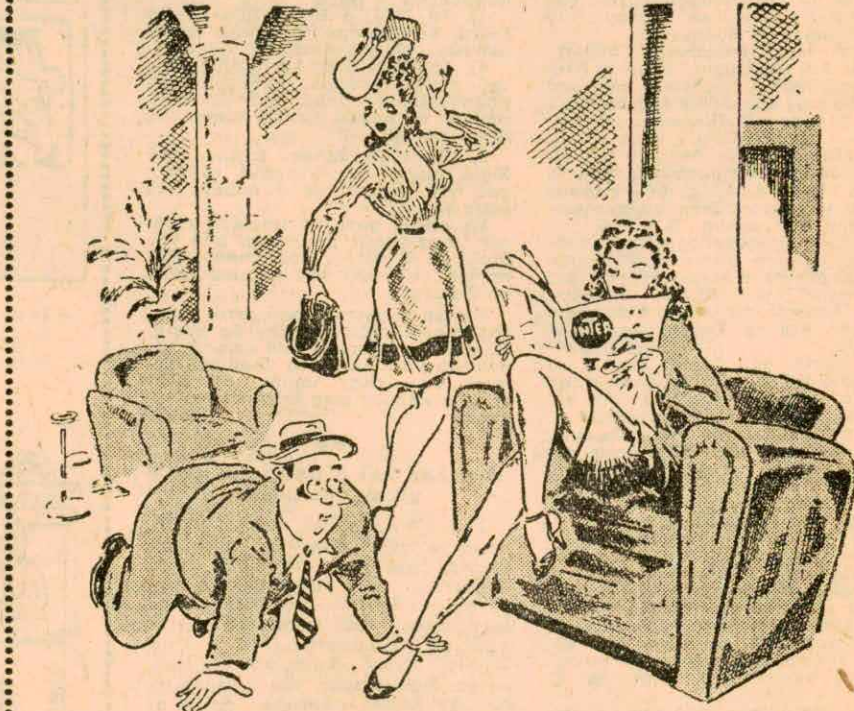
—Τι ζητάτε εδώ, σ' αυτό τον ιερό τόπο; ρώτησε τον Ντονάτι, ο όποιος την είχε χαιρετήσει με μία βαθεία ύπόκρισι.

—Ήλθα να πάρω την αδελφή μου Πικάρντα.

—Γιατί;

—Γιατί έτσι θέλω!

—Σκεφθήτε την ψυχή σας! Φοβηθήτε την όδον του Θεού... Φύγετε απ' εδώ!

—Τι κυττάζεις Κλεόβουλε;
—Τις νελοιογραφίες του περιοδικού!

—Η αδελφή μου θάρρη μ'ί μας! Ο Ντονάτι είχε φροντίσει από πριν να μάθει ποιο ήταν το καλλι της Πικάρντας. Την βρήκε να τρέμει σαν το φύλλο... —Εσύ εδώ, τέτοια ώρα: τσαύτισε εκείνη.

Ο Κόρσο την διέταξε να τον άκολουθήση.

—Να φύγω απ' το μοναστήρι; Ποτέ! φώναξε η αδελφή Καστάντζα. Άνήκω πια στο Χριστό. Δεν έχω ρηξί με τον κόσμο.

Άλλά ο αδελφός της, έξω φρονών, της έσχίσε τόν πέπλο και το όσσο και την άνάγκασε να βάλη ένα κομψό γυναικείο φόρεμα, που είχε φέρει μαζί του. Την έπιασε έπειτα απ' το υπράσσο, την έτράβηξε έξω απ' το μοναστήρι, την άνέβασε σ' ένα άλογο και την πήρε στο σπίτι του.

Έτσι, ο Ροζελλίνος ντέλλα Τόζα παντρεύθηκε την Πικάρντα Ντονάτι, αλλά για δύο ή τρεις ημέρες μόνον, γιατί έπειτα η δυστυχήσμένη γυναίκα πέθανε, απ' το δυνατό νευρικό κλονισμό που είχε ύποστη.

Η καθολική Εκκλησία την τίμησε ως δσία Καστάντζα. Και τα γυναικά άναφέρουν διάφορα θαύματά της.

Ο έρωας είναι... μολυσματική άρρώστεια

Ο Νορβηγός καθηγητής Όλαφ Χερλάιντ, διασπας ήδη από άλλες άνκολύψεις του λιγώτους... άλλους, σκαμνίστην πεποίθησι ότι ο έρωας είναι μία... βαρεία άρρώστεια, όσια και μολυσματική, που μπορεί να συγκριθεί σ'τη σοβαρότητά με την οστρακιά, τη λύσσα και την έλονοσι! Το μικρόβιο της άνακαλύπτεται δύσκολα, μοιάζει δέ με το στρεπτόκοκκο! Οι έργασιες κι οι παρατηρήσεις του καθηγητού τον έπεισαν ότι η άρρώστεια του έρωτος προσβάλλει εύκολώτερα τους μελαχροίνους άντρες και τις γυναικές. Μπορεί να θεραπευθεί μόνο κατά την περίοδο της «επάφσεως» που διαφέρει απ' το ένα στο άλλο άτομο κι είναι τόσο πιο μακροχρόνια όσο όξυτερο μορφή έχει η άρρώστεια.

Το σπουδαιότερο είναι ότι ο καθηγητής βεβαιώνει πως βρήκε το φάρμακο κατά του έρωτος: ένα όρρο δηλαδή με βάσι την καφείνη. Ωστόσο προβλέπεται ότι θαχη περισσότερη πελατεία μεταξύ των ύγιων, παρά μεταξύ των «μολυσμένων». Γιατί η άρρώστεια του έρωτος, όσο κι αν είναι τοομερή, θεωρείται... εξαιρετικά εύχρηστη, συνεπώς όσοι δεν την έχουν πάθει άκόμη, θα τρέχουν στον καθηγητή, για να τους μολύνει με το μικρόβιο!...

Θαμμένες ζωντανές

Πάμπλουτες που ζούν σαν μέσα σε τάφους

Μέσα σ'τη Νέα Υόρκη, που είναι η πόλις του θούρβου, της κινήσεως και της έντονης ζωής, ζούν από μερικά χρόνια μερικές γυναίκες, που έχουν καταδικάσει έκούσια τον έαυτό τους σε μία άυστηρή και άπόλυτη άπομύνησι.

Κατά μία περίεργη σύμπτωσι, δλες αυτές οι γυναίκες είναι εξαιρετικά πλούσιες — η περιουσία της καθεμιάς άνέρχεται σε πολλά έκατομμύρια δολλαρίων — και έχουν διαλέξει για κατοικία τους διαμερίσματα πολυτελέστερα ξενοδοεία του Μανχάτταν, που είναι, ως γνωστόν, η άριστοκρατικώτερη συνοικία της Νέας Υόρκης.

Μιά απ' αυτές είναι η πάμπλουτη κυρία Μαίρη Πόουερς, που έχει έγκατασταθεί από το 1922 σ' ένα διαμέρισμα από έπττα δωμάτια και τρεις άίθουσες λουτρού στον πέμπτον όροφο του ξενοδοχείου Σέμππουρ. Άπό τότε δγίκε μόνο μία φορά και αυτό έγινε πριν από λίγες ημέρες, κατά τον άκόλουθο τρόπο:

Άπό το 1932, ο τραπέζιτης της την παρακαλούσε συνεχώς να πάη να είσπραξη ένα τεμάχιο όμόατι της άξίας 25.000 δολλαρίων. Η κυρία Πόουερς λοιπόν χαιρέαστηκε 15 χρόνια για να το άποφασίση! Πώς όμως; Μία νύκτα, δγίκε από το σπίτι της άκοιμώτα με σερβαντάντα. Ένα αυτόκινητο, με κατεβασμένες τις κουρτίνες την περίμενε σ'την είσοδο του ξενοδοχείου, και την ώδήγησε σ'την τραπέζα (πολλές άμερικανικές τραπέζες έχουν και νυχτερινή ύπηρεσία). Εκεί, έξωφλησε το τσέκ και άμέσως έπειτα έξαγύγισε στο ξενοδοχείο της.

Αυτή ήταν η μοναδική έξοδός της. Για να μην δλέπη έξω, η κυρία Πόουερς έχει άπαγορεύσει να πλένουν τα τζάμια των παραθύρων του διαμερίσματος της, που έχουν σκεπασθεί από ένα πυκνό στρώμα σκόνης.

Δύο άλλες γυναίκες «θαμμένες ζωντανές» είναι η κυρία Ζαίη Κούγκαν και η κόρη της Ζέσσι. Η έκούσια έγκάθεισής των συνεχίζεται από 32 χρόνια, από τότε που συνέβη η περίφημη «τραγωδία του Ουάιτγολ».

Η «τραγωδία» αυτή ήταν ένα μικρό κοσμικό έπεισόδιο.

Οι Κούγκαν ήταν σχετικά εύποροι, αλλά κάθε άλλο παρά πλούσιοι. Το 1915, όμως, κληρονόμησαν μία κολοσιία περιουσία. Άγόρασαν τότε ένα πολυτελέ μέγαρο στο Ουάιτγολ και άποφάσισαν να δώσουν εκεί ένα χορό. Έστειλαν, λοιπόν, 500 προσκλήσεις σ'τα έπιφανέστερα μέλη της άριστοκρατικής κοινωνίας της Νέας Υόρκης κι έκαμαν τεράστιες προετοιμασίες για να ύποδεχθούν τους καλεσμένους των. Άλλά δεν πήγε ούτε ένας! Τα μέγαρα σαλόνια έμειναν άδεια.

Την άλλη μέρα, η κυρία Κούγκαν έγκατέλειψε το Ουάιτγολ, άφήνοντας τα πάντα όπως ήταν: ταπίτες, κουρτίνες, έπιπλα, πολυτελή σερβίτσια κτλ.

—Ποτέ ένας Κούγκαν δεν θα έαναπαύσθη το πόδι του εδώ έτσι.

Το Ουάιτγολ καταρρέει σε έρείπια σινά-σινά. Οι Κούγκαν άνοώνται όμως, να το πουλήσουν. Άδισφορούν έπίσης για τις συνεχές κλοπές των πολύτιμων σκευών που ύπόκεινται μέσα σ' αυτό.

Μετά το θάνατο του συζύγου της, που πέθανε λίγους μήνες έπειτα από την «τραγωδία», η κυρία Κούγκαν και η κόρη της έχουν κλεισθεί σε τρία δωμάτια ενός ξενοδοχείου: δεν έπι-

κοινωνούν με κανένα και δεν δγαίνουν ποτέ έξω.

Δύο άλλες έγκλειστες είναι οι άδελφές Λουίζα και Άννα Λήου, που κληρονόμησαν μία περιουσία δέκα και πλέον έκατομμυρίων δολλαρίων.

Τα τζάμια των παραθύρων ενός διαμερίσματος σ'την 63η άδον όπου μένουν είναι κατάμαυρα από τη σκόνη. Οι προμηθευτά άφήνουν τα τρόφιμα σ'την πόρτα και μόνον όταν άπουακρυθούν, μία από τις δύο άδελφές δγαίνει λιγάκι το γέρι της και τα παίρνει. Με τον ίδιο τρόπο γίνεται η πληρωμή. Έτσι, κανείς δεν μπορεί να καυχήθι πως τις είδε ποτέ.

Δύο γυναίκες «θαμμένες ζωντανές» είναι άκόμη η κυρία Ζοζέ Ρουέρα και η κόρη της Μικέλα. Άπό το 1926, δεν δγίκαν ούτε μία φορά έξω.

Την έποχή εκείνη, η κυρία Ρουέρα έχασε τον άνδρα της που τον ύπεργαπούσε. Σιγά-σιγά, όμως, κατέληθη από μία ιδεοληψία: έπεισε τον έαυτό της ότι ο άνδρας της δεν είχε πεθάνει, αλλά ότι άπουσίαζε σε ταξίδι και θα έαναγύγισε. Την αντίληψη αυτή συμμερίσθηκε και η Μικέλα, που ήταν ένα μικρό κοριτσάκι τότε.

Μητέρα και κόρη φοβούνται, λοιπόν, μήπως ο Ζοζέ Ρουέρα έξαγύγισι από τη μία στιγμή σ'την άλλη σ'το σπίτι και δεν δγαίνουν καθόλου, γιατί θέλουν να βρίσκονται εκεί κατά την έπιστροφή του. Στο τραπέζι, ο ύπνόςτης που τις σερβίρει δάξει πάντα κι ένα τρίτο σερβίτσιο. Πρινάει έπίσης με θοηκευτική ελάβεα σε μία καρέκλα ένα σκακάκι του κυρίου του, που συμβολίζει την παρουσία του στο τραπέζι.

Η Μικέλα είναι σήμερα 40 έτών. Μερικοί που κατάρθωναν να την είδουν δεβαιώνουν ότι έχει ύπερσκα μάυρα μαλλιά και ότι είναι άκόμη πολύ ώραια.

Δύο άλλες έγκλειστες ήταν η Βεατρίκη και η Έλενα Χέρογκ. Άπό το 1914, είχαν έγκατασταθεί σ' ένα διαμέρισμα από πέντε δωμάτια του ξενοδοχείου «Ο Μασκόσιος». Μέσα σ' αυτά είχαν μεταφέρει τα πάντα δύο μπαούλα, είκοσι έπττα βαλίτσες, σαράντα τρία έξομη και δύο πιάνο. Έίχαν ζητήσει, έξ άλλου, να βασούν με μαύρη ύπονια τα τζάμια των παραθύρων και να τοποθετηθούν απ' έξω σιδερένια κάγκελα.

Άπό το διαμέρισμα αυτό δγίκαν μόνο μία φορά... όταν πέθαναν. Η Βεατρίκη πέθανε πρώτη πριν από δέκα χρόνια. Ο θάνατός της Έλενας συνέβη μόλις πριν από μερικές δδομάδες. Την δόθηκαν ένα πρωί νεκρά μέσα στο δωμάτιό της. Φορούσε ένα φόρεμα από μαύρες δαντέλλες, όπως ήταν η μόδα το 1880 και είχε ένα τεχνικό τραντάφυλλο σ'τη μανίση περούκας της. Μέσα στο συρτάρι της τουαλέττες της δρέθηκαν 70 καγιόν για τα χείλη. Για τον καθαρισμό του διαμερίσματος της χρειάσθηκε ένας όλόκληρος μήνας. Γιατί η σκόνη που είχε καθίσει πάνω στα έπιπλα και τα διάφορα άντικείμενα έπερνούσε τα 20 έκατοστά.

Η ΧΡΗΣΙΜΩΤΕΡΗ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΛΕΣΧΗ

Τα μέλη της γυναικείας λέσχης της πόλεως Ουάσινγκτον, του Κοννεκτικού, δεν περνούν τον καιρό τους με τοάι, χαρτοπαζία και κουρασμοπολιό. Το όνειρό τους είναι να κάμουν καλλίτερο την πόλι τους, φροντίζουν λοιπόν να την έφοδιάσουν με έπιγραφές των δρόμων, δημόσιες βρύσες, παιδικά πάρκα, πεζοδρόμια από μπετόν ολονύκτιο φωτισμό των δρόμων δημοτικά λουτρά, κλπ. Τα άπαιτούμενα έξοδα συνκεντρώνονται με ένα «πανηύορι» που διοργανώνεται κάθε χρόνο. Σ'την είκόνα μας: Έξη μέλη της έκτελεστικής έπιτροπής συζητούν για οικονομικά έζητήματα στο σπίτι της προέδρου Ίνας Μπράντλεϋ.

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΗΝ "ΑΡΕΝΑ"

Η Περουδιανή σενορίτα Κονταίτα Ταιντρόν, η μόνη γυναίκα τραγουάχος, ψηλη ήλικοκαμένη και ζανθή, με ψυχρά γκριζά μάτια, στέκεται σ'την είσοδο της «άρένας» των ταιρουαχίων της Μπαγιόν, μετά την άποθώσι της απ' το πλθρος.

ΕΝΑ ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΚΟ ΤΕΡΑΣ

Για πρώτη φορά οι Άμερικανοί μπορούν να περιεργασθούν ένα παράξενο μικρό ζωόν των φίλιπινων, όχι μεγαλύτερο από κοινό ακούμυ, με μάτια τεράστια και γουαλάτι που κομμάτι την ήμερα και τρέφεται τη νύχτα με σκίφες και έντομα. Έχει στα πόδια του δάχτυλα όσια πολύ με ανθρώπινα και πηδάει σαν καγκουρού. Η Έπιστήμη το θεωρεί κοινό πρόγονο του πιθήκου και του ανθρώπου.

Η ΧΡΗΣΙΜΩΤΕΡΗ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΛΕΣΧΗ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΤΕΧΝΗ

Το συμπαθητικό σύστημα

Η επίδραση του στον ύπνο, την εργασία και την ευδαιμονία μας

Όλοι έχουμε ακούσει να γίνεται λόγος για το συμπαθητικό σύστημα αλλά συνήθως, πολύ λίγο υποτιμούμε πόσο σημαντικό είναι ο ρόλος που παίζει στη λειτουργία του οργανισμού μας και γενικότερα στις πράξεις τις καθημερινής ζωής μας.

Το συμπαθητικό σύστημα αποτελείται από μια διπλή αλυσίδα γαγγλίων που βρίσκονται από το ένα μέρος και από το άλλο της σπονδυλικής στήλης. Υπάρχουν τόσα γαγγλία όσα είναι και οι πλευρές, δηλαδή 17, γιατί το ανώτερο γαγγλίου υποδιαιρείται στην πραγματικότητα σε τρία άλλα, που έχουν εξαιρετική σπουδαιότητα για τη νευροφυσιολογία, γιατί απ' αυτά εξαρτώνται οι διακλαδώσεις των νεύρων που εισχωρούν στα νύχια άγγεια της κεφαλής και των άνωτερου άκρου, καθώς επίσης και των οργάνων του θώρακος (δωδεκάφυλλο, πνευμόνων και καρδιάς).

Αρχίζοντας από επάνω, συναντούμε, λοιπόν, πρώτα - πρώτα τα τρία ανώτερα γαγγλία, ανώτερο, μέσο και κατώτερο ή άνω, μέσο και κατώτερο. Έπειτα έπονται τα δεκα οκτώ ανώτερα γαγγλία, που εξαρτώνται από το άνω μέρος της στήλης, από το οποίο προέρχεται η νευρική ενέργεια που ελέγχει τις λειτουργίες του συμπαθητικού συστήματος. Τα δεκα οκτώ αυτά γαγγλία, που ελέγχονται από το άνω μέρος της στήλης, ελέγχουν τις λειτουργίες του συμπαθητικού συστήματος. Τα δεκα οκτώ αυτά γαγγλία, που ελέγχονται από το άνω μέρος της στήλης, ελέγχουν τις λειτουργίες του συμπαθητικού συστήματος.

Οι νεότερες έρευνες απέδειξαν ότι το συμπαθητικό σύστημα δεν είναι αυτόνομο, όπως υπέθεταν οι παλαιότεροι επιστήμονες. Η λειτουργία του ελέγχεται σταθερά από μια σειρά κέντρων που βρίσκονται στη φλοιό ουσία του νωτιαίου μυελού. Το κέντρο αυτό ελέγχεται, εξ άλλου, από τον εγκέφαλο. Έτσι, το συμπαθητικό σύστημα υφίσταται συνεχώς την επίδραση του κεντρικού οργάνου της ψυχής μας ζωής.

Παράλληλα προς το συμπαθητικό λειτουργεί το καλούμενο παρασυμπαθητικό σύστημα. Από την αμοιβαία σχέση μεταξύ αυτών των δύο συστημάτων, εξαρτώνται οι ύψεις, οι ελαττώσεις ή ο ύπνος μας κτλ.

Το παρασυμπαθητικό αντιτίθεται λειτουργικά στο συμπαθητικό σύστημα. Είναι ένα είδος αντιποδός ή καλλίτερα μια τριτοβάθμια. Έτσι ενώ το συμπαθητικό σύστημα επιταχύνει τις λειτουργίες του οργανισμού μας, το παρασυμπαθητικό τις χαλάρωνει και τις «φρενάρει».

Χάρη στο συμπαθητικό και παρασυμπαθητικό σύστημα, κάθε όργανο έχει μια δική του

ζωή. Η ύπαρξη αυτής της ζωής έχει αποδειχθεί πειραματικά με την απομόνωση διαφόρων οργάνων από τα νευρικά κέντρα από τα οποία εξαρτώνται.

Έτσι, αν πάρουμε την καρδιά, τα έντερα, τα νεφρά τις αρτηρίες κτλ. ενός ανθρώπου και αφαιρέσουμε από το υπόλοιπο σώμα τα θυλάκια μέσα σε μια διάλυση όμοια με το αίμα του οργανισμού, θα ιδούμε ότι τα όργανα αυτά εξακολουθούν να λειτουργούν και να συσπώνται κανονικά. Η καρδιά χτυπάει επίσης ρυθμικά, χωρίς την παραμικρότερη ανωμαλία.

Το συμπαθητικό είναι, λοιπόν, για κάθε όργανο που βρίσκεται στην εξουσία του ένα είδος αυτόνομου κινητήρα. Πάνω σ' αυτό τον κινητήρα, το κεντρικό νευρικό σύστημα ασκεί έναν έλεγχο για να ρυθμίσει τη λειτουργία του και να την ενομοιοποιήσει με τις ανάγκες του υπολοίπου οργανισμού.

Το συμπαθητικό επιδρά στις λειτουργίες του οργανισμού χάρις σε διάφορες χημικές ουσίες, που εκκρίνονται από τις ακρότατες καταλήξεις του. Μερικές απ' αυτές, όπως η νοράδρεν, την ισταμίνη και την αδρεναλίνη, η επίδραση των οποίων να τις απομονώσουμε.

Διάφορες και ποικιλώτερες εκδηλώσεις του οργανισμού μας, όπως π. χ. η αλλαγή του χρώματος του προσώπου μας, όταν δοκιμάζουμε μια δυνατή συγκίνηση, μια έκπληξη, ένα φόβο κτλ., ή η έρριδρωση, μια ξαφνική και ανεξήγητη αναταραχή που αισθανόμαστε κτλ. οφείλονται σε επίδρασεις του συμπαθητικού συστήματος.

Σε ώριμα υπερεντασθέντα άτομα, εξ άλλου, οι χημικές συγκινήσεις επιδρούν με τρόπο που φαίνεται αρκετά περίεργος στο πεπτικό τους σύστημα και προκαλούν διάφορες διαταραχές που κάποτε είναι αρκετά σοβαρές.

Μετά το συμπαθητικό και το παρασυμπαθητικό, οι σχέσεις μεταξύ των δύο συστημάτων είναι πολύ περίεργες. Το κεντρικό νευρικό σύστημα ελέγχει το συμπαθητικό σύστημα, το οποίο ελέγχει το παρασυμπαθητικό σύστημα. Το κεντρικό νευρικό σύστημα ελέγχει το συμπαθητικό σύστημα, το οποίο ελέγχει το παρασυμπαθητικό σύστημα. Το κεντρικό νευρικό σύστημα ελέγχει το συμπαθητικό σύστημα, το οποίο ελέγχει το παρασυμπαθητικό σύστημα.

Βασίζομενοι σ' αυτόν τον ανταγωνισμό μεταξύ των δύο συστημάτων, μερικοί σύγχρονοι επιστήμονες διακρίνουν δύο βασικές κατηγορίες ατόμων:

Έκείνοι στους οποίους υπερισχύει το συμπαθητικό σύστημα είναι ψηλοί, αδύνατοι, παρουσιάζουν τάση στην εξωστρέφεια και

έχουν κινήσεις γρήγορες και νευρικές. Η καρδιά τους τυπικά γρήγορα και ο ρυθμός της επηρεάζεται από τις συγκινήσεις που δοκιμάζουν. Κοκκίζουν εύκολα και ιδρώνουν στο μέτωπο, στις μασχάλες, στα άκρα κτλ. όταν συγκινούνται. Το πεπτικό τους σύστημα λειτουργεί άσπαστα. Έχουν εξ άλλου άσπαστο ύπνο. Ο ύπνος τους είναι λίγος και πολύ ελαφρύς. Σπυρνούν με το παραμικρό. Αντέχουν εξ άλλου στους κόπους, στις μολύνσεις στη ναυτία κτλ. Αισθάνονται μια συνεχή ανάγκη δράσεως. Φθείρονται, όμως, πολύ εύκολα και διέχονται συχνά περιόδους καταπτώσεως.

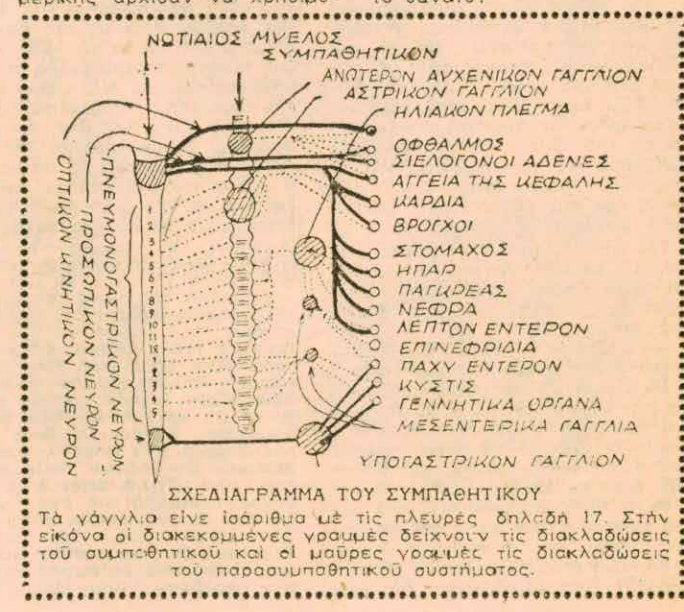
Έκείνοι στους οποίους υπερισχύει το παρασυμπαθητικό σύστημα είναι κοντόχονδροι και νεοροδενέτοι. Είναι συνήθως ήσυχες και δεν κοιτάζουν εύκολα. Είναι βραδείς στην εργασία των, αλλά έχουν την ικανότητα του αυτοελέγχου. Αισθάνονται πολύ το κούρο. Ο ύπνος των είναι ήρεμος αλλά βαρύς. Έχουν εξαίρετη όρεξη, αλλά υποφέρουν από στομαχικές και έντερικές ενόχλησεις. Όταν είναι νηστικοί δεν μπορούν να κάμουν τίποτα. Η καρδιά των χτυπάει αργά κι έχουν συνήθως χαμηλή αρτηριακή πίεση. Δεν αντέχουν στη βόλτα. Έχουν τέλος προδιάθεση στην ημικρανία, το άσθμα, την κνίδωση κτλ.

Κατά των λωποδυνών
Στην Ατλάντα, για να εξασφαλίσουν τις κυρίες που κρατούν τα πάντα από τους λωποδύτες κατασκευάσαν ένα μικρό μηχανήμα που προσαρμόζεται στην τσάντα. Έτσι μόλις άνοιξη η τσάντα ανάβει αυτόματα ένα μικρό λαμπρίκι.

Αλγία χωρίς αλγία
Όσοι δεν κάνουν να τρώνε αλάτι μπορούν να πανηγυρίσουν: Οι Αμερικανοί επιστήμονες κατόρθωσαν να ανακαλύψουν ένα χημικό υποκατάστατο, που χωρίς να περιέχει νάτριο, έχει τη γεύση του αλατιού. Σε λίγο θ' αρχίσει η βιομηχανική παραγωγή της χημικής αυτής συνθέσεως, οπότε μπορούμε να ελπίζουμε ότι θα φτάσει και στην Ελλάδα.

Κατά των πυρκαγιών
Οι βασικές υπηρεσίες της Αμερικής άρχισαν να χρησιμοποιούν έναν ανιχνευτή πυρκαγιών που ονομάζεται «πυρκαγιόχρηστος». Ο ανιχνευτής αυτός είναι σε θέση να ανιχνεύσει μια πυρκαγιά πριν αυτή γίνει μεγάλη. Ο ανιχνευτής αυτός είναι σε θέση να ανιχνεύσει μια πυρκαγιά πριν αυτή γίνει μεγάλη.

Κατά των πυρκαγιών
Οι βασικές υπηρεσίες της Αμερικής άρχισαν να χρησιμοποιούν έναν ανιχνευτή πυρκαγιών που ονομάζεται «πυρκαγιόχρηστος». Ο ανιχνευτής αυτός είναι σε θέση να ανιχνεύσει μια πυρκαγιά πριν αυτή γίνει μεγάλη. Ο ανιχνευτής αυτός είναι σε θέση να ανιχνεύσει μια πυρκαγιά πριν αυτή γίνει μεγάλη.

ποιούν το ράντσο για να παραλάβουν τις πυρκαγιές των ούρων. Το ράντσο δείχνει πού πρόκειται να εκραγεί πυρκαγιά κι έτσι η πυροσβεστική υπηρεσία μπορεί να βρίσκεται επί τόπου μόλις φανούν οι πρώτες φλόγες.

Μουσική... κινέζικη

Στο Γκρόντνερ κατασκευάσθηκε μια πολύ χρήσιμη παιδική καρέκλα, που όταν κουνιέται παίζει μουσική. Οι πρώτες καρέκλες που κατασκευάσθηκαν παίζουν την παιδική μελωδία «Νάνι το μωρό μου». Είναι οι υπέροχες δεν έχουν πλέον ανάγκη να κοιμίζονται τους τα παιδιά τους.

Παπούτσια - χειριστήρες

Στη Νέα Υόρκη άρχισαν να κατασκευάζονται για το λαό παπούτσια που... πλένονται και αεριζονται! Για πρώτη φορά τα παπούτσια αυτά χρησιμοποιήθηκαν κατά τον πόλεμο για ώριμα στρατιωτικά τμήματα. Τώρα χρησιμοποιούνται ιδίως από τους ανθρώπους που χωρίς από ειδικά αυτά παπούτσια απλά λησάν από τις ασθένειες των ποδιών.

Ήρωας της επιστήμης

Ο Αμερικανός επιστήμονας δόκτωρ Μπέρκλιν έβλεπε να εξακριβωθεί ποιά αποτελέσματα φέρνει στον άνθρωπο το δηλητήριο της αρρώστιας που ονομάζεται «Μαύρη χήρα» και που υπάρχει στη Βόρεια Αμερική. Θεώρησε λοιπόν ως ασφαλέστερο τρόπο να υποβληθεί ο ίδιος στη δαγκωματιά του τρομερού αυτού ζώου και να σημειώσει όλα τα συμπτώματα που θα ένοιωθε! Πράγματι, αφού μια τέτοια άραχνη να τον δαγκώσει στο χερούλι επί 5 δευτερόλεπτα. Τα αποτελέσματα του δηλητηρίου εκδηλώθηκαν ταχύτατα. Πρώτον, το μέρος της δαγκωματιάς έγινε άσπαστο. Κατόπιν κοκκίνισε και πρήστηκε λίγο. Σ' ένα τέταρτο της ώρας, ο επιστήμονας αισθάνθηκε ξαφνικά δυνατούς πόνους στο χέρι, έπειτα στον ώμο και τέλος ολόκληρο το σώμα, πράγμα που απέδειχνε ότι το δηλητήριο ενεργούσε στο νευρικό σύστημα. Έπειτα κατόπιν πυρετό και χρειάστηκε να τον μεταφέρουν στο νοσοκομείο, όπου υπέφερε επί 2 ημέρες βρίσκοντας κάποια ανακούφιση μόνο στα ζεστά μπάνια. Τέλος, η ύγεια του αποκαταστάθηκε τελείως. Είχε όμως ριφικινδυλώσει τρομερά, δεδομένου ότι το δηλητήριο της «Μαύρης χήρας» φέρνει πολλές φορές το θάνατο!

Ενώ όμως είναι σχετικά εύκολο να διαπιστωθούν οι πρωτεΐνες στα συστατικά τους τα αμινοξέα, οι χημικοί δεν κατόρθωσαν να αντιθέτουν: Αν δηλαδή τα αμινοξέα μεταξύ τους και να παρασκευάζουν πρωτεΐνες. Ο διάσημος Γερμανός χημικός Φίσερ έπρεπε το 1907 να συνθέσει μια ουσία από 18 αμινοξέα. Αλλά η ουσία αυτή δεν ήταν ακόμη πρωτεΐνη. Τα υλικά των πρωτεϊνών αποτελούνται από 100 έως 10.000 αμινοξέα!

Τώρα λοιπόν, ο Αμερικανός δόκτωρ Γούττγουαντ, ένας χημικός 30 ετών, επέτυχε για πρώτη φορά να παραγάγει τεχνητά ουσίες παρόμοιες με πρωτεΐνες. Η μέθοδος του είναι σχετικά απλή: Αφού αφαιρέσει οξυγόνο και υδρογόνο απ' τα αμινοξέα, τα διαλύει σε βενζόλιο και αφήνει τη διάλυση να γίνει πυκνωμένη (αυτό επιτυγχάνεται σε 10-15 ημέρες). Όταν αυτή η πυκνή διάλυση εκτεθεί στον αέρα εξαλείφεται αμέσως και δίνει μια ουσία όμοια με πρωτεΐνη.

Αν βγή από μια βελόνη ένεσης, σπινιτίζει μια λεπτή κλωστή, σαν πραγματικό νήμα. Αν απλωθεί σ' ένα νυαλί γίνεται υαλοειδής φλούδα, σαν σαλάχι, αλλά της ίδιας περιφέρειας χημικής συνθέσεως με το φυσικό δέρμα. Η φλούδα αυτή μπορεί να γίνει οσοδήποτε παχιά ή αντίθετα τόσο λεπτή, ώστε να κολλάει πάνω 10 νιφάδες άλλας της, να αντιστοιχεί στο σώμα πόνους ή πόνου!

ΤΕΧΝΗΤΕΣ ΠΡΩΤΕΪΝΕΣ

Τι ελπίζει η επιστήμη

Το κρέας, το μεταξί, οι τρίχες, το δέρμα, όλες οι ζωικές ουσίες αποτελούνται από πρωτεΐνες. Το ίδιο και οι ίοι που προκαλούν την παιδική παράλυση ή τη γρίπη, καθώς και τα νέα μικροβιοκτόνα φάρμακα, όπως η «γγραμισιδίνη» και η «τυροσινίνη». Η φύση δημιουργεί συνεχώς πρωτεΐνες, από εκατομμύρια χρόνια. Οι άνθρωποι όμως δεν μπορούσαν ως τώρα να μιμηθούν αυτό το έργο της.

Οι χημικοί έρευναν προ πολλού ότι οι πρωτεΐνες αποτελούνται απ' τη συνένωση πολλών αμινοξέων, που ονομάζονται «αμινοξέα». Οι ουσίες αυτές περιέχουν άνθρακα, οξυγόνο, υδρογόνο και άζωτο (κάποτε και θείο και ιώδιο), ενώονται δε μεταξύ τους, σχηματίζοντας μια τεραστία αλυσίδα. Αυτή η αλυσίδα είναι το υλικό των πρωτεϊνών, μεγαλύτερο από κάθε άλλο που υπάρχει στον κόσμο.

Το πρώτο αμινοξύ, που ανακαλύφθηκε το 1810, ήταν η «κυστεΐνη». Αργότερα βρέθηκαν 22 άλλα, σε φυτικές και ζωικές πρωτεΐνες. Παρασκευάσθηκαν επίσης στα χημικά εργαστήρια άλλα που δεν υπάρχουν στη φύση. Τα 8 απ' τα 23 φυσικά αμινοξέα είναι απαραίτητα στατικά των τροφών. Αν δηλαδή δεν υπάρχουν στην καθημερινή διαίτα μας, αδυνατίζουμε, κινδυνεύει η υγεία μας, κι η ζωή μας σκιάζεται. Χρησιμοποιούνται δε ήδη για να κάνουν θεραπευτική την ειδική διαίτα διαφόρων αρρώστων.

Ενώ όμως είναι σχετικά εύκολο να διαπιστωθούν οι πρωτεΐνες στα συστατικά τους τα αμινοξέα, οι χημικοί δεν κατόρθωσαν να αντιθέτουν: Αν δηλαδή τα αμινοξέα μεταξύ τους και να παρασκευάζουν πρωτεΐνες. Ο διάσημος Γερμανός χημικός Φίσερ έπρεπε το 1907 να συνθέσει μια ουσία από 18 αμινοξέα. Αλλά η ουσία αυτή δεν ήταν ακόμη πρωτεΐνη. Τα υλικά των πρωτεϊνών αποτελούνται από 100 έως 10.000 αμινοξέα!

Τώρα λοιπόν, ο Αμερικανός δόκτωρ Γούττγουαντ, ένας χημικός 30 ετών, επέτυχε για πρώτη φορά να παραγάγει τεχνητά ουσίες παρόμοιες με πρωτεΐνες. Η μέθοδος του είναι σχετικά απλή: Αφού αφαιρέσει οξυγόνο και υδρογόνο απ' τα αμινοξέα, τα διαλύει σε βενζόλιο και αφήνει τη διάλυση να γίνει πυκνωμένη (αυτό επιτυγχάνεται σε 10-15 ημέρες). Όταν αυτή η πυκνή διάλυση εκτεθεί στον αέρα εξαλείφεται αμέσως και δίνει μια ουσία όμοια με πρωτεΐνη.

Αν βγή από μια βελόνη ένεσης, σπινιτίζει μια λεπτή κλωστή, σαν πραγματικό νήμα. Αν απλωθεί σ' ένα νυαλί γίνεται υαλοειδής φλούδα, σαν σαλάχι, αλλά της ίδιας περιφέρειας χημικής συνθέσεως με το φυσικό δέρμα. Η φλούδα αυτή μπορεί να γίνει οσοδήποτε παχιά ή αντίθετα τόσο λεπτή, ώστε να κολλάει πάνω 10 νιφάδες άλλας της, να αντιστοιχεί στο σώμα πόνους ή πόνου!

Με τη μέθοδο αυτή, ελπίζεται να παρασκευασθούν πολλές απ' τις πρωτεΐνες που χρησιμοποιούμε καθημερινώς. Η Επιστήμη θα υποδείξει τότε να φτιάχνει τεχνητά τα πολυτιμότερα νουκλεϊκά, μεταξί γνήσιο (όχι ρενιόν, που έχει τελείως διαφορετική σύσταση), κλπ. Προκειμένου για τεχνητό μαλλί, υπάρχουν μεγαλύτερες δυσκολίες, γιατί οι ίνες του φυσικού μαλλιού έχουν επάνω τους κάτι σαν λείψα. Πρέπει λοιπόν κι οι τεχνητές να πάρουν με κάποιο τρόπο αυτή τη μορφή.

Πιθανότατα δε, θα παρασκευάζουν τεχνητές πρωτεΐνες ακόμη καλύτερες απ' τις φυσικές, π. χ. δέρμα και μεταξί με όλα τα πλεονεκτήματά και με κανένα μειονέκτημα των φυσικών προϊόντων, συνθετικό μαλλί που δεν θα μαζεύει με το πλύσιμο, κλπ. Θα υποδείξει επίσης να προστεθεί στο υλικό του τεχνητού μαλλιού και λίγο D.D.T. ώστε να σκοτώσει οι σκώροι, μόλις ασχίσουν να το τρώνε!

Μερικά νέα μικροβιοκτόνα φάρμακα, σαν τη «γγραμισιδίνη», είναι ισχυρότερα, αλλά δεν μπορούν να χρησιμοποιηθούν εσωτερικά, γιατί έχουν δηλητηριώδεις ιδιότητες.

Ενδεχεται λοιπόν να παρασκευασθεί μια τεχνητή «γγραμισιδίνη», με λίγο διαφορετικό μόριο, θανατηφόρο για τα μικρόβια, αλλά αβλαβή για τον άνθρωπο. Έχει υλίστα παρανοή ήδη έτσι ένα πιθανό μικροβιοκτόνο, που δοκιμάζεται ήδη στα ιατρικά εργαστήρια.

Με την ίδια τεχνική, μπορεί να παρασκευασθούν τεχνητοί ίοι, ανάλογοι προς τους φυσικούς, αλλά ασθενέστεροι, όπως ώστε να χρησιμοποιούνται ως εμβόλια που θα προκαλούν ανοσία.

Νέες πρακτικές εξερευνήσεις

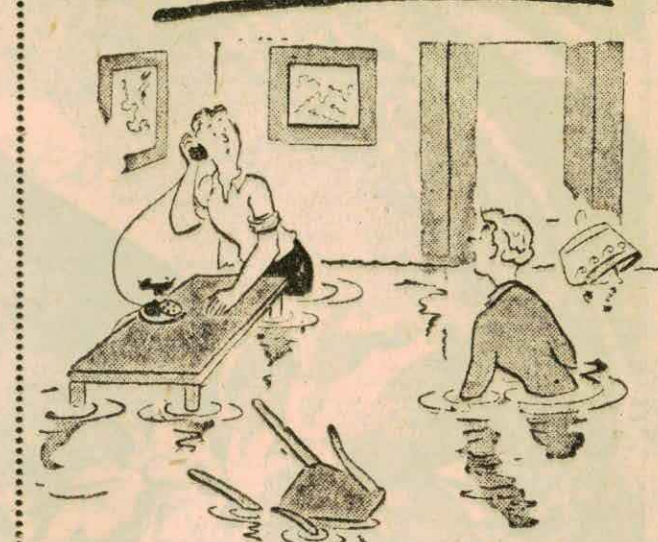
Στην Αμερική - που άλλωστε - και για την ακρίβεια στο Μπέρκλεϊ, ένας μηχανικός κατασκεύασε ένα μηχανισμό με το οποίο μπορεί να εξακριβωθεί αν ένα φάρι είναι φρέσκο ή μπαγιάτικο, πριν ακόμη αρχίσει να μυρίζει.

Στην Πρόβιντσεν, οι τεχνικοί της υφαντουργίας, βρήκαν τρόπο να ανιχνεύσουν το νήμα, με το μαλλί και το βαμβάκι. Επιτυγχάνουν έτσι πλεκτό νήμα. Προϊόντα της ανακαλύψεως αυτής είναι: Ένα νέο μαλακότερο καμπίρι που αμα το τινάζεις και το απλώνεις μετά το πλύσιμο, λύνει μόνο του σαν να είχε φρεσκοδωρημένο. Παιδικά ροκαμάντα, που στην ευφάνεια και στην αση, μοιάζουν σαν να είναι κομμάτια που έχουν φρεσκοδωρημένα. Έτσι για ανθρώπους που μένουν στο υπαίθριο, εσωρούχα νήμα, που δεν τσαλακώνουν. Μαλλίνα γάντια, αδιπρόσωστα από την υγρασία και εξοριστικά στην ευφάνεια.

Για τα πατώματα

Στο Άκρον του Οχάιο, άρχισαν να κατασκευάζουν πατώματα από ένα νέο είδος πλαστικών τούβλων, που δεν χρειάζονται ποτέ παρκετέρια και δεν γλιστρούν όταν είναι βρεγμένα. Επίσης ανακαλύφθηκε μια νέα σκληρή τσιμεντοπλάκα, που όταν ανακατευθεί με νερό δίνει μια ύλη τόσο στερεά όσο το μάρμαρο, ο σκιστάλλος και το χυλό. Το έργο αυτό με τη σκληρή αυτή δεν είναι καθόλου ελαφρύ και επι πλέον δεν καλούν τα τυχόν καμμάτια σκελετού του πατωματος.

Τελιοθεραπεία

— Όχι δεν τηλεφωνώ στον υδραυλικό. Τηλεφωνώ στο Λιμεναρχείο να στείλει ένα ναυαγοσώστη!

— Τι πάθαινε!... Η γάτα είχε υπή ύερα στο πανέρι κι έφαγε το ψωτό!

— Τι πάθαινε!... Η γάτα είχε υπή ύερα στο πανέρι κι έφαγε το ψωτό!

ο Τελευταίος χορός

ΗΤΑΝ κι' οι δύο Μεξικάνες χορεύτριες. Ομορφες καστανομάτες κι' ερωτευμένες κι' οι δύο με το Ντιέγκο. Η μικρότερη, η Κονσίτα, είχε το χρώμα του ώριμου σταριού, ήταν λεπτοκαμωμένη και τα μάτια της είχαν πάντα μια μελαγχολική έκφραση. Η άλλη, η Χουανίτα, φαινόταν μεγαλύτερη κι' ήταν η πιό δυναμική με το πορφύρεο στόμα της και τη φλογερή ματιά της.

Οι ματιές της Κονσίτας γέμιζαν τις καρδιές των ανδρών με γλυκύα και τρυφερότητα, ενώ οι ματιές της Χουανίτας τις έκαιγε και τις έλυγαν. Η πρώτη προσωποποιούσε το αίσθημα κι' η δεύτερη τον ερωτικό πόθο.

Ο δυοφθορ Ντιέγκο αγαπούσε απ' την παιδική του ηλικία την Κονσίτα. Καβαλλίκευαν τότε τα μολαρία τους, τα στολισμένα με κόκκινες και κίτρινες φούντες και περνούσαν μαζύ από δάση και βουνά, πηγαίνοντας στις δουλειές τους. Η Κονσίτα τον αγαπούσε πρώτη και του έδωσε χωρίς διαταγμό, την καρδιά της, τη μεξικάνικη καρδιά της που αγαπάει και ζηλεύει με το ίδιο πάθος!

Αλλά μια μέρα ήρθε στη μικρή πολιτεία τους, μια νέα απ' τη Σάντα Κρουθ που την έλεγαν Χουανίτα.

Μαζύ με τους άλλους νέους που την είδαν και την αγάπησαν ήταν κι' ο Ντιέγκο. Η άτυχη Κονσίτα δεν άργησε να προσέξω την ψυχρότητα και την αδιαφορία του φίλου της, που σιγά-σιγά την εγκατέλειπε ολόενα, για ν' αφοσιωθεί στη νέα του κατκτησί.

Στην αρχή ένυσε πολλά πικρά δάκρυα, θρηνώντας την ευτυχία και τον έρωτα που είχε χάσει. Αλλά, αργότερα ένα αίσθημα τρομερής εκδίκησης έβλαψε την καρδιά της και στέγνωσε τα δάκρυα που πλημμύριζαν κάθε τόσο το γλυκό πρόσωπό της. Αποφάσισε όμως να προσποιηθεί πως δεν λυπάται για την εγκατάλειψή της και να συνδεθεί πιδό στενά με την αντίζηλό της, προσπαθώντας να κερδίσει την εμπιστοσύνη της.

Η Χουανίτα, μεθυμένη από τον έρωτα που είχε εμπνεύσει στο Ντιέγκο, ξεναλάστηκε από τις φιλοφρονήσεις και τα κολακευτικά λόγια της Κονσίτας, όπως πίνεται το πουλί στην εόδεργα. Κι' έγινε ανώριστη φίλη της! Πήγαιναν έτσι πάντα μαζύ στον περπάτο, στις ταυρομαχίες και στους χορούς.

Η Κονσίτα, ωστόσο, δεν μπορούσε πιδό να κοιμηθεί ήσυχα. Υπόφερε θανάσιμα βλέποντας την ολόφανερη λατρεία που έβγαζε ο Ντιέγκο στη Χουανίτα. Η δυοφθία της έγινε πάντα γλυκειά, μα η γλωμάρα τόσο του προσώπου της έκανε πιδό φανταντερό τα μάτια της και πιδό κόκκινα τα χείλη της.

Μια ήμερα στις άμμες του θηνοπάρου έγινε μια μεγάλη «φείστα». Ένα γαρούμενο και τραλλό πανηγύρι. Οι μελαγροί νέοι κι' οι δυοφθες κοπέλλες μαζεύτηκαν εκεί για να χορεύουν και να τραγουδούν κάτω από τον καθαρό ουρανό που έμοιαζε με άπεραστη ναλάζια γάζα κεντημένη με άσπρη αστερία.

Πολυάριθμα ζευγάρια είχαν μαζευτή και διασκεδάζανε με τα πολύχρωμα πυροτεχνήματα που έκαιγαν στον ουρανό και τον γέμιζαν με μια μαγευτική φαντασμαγορία. Οι δύο φίλες, που ήταν εκείνο το βράδυ πιδό δυοφθες και πιδό έλκυτικές από κάθε άλλη φορά, έβγαζαν στο πανηγύρι για να χορεύουν με τον αγαπημένο τους Ντιέγκο.

Εκτός από τα δυοφθα στολισμάτα τους είχαν στη ζώνη τους κι' από ένα λεπτό έγχειριδιο. Το έγχειριδιο της Χουανίτας ή-

Μεξικάνικο διήγημα

ταν στολισμένο με κοράλλια, κατά την ανατολίτικη συνήθεια, ενώ της τη φοδερή επίγραφή:

«Αν σε τρυπήσει αυτή η αίχμη, δεν έχεις για τρειά!»

Ήταν φανερό πως το λεπτό μαχαίρι της Κονσίτας είχε, χωρίς άλλο δηλητήριο στην αίχμη του.

Σε λίγο άρχισε ο χορός. Οι γυναίκες, εύλυγες και ζωφρές, στροβιλίστηκαν στην αρχή, σύμφωνα με τον παγιωνιδάικο ρυθμό της μουσικής, κρατώντας με γάοι τις βεντάγιες τους ψηλά, πάνω απ' το κεφάλι τους. Ο χορός συνοδεύταν από κιθάρες, μαντολίνα και τύμπανα.

Πρώτη προσχώρησε η Κονσίτα, λυγερή και σβέλτη σαν νεράιδά. Τα σαντάλια της μόλις άγγιζαν στη γη. Πίσω της ακολουθούσε η Χουανίτα που με το ένα νερό της κρατούσε ανασπικωμένη την άκρη του φουστανιού της. Χόρευε έναν δυοφθο μεξικάνικο χορό, τραγουδώντας κάποιο τραγούδι του τόπου της. Τα φλογερά μάτια της έλαμπαν παράξενα και τα ξεπλεκα μαλλιά της χύνονταν στους ώμους της και κυμάτιζαν σε κάθε κίνηση του λυγρού της κορμιού.

Ολοι είχαν μείνει θαμπωμένοι μπροστά στα κάλλη της. Ο Ντιέγκο, φλογισμένος από έρωτα, την κύτταζε με λαχτάρα. Και μην αντέχοντας περισσότερο, πήγε κοντά της μια στιγμή κι' άρχισε να της τραγουδάει γλυκά αυτό το τραγούδι:

«Αφσέ, με να πάρω μια στάλα δροσιάς που κυλάει από το μέτωπό σου και που μοιάζει με τ' ωοσιότερο διαμάντι. Τα χείλη σου είνε δυο πορφύρες βελουδένιες κουτινές... Άσε να περάσει ανάμεσ' απ' αυτά το γλυκό σου «ναί»!...»

Η Χουανίτα τότε του απάντησε:

«Την ώρα που χόρευες, η καρδιά σου έπεσε κοντά στη δική μου. Μα το στήθος μου είνε πολύ μικρό για να χωρέσει και τις δυο καρδιές. Πάρε λοιπόν είνε αντάλλαγμα τη δική μου, αγαπημένο μου...»

Η Κονσίτα, γλωμάσε από τη ζήλεια, ριχτηκε κι' έβγαλε στο χορό, μα προσποιηθείτε τη χαρούμενη για να ξεγελάσει την αντίζηλό της.

Στροβιλίζοντας τώρα και οι δύο τρελλά, έβγαζε η Χουανίτα έβγαζε μια διαπαραστική κραυγή πόνου και αωρίασθηκε κάτω λιπόθυμη. Έπεσαν άμεσως να τη σπρώξουν και είδαν τότε στο δεξί της πόδι, κοντά στον αστόναλο μια μικρή πληγή απ' όπου έτρεχε άσθονο αίμα. Πιδό πέρα ήταν υπηγμένο στη γη από το μέρος της λαβής το λεπτό μαχαίρι της Κονσίτας, κατακατωμένο.

Ο Ντιέγκο, κατάγλωμος, μάντεψε άμεσως τι είχε συμβεί. Η Κονσίτα είχε βγάλει κορυφή το μαχαίρι της και το είχε χάσει δοξιο στο έδαφος κι' έτσι, καθώς χόρευε η Χουανίτα, δεν το πρόσεξε και έβγαζε τον αστόναλο της στη λεπίδα του...

Μια βαρεία σιγή διαδέχθηκε άμεσως τα χαρούμενα τραγούδια. Ολοι κύτταζαν λυπημένοι τον άτυχο Ντιέγκο που έκλαιγε απελπισμένα, κρατώντας στην αγκαλιά του τη Χουανίτα που δεν λούσε πιδό...

Κι' έσφαιρα άκούστηκε από μακριά ένα τραγούδι χαρούμενο με και σκληρό και πένθιμο συγχρόως:

«Αν σε τρυπήσει αυτή η αίχμη δεν θάδωρε για τρειά...»

Ήταν η φωνή της Κονσίτας. Ικανοποιημένη από την εκδίκησή της τραβούσε προς τα βουνά κι' όλο τραγουδούσε κι' έλεγε:

«Αν σε τρυπήσει αυτή η αίχμη δεν θάδωρε για τρειά...»

Πέθανε όπως σκότωσε και τη δική μου την καρδιά! Την άλλη μέρα ένας βοσκός τη βρήκε νεκρή στο βάθος μιας γαράδας.

ΑΛΦΟΝΣΟ ΡΕΧΕΣ

7ον

— Σας εκύτταξε, τη Στεφανία και σας με τέτοια επιμονή, σ' όλη τη διακεία της λειτουργίας, ώστε νόμικα πως τον γνωρίζατε.

— Δεν τον αντιλήφθη.

— Ήταν πλάι σας και διαρκώς κυτούσε προς το μέρος σας.

— Ωστόσο το επεισόδιο λησμονήθηκε γρήγορα.

— Άλλ' ο Κάρλ Βεράλκ ήταν βέβαιος τώρα ότι ο ντε Λινιέ θα τον αναγνωρίσει όταν τον ξανασυναντούσε.

Το ακόλουθο Σάββατο, δινότανε χορός στο Προεδρείο της Δημοκρατίας όπου ήσαν προσκεκλημένοι οι ντε Λορμούν και ο ντε Λινιέ. Ο Κάρλ Βεράλκ προσηύχθηκε κι' αυτός μια πρόσκληση από την προσέβια του και φρόντισε να βρεθεί αντιμέτωπος της Στεφανίας που έμπαινε μέσα συνοδευόμενη από τον πατέρα της και τον υνιητήρα της.

Μόλις τον είδε η νέα κοκκίνισε, γιατί αναγνώρισε τον άγνωστο της Κυριακής και έστρεψε το κεφάλι της αλλού.

Το κίνημα αυτό το αντιλήφθη ο άρραδιανιστικός της.

Είδε τον άγνωστο και τον αναγνώρισε κι' αυτός. Άλλ' ο Κάρλ Βεράλκ, πιστός στην τακτική του, έσπευσε να εξαφανισθεί μέσα στο πλήθος των προσκεκλημένων.

Κατά το διάστημα της εσπερίδας ξαναφάνηκε, γλυκοκύτταξε τη Στεφανία και τη στιγμή που ο ντε Λινιέ έτοιμαζόταν να επέμβει, εξαφανίσθηκε και πάλι.

Τι συμβαίνει λοιπόν; Ποιό λόγο είχε η επιμονή αυτού του ανθρώπου;

Ο Γκαστόν ντε Λινιέ, βασανιζόμενος από ένα αίσθημα που δεν υπορούσε να κατακινήσει, δεν εδίσκε καμιά απάντηση στις απορίες του αυτές.

Αργότερα, τον είδε με τον ακόλουθο της αστυνομοφυλακής προεδρίας και με κόπο συγκρατήθηκε για να μη προκαλέσει σκάνδαλο.

Άκουσε το δυνάτο που προφερόμενο από τον ακόλουθο, και το δυνάτο αυτό γασάγνηκε βαθιά στο μυαλό του.

Εναρώτησε το βαρόνο ντε Λορμούν, άλλ' εκείνος τον διεβεβαίωσε πως «δεν γνώριζε κανένα Βεράλκ».

— Ή κόρη της Ντορίνας προετοιμαζότανε κι' εκείνη για το δικό της ρόλο. Έγιναν στον Κάρλ Βεράλκ, να βρίσκεται σπίτι του στις 4 του επόμενου Σαββάτου.

Εκείνη την ημέρα, η Ντεά ντε Κουσίς βγήκε κατά τις τρεις.

Φορούσε μια τουαλέτα δυρία με της Στεφανίας.

Πήγε στην έκθεσι των Ήλυσίων Πεδίων, σκεπασμένη με ένα πυκνό πέπλο. Έπειτα από λίγο βγήκε και υπήκε μέσα στην έκκλησία του Σαιντ-Φιλίπ-ντε-Ρουά.

Εκεί πήγε και κάθισε σε μια γωνιά, απ' όπου μπορούσε να παρακολουθή τι γινότανε.

Λίγο πριν από τις τέσσερις, ήρθε η κόρη του βαρόνου ντε Λορμούν, για να εξομολογηθεί. Αυτή τη φορά ήτανε μόνη της, ενώ συνήθως έρχότανε με την καμαριέρα της.

Μόλις έφτασε η Στεφανία, η κόρη της Ντορίνας σκώθηκε και βγήκε από τη διπλανή πόρτα.

Όταν έφτασε στην είσοδο έβγαλε το πέπλο της, κι' όλοι την έδλεπαν κι' ήδραν τη Στεφανία, θα την επαιρναν αδιάτακτα για κείνη.

Πήρε ένα αμάνι και διευθύνθηκε στο σπίτι του Βεράλκ.

— Πώς με βρίσκετε; τον ρώτησε υβλις της ανοίξε την πόρτα.

— Περίφημη όπως πάντοτε, αλλά κάπως άλλαγμένη.

— Είναι από την τουαλέτα που φορώ.

— Ναι, έχετε δικιο.

— Είναι δυοια μ' εκείνη που φορούσε η δεσποινίς ντε Λορμούν στη φωτογραφία που σας έδωσα.

— Πήρα το γραμμά σας και σας περιμένα. Τι συμβαίνει;

— Η Ντεά του έξηγησε το σχέδιό της.

— Έπειτα βγήκε σιγά και κατέθηκε τη σκάλα, ενώ ο τυχοδιώκτης γυρνώντας στο δωμάτιό του, έβγαλε το σακκάκι του και πέρασε μια ροζ-ντε-σαμπρ.

Φτάνοντας στο πλατύσκαλο η Ντεά, προσποιήθηκε πως με κόπο συγκρατείται για να μην πέση κι' έβγαλε ένα βαθύ αναστεναγμό.

— Η θυρωρός που * την άκουσε, προσέτρεξε.

— Τι επάβατε δεσποινίς; τη ρώτησε.

— Δεν μπορώ... Μ' έπιασε ένας ίλιγος καθώς κατέβαινα...

— Είναι από τη ζέστη. Θέλετε να καθήσετε, να σας δώσω κατί;

— Όχι, σας ευχαριστώ, ψιθύρισε η Ντεά, που έπαιξε περιφניה το ρόλο της. Θεέ μου... πως θα γυρίσω σπίτι μου;

— Να σας φωνάξω ένα αμάνι;

— Ναι, αν θέλετε...

— Αχ, αν ο κ. Βεράλκ ήταν εδώ...

— Μπορώ να του φωνάξω.

— Ναι... Αν θέλετε...

— Η θυρωρός έτρεξε να φωνάξη τον τυχοδιώκτη.

— Εκείνος κατέθηκε γρήγορα τις σκάλες.

— Τι συμβαίνει, Στεφανία; Τι έχεις; τη ρώτησε με προσποιητή αγωνία.

— Πηγαίνετε να μου φωνάξετε ένα αμάνι! ψιθύρισε η ψευδο-Στεφανία.

— Πάω αμέσως! είπε η θυρωρός.

Είχε ήδη τον Βεράλκ να βγαίνει μισογυμνός.

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Ποδόσφαιρο

Φρόσω, με πιάνει ξαφνική μανία ποδοσφαιρική που αγάνες ξαναρχίζουν, ούτε στιγμή δεν θα σταθώ κι' όλο θα παρακολουθώ ποιοι χάνουν, ποιοι κερδίζουν!

Θα ήθελα, σ' όμοιό μου, φουτ-μπάλλ να παίζω κι' εγώ κι' αντί να κουτοποίνω κι' όλη τη μέρα να μεθώ να πάω να προπονηθώ φουτμπωλλιστής να γίνω!...

Θα πάω στον Όλυμπιακό ή στον Παναθηναϊκό για να με κάνουν μέλος κι' αν με κυττάζουν μια φορά και δούν τα κάτσι μου (γέρο) κάπου θα μπώ στο τέ- (λως)

Για την προπόνηση (αυτή) τόχω περίφημο οκε- (στή) θα φτιάξω υπευθύνως παπούτσια με χοντρά (πέτα) να σε ταραζώ στην (κλωστή) * που να γίνω φι- (νός!...)

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΛΑΣ

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΛΑΣ

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΛΑΣ

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΛΑΣ

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΛΑΣ

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΛΑΣ

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΛΑΣ

μένος, ενώ υβλις πρό ολίγου η νέα εκείνη είχε κατέβει από το δωμάτιό του, και δεν αμείβετο λυτώρα για το είδος των ανέσεων τους.

Ο Βεράλκ την βοήθησε να ανεβάσουν τη Ντεά στο αμάνι.

— Στην οδό Μαρτινιόν! είπε η ψευδο-Στεφανία στον αμάνι για να την άκουση η θυρωρός.

— Άλλά, προτού φτάση εκεί, διέταξε τον αμάνι να σταθή στη διπλανή πόρτα της έκκλησίας του Σαιντ-Φιλίπ.

Του έδωσε ένα πεντόφραγο, κατέθηκε και υπήκε στην έκκλησία.

— Ψευτο-Παναγιά! μουρμούρισε ο αμάνις κουνώντας το κεφάλι του.

Καθώς έγλυζε τη γωνιά, είδε τη Στεφανία ντε Λορμούν να βγαίνει από την κυρία είσοδο.

— Δεν τόλγα, εγώ; ξαναμουρμούρισε Κόνουν τις βοαρμωδουλίες τους κι' έπειτα υπήκουν από τη μια πόρτα της έκκλησίας και βγαίνουν από την άλλη.

Γιατί ήταν βέβαιος πως η κόρη του βαρόνου ήταν η νέα που είχε μεταφέρει πρό ολίγου.

Δύο ημέρες αργότερα, στη λέσχη της πλατείας Βαντόμ, μιλούσαν για τον προσεχή γάμο του Γκαστόν ντε Λινιέ.

— Αυτός είναι γάμος εξ' ερωτός! έλεγε ένας φίλος του.

— Κι' είναι ωρασιότητα η νηστή! έβεβαίωσαν ένας φίλος του.

— Από τις λίγες καλλονές, καθώς άκουσα να λένε στη λέσχη των Ξιφωάγων.

— Ποιός τόλγα; παραξενεύτηκε ο φίλος του Λινιέ.

— Ένας Βεράλκ. Την ξέρει καλά, φαίνεται...

— Δεν ξέρω αυτόν τον Βεράλκ, κι' ωστόσο είμαι από τους εμπιστούς φίλους του ντε Λινιέ.

— Έβεβαίωσαν ωστόσο...

— Τι λοιπόν;

— Ο άλλος έδίστασε.

— Δεν μπορώ να μεταφέρω τα κουτσοπολικά του ενός και του άλλου, είπε.

— Ο φίλος του ντε Λινιέ άπουακούθηκε πειραγμένος.

— Τι λέγαγε λοιπόν; ρώτησαν οι άλλοι.

— Δεν ήθελα να μιλήσω υποστά του, αλλά καθώς φαίνεται, αυτός ο Βεράλκ την ξέρει καλά τη δεσποινίδα ντε Λορμούν...

— Κι' έκλεισε το μάτι έκφραστικά.

Την επομένη, ο Γκαστόν ντε Λινιέ συνάντησε το φίλο του ντε Σενικού.

— Ξέρεις ένα Βεράλκ; τον ρώτησε αυτός.

— Ναι, απάντησε ο Γκαστόν, παραξενεμένος. Τι συμβαίνει;

— Χθες έλεγε ο ντε Φουρνέ πως τον είχε άκουσει να μιλά για τη νηστή σου στη λέσχη των Ξιφωάγων.

— Ο ντε Λινιέ έγινε κάτωχρος.

— Φρεϊδεόικε, μπορώ να υπολογίζω σε σένα; ρώτησε το φίλο του.

— Είναι ανάγκη να το ρωτάς;

— Λοιπόν, έλα μαζί μου.

— Τι θέλεις να κάνεις;

— Θα βρούμε τον εξαδέλφο μου ντε Λεστροάν και θα πάτε οι δυο σας να βρείτε αυτόν τον κ. Βεράλκ και να του ζητήσετε για λογαριασμό μου, εξηγήσεις... Θέλω να μάθω υπό ποιαν ιδιότητα ανακατεύεται στη ζωή της νηστής μου...

— Κι' αν άνοιξη να δώση εξηγήσεις;

— Απαιτώ επανόρθωσιν.

— Μονομαχία;

— Μάλιστα, μονομαχία μέγας θανάτου!

τογραφία της Στεφανίας ντε Λορμούν πάνω στο γραφείο του.

— Γι' αυτόν εδώ, είπε αμέσως.

Ο Κάρλ Βεράλκ όρθώθηκε αμέσως μπροστά στο γραφείο του.

— Κύριοι, φώναξε, δεν έχω να δώσω εξηγήσεις σε κανένα... και δεν αναγνωρίζω σ' αυτόν που αντιπροσωπεύετε κανένα δικαίωμα να μου ζητά λογαριασμό...

— Ωστόσο, παρατήρησε ο κ. ντε Λεστροάν, ο κ. ντε Λινιέ είναι υνιητής της δεσποινίδος της οποίας έχετε τη φωτογραφία στο γραφείο σας κι' έχει το δικαίωμα να σας ρωτήσει για ποιό λόγο έχετε αυτή τη φωτογραφία...

— Πέστε στον κ. ντε Λινιέ, τον διέκοψε ο Βεράλκ, ότι θεωρώ το διάδημά του ως πρόκλησιν...

— Καλά, κύριε. Δεν μένει παρά ν' αποσυρθούμε για να περιμένουμε σπίτι μου, φωμπούρ Σαιντ-Ονορέ αριθ. 196, τους μάρτυρές σας...

— Θα έλθουν άπότε στις έννιά.

Στις έννιά ακριβώς, ο ντε Φουρνιέ και ο Φλοριάν ντε Βερνιζά παρουσιάζονταν εν όνοματι του Κάρλ Βεράλκ στο σπίτι του Λεστροάν.

Οι τέσσερες μέντορες συμφώνησαν ότι προκαλόν ήταν ο ντε Λινιέ, κ' επομένως την εκλογή των όπλων την είχε ο Βεράλκ.

Συμφώνησαν επίσης ότι δεν θα ανέφεροτο έπ' ουδενί λόγω το δυνάτο της δεσποινίδος ντε Λορμούν ως άφορη της μονομαχίας.

Γι' αυτό το λόγο, τα μεσάνυχτα, ο Βεράλκ περίμενε με τους μάρτυρές του έξω από τη λέσχη. Ο ντε Λινιέ βγήκε με τους δικούς του κι' έκαμε πως σπαρώνει τον τυχοδιώκτη. Αντιπλάγησαν βαρείες φάσεις και ο ντε Λινιέ σκώκεσε το χέρι του απειλητικά.

— Έθωροθή λοιπόν τυπικά ως πρόκλησις και συνειδητή να γίνη η μονομαχία, με όλο το έιφος που διέταξε, ως προσβληθείς ο Βεράλκ.

Ο Γκαστόν ντε Λινιέ ήτανε καλός εφομώγος, άλλ' η όρη των περέφες. Ένώ ο Βεράλκ, ψυχραιμος, περίμενε την κατάλληλη ευκαιρία, που δεν άοργσε να του παρουσιαστή.

Και τότε, με μιαν άστραπιαία κίνησι, έγωσε το έιφος του στο λαιμό του αντιπάλου του.

Ο Γκαστόν ντε Λινιέ έπεσε νεκρός μέσα σε λίγη αιμάτω.

Ένώ ο Κάρλ Βεράλκ άπουακούσαν αργά, για να ντυθή, ο γιατρός έσπευδε προς τον άψυχο ήδη αντιπάλό του.

Ειδοποιήθηκε η αστυνομία κι' ο ίατροδικαστής.

Ο Βεράλκ έκλήθη ν' άνακριθή.

Οι τέσσερες μάρτυρες εξέθεσαν τους λόγους της μονομαχίας και έβεβαίωσαν ότι οι αντιπάλαι είχαν τηρήσει όλους τους κανόνες.

Ο Κάρλ Βεράλκ άφέθηκε ελεύθερος, του συνέστησαν όμως να βρίσκεται στη διζύει της δικαιοσύνης.

Η υπόθεση ακολουθούσε τον κανονικό της δρόμο.

Ένώ ο ντε Σενικού έμενε κοντά στο πτώμα του φίλου του ο ντε Λεστροάν έφυγε για το Παρίσι για να άναγγείλη τη θλιβερή είδησι στη ντεά και στην άδελφή του άτυχου εξαδέλφου του.

Σε μια αίθουσα, κοντά στον τόπο της μονομαχίας ένας άνδρας και μια γυναίκα περίμεναν. Η γυναίκα κατόμασε ντυμένη, είχε το πρόσωπό της σκεπασμένο με πυκνό βέλο. Ήταν η Ντεά ντε Κουσίς.

Ο άντρας που τη συνόδευε ήταν ο Σαντι Ντόλτσι, ο εξαδέλφος της Ντορίνας.

Απ' το άνοιχτό παράθυρο παρακολουθούσαν την κίνησι του δρόμου, χωρίς ν' αλλάζουν ούτε λέξη.

Κατά τις δυομιση ένας άνθρωπος φάνηκε στην άκρη του δρόμου κι' έκαμε ένα έμμα.

— Τελείωσε! είπε η Φλαδινά. Δεν θα παύτρευη τον ντε Λινιέ!

Και βγήκε αμέσως ακολουθούμενη από τον Σαντι. Μέσα στο δάσος τους περίμενε ο Ζαν Λαντι.

Παράλυσος

Ο κ. ντε Λορμούν βρισκόταν στο φίλο του ντε Λινιέ, τη στιγμή που ο Ζάκ ντε Λεστροάν ήρθε ν' άναγγείλη το θάνατο του εξαδέλφου του.

— Ήρθε πως επρόκειτο να γίνη η μονομαχία κι' όταν το έμαθε ένοιωσε μεγάλη έκπληξη, γιατί ήξερε καλά πόσο υελίχιος ήταν ο Γκαστόν ντε Λινιέ, πόσο προσεκτικός στους τρόπους του ώστε έφαισκε άνεξηγητη την άφορη της μονομαχίας του άυτης μ' έναν άγνωστο.

Την ίδια εντύπωσι είχαν κι' ο κ. και η κ. ντε Λινιέ, στους όποιους δεν μπόρεσαν να κρύψουν τη μονομαχία του γιού των.

— Ωστόσο νόμισαν ως άληθινούς τους λόγους που τους έδωθκαν ως εξηγήσις.

— Άλλ' ο κ. ντε Λορμούν θέλησε να κούνη αυτή τη μονομαχία απ' την κόρη του.

Το δυνάτο του αντιπάλου του νηστήρας της Στεφανίας, αυτό το δυνάτο «Βεράλκ» δεν το άκουσε για πρώτη φορά και θυότανε, πραγματικά, ότι όκτώ μέρες πριν, ο Γκαστόν ντε Λινιέ τον είχε ρωτήσει αν έγνώριζε τον κ. Βεράλκ.

Κατάλαβε πως έκοιβε κάτι. Είχε τη διαίσθησι ότι αυτός ο παρόξενος διαπληκτισμός δεν ήταν παρά ένα φανταστικό πρόσχημα, για να κούψη τις πραγματικές άφορές της μονομαχίας. Διαισθανότανε πως η κόρη του δεν θάτανε ξένη σ' αυτό το ζήτημα.

Ο κ. ντε Λορμούν περίμενε λοιπόν στο φίλο του κ. ντε Λινιέ τα νέα, πού, σύμφωνα με την υπόθεσι του Γκαστόν, θα του μετέδιδαν τηλεφωνικά.

Η μονομαχία θα γινότανε στις δύο, κι' απ' τις δυομιση περίμεναν με άνησυχία το τηλεφώνημα.

Στις τρεις, μ' υπορόνιας να εξηγήση αυτή την άγοπορία, ένοιωσε την άνησυχία του να μεγαλώνη και να μεταβάλλεται σε άγωνία, που δυνάμωνε όσο περνούσε η ώρα.

Κατά τις τεσσσερεσήμιση έφτασε επιτέλους ο Ζάκ ντε Λεστροάν!

Τον έβασσαν από σαλόνι, ενώ η ντεά και η άδελφή του Γκαστόν έσποζαν σε λυγμούς.

— Πως να το μάθω; Ποιόν να ρωτήση; Ο κ. ντε Λορμούν δεν έσκέφτηκε ούτε για μια στιγμή ν' άποταυθή στους μάρτυρες του Γκαστόν. Δεσμευμένος με το λόγο της τιμής των δεν θα μιλούσαν σ' αυτόν, περισσότερο από κάθε άλλον, δεν θάλεγαν τίποτα.

— Ήθελε, ωστόσο, να μάθω την άλήθεια, γιατί προσιθανόταν ένστικτωδώς ότι κάποιος μυστηριώδης κίνδυνος άπειλούσε την κόρη του.

Θέλησε να πάση πληροφορίες γι' αυτόν.

— Έλα, Ζάκ... πές μας την άλήθεια, είπε ο κ. ντε Λινιέ πιάνοντας το χέρι του νέου. Συνέβη κάποιο δυστύχημα και γι' αυτό δεν μας τηλεφώνησε;... Μίλησε... Σου όρκίζουσι...

Και τότε με γαυπηλή φωνή, ο εξαδέλφος του Γκαστόν άμολόγησε: — Ναι... Είπε άλήθεια!

Κλαίοντας κι' αυτός, άφίνοντας επί τέλους ελεύθερα το δάκρυά του που με κόπο τα συγκρατούσε ως εκείνη την ώρα, σπείρασε με μια πολυθρόνα.

Μέσα σε γενική άπελπισία, όλοι ζητούσαν να μάθουν λεπτομέρειες.

— Ένα φοβερό γτύπημα... Του τρύπησε το λαιμό... έπεν ο ντε Λεστροάν. Ένα γτύπημα που μας έκανε όλους να τα χάσουμε άκόμα και τον αντίπαλό του...

— Πέθανε αμέσως;

— Ναι, γωρίς να βγάλη μια φωνή...

Είχε κοπή η καρδιά του...

— Είπε φοιχτό... Κι' έπειτα:

Χρειάστηκε να τους το εξηγήση όλα λεπτομερώς: πως οι γιατροί δεν μπόρεσαν να κάμουν τίποτα, πως ήρθε η άστυνομία για άνακοίσεις, πως θα φέρνανε το πτώμα του άτυχου Γκαστόν με το αμάνι του νοσοκομείου...

Το φοβερό αποτέλεσμα της μονομαχίας έδωσε άκόμη καλύτερα στο βαρόνο ντε Λορμούν να καταλάβη ότι δεν γελιότανε σκεπτόμενος ότι του είχαν κοστήσει μυστικές τις άληθινές άφορές της.

Αυτό το «φοβερό γτύπημα» δεν ήταν καθόλου τυχαίο... Το είχε δώσει άσφαλώς ένα άσπονδο μυσό, μια άδυσώπητη άνάγκη έκδικήσεως.

— Άλλά τι είχε συμβη λοιπόν το τόσο σοβαρό άνάμεσα στον Γκαστόν και σ' αυτόν τον κ. Βεράλκ;

— Πως να το μάθω; Ποιόν να ρωτήση; Ο κ. ντε Λορμούν δεν έσκέφτηκε ούτε για μια στιγμή ν' άποταυθή στους μάρτυρες του Γκαστόν. Δεσμευμένος με το λόγο της τιμής των δεν θα μιλούσαν σ' αυτόν, περισσότερο από κάθε άλλον, δεν θάλεγαν τίποτα.

— Ήθελε, ωστόσο, να μάθω την άλήθεια, γιατί προσιθανόταν ένστικτωδώς ότι κάποιος μυστηριώδης κίνδυνος άπειλούσε την κόρη του.

Θέλησε να πάση πληροφορίες γι' αυτόν.

— Έλα, Ζάκ... πές μας την άλήθεια, είπε ο κ. ντε Λινιέ πιάνοντας το χέρι του νέου. Συνέβη κάποιο δυστύχημα και γι' αυτό δεν μας τηλεφώνησε;... Μίλησε... Σου όρκίζουσι...

Και τότε με γαυπηλή φωνή, ο εξαδέλφος του Γκαστόν άμολόγησε: — Ναι... Είπε άλήθεια!

Κλαίοντας κι' αυτός, άφίνοντας επί τέλους ελεύθερα το δάκρυά του που με κόπο τα συγκρατούσε ως εκείνη την ώρα, σπείρασε με μια πολυθρόνα.

Μέσα σε γενική άπελπισία, όλοι ζητούσαν να μάθουν λεπτομέρειες.

— Ένα φοβερό γτύπημα... Του τρύπησε το λαιμό... έπεν ο ντε Λεστροάν. Ένα γτύπημα που μας έκανε όλους να τα χάσουμε άκόμα και τον αντίπαλό του...

— Πέθανε αμέσως;

— Ναι, γωρίς να βγάλη μια φωνή...

Είχε κοπή η καρδιά του...

22

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΚΑΛΧΑΝΤΟΣ

Ο Κάλχας, ο μεγάλος μάντης, ο σοφώτερος των ανδρών, ο βασιλιάς των βασιλιάδων και δάσκαλος του Άγαμέμνονος, καθόταν κάποιου καλοκαιριτικού μεσημέρι κάτω απ' τη στοά ενός ναού και μιλούσε με τρόπο σαν να συμβούλευε τον ίδιο του τον εαυτό:

— Ω, Κάλχα, αρκετά έζησες για τη δοξα. Ζήσε τώρα και για τις ηθόνες σαν τους κοινοί θνητούς. Τα μούλια σου άσπρισαν, ως τόσο σου μένουν πολλά χρόνια ακόμα για να περάσεις στο Βασιλείον του Άδου. Ο φοίβος με τους αλθότους χρημούς σου, εἶπε: «Οι θεοί θ' αποφασίσουν για το τέλος της ζωής του Κάλχαντος όταν αυτός συναντήσει ένα μάντι με σοφία μεγαλύτερη από τη δική του!» Μα ενώ ξερω καλά πως δεν γεννήθηκε ακόμα ο σοφός που έθελε τόσο σοφία όσο έχω εγώ. Κι' έτσι τις ηθόνες που τις περιφρόνησα στην ανοιχτή της ζωής μου, θα τις γευθώ τώρα και θα περιμένω το θάνατο ανθρωπαφάντων κροτώντας στο χέρι ένα κύπελλο γεμάτο κρασί.

Κι' ο Κάλχας έκτισε ένα μεγάλο πολυτέλες μέγαρο ανάμεσα σε άπεραντους ελαιώνες και είπε και του μεταφύεψαν εκεί απ' τη θρυαλί τις καλλίτερες κλιματισμένες της.

Μία μέρα ενώ στεκόταν κάτω από τη σκιά των κληματαριών, που τα κατακόκκινα τρυφάκια τους ήταν έτοιμα για τρύφηση, άκουσε από πίσω του μια περιγελαστική φωνή να του λέει:

— Γιατί κάθου, Κάλχα, και μετράς αυτά τα τρυφάκια των σταφυλιών, αφού το κρασί τους δεν σου ανήκει;

Ο προφήτης εξαλλος απ' το άσεβη αυτά λόγια, γύρισε το κεφάλι του κι' είδε μπροστά του έναν μνηόφθαλμο και φτωχικά ντυμένο άνθρωπο.

— Ούτε έμένα γνωρίζεις, του αποκρίθηκε, μα ούτε και την αλήθεια. Δικά μου είναι τα σταφύλια, δικό μου και το κρασί που θα το κα-

ρῶ δλο μόνος μου!

— Εσύ δεν ξέρεις την αλήθεια! του είπε ο άγνωστος. Μπορεί να πρυγνησας τα σταφύλια αυτά, μα δε θα πιεις ούτε σταλαγματιά απ' το κρασί τους.

— Το ξέρεις, έλεεινέ, πως είμαι ο Κάλχας, ο έζακωστος ιερέας του Απολλωνίου; Θέω να γρήγορα απ' το σπιτι σου, αλλιώς θα διαγάζω να σε κρεμάσουν!

— Ούτε στανόνα απ' αυτό το κρασί δε θα δροσίση το χείλη σου! του ξανάπε άτάραχα ο άγνωστος.

— Και που το ξέρεις εσύ; Μήπως είσαι μάντης; Τα τρυφά σου ρούχα μαρτυρούν τη φτώχεια σου. Οι μαντείες δεν τριγυρνάν με κουράλια.

— Αν σου χρειασθώ δουλος, είμαι έτοιμος να πουληθώ σε σένα τη μέρα που θα πρόκειται να πιεις απ' το πρώτο κρασί που θα σου δώσουν τα σταφύλια σου.

— Συμφωνώ. Όταν τα σταφύλια γίνουν κρασί, ελ σταίλω να σε φωνάζω. Που θα σε βρω;

— Στην αγορά! άπάντησε ο άγνωστος. Λέγομαι Μωφός.

Κι' αφού καιόετσε μ' άξιοπρέπεια τον Κάλχαντα, έξακολούθησε το δρόμο του.

Κι' όταν ήρθε πιά ο καιρός του τρυγνητού, ο μάντης κάλεσε σε συμπόσιο όλους τους φίλους του για να γευθούν το πρώτο κρασί με μουσικές και συντροφία από θεατικές νέες.

Τότε θυμήθηκε και την παράδοξη συμφωνία που είχε κάνει με τον Μωφο και διατέχε τους δούλους του να πάνε στην αγορά και να τον προστάξουν να παρουσιάσθι μπροστά του, για να πιη απ' την υγεία του νέου κυρίου του.

Οι καλεσμένοι είχαν ήδη μοζευθί στο μέγαρο του Κάλχαντος φορώντας στεφάνια από κισσό και μύρτα, όταν μπήκε μέσα ο Μωφός.

Τότε ο Κάλχας έτοιμάσθηκε να κάνει την πρώτη σπονδή. Κι' ενώ κρατούσε το κύπελλο του γεμάτο κρα-

σί, άρχισε να διηγείται στους φίλους του τι του είχε συμβεί με τον παραξενο ξένο. Τους είπε την προφητεία του κουρελιάρη στροτοκό, που και τη συμφωνία που κάνανε: "Αν δηλαδή προφτάση να πιη απ' το κρασί της φετείνης σοδιάς να τον πάρη για παντοτινό σκλάβο του.

— Και τώρα, φίλοι μου, σας προσκαλώ για μάρτυρες θύναξες. Και σένα, ξε-νε σου μένει ακόμα λίγος καιρός να πάρης πίσω το λόγο σου, να μου ζητήσεις συγγνώμη και να φύγης από δω!...

Τότε ο ξένος τον κύτταξε εύρυνικά και του αποκρίθηκε:

— Σου το είπα: Τα χείλη σου δεν θα δροσίουν απ' το κρασί της φετείνης σοδιάς!...

Η άναίδεια του ξένου ήταν τόσο κωμική, το θράσος του να προκαλή τον έζακωστο Κάλχαντα τόσο άπιτευτο ώστε κανείς από τους παριστάμενους δεν σκέφθηκε να θυώσει στα σνοβάρια μαζί του. Όλους τους έπιασε ακράτητη εύθυμία. Και οι θόλοι του μεγαρού άντηχσαν από δυνατό γέλοιο.

Οι υπαρέτες οι αὐλητρίδες, οι χορευτρίες, όλοι γελούναν, γελούναν με τον τρελλό αυτόν κουρελιάρη που τολμούσε να μιλήσει έτσι.

Μα ο Κάλχας είχε χάσει τη γαλήνη, τη ψυχής του. Όσο προσηύχε να επιβληθώ στον εαυτό του και σήκωσε το χέρι του που κρατούσε το κύπελλο.

Την ίδια όμως στιγμή σκέφτηκε πόσο άστοιχο ήταν έκ μέρους του να δώσει πίστι στα λόγια ενός Μωφου και δεν μπόρεσε να κρατήσει κι' αυτός τα γέλοιο.

Κι' όσο προσπαθούσε να συγκρατηθώ, τόσο περισσότερο γελοούσε.

Το σωμα του δλο έτρεμε, τα μάτια του ήταν δακρυομένα και το χέρι του που κρατούσε το κύπελλο δεν μπορούσε να σταθώ ακίνητο. Έξαφνα το κύπελλο ξέφυγε απ' τα τρεμάμενα δακτύλα του κι' έπεσε κατα γης, πριν ο Κάλχας προφτάση να το πλαιοίση από χείλη του!...

Οι συμπόσιατοι έπαψαν ξαφνικά να γελουν και σπέθηκαν όλοι όρθιοι.

Ο Κάλχας εξακολουθεί να γελάει... να γελάει...

Το πρόσωπό του χλωμιάζει, παίρνει το χρώμα του θανάτου, μα έως τόσο το γέλοιο τον τσαντάζει σύγκρομο...

Προσπαθεί ν' άναπνεύση μα το γέλοιο του κόβει την πνοή και τον πνίγει...

— Αξάνα πέφτει καταγής μπρος στα πόδια του Μωφου και ψιφουρίζει, έζακωλούθωντας να γελάει!

— Θεοί!... Εἶνε αλήθεια! Γεννήθηκε μάντης μεγαλεί, τερος από μένα!... Η ώρα του θανάτου μου έφτασε!...

Και χωρίς άλλη λέξη ξεψύχησε ο μέγας Κάλχας, ο περίφημος ιερέας του Απολλωνίου!

ΕΔΟΥΑΡΔΟΣ ΛΑΪΤΟΝ

Μία πρωτότυπη πεινή

Πολλοί Άγγλοι δικαστάι έπρότειναν στην Κυβέρνηση να καθιερώση διά νόμου την ποιητική του «οὐκ-έτι» για τα μικρά πλάσματα. Οι δικασμένοι για άστυνομικές παραβάσεις και άλλα μικροαδικήματα θα ηγαίνον να περάσουν ένα ή περισσότερα Σαββατοκύριακα στη φυλακή. Όλες τις άλλες ημέρες θα εἶνε ελεύθεροι.

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ ΣΧΕΔΙΑ ΤΩΝ "ΙΝΚΑΣ

Πώς τά εξηγούν οι επιστήμονες

Στους πρόποδες των Περουδιανών Άνδεων, κοντά στην αρχαία πόλη Ναζκά, ένας Άμερικανός επιστήμων έκαμε μια απ' τις περιεργότερες ανακαλύψεις της εποχής μας: Βρήκε 500 τετραγωνικά χιλιόμετρα έρημων όροπεδίων, σκεπασμένα από τεραστία σκεδία που παριστάνουν πουλιά άράχνες, φυτά και φείδια με πολλά κεφάλια.

Κοντά σ' αυτή τη μεγαλύτερη (ως προς τις διαστάσεις) "πινακοθήκη" του κόσμου, υπάρχει κι' ο μεγαλύτερος άστρονομικός άτλας.

Πράγματι, βλέπει κανείς στο έδαφος εκατοντάδες γραμμές και γεωμετρικά σχήματα, διευθετημένα με μεθυστική ακρίβεια, που έzerου πιά σήμερα ότι παριστάνουν τις κινήσεις του ήλιου.

Τα περισσότερα απ' τα σκεδία αυτά αποτελούνται από καλίκια μισοκλειμένα στην άμμο, δεν φαίνονται καλά από κοντά. Για να τα μελετήσει κανείς, πρέπει να τα φωτογραφίση από αεροπλάνο. Αυτήν ακριβώς τη μέθοδο μεταχειρίστηκε κι' ο καθηγητής Κόζοκ, του Παριστιανίου του Λονγκ Άιλαντ, όταν ανακάλυψε το έργον αυτό του χαμένου πολιτισμού των "Ινκας".

Οι πιο πολλές γραμμές ξεκινούν από ένα κεντρικό άστρο και άπλώνονται άκτινωτά προς τον ορίζοντα. Άρκετές εἶνε διπλές, σαν γραμμές του τραί, κι' έχουν μήκος πολλών χιλιομέτρων. Οι κάτοικοι της Ναζκά τις ένομάζουν "δρόμους των "Ινκας". Άλλα οι "δρόμοι" αυτοί δεν μπορεί να χρησιμοποιήθηκαν ποτέ για τη συγκοινωνία, έφ' όσον ανεβαίνουν σε κορυμνίες, ως τις κορυφές των λόφων κι' έπειτα κανονίζονται απότομα. Αποκλείεται επίσης νανε τα λείψανα ενός άρχειυτικού συστήματος, γιατί δεν συνδέονται με κανένα ποτάμι.

Κυττάζοντας μία μέρα τον ήλιο να δώη στον ορίζοντα ένος απ' τα έρημα αυτά όροπεδία, ο καθηγητής Κόζοκ μάντεψε για πρώτη φορά την πραγματική σημασία των μυστηριωδών γραμμών. Παρατήρησε ότι το άστρο της ημέρας άκολουθούσε μία τροχία παράλληλη με μια απ' τις γραμμές αυτές.

Ήταν 22 "Ιουνίου ή ημέρα δηλαδή του "κεκρινενού ήλιοστασιου" για το νότιον ημισφαίριο, ή μικρότερη σε διάρκεια ημέρα του έτους. Η γραμμή λοιπόν εκείνη έδειχνε προφώνως την κατεύθυνση προς την όπεία έδυε ο ήλιος, την έξαιρετική εκείνη ημέρα!

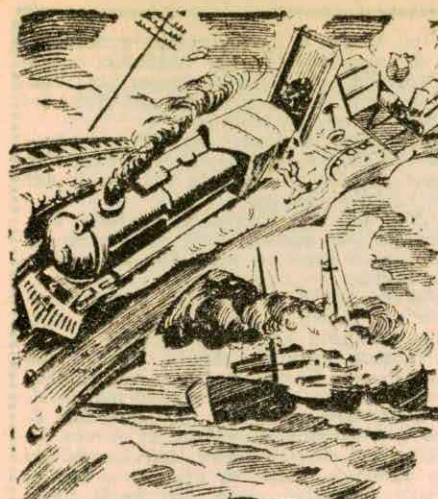
Μία άεροπορική πτήση πάνω απ' την περιοχή επέτρεψε στον καθηγητή ν' ανακαλύψη άλλα 10 όροπεδία με τέτοια σχήματα. Παρατήρησε επίσης ότι άλλες γραμμές έδειχναν την άνοταλή και τη δύση στη μεγαλύτερη ημέρα του έτους (θερινόν ήλιοστασιον), καθώς κι' στην έαρινή και φθινοπωρινή σήμερία.

Στα κέντρα των άκτινών υπήρχαν άλλοτε, κατά την γνώμη του Κόζοκ, άστρονομικά παρατηρητήρια σε σχήμα πυργών απ' τα όποια δισώζονται μόνον μερικά έρείπια. Οι κάτοικοι της χώρας δεν ζούσαν στα άνονα αυτά όροπεδία, αλλά σε χωρία που άπειχαν πολλά χιλιόμετρα. Μαζεύονταν όμως στα όροπεδία τις ημέρες των άστρονομικών τελετών. Κι' οι θέσεις που έπαιρναν τότε οι διάφορες φυλές, υποδεικνύονται με μεγάλα τρίγωνα και τετράγωνα σχήματα.

Οι διπλές γραμμές ήσαν ίσως δρόμοι που άδηνούσαν σε νεκροταφεία. Η διεύθυνση τους συνδεόταν με τις κινήσεις του ήλιου.

Ο καθηγητής Κόζοκ πιστεύει ότι ήσαν έτοιμες γραμμές σημειώνουν τις κινήσεις των άστρων. Αν άνακαλύψη σε ποιά άστρα ανταποκρίνονται θα υποθέση να υπολογίση την ακριβή ηλικία τους. Γιατί τα σημεία της άνοταλής και της δύσεως κάθε άστρου μετατοπίζονται κατά ώσιωμενη άπόσταση σε κάθε αιώνα.

Μένει, τέλος, το μυστήριο των τεραστίων σκεδίων. Έκτα ήσαν εύθραλα φυλών, σημαία του Ζωδίου. ή τροχόπεδες έπικοινωνήσαν με τον ήλιο και τους άλλους πλανήτες;... Όλο μπορεί να το υποθέση κανείς, όταν έχη να κάμει με λείψανα ένος άνώστου και ίσως τεραστίου πολιτισμού, που έχει σβήσει πρό χιλιώδων έτών...

Η ΚΑΤΑΡΡΕΥΣΙΣ ΤΗΣ ΓΕΦΥΡΑΣ ΣΤΗ ΛΕΩΦΟΡΟ ΣΟΥΦΡΕΝ

Η Διεθνής Έκθεσις των Παρισίων του 1900 ήταν ένα γεγονός που είχε συγκινήσει όλο τον κόσμο.

Μεταξύ των έργων που ή άθροώπινη φαντασία επένεψε τότε ήταν και ένας κολοσσιαίος Ουράνιος Θόλος. Η διάμετρος της γιγαντιαίας αυτής σφαίρας ξεπερνούσε τα 46 μέτρα και πάνω σ' αυτήν άπεικονίζοντο ο Γαλαξίας, οι άστέρες, οι κομήται, το ήλιακό πλανητικό σύστημα, ή Γη, ή Σελήνη κτλ.

Ήταν ένα αληθινό άριστούργημα. Για την κατασκευή του είχαν έργασθί ένα συνεργείο άστρονομών και μηχανικών, με επί κεφαλής τον άρχιτέκτονα Γκαλλερών.

Ειδικά μηχανήματα έκινούσαν τα σώματα αυτού του Ουράνιου Θόλου και οι θέσται υπορούσαν να παρακολουθήσουν πάνω σ' αυτόν τις περιττοφές των πλανητών, τις εκλείψεις του ήλιου και της σελήνης, τις τροχίες των κομητών κτλ.

Μία ειδική γέφυρα, που περνούσε πάνω από τη Λεωφόρο Σουφρέν, άδηνούσε στο μέρος της "Εκθέσεως όπου υπήρχον ο Ουράνιος Θόλος. Το μήκος της ήταν 115 και το πλάτος της 5 μέτρα.

Οι διοργανωτάι της "Εκθέσεως είχαν καινέ σκόπιμη την κατασκευή της για να διασκεπών της "Εκθέσεως κα. ν' άποφύγουν το συνωστισμό έμπρος στην κυρία είσοδό της.

Η κατασκευή της γεφύρας εἶνεν άσπευασμένη. Έπρόκειτο να γίνει μόνον ή τυπική επίθεώρηση από το μηχανικό του ύπουργείου Διουσίων Έργων για να παραδοθώ στη νοήσι του κοινού.

Ήταν ή 29 "Απριλίου του 1900. Πάνω στη γέφυρα ήσαν έλάχιστοι μόνον έργατες. Άλλα στή Λεωφόρο Σουφρέν, που βρισκόταν από κάτω, ή κίνηση ήταν πολύ μεγάλη.

Ξαφνικά, κατά τις τέσσερις το άπόγευμα, άκούσθηκε ένα δυνατό τσίξιο. Κανείς όμως δεν άπέδωσε σημασία σ' αυτό. Και οι διαβάτες της Λεωφόρου Σουφρέν συνέχισαν ήρεμα τον περίπατό τους.

Άλλα, σε μία στιγμή, είδαν έναν από τους έργατες που ήταν πάνω στη γέφυρα να σκίβη από το σιδερέσιο κιγκλίδωμα και να φωνάζει:

— Φύγετε!... Φύγετε!...

Ποιος ήταν αυτός ο άνθρωπος; Η ιστορία δεν δίδωσσε το όνομά του. Άλλ' ήταν ένας ήρωας. Γιατί, αντί να το δάλη στα πόδια, όπως έκαναν οι άλλοι συνάδελφοί του, προσπάθησε να καθυστερήση για να είδοποιήση το πλήθος που βρισκόταν από κάτω.

Οι φωνές αυτού του έργατου έπροκάλεσαν όπως ήσαν έπόμενα, έναν άπερίγραπτο πανικό μεταξύ του πλήθους. Άλλα, χωρίς σ' αυτές εκατοντάδες ανθρώπων σώθηκαν από βέδριο θάνατο.

Τι εἶνε συμβή; Μία από τις κόλινες της γεφύρας εἶνε

ΤΡΑΓΙΚΕΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ

Λυγίσει και ή κατάρρευσις ήταν πιά ζήτημα λεπτόν.

Στην άσκή, δλόκληρο το κεντρικό τόξο της γεφύρας λυγίσε, σπημάτισε μια μεγάλη "κοιλία" προς τα κάτω κι' έπειτα από μερικά λεπτά, κατέρρευσε συμπαρασύροντας και δυο άλλα τόξα μαζί του.

"Αλλοίμονο! Η Λεωφόρος Σουφρέν δεν είχαν άδειασεί τότε! Γιατί ήσαν άσκετοι εκείνοι που δεν είχαν προστάσει ν' άπομακρυνθούν.

Ανάμεσα στα δρώματα που ξετυλίχθηκαν τότε, το σπαροεικτικότερο ήταν της άμερικανικής οικογενείας Σάμουελ.

Ο Σάμουελ ήταν ένας έμπρος από τον "Άγιο Φραγκίσκο, που εἶνεν έρθε μαζί με τη γυναίκα του και τα παιδιά του για να επισκεφθούν την "Εκθεσι.

Οι δυο σύζυγοι προχωρούσαν μπροστά. Σε μικρή άπόσταση πίσω άκολουθούσαν τα τρία παιδιά των — δυο άγόρια κι' ένα κοριτσάκι όκτώ χρόνων.

Η κυρία Σάμουελ ήταν από τους πρώτους που άντελήθησαν τις φωνές του έργατου. Έπιασε αμέσως το σύζυγό της από το χέρι κι' έτρεξαν προς τα πίσω για να βρουν τα παιδιά τους.

Τα δέκριναν σε λίγο ανάμεσα στο πλήθος και τους φώναξαν να πλησιάσουν. Η άπόσταση που χώριζε τους γονείς από τα παιδιά δεν ήταν μεγαλύτερη από δέκα μέτρα.

Ξαφνικά, έγινε ή κατάρρευσις της γεφύρας. Οι δυο σύζυγοι έταψαν κάτω από τα συντρίμια. Αντίθετα, τα παιδιά δεν έπαθαν τίποτε.

Μία άλλη τραγική περίπτωση ήταν του ζεύγους Κοτάι. Ήσαν νεόνυμφοι και βόδιζαν γεροπαισμένοι. Όταν έγινε ή κατάρρευσις, ένα μεγάλο σίδερο γυπής τον Κοτάι στα πόδια και τα έκωσε από το νόνατο και κάτω. Η γυναίκα του σωσώθηκε τότε στη ράχη της ότι εἶνεν άπομεινέ από το σύζυγό της και προσπαθούσε να σωθώ τεύοντας. Την τελευταία στιγμή, όμως, μια μεγάλη πέτρα τη γυπήςσε κι' αυτή έπεσε στο κεφάλι και την έσπασε κάτω νεκρή.

Ο άνδρας της εἶνε λιποθυμώσας απ' την αιμορραγία. Τον περισκέλεον όμως, ανώτερος και του μετέφεραν σ' ένα νοσοκομείο, όπου ή καταστάσις του βελτιώθηκε σιγά σιγά.

Θα ήταν βέδριο σ' αυτήν οδ αλλά θα ζούσε. Όταν έσθε, όμως, τον τραγικό θάνατο της γυναίκας του, άποφασίσε να θέση κι' αυτός τέλος στη ζωή του. Προσπαθούσε να έσθε τις φλέδες του κι' ένα πρωί τον βρήκαν νεκρό πάνω στο κορβόβι του.

Όταν τελείωσαν οι έργασίες της ανέστησης και περίσσευον των πτωμάτων, μετρήθηκαν 19 πτώματα, που ήσαν άκωπτοιασθί και παραυροφωθί κατά τόπο άνατομιαστικό. Οι βαρεία τραυματισμένοι έέ άλλου ανήλθαν σε 47.

Πολλοί από τους τραυματίες αυτούς έπεισαν άναπνοή σ' όλη τους τη ζωή. Ήσαν υλίστια θούσα πως έζησαν, γιατί τα τραύματά τους ήσαν τότεμερά. Οι όνκοι των λίθων και των σιδερικών τους εἶ-

χαν συντρίψει τα όστά των ποδιών ή των γειρών, στο μέρος που τους γυπήςσαν.

Πλήθη κόσμου συγκεντρώθηκαν σε λίγο έξω από το νοσοκομείο στα όποια είχαν μεταφερθί οι τραυματίαι. Πλήθη έξαλλα άνδρών, γυναικών και παιδιών που βοηούσαν νοερά και ζήτούσαν πληροφορίες για τους προσφιλείς οικείους των.

Όλο το Παρίσι είχε άναστατωθί μέχρι των νυκτερινών ώρών. Οοήνοι και όδομοί άντηνούσαν από κάθε σπίτι.

Αυτή υπήρξε ή τραγωδία της καταρρέυσεως της γεφύρας της Λεωφόρου Σουφρέν.

Ένα μυθιστόρημα του Μουσσολίνι στην εδενή

Η Άννα-Μαρία Μουσσολίνι, ή μικρότερη κόρη του Ντούσε, σκεπεί ν' άφιση το νηοί "Ισχία, του κόλπου της Νεαπόλεως, όπου ζή μαζί με τη μητέρα της και τον άδελφό της σ' ένα διαμέρισμα 9 δωματίων.

Λαοφράζει να φύγη προσεκώς για τις "Ηνωμ. Πολιτείες, για "δουλείας". Θα πάρη δηλαδή μαζί της τα φύλλα της σοσιαλιστικής έφημερίδας ("Αθάνη) του 1910, όπου ο πατέρας της ο μελλών δικτάτωρ της "Ιταλίας, δημοσίευσε επί 3 μηνες το μοναδικό μυθιστόρημα που έγραψε στη ζωή του με τίτλο "Κλαυδία Μορελλα ή η Έρωμένη του Καρδινολίου".

Αργότερα, όταν βρισκόταν στις δόδες του, ο Μουσσολίνι έδωσε να παίξουν στα Ιταλικά θέατρα πολλά έργα που είχε γράψει μαζί με άλλους συνεργάτες δραματικούς συνεργάτες. Δεν είχε όμως επιχείρησις πλέον να γράψη μυθιστόρημα.

Μερικοί είδακι, που διάβασαν την "Έρωμένη του Καρδινολίου", βεδιώνουν ότι θ' άποτελούσε ένα πολύ καλό σενάριο για φιμ. Κι' οι φίλοι της οικογενείας έλπιζον ότι, χωρίς από όνομα του συνεργάφους, θα πληρώσουν οι Άμερικανοί άσκετά χρήματα, ώστε να εξασφαλισθί ή ζωή της χήρας Μουσσολίνι και των δικών της. Σήμερα ή γτόνα Ρακέλε ζή κάθε άλλο παρά πολυτέλες, κι' ο υνίος της Ρομόνο έργαζεται στην όρχήστρα ένος κοιταρέ. Μόνον ή "Έντα έχει μία σκεπτική οικονομία άνεσι. Κατοικεί στη νήσο Κάπρι, στο σπιτι ένος φίλου πλουσιωτάτου κοσμιοτοπώλου της Νεαπόλεως. Απ' την πόλη των άπορημμενευμάτων του σούζυνου της κομψας Τσιάνο, εξασφάλισε άσκετά είσοδήματα, ώστε να μη την άπασχολή πιά η σκέψις της συντηρήσεως της. Λέγεται άλλωστε ότι ο σούζυνος της της έχει άφισει καταθέσεις σε διάφορες ξένες τράπεζες. Δεν βρισκεται όμως σε καλές σχέσεις με τη μητέρα της και απ' την εποχή του θανάτου του πατέρα της, δεν έκαμε τίποτε για να την βοηθήση.

Ξαφνικά έγινε ή κατάρρευσις της γεφύρας...

Όταν ο Νεγκους ΤΑΞΕΙΔΕΥΗ

Οι «ράς» και οι ιδιοτροπίες τους

Ο πλήρης τίτλος του Χαϊλέ Σελασιέ, του αυτοκράτορος της Αιθιοπίας είναι «Νεγκους Νεγκέστ», δηλαδή «Βασιλεύς των βασιλέων». Και πράγματι, ως τα τελευταία χρόνια, ο Νεγκους δεν ήταν παρά ο πρώτος, ο αρχηγός να πούμε, ενός πλήθους μικρών βασιλέων, των «ράς». Ο κά-θε «ράς» βασιλεύει σαν απόλυτος σκεδόν κυρίαρχος σε μια απ' τις επαρχίες της αυτοκρατορίας, χωρίς στο μικρό ατομικό του στρατό. Οι περισσότεροι «ράς» περι-μενάν ανυπόμονα μια ευκαιρία για να υ-ποσκελίσουν τον αυτοκράτορά τους και να του πάρουν τη θρόνο.

Ο Νεγκους, που το ήξερε καλά, φρόν-τιζε για λόγους προνοίας να παίρνει μα-ζί του τους ισχυρότερους «ράς», όταν α-πομακρυνόταν απ' το κράτος του. Ήταν πιο ήσυχος, έφ' όσον δεν τους άφινε π-ίσω του, δίχως επιβλεψή... Ίδιως τον συ-νώδευαν πάντα ο «ράς» Σενγιού κι' ο «ράς» Χαϊλού.

Σε το 1935, ο Χαϊλέ Σελασιέ πήγαινε να περάσει ένα μήνα κάθε χρόνο στο Τζι-μπουτί της γαλλικής Σομαλίας. Ο Γάλλος κυβερνήτης της αποίκιας τον υποδέχονταν με τις ανάλογες τιμές.

Ο Νεγκους λάτρευε το φάρμακο στη θά-λασσα. Για να μπορεί, λοιπόν, να το απο-λαύσει, ο διευθυντής του τοπικού πρακτο-ρείου μιας γαλλικής εφοπλιστικής εται-ρείας έδωσε στη διαθεσί του ένα ρυμουλ-κό, στο οποίο επιβιβαζόταν όλη η Αύλη.

Μια μέρα, έλασαν μέρες στην έκδρομή ο διευθυντής του πρακτορείου κι' η γυ-ναίκα του. Είχαν νυγίσει πρό αλίνου και-ρού απ' τη Γαλλία, απ' όπου είχαν έρσει μεταξύ των άλλων, μια ντουζίνα ώριμες πετσέτες του φρονιτού.

Το μεσημέρι έτοιμάθηκε το τραπέζι. Ο Νεγκους δέχθηκε το φάρμακο. Η σύζυ-γος του διευθυντού έτοιμαζόταν να έφο-διασε κάθε προσκεκλημένο της με μια απ' τις ώριμες καινούριες πετσέτες της, ό-ταν αντιλήφθηκε έξωφθαλμί και... τριμυ-πέτα! Ο «ράς» Χαϊλού φουούσε τη μύτη του σε μια απ' τις ώριμες πετσέτες. Γιατί είχε θεωρήσει καλό να παρη-όλη τη ντουζίνα και να τη χύση στις πλατείες τρέπες του!

Άρα καθόισε τη μύτη του, πέταξε την πετσέτα στη θάλασσα.

Πέντε λεπτά αργότερα, δεύτερη πετσέ-τα ακολουθήσε τον ίδιο δρόμο γιατί ο «ράς» ήταν συναχμένος! Έπειτα τρίτη, τετάρτη... Η νέα Γαλλίδα τις έβλεπε με απελπισία, αλλά δεν ταλμούσε να έπευ-θη, από διακριτικότητα!

Για να μη τα πολυλονούμε, στο τέλος της έκδρομής δεν υπήρχε πιά καμιά πε-τσέτα...

Όταν το βράδυ νύκτισαν στο Τζιμπουτί, ο «ράς» Χαϊλού είπε ξαφνικά στο διευθυ-νή του πρακτορείου:

— Μ' άρεσε το ρυμουλκό σου, κι' αποφα-σία να τ' αγοράσω. Θέλω να το πάρω μαζί μου, στην επάρχια μου, και να το βάλω στη λίμνη Τσάνα.

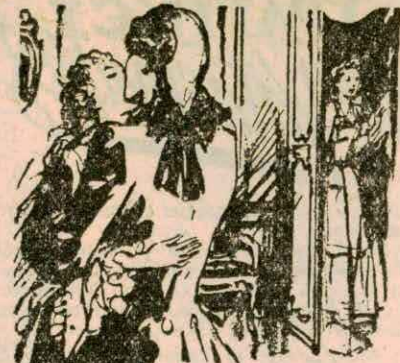
— Μα η λίμνη σας βρίσκεται στο βουνό, απάντησε ο διευθυντής, σε ύψος μεγαλέ-τερο από 1.200 μέτρα! Πως θα μεταφέ-ρετε ως εκεί πάνω ένα πλοίο που ζυγίζει 100 τόννους κι' έχει μήκος 25 μέτρα;

— Ξέρεις καλά ότι είμαι πολύ πλούσιος! Έχω χιλιάδες στρατιώτες και οκλάδες. Θα λύσει λοιπόν σε κοιμιάτα το κοράβι σου και θα το κουβαλήσουν στους ώμους τους ως τη λίμνη!

Δυστυχώς, ο διευθυντής δεν έννοούσε με κανένα τρόπο να παραχωρήσει το ρυ-μουλκό, που άλλωστε δεν του άνηκε. Ο «ράς» παραιτήθηκε αναγκαστικά απ' το σκεδίο του, απφοδίασε όμως να εκδικηθ-η. Και βρήκε τον τρόπο μερικές μέρες α-ργότερα, όταν ο Νεγκους αποφάσισε να ε-πιστρέψει στην Αντίς Αμπέμπα. Τότε ο «ράς» Χαϊλού συνοδευόμενος απ' τους πιστότερους δούλους του, επισκέφθηκε ό-λα τα καταστήματα του Τζιμπουτί κι' α-νόρασε όλο το κοράβι και τ' άλλα οίονονευ-ματώδη ποτά που υπήρχαν στην αγορά!

Ο Νεγκους θυμός, όταν το έμαθε. Πως όμως γ' ανάγκησε τ' «ράς» να ξεφορτω-ση απ' το αυτοκρατορικό τρένο τις κά-σες με τα ποτά;... Έτσι λοιπόν, ο Χαϊλέ Σελασιέ απέφυγε να δυσωρεσθ-η το φεουδάρχη του... κι' οι δυστυχι-σμένοι Γάλλοι του Τζιμπουτί νύκτισαν επί 15 μέρες ένα καθεστώς αναγκαστικής πο-ταπανορεύσεως!

Λέγεται τώρα ότι ο Νεγκους θα ταξεί-δεψι προσεχώς στην Αγγλία. Αν πρό-κειται να τον συνοδεύουν και οι «ράς» του, καλά θα κάνει ο Βασιλεύς της Αγ-γλίας να μη τους δείξει τις πετσέτες του, ούτε το στόλο του! Αλλιώς, μπορεί να μετανοιώσει...

Μια περιφημη γήσασα του Ιδου
αίματος

Στις αρχές του 1725, όλο το Παρίσι μι-λούσε για το σκάνδαλο Τενσέν. Ήταν ένα από τα μεγαλύτερα της εποχής αυτής, πού, όπως είναι γνωστό, κάθε άλλο παρά διακρί-νονταν για κομωιότητα και ευπρέπεια.

Τα πράγματα είχαν εξελιχθεί με τον άκο-λουθο κωμικοτραγικό τρόπο:

Ο τραπέζιτης Κάρολος - Ίωσήφ ντε λ'α Φρεναι ήταν από καιρό ο επίσημος και υ-γιεινός φίλος της 'Αλεξανδρίνης ντε Τενσέν. Ξετρελλωμένος μαζί της, είχε παραμελήσει τις υποθέσεις του και σιγά-σιγά έφτασε στο γέλιο της καταστροφής.

Το πιστωτικό της φάραις 'Αλεξανδρίνης — τον απειλούσαν κάθε μέρα, ότι θα κιναν κατά-σχεση στην ακίνητη περιουσία του, πού ή-ταν αρκετά σημαντική. Ο Φρεναι είχε τό-τε μια έμπνευσι.

— Θα μεταγνώσω όλη μου την περιου-σία στ' όνομα σου, είπε στην 'Αλεξανδρί-νη. Έτσι, κανείς δεν θα μ' ενοχλήση πιά... Ο έργομισθός μου άκουσαν και πά-λι να προχωρούν αρκετά ικανοποιητικά... και είμαι βέβαιος ότι πολύ γρήγορα θα εί-μαι σε θέση να εξοφλήσω όλο αυτό το σκυ-λολόι.

— Κι' εγώ νομίζω πως αυτό είναι το κα-λύτερο, απάντησε η 'Αλεξανδρίνη.

Οι νόμιμες διατυπώσεις συμπληρώθηκαν χωρίς μεγάλη δυσκολία. Σε λίγο, η κυρία ντε Τενσέν ήταν ιδιοκτήτρια της βασιλείας του Ρε, ενός μεγάλου κτήματος στη νοτιο-δυτική Γαλλία και μερικών ακινήτων στο Παρίσι. Χωρίς να χάνει καιρό, κοινοποίησε τότε τα απαραίτητα δικαστικά έγγραφα στους επίσημους των κτημάτων και άρχισε να εισπράττει τα εισοδήματα.

Ο Φρεναι έγινε έξω φρενών.

— Δεν καταλαβαίνω τί σημαίνει αυτό, είπε στην 'Αλεξανδρίνη.

— Κι' εγώ δεν καταλαβαίνω με ποιά δι-καίωμα αναμειγνύεσαι στις υποθέσεις μου, απάντησαν εκείνη με ψυχρό ύφος.

— Στις υποθέσεις σου!... Αλλά τα κτήματα και τα εισοδήματά των είναι δικά μου...

— Μήπως ξεχάσατε τα έγγραφα που έ-χω στην κατοχή μου;

— Τα έγγραφα αυτά ισχύουν για όλο τον άλλο κόσμο, άλλ' όχι και για μ'α!

— Εγώ νομίζω το αντίθετο. Δεν μπορεί να ισχύουν για όλο τον άλλο κόσμο και να μην ισχύουν για μ'α! Αυτό θα ήταν πα-ράλογο.

— Αλλά αυτό είναι απάτη!... Είναι κλο-πή!... Είναι ατιμία!...

Η 'Αλεξανδρίνη γτύπησε τα χέρια της το ένα πάνω στο άλλο. Αμέσως, μερικοί υπηρέτες, που περίμεναν στο διάδρομο α-υτό το σύνθημα, υπήκαν μέσα στο δωμάτιο και έβγαλαν με σπογιές τον τραπέζιτη έξω από το σπίτι.

Του κάκου, ο δυστυχισμένος προσπάθη-σε να ξανασυναντήσει την 'Αλεξανδρίνη, για να επιτύχει μια φιλική συνάντησι μαζί της. Οι υπηρέτες του άπαντούσαν ότι είχαν δι-αταγή να μη τον δεχθούν.

Τότε μόνον ο Φρεναι κατάλαβε το μέγε-θος της ατιμίας εκείνης, στην όποιαν είχε δώσει με τόση ελαφροσύνη την αγάπη και την εμπιστοσύνη του.

Αλλά ίσως τα πράγματα θα ήσαν δια-φορετικά, αν φρόντιζε από πρωτύτερα να μάθαι ποιά ήταν το παρελθόν της κυρίας ντε Τενσέν.

Η ζωή αυτής της γυναίκας, από τα παι-δικά της χρόνια ακόμη, είχε κυλήσει μέσα στην ακολασία και τη διαφθορά.

Ήταν η μικρότερη από τα παιδιά του Καρόλου ντε Τενσέν, προέδρου του Παρλα-μεντού του Ντωφινέ. Ο πατέρας της την εί-χε βάλει στο μοναστήρι του Μονφλερύ, ό-που η 'Αλεξανδρίνη ντύθηκε σε ηλικία 16 χρόνων το μοναχικό σχήμα, πράγμα που δεν την εμπόδισε, όμως, να φέρει στον κόσμο, έπειτα από λίγο καιρό, ένα παιδί. Ένα χρόνο αργότερα, γινόταν και πάλι για δεύ-τερη φορά μητέρα.

Πατέρας αυτών των παιδιών ήταν ο 'Ιρ-λανδός κόμης Άρθουρος Ντίλλον, πού δι-οικούσε τη φουορά του Μονφλερύ.

Αργότερα, η 'Αλεξανδρίνη αντικατέστη-σε τον Ντίλλον με το στρατάρχη ντε Μεν-ταύ κι' έπειτα μ' άλλους...

Ποσ' όλα αυτά τα σκάνδαλα, είχε κα-τασβώσει να γίνη ήγουμένη της μονής, γά-ρις στα ισχυρά μέσα που διέθετε ο πατέ-ρας της.

Αλλά η 'Αλεξανδρίνη βαρέθηκε με τον καιρό αυτή τη ζωή. Μια μέρα, πέταξε το ράσο κι' έτρεξε στο Παρίσι, όπου είχθηκε σε μια θεότατη και ακόλαστη ζωή.

Οι έρωτικές της περιπέτειες, αυτή την εποχή, ήσαν ανόρθιτες. Ανάμεσα σε πολλούς άλλους, μεταξύ των φίλων της ή-ταν και ο ιππότης Ντεζιού, από τον οποίον απέκτησε ένα παιδάκι. Μια νύχτα, όμως, η 'Αλεξανδρίνη βγήκε κυοφα από το σπίτι της και άφησε αυτό το παιδάκι στα σκαλο-πάτια της εκκλησίας του 'Ανίου 'Ιωάννου.

Πως θα μπορούσε να προβλέψει ότι το παιδί αυτό, πού τόσον άσπλαχνα είχαν έγ-καταλείψει, θα γινόταν ο μεγάλος μαθημα-τικός και φιλόσοφος ντ' Αλαμπέρ;

Ο σύνδεσμός της με τον τραπέζιτη Φρε-ναι της εξασφάλισε αργότερα την άνεση, τον πλούτο και τη γλιδή. Και τώρα είχαν ανταμείψει όλες τις γενναϊοδωρίες του μ' αυτό τον άχαροκτήριστο τρόπο!

Το μυαλό του Φρεναι είχε άνοήσει σιγά σιγά να σαλεύει. Μια μέρα, τέλος έπειτα από πολλούς μήνες, η 'Αλεξανδρίνη συγκα-τέθηκε να τον δεχθ.

Ο τραπέζιτης την βοήκε λιγάκι αδιάθε-τη κι' έσκυψε στο κρεβάτι της με καλο-σύνη και τρυφερότητα. Αλλά η 'Αλεξανδρί-νη τον απομάκρυνε με μια κίνησι του χει-ριού της και του είπε με σκαρότητα ότι το παρελθόν δεν υπήνε πιά γι' αυτούς και ότι θα έπρεπε να μείνουν... καλοί φίλοι.

— Με κλέψατε, 'Αλεξανδρίνη, της φώνα-ξε ο τραπέζιτης, κι' όμως σας το συγγώ-ρησα, γιατί δεν έπαινα να σας αγαπώ. Αλ-λά τα λόγια σας με σκοτώνουν...

Καί, λέγοντας αυτά, έβγαλε ένα πιστό-λι, το στήριξε στον κρόταφό του, πυροδό-ησε και σωριάστηκε κάτω νεκρός.

Το σκάνδαλο ήταν τρομερό. Η 'Αλεξαν-δρίνη αναγκάστηκε να φύγει άμέσως από το Παρίσι. Όταν ξαναγύρισε, έπειτα από πολλά χρόνια, οι παλαιοί βαρυσταί της την είχαν ξεχάσει. Είχε περάσει πιά την ηλικία, όπου μια γυναίκα κάνει τις καρδιές των άνδρων να γτυπών...

Ανοίξε τότε ένα φιλολογικό σαλόνι, ό-που συγκέντρωνε πολύ γρήγορα τους φι-λοσόφους, τους ποιητές και τους καλλιτέ-χνες της εποχής. Η παρουσία του Φρεναι της επέτρεπε να ζή άνετα και να κάνει μά-λιστα, άκοιέτες γενναϊοδωρίες. Έτσι, κα-τάβησε να εξαφανιστεί σιγά-σιγά τις ά-νομιες από το κακό παρελθόν της και πέθανε, έπειτα από πολλά χρόνια περι-στοιγισμένη από τους διασημότερους μετα-ξύ των ανθρώπων του πνεύματος της έπο-χής της.

Ένας θρίαμβος της Έπιστήμης

Οι γιατροί της εποχής μας γίνονται διαρκώς τολμηρότεροι. Έπι-χειρούν μ' επιτυχία επεμβάσεις, πού δεν θα τόλμυσαν ούτε να τις διανοηθούν οι συνάδελφοί τους πρό 10 ή 20 ετών. Μια απ' αυτές λοιπόν είναι ο «καθετηριασμός της καρδιάς». Έπινο-ήθηκε και τελειοποιήθηκε στην πράξι από μια ομάδα γιατρών των Πανεπιστημίων Κολούμπια και Νέας Υόρκης, έφαρμόζεται δέ ήδη απ' τους ίδιους στο περίφημο «Νοσοκομείο Μπελβύ» της Νέας Υόρκης.

Ποιάς είναι ο σκοπός της; Σε πολλές περιπτώσεις, για την άκοιδή διάγνωση ώρισμένων ασθενειών του κυκλοφοριακού συστή-ματος, θα χρειαζόταν ένα δείγμα αίματος προερχόμενο απ' εν-θειας μέσα απ' τη καρδιά, γιατί το αίμα αυτό έχει διαφορετική σύσταση—ίδιως δέ άλλη περιεκτικότητα σε όξυγόνο—από κείνο που τρέχει μέσα στις αρτηρίες και τις φλέβες των χειρών και των ποδιών.

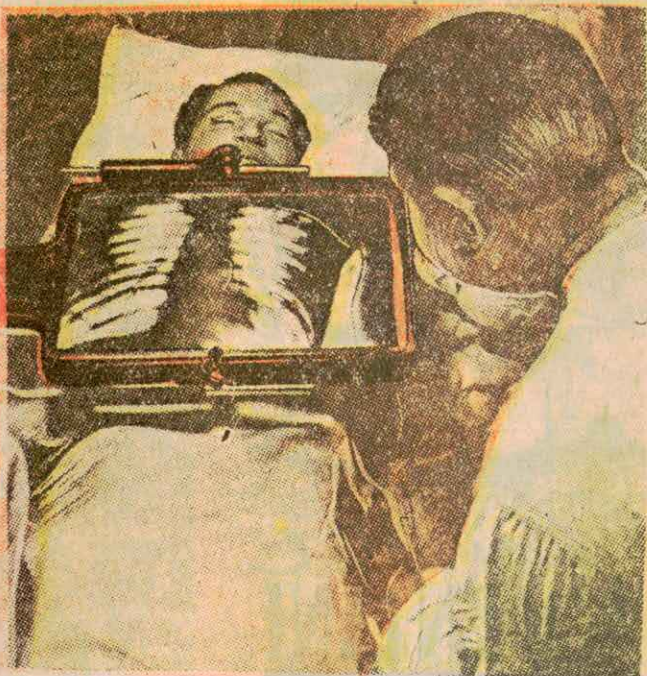
Ένα τέτοιο πράγμα βάλανε κανείς ότι είναι ακατόρθωτο. Κι' όμως το έπτεχαν οι γιατροί της 'Αμερικής, και μάλιστα με μια μέθοδο αληθινά απίστευτη. Δεν βυθίζουν μια βελόνα στην καρδιά, για να πάρουν το απαιτούμενο δείγμα αίματος, αλλά εισάγουν στη φλέβα του βραχίονος ένα λεπτό κι' εύλγιστο «καθετήρα».

Η διαδρομή πού ακολουθεί ο καθε-τήρ, είναι η εξής: Μπαίνει στη φλέβα του άριστερου βραχίονος, ανεβαίνει ως τον ώμο, κι' από κεί, ακολουθώντας πάντα τη φλέβα, εισχωρεί στην καρ-διά απ' το δεξιό της μέρος και προχω-ρεί ακόμη ως την αρχή της πνευμονι-κής αρτηρίας. Κατόπιν, με μια σύριγ-γα, σαν των ενέσεων, προσαρμωμένη στο έξωτερικό άκρον του καθετήρος, ά-ποροφάται μια ποσότη αίματος μέ-σα απ' την καρδιά (συνήθως 100 κυ-δικά εκατοστόμετρα).

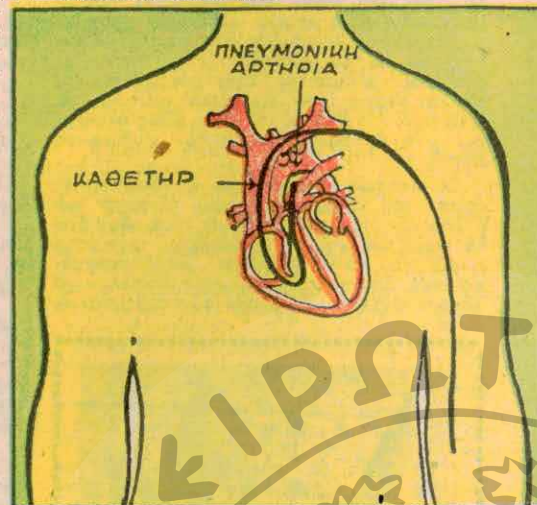
Θα πίστευε κανείς ότι είναι φοβερά όδυνηρη αυτή η επεμβάσις. Κι' όμως δεν προκαλεί τον παραμικρό πόνο, γι-ατι απλούστατα δεν υπάρχουν στις φλέβες αισθητήρια νευρά, και χωρίς τέ-τοια νευρά δεν μπορεί να υπάρξει πό-νος. Χωρίς στην τοπική αναισθησία μάλιστα, ο ασθενής δεν πονεί καθόλου ούτε κι' όταν ο γιατρός του σχίσει το υπόστατο με το νυστέρι, για να τρα-δίσει έξω τη φλέβα με μια λαβίδα, να της κάμη μια καθετή-ρομη και να βάλει μέσα τον καθετήρα.

Κατά την εισαγωγή του καθετήρος πρὸς την καρδιά, διο-χετεύεται συγχρόνως στο έσωτερικό του διάλυσις άλατος, πού προλαμβάνει το πήξιμο του αίματος μέσα στο λεπτό σωληνί-σκο. Έννοείται ότι προηγουμένως έχει δεθ σφιχτά το υπρά-στατο, λίγο πιο κάτω απ' το σημείο της τομής, για να διακοπή προσωρινώς η κυκλοφορία του αίματος μέσα στη φλέβα.

Ο καθετήρ είναι ένας λεπτός κι' εύλγιστος σωλήνας από

Η εισαγωγή του καθετήρος από τη φλέβα του βραχίονος πρὸς την καρδιά παρακολουθείται με ακτίνες Χ.

αύλου. Κατά τον καθετηριασμό, ο ά-σθενής μπορεί να κάνει συγχρόνως δι-άφορες κοπιαστικές σωματικές άσκη-σεις, για να συγκοινωνούν οι γιατροί το αίμα της καρδιάς και των αρτηριών του ενώ γυμνάζεται.

Ο καθετήρ νοσημοποιείται κυρί-ως για τη λήψη δειγμάτων αίματος απ' την καρδιά. Μπορεί όμως να χρη-σιμεύσει επίσης για την εξέταση του έσωτερικού άλλων οργάνων. Σπρώχνον-τας τον ακόμη μακρότερα απ' την καρδιά, οι γιατροί κατορθώνουν να πάρουν αίμα από τους νεφρούς, το σπένδι και τον εγκέφαλο. Η ανάλυ-σις των δειγμάτων αυτών του αίματος βοηθεί στη διάγνωση των ασθενειών και συγχρόνως παρέχει πολύτιμα στοιχεία για τη φυσιολογική λειτουργία ζωτι-κών οργάνων, πού δεν μπορεί να έ-ξερεσύνθούν άλλως.

Το καλύτερο φάρμακο κατά του πόνου

Δύο άμερικανικές φαρμακευτικές εταιρείες παράγουν ήδη το νέο φάρ-μακο «Μεσοπόν», πού θεωρείται ως τα πώλαιοις του όμως έχει υπεραβλή σε περιορισμούς. Έπιτρέπεται να χρησιμοποιηθ-η αποκλειστικά και μόνον για την ανακούφιση των πόνων του καρκίνου, κατόπιν ειδικής συνταγής γιατρού.

Επίσης οι ίδιες εταιρείες έβγαλαν με ένα πρωτότυπο τρόπο το έξας πρόβλημα. Τα πονοπυλινία μαζιλάρια είναι, βέβαια, ανα-παικτώτατα, έχουν όμως το μειονέκτημα να προκαλούν άλ-λεργικές εκδηλώσεις άσθματος σε ώρισμένα ευαίσθητα άτομα. Αντικαθιστά λοιπόν περίφημο τα πονοπυλινία ένα νέο υλικό των εταιρειών αυτών, από λεπτότατες γυαλινές ίνες.

Αριστερά: Ο καθετήρ είναι ένας εύλγιστος σωληνίσκος από γυαλί. Δεξιά: Ο γιατρός τοσάει τη φλέβα έξω απ' την τομή του βραχίονος, για να την ανοίξει με το νυστέρι.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Στη Βενετία της εποχής των δαγώνων. Μερικά μέτρα φρικτή φυλάκη προέβλεπε να θανατωθεί ο νεαρός κόμης Γκριμάνι, ως δάσκαλος προδοτών. Ο νεός είναι θυμωμένος, αντικοινωνικός. Η ώρα και καταχρώντα κόμης Κόρνερ τον αγαπά παρ'ότι είναι κόμης Κόρνερ δεν ανταποκρίνεται στην ανάγκη της τον καταγγέλλει και τον καταδικάζουν σε θάνατο. Η Ίερα Έξέταση αγρυπνεί για την εκτέλεσή του. Την τελευταία στιγμή οι φίλοι του τον σώζουν και τον αντικαθιστούν με έναν νεαρό εργάτη τον οποίον αρπάζουν στο δρόμο. Ο Γκριμάνι καταφεύγει σε ένα ναυτικό πλοίο για να πάει στη Γαλλία. Το πλοίο όμως πιάνει φωτιά. Την έχουν βάλει άνθρωποι της Ίερας Έξέτασης που εμφανή την απόδραση. Ο Γκριμάνι κινδυνεύει.

— Αδελφοί! Η δικαιοσύνη είναι ανώτερη από κάθε τι. Αλλάστε είμαστε αρκετά δυνατοί ακόμη, ώστε να μη φοβόμαστε τις κρίσεις και τα ανάγια!... Ας μη χάνουμε και... οι βάσκες πλησιάζουν το πλοίο! Και ο Ιεροεξεταστής έσπευσε να δώσει τις διαταγές του.

Επειτα από λίγες στιγμές, παρουσιάστηκαν στην προκυμιά πέντε προσώπων, με μαύρους μανδύες και κουκούλες. Ήταν οι φοβεροί άσπεταλμένοι της Ίερας Έξέτασης, τα άγια δαχτυλίδια της πύλης, με λεική δικαιοσύνη.

Πήδησαν σε μια γόνδολα και διευθύνθηκαν αυτοί προς τη θάλασσα της φωτιάς.

Ο κόσμος έβγαλε φωνές ενθουσιασμού, νομίζοντας ότι επήλθαν να βοηθήσουν στο έργο της δικαιοσύνης.

— Μπαράβο! Μπαράβο! — Θα τους στείλναι ο Δόγης, που δεν μπορεί να αφήσει να καί ζωντανά τέτοιους τυτυνισμένους!...

— Κάμετε γρήγορα... γλυτώστε τον!... — Σκότωσαν τόσους πολλούς ώστε υποπεί να σώσουν ένα! φώναξε κάποιος δυνατά.

Και το πλήθος γειροκόρησε την έπιτη γνημένη αυτή φασί.

Όσο οι βάσκες των θαρραλέων ναυτικών έφταναν κοντά στο πλοίο λίγα λεπτά πριν από τη γόνδολα με τους προσώπων. Το αγέρι τους ήταν απλό: Θα προσπαθούσαν να ρίξουν κάτω το μεγάλο καράκι, πότε το νερό του νερού, έτσι ώστε ο άνθρωπος που βρίσκεται επάνω σε αυτό να πέσει στη θάλασσα και να γλυτώσει. Δεν υπήρχε άλλος τρόπος σωτηρίας.

Ευτυχώς το καράκι, παγωμένο στη θάλασσα του από τις φλόγες, δεν θα παρουσίαζε

πια μεγάλη αντίσταση και θα έσπαζε με το πρώτο τινάγμα.

Οι ναυτικοί έδεσαν γρήγορα το πλοίο με γέρα σκοινιά. Οι προσώπων, που έσταναν εν τώ μεταξύ με τη γόνδολα, άνοιξαν να φωνάσουν:

— Σταθίτε!... Σταματήστε!...

— Ο άνθρωπος αυτός είναι καταδικασμένος από την Ίερα Έξέταση!

— Είναι ένας προδότης!...

— Αν τον σώσετε, θα το πληρώσετε με τη ζωή σας!

Ήταν όμως άνοητα. Οι ναυτικοί, που βασίζονταν για να σώσουν τον δυστυχή, και για να απομακρυνθούν το γρήγορο από τις φλόγες του πλοίου είχαν τσακίσει κουπί όλι μαζί, με όλες των τις δυνάμεις. Προκαλώντας έτσι ένα δυνατό τσάνταγμα, το οποίο έκανε να τσιέη ολόκληρο το σκάφος. Χιλιάδες σπίνες τινάχθηκαν από το κέντρο του. Το μεγάλο καράκι έσπασε και γκρεμίστηκε με πάταγο.

Οι πέντε προσώπων έδωσαν ένα συλλασμα μωρίας και διευθύνθηκαν προς το σημείο όπου είχε πέσει ο προδότης.

Ο άνθρωπος εκείνος είχε φροντίσει να αφήσει εγκαίρως το καράκι, ώστε να μη παρασυρθεί και πληνωθεί απ' αυτό. Φαίνεται ότι την τελευταία στιγμή είχε ακούσει τις διαταγές των προσώπων. Καταλαβαίνοντας ότι τον απειλούσε καινούργιος κίνδυνος, δούτηξε δαδιά κι άνοιξε να κολυμπά κάτω από το νερό, με όλες δυνάμεις του άπομειναν ακόμη. Έτσι, βγήκε στην επιφάνεια σε άκριτη απόσταση από το σημείο όπου είχε πέσει.

Ευτυχώς, ο άνεμος είχε σπρώξει ακουρά το αναμένο λάδι. Δεν μπορούσε λοιπόν να τον διακρίνει κανείς, μέσα στο σκοτάδι.

Ξαπλώθηκε ανάσκελα επί μερικές στιγμές για να ξεκουραστεί. Ήταν ευτυχώς ευτυχερός κολυμβητής. Είχε υπηρετήσει επί πολλά χρόνια στο πολεμικό ναυτικό της Βενετίας. Μπορούσε να μείνει ώρες ολόκληρες στη θάλασσα, χωρίς τον κίνδυνο να πνιγεί.

Οι προσώπων έφτασαν το Συμβούλιο Έκτασης τον γύρο το πλοίου. Έπειτα η ελεεινότητα που βέβαια το θυμά τους, άνοιξαν να φωνάζουν και να φεβριάζουν τους ναυτικούς που το είχαν σώσει. Ήπλησαν μεσα στις βάσκες τους και τους διάταξαν να φάδουν αμέσως να βρουν τον άνθρωπο εκείνο.

ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΚΕΣ ΕΘΕΤΕΣ

Στην Πορτογαλία έγιναν έκτακτες μεγάλες θρησκευτικές εορτές και παραστάσεις άνομιματικές του πλοίου μενάρη του. Στην είκονα μας βλέπετε δύο θύμους της εποχής της Ίερας Έξέτασης, επί κεφαλής μιας τέτοιας παραστάσεως ο ένας κεντρικό δρόμο της Λορεντάνιας.

Ευτυχώς το καράκι, παγωμένο στη θάλασσα του από τις φλόγες, δεν θα παρουσίαζε

Ο δραπέτης κατάλαβε ότι εξακολουθούσε το κυνήγι του. Άρχισε τότε να κολυμπά προς τα ανοιχτά. Είχε σκεφθεί ότι θα μπορούσε να κρυφτεί ανάμεσα στα τόσα μεγάλα πλοία, που βασκόντουσαν εκεί. Αλλά οι προσώπων, αφού έβλεπαν μάταια όλη την έκταση του νερού, μάντεψαν την διεύθυνση που είχε ακολουθήσει ο άνθρωπος τους και έστειλαν προς τα εκεί. Οι βάσκες άπλωμένες σε σήμα Βενετίας, ήταν γρηγορότερες από τον κολυμβητή. Οι προσώπων δεν άνησαν να τον διακρίνουν από μακριά.

Ένας απ' αυτούς κρατούσε ένα μεγάλο κουπί. Όταν πλησιάσε άκριτα τον δραπέτη, προσπάθησε να τον γυμνήσει αυτό στο κεφάλι, για να τον ζαλίσει μόνον, να τον πιάσει και να τον παραδώσει ζωντανό στους κυριούς του, σύμφωνα με τις διαταγές τους.

Το κουπί έπεσε με δύναμη επάνω του. Ο κολυμβητής έσπασε, και δεν ξαναβγήκε πια. Όλες οι βάσκες μαζεύθηκαν από σημείο εκείνο. Μάταια όμως περιέμεναν οι προσώπων να ξαναγυρίσει το θύμα τους στην επιφάνεια.

Τον σκότωσαν, φαίνεται με το κουπί! είπε ο ένας απ' αυτούς.

Μα πώς δεν βγαίνει άπάνω το πτώμα του; Είπε ανέληπτος!

— Ίσως βούλιαξε ως το βείο κι έμεινε υπλινμένο στα φύκια.

— Ας φάδουμε όπωσδήποτε γύρω σε όλα τα πλοία.

Πραγματικά, οι προσώπων έκαναν μια λεπτομερή έρευνα, σάπησαν όλους τους ναυτες των καραβιών, που περιέμεναν να σβύσει η πυρκαγιά για να ξαναγυρίσουν και να ανακουφιστούν στις θερμότητες. Αναζητήσαν το δραπέτη ως τα ήμισυ της νύχτας, αλλά δεν ανακάλυψαν το ελάχιστο ίχνος του.

Επί τέλους, γύρισαν στο Δογικό Παλάτι κι έδωσαν λεπτομερή αναφορά στους Ιεροεξεταστές που περιέμεναν αυτοψία την επιστροφή τους.

— Ηλίθιοι! φώναξε ο ένας απ' αυτούς. Είμαι βέβαιος ότι θα σας ξέφυγε και πάλι!

— Αδύνατον, εξόχotate! Δεν μπορούσε πια να αντέξει σε τόση κουράση!...

— Αλλάστε το γύμνημα που του έδωσαν με το κουπί, θα σκότωνε ακόμη και βωδί!

— Α, ελπίζουμε ότι είναι έτσι!... Εγώ όμως θα ήμουν ήσυχωότερος τώρα, αν μου τον είχατε φέρει ζωντανό ή νεκρό!

Αφού σκέφθηκε λίγο, ο Ιεροεξεταστής κάλεσε ένα απ' τους έμπιστους του και του ανέθεσε να ψάξει όλα τα πλοία που βασκόντουσαν ακόμη στο νερό της Βενετίας για να βεβαιωθεί υπήρχε ο προδότης. Είχε καταφύγει σε κάποιο απ' αυτά. Του ψιθύρισε στο αυτί το όνομα του δραπέτη και πρόσθεσε:

— Αν τον βρεις, τον θέλω εδώ, ζωντανό!

Οι άναγνώστες θα είναι περιεργοί να μάθουν την ταυτότητα του μυστηριώδους προσώπου, το οποίο κυνηγούσε με τόση μανία το Συμβούλιο των Τριών.

Προηγούμενος όμως πρέπει να διηγηθούμε δύο άλλες σκηνές πόνου και μίσους, έρωτος και ζήλειας, που συνέβησαν σε δύο από τα άριστοκρατικότερα σπίτια της Βενετίας: των Λορεντάνι και των Κόρνερ.

Η οικογένεια Λορεντάνι έτοιμαζόταν να κοιμηθεί, την ώρα που ξέσπασε η τρομερή πυρκαγιά του πλοίου με το φορτίο του Λορεντάνι.

— Ησύχασε, παιδί μου! είπε η κόμης Λορεντάνι στην κόρη της Ζανέττα. Ο Θεός μας βοηθήσει. Ο άραβωνιστικός σου βραχίονας πια σε ασφαλεία, και θα έγωμε γρήγορα ειδήσεις σου.

— Εγώ, μαμά, δεν είμαι υπελαός ήσυχη ακόμη! Η καρδιά μου μου λέει ότι θα βρεθώ να μην τελειώσω κι ότι με περιμένουν τρομερές δοκιμασίες. Έπειτα, με βασανίζει ακόμη η αβεβαιότητα.

Την στιγμή εκείνη οι υπάλλητοι είδωσαν τις δύο γυναίκες για την πυρκαγιά. Μπέρσα και κόρη έτρεξαν στο παραθύρο. Όταν αντικύρσαν τις φλόγες, η Ζανέττα φώναξε με σπασμώδους:

— Θα τον ανακαλύψω! Έβαλαν καιτά

στο πλοίο, όπου ήταν κρυμμένος! Μου το λέει η καρδιά μου!...

Εβγήκε βιαστικά στο δρόμο, μαζί με τους γονείς της. Ζήτησαν πληροφορίες από το πλήθος και πεισθήκαν ότι η άμοιρη Ζανέττα είχε ναυτίσει σωστά.

— Πατέρα, φώναξε η νέα, δεν θέλω να πεθάνω, τον αγαπώ!

Συγχρόνως, η κόμης Λορεντάνια Κόρνερ παρακολουθούσε την ίδια δραματική σκηνή με άγρια χαρά. Πρό όλίγης ώρας, ενώ φλυαρούσε και γελούσε δυνατά με μερικούς επισκέπτες, ο πιστός υπηρέτης της Λορεντάνι είχε υπή στο σαλόνι και της είχε πη, με μια λάμψη θιούαίου στα μάτια:

— Έχωμε νέα, κυρία κόμης! Το λιμάνι καίεται ολόκληρο!...

— Αλήθεια; φώναξε εκείνη. Τότε λοιπόν άείζει ν' απολαύσω με το θέαμα.

Αποκατέστη βιαστικά τους ξένους της κι έτρεξε να φορέσει ένα σάλι. Έπειτα έδηκε στο δρόμο μαζί με τον Λορεντάνι.

Ήταν αλήθεια λοιπόν, τον ρώτησε σιγά. Γλύτωσε από το «Πηγάδι», αλλά δεν πρόλαβε να καταφύγει στο γαλλικό πολεμικό πλοίο όπως φαίνεται από τις πρώτες πληροφορίες μας;... Τώρα όμως θα βοηθώ το τέλος που του άείζει!

— Ασφαλώς, κυρία κόμης! Είπε κρυφά απ' αυτό το πλοίο που καίεται, το οποίο έπρεσκει να σαλπάρει αμείωτο προς γία την Τεργέστη. Από εκεί, θα κινώταν να φτάσει στο Παρίσι!...

Αλλά ο Ιεροεξεταστής, που είχε πολύ φίλος του σπιτιού σας, τα έμαθε όλα εγκαίρως από τους κατασκόπους του και σκέφθηκε να τιμωρήσει παραδειγματικά τον προδότη, μαζί με το πλοίο και τους ναυτες που του είχαν δώσει άσυλο! Έτσι, ο άνθρωπος μας θα ψηθί τώρα στο φούρνο!...

Μέσα στο πλήθος, η κόμης Λορεντάνια έτυχε να συναντηθεί με την Ζανέττα. Είπε στο πρόσωπό της τον σπασμώδους της και, περνώντας έμπρός της, την έκτύπησε με μίσος και περιφρόνηση και ξέσπασε σε ένα θοισυδικό γέλιο, μεθυμένο από τη νίκη της.

Μη υπονώντας πια να αντέξει η άτυχη νέα σωριάθηκε λιπόθυμη στην αγκαλιά του πατέρα και της υπηρέτης. Εκείνη την έπλησαν βιαστικά στο σπίτι τους. Έτσι, δεν μπόρεσαν να ιδούν τη συνέχεια και το τέλος της σκηνής. Ήταν βέβαιοι ότι ο δραπέτης είχε πεθάνει τοαγικά ανάμεσα στις φλόγες.

Το άλλο πρωί όμως, έμαθαν ότι είχε γλυτώσει από τη φωτιά, ότι τον είχαν κυνηγήσει οι άνθρωποι της Ίερας Έξέτασης κι ότι είχαν καθί τα ίχνη του. Η είδηση αυτή τους έφερε μαζί ελπίδα και αγωνία. Η Ζανέττα ήταν περισσότερο πεσμένη παρά ζωντανή.

Επέρασαν μερικές ημέρες, με αυτή την τρομερή αβεβαιότητα. Η Ζανέττα είχε φέρσει κι όλες μύσες, βεβαία για τον θάνατο του αραβωνιστικού της.

Ένα πρωί όμως, παρουσιάστηκε στο σπίτι τους ένας τύπος άεστον και τιμιού καπετάνιου. Επέμεινε να μιλήσει προσωπικά στον κόμης Λορεντάνι. Κι αφού του ζήτησε πρώτα να βεβαιωθεί ότι δεν τους άκουε κανείς, του έξηγησε ότι στην Τεργέστη, απ' όπου είχε φύγει ποό δύο ημερών, ένας άγνωστος, νέος είχε ανέβη στο πλοίο του και τον είχε παρακαλέσει θερμά να δώσει στον Λορεντάνι ένα γράμμα κι ένα δαχτυλίδι. Ο νέος αυτός του είχε συστήσει κάθε προσφύλαξη, προσθέτοντας ότι το σπίτι των Λορεντάνι θα έπετορείτο, ασφαλώς. Πραγματικά, ο καπετάνιος είχε κούψει το γράμμα μέσα από την κάλτσα του. Απ' κεί το έδωσε και το έδωσε στον κόμης.

Εκείνος το άπασε άνυπόμονα, το άνοιξε και το διάβασε στη νύχτα του. Ήταν από τον νεαρό κόμης Γκριμάνι. Τους περιέγραφε τις συνταρακτικές περιπέτειές του. Έξηγούσε πώς είχε ξεφύγει και απ' το γύμνημα του κουπιού του προσώπων κι είχε απομακρυνθεί από τους διώκτες του, με άξιοδύναστο μακροβούτι. Οι έγχροι του δεν είχαν υπορέσει πια να τον ανακαλύψουν, μέσα στο σκοτάδι.

Το πρωί όταν τους είδε να φεύγουν επί τέλους, ζήτησε άσυλο σε ένα μικρό πλοίο, που έφυγε για την Ίστοια. Απ' εκεί, έπηγε στην Τεργέστη και παρουσία-

σθηκε στον Γάλλο Πρόξενο, ο οποίος άνέλαβε να τον στείλει στη Μασσαλία με ένα πλοίο γαλλικό, ως υπάλληλο δόθεν του Προξένου.

Έπειτα στην καλή του Ζανέττα να μη χάσει την έμπιστοσύνη της στο Θεό — πρόσθετε στο τέλος ο νέος —, Βεβαιώστε την ότι θα κατορθώσω να ξαναγυρίσω γρήγορα στη Βενετία και να πραγματοποιήσω το έρωτικό μας όνειρο».

Γ'.

Ένα από τα έπιδημικά μέγαρα του Μεγάλου Καναλιού ήταν κατάφυτο. Μια σειρά από γόνδολες άφινε έμπρός στην πόρτα του κομψές κυρίες άριστοκράτες και προσώπων. Ήταν οι προσκεκλημένοι σε μια απ' τις θαυμάσιες εκείνες χοροεσπερίδες, με τις οποίες συνήθιζαν να άνοιγουν τα σαλόνια τους τα μεγάλα σπίτια της Βενετίας.

Ο έσωτερικός διάκοσμος του μεγάρου άποτελούσε ένα θαύμα πολυτελείας και φαντασμογορίας. Ο οίκοδεσπότης ήταν ένας πλούσιος Πολωνός, ο πρίγκης Πέκτορ, πρεσβευτής της Ρωσίας νεοφασμαμένος στη Βενετία και έπιφοτισμένος από την Αυτοκράτειρα Αικατερίνη με μια σπουδαία και μυστική άποστολή.

Παρ' όλα τα 60 χρόνια του, διητηρείτο άκριά και εύπαικτος, πλούσιος, δυνατός, με τρόπους ήπιους προς τις κυρίες, που έδειχναν παλμό Δόν-Ζουάν. Η φυσιογνωμία του μαρτυρούσε έξυπνάδα και αντίληψη. Διατηρούσε όμως τα σημάδια μιας ζωής άγώνων, περιπετειών και καταχρήσεων. Ένας προσκεκλημένος παρατήρησε θα καταλάβαινε εύκολα ότι κάποιο μεγάλο βάρος έπιεζε την συνείδησή του...

Καθισμένος τώρα δίπλα στη νέα και άριστοτάτη κόμης Λορεντάνια Κόλλάλτο, την έγείρισε από κοιμημένη για την γοητεία της. Εκείνη τον άκουε άγυετικά, συγχρόνως όμως με ένα ύφος άπορημένο και άδιόφορο, χωρίς να δίνει προσοχή στις παθητικές αιτίες του.

Έξασφα, ένας μεταμφιεσμένος με μαύρο γτόμιο πέσσε έμπρός απ' το ζευγάρι κι έκανε ένα άδίοστο νόημα στον πρίγκηπα. Εκείνος σγκώθηκε, με κάποια πρόσφαση, ζήτησε συγγνώμη από την κόμης κι έψαξε να βοηθί τον προσώπων.

Εκείνος τον περίμενε σε μια άπομειρη γωνιά της σάλλας. Έσκυψε στο αυτί του και του ψιθύρισε δυο λέξεις μόνον:

— Ζή άκούη!

Έπειτα άνακατεύθηκε πάλι με το πλήθος.

Μια λάμψη πέσσε από τα μάτια του πρίγκηπα, και το προσώπο του χλώμιασε. Προσπάθησε ώστόσο να συνέλθει, κι εξακολούθησε να άπασχολείται με τους φιλοξενούμενους του. Τώρα όμως έβλεπε, χωρίς να το θέλη, μια παράξενη νεοκρίτητα.

— Πατέρα, φώναξε η νέα, δεν θέλω να πεθάνω, τον αγαπώ!...

Επί τέλους, πέσσε σε ένα έομο σαλόνι. Πέσσε ένα μυστικό έλατήριο, που άνοιξε μια κρυφή πορτίτσα. Η πόρτα αυτή άδηνούσε σε ένα στενό και σκοτεινό διάδρομο, ο οποίος κατέληγε στην κορδέλα-κάμαρα του πρίγκηπα.

Μόλις έβλεπε εκεί, ο Πέκτορ άλλαξε άμέσως όψη. Στο προσώπο του άφηνε, άλη ή ταραχή που τον είχε κυριεύσει. Έπεσε σε ένα νιβάρι, τρέμοντας ολόκληρος, και πέσσε το χέρι του στο ιδρωμένο του μέτωπο, σαν για να διώξει κάποιο βάρος άφόρητο.

Έπειτα από λίγες στιγμές, σγκώθηκε και έόυσε προς ένα χορηγοκιδώτιο, κτισμένο στον τοίχο. Το άνοιξε, με τον μυστικό και πολύπλοκο μηχανισμό του, κι έβγαλε από μέσα δυο έγγραφα, γραμμένα σε ρουμανική γλώσσα. Το πρώτο απ' αυτά έλεγαν:

«Βεβαιώται ότι το σώμα της Κλαίρης Μάροβιτς παρέμεινε επί 24 ώρας εις το παρεκκλήσιον του Αγίου Τζουστο και έπιστοποίηθ έτοι ο θάνατός της».

Ακολουθούσε η ήμερομηνία, δυο ύπογραφες και ένα είδος σφραγίδος άποτυπωμένη με πυρμένο σίδερο. Το έγγραφο αυτό, σφραγμένο από την πολυκαιρία, διαβαζόταν πολύ δύσκολα.

Το δεύτερο ήταν πιο σύντομο: Ένα κομματάκι φθασμένο χαρτί, με τις λέξεις:

«Το πτώμα έτάθη. Βέντα».

Αφού ξαναδιάβασε και τα δυο έπαυλημμένους, ο πρίγκης έμεινε σκεπτικός, με τα μάτια κορφεμένα στο κενόν, σαν να άναπολούσε άναμνήσεις και μωφές του παρελθόντος.

Με γέλασαν, με πρόδωσαν! πρόδραξε έξασφα με βραχνή φωνή, χλωμός από άνισχυση μανία.

Ξαναφύλαξε τα δυο χαρτιά στην κούπτη τους. Όταν έγύρισε έπειτα, γία να ξανακαθήσει στο ντιβάνι, άντίκρυσε έναν άνωρωπο που στέκόταν στο κατόφλι του δωματίου άκίλητος, άκίνητος, περιμένοντας την διαταγή του για να μπει.

Ήταν ο Πιέτρο Νίκκα γραμματέας του και έμπιστός του, ένας τύπος πονηρός, κακούργος και άσυνείδητος. Αυτός ο ίδιος, ντυμένος με ένα μαύρο γτόμιο, είχε ψιθύρισε ποό όλίγου στον κύριό του τις δυο λέξεις που τον είχαν άναστατώσει!...

Είχε μια φυσιογνωμία ψυχρή και ώραία,

που δεν φαίνε να φαίνεται καθόλου η κακία της ψυχής του.

Μόλις τον είδε ο πρίγκιψ, του είπε με ανυπομονησία:

— Έλα λοιπόν, Πιέτρο! Μίλησε!... Πρόσεξε όμως γιατί στην υπόθεσι αυτή παίζεις μια μεγάλη παρτίδα.

— Ξέρετε, Έξοχότητε, ότι μπορείτε να έμπιστευθε σ' εμένα.

— Μην ξεχνάς ότι βρίσκεται στα χέρια μου η ζωή σου, καθώς και των συντρόφων σου. Και ξέρεις ότι είστε όλοι άξιοι για κρεμάλα...

— Ας αφήσουμε αυτό το θέμα, Έξοχότητε! Δέχομαι ότι Νίκκα.

— Είσαι λοιπόν βέβαιος ότι η ύποψια μας απέδειξε αληθινή;

— Ο πιστός Νίκκα δεν ταραξεί ποτέ την ησυχία του μεγαλόψυχου κυρίου του παρά μόνον όταν τον απειλεί κάποιος πραγματικός κίνδυνος, όπως τώρα!

— Πού είναι;... Με ποιόν βρίσκεται;... Γιατί ήλθε εδώ; Ζούν λοιπόν και οι δύο;

— Θα σάς τα πω όλα... Δεν πρέπει όμως να γάνωμαι καιρό με λόγια!

— Είστε δίκαιο; Χρειάζονται έργα! Ειδοποιήσε άμεσα το γιατρό 'Ισαάκ ότι θέλω να του μιλήσω!

— Αφού έδωκε ο Νίκκα, ο πρίγκιψ ξαναθυβλώθηκε σκέπυε.

— Αφού οι νεκροί ανασταίνονται, ψιθύρισε, πρέπει να τους ξαναστείλωμε στον τάφο!... Χρειάζεται ένα καινούργιο έγκλημα!

— Ωστόσο η ιδέα αυτή φάνηκε ότι τον καταρούαζε. Προσέθεσε όμως, με μιάν αποφασιστική χειρονομία:

— Δεν υπάρχει άλλη λύσις! Διαφορετικά με περιμένει η καταστροφή ή άτιμωσις, ή θανατική καταδίκη!... Το πρώτο έγκλημα δημιουργεί την ανάγκη και άλλων...

— Ω, σφαιρί η καταδίκη της τύχης μου!... Το πρόσωπό του πήρε έξασφα μια έκφρασις τρυφερότητας και έρωτος.

— Κι' όμως, πριν σέ μιήσω, Χριστίνα, σ' αγαπώσα τελλά! έπροφερε. 'Αλλά έσύ προτίμησε να παντρευθής τον άνηψιό μου, και μου σκόρπισες έτσι την απελπισία στην ψυχή. 'Η έπιθυμία να σέ έκδικηθώ και συγγρόνω να ξαναποκτήσω τα πλούτη που είχα σπαταλήσει, ώπλισε το χέρι μου έναντιόν του συζύγου σου... και τώρα το ξαναοπλίζει έναντιόν της κόρης σου!

— Δέν σφαιώ όμως έγώ για το δεύτερο έγκλημα που σφαιδιάω. Είνε πιο άπασάιτητο από το πρώτο... Έκείνος ο 'Αλβανός έμπιστός μου με γέλασε, με πρόδωσε, μ' έπεισε ότι η κόρη σου είχε πεθάνει... ενώ τώρα ξαναεμφανίζεται, δλοζώντανη και άπειλητική!... Δικά σου θύματα είναι και τα δύο, Χριστίνα!... Εγώ με έκαμες έγκληματία... 'Αν ήμουν τέτοιος εκ φύσεως, δεν θα ένοιωθα τώρα τόσο φορική για τον έαυτό μου...

— Ο πρίγκιψ έμεινε για πολύ σ' αυτή την κατάσταση, σφίγγοντας το μέτωπό του με τα χέρια του και μουρμουρίζοντας κάθε τόσο ένα όνομα:

— Χριστίνα!

— Έτσι τον βοήκε ο γιατρός 'Ισαάκ Βάντα, όταν έφθασε, ειδοποιημένος από τον Νίκκα. Ο γιατρός αυτός ήταν Πολωνός, όπως ο Πέκτορ. Ψυχή σατανική είχε βάλει την έπιστήμη του στη διάθεσι, των πριγκίπων και των Ισχυρών, για κάθε είδους έγκλήματα. Πρό πάντων ήταν έμπειρότατος στα δηλητήρια. Είχε έπιδοθή ιδιαίτερος στα χημεία, τον καιρό που η έπιστήμη αυτή δεν ήταν πολύ γνωστή και προωδευμένη, κι' είχε υποσέει έτσι ν' αποκτήσει μια φήμη μυστηριώδους και διαβολικής δυνάμεως.

— Όταν είδε τον πρίγκιπα άκίνητο, με το κεφάλι σκυμμένο, γαυγέλασε μογρηρά, καταλαβαίνοντας ότι έπρόκειτο για κάτι σοβαρό. 'Επειτα στάθηκε σέ μια άκρη του δωματίου άπρακτικός, με την έλπίδα ν' άκούση κάποια άποκαλυπτική φράσι από τα χείλη του Πέκτορ.

— 'Αλλά εκείνος δεν έμεινε πιά. Μόνον η μνήμη του έγραζόταν πυρετωδώς, άναποιστώντας το έγκλημά του. Είχε έρωτευθή αληθινά την Χριστίνα και είχε ζήτήσει το χέρι της, παρ' όλη τη μεγάλη διαφορά της ηλικίας των. 'Η δυσορφή αυτή κοπέλλα φώτιζε τότε όλόκληρο το

σπίτι των Πέκτορ, που την φιλοξενοούσαν. 'Αποκοιτώντας τον έρωτα και τις προσπάσιεις του πρωτοτόκου πριγκίπτος, είχε άναπτήσει παράφορα τον άνεψιό του. Ο Πέκτορ έπόνεσε βαθεία όταν έβλεπε τους άσφαβένους των. Και συγγρόνω τον έκκυριεσε για φλογερή δίχα έκδικήσεως...

Τότε άκριβώς έτυχε να πεθάνη ο μικρότερος άδελφός του. Ο άνεψιός έζήτησε άμέσως από το θείο του να μοιράσουν την περιουσία τους. 'Αλλά ο Πέκτορ είχε σπαταλήσει όλόκληρο σφεδόν το δικό του μερίδιο, ενώ ο άδελφός του το είχε διατηρήσει άκτικο. 'Η διανομή θα ήταν αληθινή καταστροφή για τον πρώτον.

— 'Αν όμως πέθαινε ο άνεψιός του, θα έμεινε αυτός μοναδικός κληρονόμος της περιουσίας του άδελφού του...

Προσποιήθηκε ότι δεν είχε αντίρρηση για την διανομή, την άνέβαλλε όμως διαρκώς με διάφορες προσφάσεις.

— 'Εν τώ μεταξύ έγιναν οι γάμοι της Χριστίνας και του νέου που έζησαν για μερικά χρόνια στο σπίτι του Πέκτορ. Ο πρίγκιψ τους θεόταν ευγενέστατα και στοργικά, αλλά περίμενε την κατάλληλη στιγμή για να πραγματοποιήση το σχέδιο της έκδικήσεώς του. 'Η ανάγκη τον έπιέζε διαρκώς περισσότερο, γιατί η άσπιτη ζωή του έξανθλούσε τα τελευταία λείψανα της περιουσίας του.

— Οι δύο σύζυγοι είχαν αποκτήσει ένα ωραιότατο κοριτσάκι, την Κλαίρη, που είχε από τον πατέρα της τον τίτλο της κομψής Μάρουσις.

— Όταν η μικρή έγινε δύο χρόνων, παρουσιάσθηκε έπί τέλους στον πρίγκιπα η εύκαιρία να έξαφανισή κάθε ίχνος της οικογενείας αυτής, να γίνει πλούσιος και συγγρόνος να έκδικηθή για τον περιφρονημένο έρωτά του.

— Ο άνεψιός του ξεκίνησε με την οικογένειά του για την Κωνσταντινούπολη, όπου θα έμεινε άκοκτο καιρό ως διπλωματικός άπεσταλμένος της ρωσικής Κυβερνήσεως. Τό ταξίδι τους έγινε μέσα από την Ουγγαρία και την Ρουμανία.

— Σ' ένα έρημο σημείο του δρόμου ο Πέκτορ, ο καταχθόνιος Νίκκα και μερικοί πληρωμένοι κακούργοι, σταμάτησαν τη νύχτα το άμάξι των ταξιδιωτών. Ο Πέ-

κτορ, ντυμένος σαν ληστής, πάλωσε άνοιγα με τον άνεψιό του και τον σκότωσε με μια μαχαίρι. 'Εν τώ μεταξύ, ο Νίκκα είχε γυπήσει τη Χριστίνα, είχε γώσει στο κορμί της το μαχαίρι του ως τη λαδή. 'Αλλά ο θάνατος της πάλιν τράβηξε ως εκεί μερικούς ευλοκόπους, κι' έτσι οι κακούργοι άναγκάσθηκαν να τσαπούν εις φυγήν.

— 'Ενας 'Αλβανός, άνθρως του Νίκκα, είχε πάρει μαζί του σφύγγοντας τη μικρούλα Κλαίρη. 'Αν δεν εύρισκε το θάρρος να σκοτώση ένα τόσο άδύνατο πλάσμα, είχε όμως σκοπό να σβύση απ' το μυαλό της κάθε άνανηψι της καταγωγής της και της κοινωνικής της θέσεως. Θα της έδίδασκε διάφορες άκροβασιεις και θα την έπαιονε σ' ένα καρσάβι τσιγγάνων όπου άνηκε και ο ίδιος. 'Ετσι ο Πέκτορ δεν θα είχε πιά να φοβηθή καμιά ένόκληρη απ' αυτήν.

— 'Αλλά, πέντε ή έξη χρόνια άργότερα, ο πονηρός 'Αλβανός κατόρθωσε να βοηθόν Πέκτορ και τον έξεβίωσε, ζήτηντας του ένα μεγάλο ποσό, για να ο φανερώση όσα ήξερε εις βάρος του. 'Ο πρίγκιψ άναγκάσθηκε να πληρώση υπό των δον δμως ότι ο 'Αλβανός θα σκοτώνη το κορίτσι, που έξακολουθούσε να ταραξή τα όνειρά του. 'Εκείνος έδέχθηκε και όκίσθηκε να δολοφονήση την Κλαίρη.

— Σέ λίγο καιρό, έστειλε στον πρίγκιπα τα δύο έγγραφα, για τα όπε'α μιλήσαμε, και τα όποια πιστοποιούσαν ότι η Κλαίρη είχε πεθάνει και ταφή.

— Τώρα όμως, ο Πέκτορ είχε πληροφορηθή έξασφα ότι εκτός της κόρης είχε έμφανισθή στη Βενετία και η Χριστίνα. Φαίνεται ότι η δυστυχισμένη γυναίκα δεν είχε σκοτωθή, την τρώμερή εκείνη νύχτα αλλά ενε πληγωθή μόνον, και ότι από τότε είχε ζήσει παράμερα, άρωσιωμένη μόνον στην άναζήτησι της κόρης της. Τώρα είχε έλθει στη Βενετία από την Γαλλία, προστατευομένη της Γαλλικής Κυβερνήσεως, γιατί είχε μάθει από άσφαλή πηγή ότι Βρισκόταν εκεί η Κλαίρη της.

— Καθώς ξέρεμε δέ, την νύχτα της χοροεσπερίδος, ο Νίκκα έφερε στον κύριό του την έπιβεβαίωσι ότι η Κλαίρη έζούσε άκόμ, έγκατεστημένη στη Βενετία και ότι συνεπώς θα την ξανάβρισκε γρήγορα η μητέρα της. 'Η είδησις αυτή είχε προκαλέσει άσαστάτωσι στον πρίγκιπα...

— 'Επί τέλους, ο Πέκτορ συνήλθε από τις άνειροπολήσεις του, νοιώθοντας να του άγγίζει κάποιος το μπράτσο. 'Ηταν ο γιατρός 'Ισαάκ Βάντα, ο όποιος είχε βαρεθή πιά να περιμένη και είχε άπελπισθή ότι θα άκουε από το στόμα του κάποιο υυστικό...

— Ο Πέκτορ τινάχθηκε άπότομα, άναγνώρισε τον έπισκέπτη και φώναξε:

— 'Α, έσύ είσαι διαβολογιατρός!

— Καθώς βλέπετε, 'Υψηλότατε, έσπευσα άμέσως μόλις με καλέσατε, άπάντησε έκείνος. Μήπως είσθε άσσωστος;

— Δεν πρόκειται για μένα, 'Ισαάκ, αλλά για μια νεκρή, που της ήλθε η ιδέα να βνη από τον τάφο της και που πρέπει να ξαναυρίση σ' αυτόν επειγόντως!

— Συγγρόνωσ ο Πέκτορ έδναλε από το γραφείο του ένα θαυμάσιο σκαλιστό κουτί, το άνοιξε έπάνω στο γραφείο και είπε:

— Αυτό είναι δικό σου, γεμάτο χρυσά νομίσματα... Δεν πρέπει όμως να χάσης ούτε στιγμή!

— Καταλαβαίνω... έπροφερε ο γιατρός.

— Άπλωσε το χέρι του, έπηρε το κουτί, το άνοιξε και κύτταξε άνόδοτα το πολύτιμο περιεχόμενό του.

— Πρόκειται για ένα κορίτσι ως 18 ετών, πρόσθεσε ο πρίγκιψ. 'Η δουλειά πρέπει να γίνει με κάθε έπιμέλεια, ώστε να είναι βεβαίο το αποτέλέσμα...

— Πότε;

— Θα λάβης άδηνίες πολύ σύντομα από τον Πιέτρο Νίκκα.

— Πολύ καλά. Φεύγω τώρα. 'Υψηλότατε και περιμένω διατάγας σας.

— Ο πρίγκιψ έμεινε και πάλι μόνος. 'Επειτα από λίγο, υπήκε ο Νίκκα.

— Μπόρεσα ν' άνακαλύψω τη φωλιά της! άνήγγειλε. Μένει σ' ένα δρομάκι, κοντά στην πλατεία του 'Αγίου Μάρκου. Βρί-

σκεται στη Βενετία, γιατί πρόκειται να παντρευθή μ' έναν άξιωματικό.

— Μπα! Και ποιος είναι αυτός ο άνόπτος, που σκέπτεται να πάρη ένα κορίτσι φτωχό, δίχως όνομα δίχως γονείς, χωρίς μόρφωσι;

— Είνε ο Μαρίνο Κόρνερ, γιυός του κόμητος Κόρνερ, ένας από τους καλλίτερους άξιωματικούς του ναυτικού της Βενετίας.

— 'Η άποκάλυψις αυτή δεν άρεσε διόλου στον πρίγκιπα. 'Εκατάλαβε ότι το πρόδλημα περιπλεκόταν.

— Μα πώς έγνώρισε την Κλαίρη, αυτός ο Μαρίνο Κόρνερ; ρώτησε.

— Την συνάντησε στην Κωνσταντινούπολη και την έρωτεύθηκε άμέσως τελλά. Συνκίνησε την ευαισθητή καρδιά του με τη διήγησι των περιπετειών της. Του είπε ότι δεν ήταν κόρη των τσιγγάνων που την είχαν άναθρεψεί, αλλά κάποιας μεγάλης οικογενείας. 'Ισως μάλιστα του διηγήθηκε, με γενικές γραμμές, το έγκλημα έναντιόν των δικών της...

— Ο Πέκτορ άνασκήρτησε στα λόγια αυτά.

— Μα πώς μπορεί να το θυμάται, είπε, αφού ήταν τότε δύο έτών μόνον;

— 'Ισως της ένει μινει κάποια άόριστη άνάνηψι. Τέτοιες έντυπώσεις δεν σβύνονται εύκολα!

— Μα η υπτέρα; Πώς ήλθε εδώ; Πώς έμαθε ότι ζή η κόρη της;

— 'Αφίστε με, 'Εξοχότητε, να τελειώσω τη διήγησί μου, και θα τα καταλάβετε όλα.

— 'Ο κόμης Μαρίνο Κόρνερ, άποφασισμένος να παντρευθή την νεα, την έφερε στη Βενετία και την εγκατέστησε στο σπίτι της άδελφής ενός υπηρέτου του πιατέρα του, μιας καλής γυναίκας, που τη δέχθηκε σαν παιδί της. 'Επειτα ο κόμης προσπάθησε να διασφατίη το μυστήριο της καταγωγής της. Ρώτησε σέ όιαφορες προσέβειες μπρος καμια άριστοκρατική οικογένεια άναζητούσε μια κόρη, γαμνή προ 16 ετών υπό τραγικές συνθήκες. Στη Γαλλική Προσβεία του είπαν ότι ζούσε στη Μασσαλία κάποια κυρία 'Αλεξάνδρα, που είχε άναζητήσει προ καιρού ένα κορίτσι της...

— 'Η γυναίκα αυτή δεν είχε παρ ά κόμησσα Χριστίνα, ή άνεψια σας, ή όποια άλλαζε όνομα για να μην άνακαλυφθε τα ίχνη της. Χθές, έφτασε στη Βενετία. Την συνήντησα τυχαίως και την άναγνώρισα άμέσως.

— Συναντήθηκε με την κόρη της...

— Αυτό θα γίνει σήμερα ή αύριό. Για να άποφύγη άδυνάμεις άπογοτεύσεως, ο κόμης Μαρίνο θα μιλήση πρώτα με την κυρία και, αν η διήγησι της συμπίπτει με τις άναμνήσεις της Κλαίρης, θα γίνει τότε η συνάντησι υπτέρας και κόρης.

— Πρέπει να το έμποδίσουμε αυτό, με κάθε τρόπο!

— Είμαι στις διατάγας σας...

— Θα άδηνήσε άμέσως τον γιατρό 'Ισαάκ στο σπίτι όπου μένει η Κλαίρη. Για ύπολοιπα είναι δική του δουλειά. 'Εχει λάβει ήδη άδηνίες κι' έχει πληρωθή.

★

— 'Ο Μαρίνο Κόρνερ δεν είχε φανερώσει σέ κανένα, ούτε στους γονείς του, την άπόφασί του να παντρευθή την Κλαίρη. Περίμενε πρώτα να πεισθή για την άριστοκρατική καταγωγή της και να την ένωση με τη υπτέρα της.

— 'Η κόμησσα Τζούλια και ο κόμης Κόρνερ — διεφθαρμένοι και οι δύο όπως έζοουμε — πίστευαν ότι ο νεος είχε φέσει μαζί του από την Κωνσταντινούπολη ένα περσικό έρωτικό καπρίτσιο του.

— Μια μέρα, ο γέρος κόμης κατώρωσε να μινει μόνος με την Κλαίρη και της είπε:

— Είστε η ωραιότερη κοπέλλα που είδα ποτέ! Θα σας κάμω βασίλισσα της Βενετίας, αν δευθήτε τον έρωτά μου!

— 'Η Κλαίρη έφριξε από την τρωμερή αυτή πρότασι κι' έβαλε τα κλάματα.

— Γιατί κάνετε τώρα τόσο τη δύσκολη, πρόσθεσε ο κόμης, αφού έγκαταλείφθηκε άδίστακτα και πρόθυμα στην άγκαλιά του γιυιό μου;

— 'Η νέα, πληγωμένη θανάσιμα από την προσβολή αυτή, θέλησε να φύγη. 'Ο κόμης την άπαξε από τη μέση και προσπάθησε

να την φιλήση. 'Αλλά εκείνη, δυνατή και εύκλινη, κατώρωσε να του ξεφύγη και ν' άφιση το μέγαρό του.

— Δεν φανέρωσε άστόσο σέ κανένα τη σκηνή αυτή, ηθ θέλοντας να κάμη έγχροους τον πατέρα και τον γιυό. 'Ορκίσθηκε μόνον να μη ξαναπατήση ποτέ το πόδι της στο σπίτι των Κόρνερ.

— 'Ο γέρος έξεροεθισμένος από την αντίστασι της συνέλαβε το έγκληματικό σχέδιο να την άποκτήση διά της βίας. Νοίκιασε ένα έξακικό σπίτι και το έτοιμασε για να δευθή τη νέα. 'Επειτα έδωσε διαταγή στους άνθρώπους του να την άπαξουν κουφά και να την πάνε στο σπίτι αυτό, όπου θα την έπισκεπτόταν καθημερινώς, ως ότου την πείση να ύποχωρήση στους πόθους του.

— 'Η τύχη διευκόλυνε το σχέδιό του. 'Η γρηά Μάρθα, που φιλοξενούσε την Κλαίρη, είχε φέσει από το Τρεβίζο μια άνεψια της, για να την βοηθήση στις δουλειές του σπιτιού. 'Η κοπέλλα αυτή έφτασε την ημέρα που οι άνθρώποι του κόμητος Κόρνερ είχαν λάβει τη διαταγή της άπαγωγής της Κλαίρης. ενώ συγγρόνος ο γιατρός 'Ισαάκ, μαζί με τον άγριο Νίκκα, προετοιμαζαν την δηλητηρίασί της.

— Λεγόταν 'Οσοέττα και ήταν συνομήλικη με την Κλαίρη. Είχε μια φυσική ώμορφιά και δροσιά, μάτια γαλάνα, μαλλιά ξανθά και κάποια χωριάτικη άδεσιότητα στους τρόπους και στις κινήσεις.

— 'Η Κλαίρη, που είχε συμπαθήσει αληθινά τους τίμιους και ήσυχους έκείνους άνθρώπους, έγινε άμέσως καλή φίλενάς της 'Οσοέττας.

— 'Εκείνες καλά νόρθης της είπε. 'Ετσι, θα βοηθήσης αύριο στο σπίτι την θεία Μάρθα κι' εγώ θα υπορώς να πάω στα μαγαζιά για ν' αγοράσω ό,τι θα μου χρειασθή σέ μερικές ημέρες...

— Μα δεν σοβάσθε να γυρίζετε έτσι μόνη στους δρόμους της Βενετίας; παρατήρησε η Μάρθα.

— Είμαι συνθησισμένη... 'Εχω ζήσει σέ πόλεις μεγαλύτερες και πιο έπικίνδυνες από τη Βενετία, χωρίς να πάσω ποτέ τίποτα... Ποιός άλλωστε θα άσχαληθή μ' έμένα, ένα φτωχό πλάσμα;...

— Δεν έρω... έχω ένα άσχημο προαίσθημα!

— Μη φοβάσαι καλή μου Μάρθα. Δεν μπορεί να μου συμβή τίποτε χειρότερο από ό,τι έχω ήδη ύποφέρει! Είνε άπασάιτητο άλλωστε να βγώ για να φανίσω ένα φρέμα της ποκοτικής. 'Ισως αύριο έλθω να με πάρη ο Μαρίνο μου, για να με πάη σ' εκείνη την κυρία, που έφτασε γδές στη Βενετία για να με συναντήση.

— 'Ο Θεός να δώση να είναι αληθινά η υπτέρα σας!

— Το εύχομαι κι' εγώ και το ελπίζω! Το άλλο πωρ, η Κλαίρη έδνκε από το σπίτι της κυρα - Μάρθας και άπομακρύνθηκε άύοπτη, χωρίς να αντίληψη ότι την μινει πιά αληθινή και νικημένη στο βάθος

— 'Αν ήσουν πιδ βολική, κοπέλλα μου, δεν θα μάς έβαζες σέ τέτοιο κόπο! άπάντησε σαρκαστικά ο ένας από τους συνοτροφους.

— Για ποιόν το κάματε, αυτό; ρώτησε η νέα με άγωνία.

— Για το άφεντικό μας, τον κόμητα Κόρνερ!

— Τόσους άπειρίοτους έλαρωσίσθηκε στα μάτια της Κλαίρης. Είχε καταλάβει πιά τι την περίμενε... Την είχε άπαγάγει ο πατέρας του ανθρώπου που έπρόκειτο να την κάμη γυναίκα του!

— 'Η απελπισία της ήταν τόσο, ώστε έμεινε πιά αληθινή και νικημένη στο βάθος

— Κάνε μου τη χάρη, σέ παρακαλώ να μου βάλης μια στάλα έδώ στον ύναπτερά!

(Σκίτσος Β. Χριστοδούλου)

— 'Ηταν ο Πιέτρο Νίκκα, γραμματέας κι έμπιστός του.

— Κάνε μου τη χάρη, σέ παρακαλώ να μου βάλης μια στάλα έδώ στον ύναπτερά!

της Βάσκας. Δεν έφερε καμιά αντίστα-
ση ούτε και όταν οι δύο σύντροφοι την έση-
κωσαν, σαν άψυχο πράγμα και την έπηγαν
στο μακρινό και έρημο σπίτι που είχε έ-
τοιμάσει γι' αυτήν ο γέρος κόμης.

Μισή ώρα μετά τη σκηνή της άπαγω-
γής, ο Νίκκα κι' ο γιατρός 'Ισαάκ έφθα-
σαν κοντά στο σπίτι της κυρά-Μάρθας,
για να βρουν τον τρόπο να εκτελέσουν την
έπιθυμία του πρίγκιπος Πέκτορου, πού ή-
θελε το θάνατο της Κλαίρας.

Δεν μπορούσαν να ξέρουν, τί είχε συμ-
βεί. Πώς να φαντασθούν, ότι, ενώ αυτοί
προετοιμαζαν με διαβολική μαεστρία το
έγκλημά τους, το θύμα τους εξέθευε, άλ-
λά για να πέση στα χέρια άλλων έχθρών!

Ο Νίκκα, προσωποποίησε της τέχνης
τού κακού, είχε μια ιδέα σατανική.
— Περιμένετε εδώ! Ψιθύρισε στον 'Ι-
σαάκ. Θα κανονίσω ενώ τα πράγματα, ώ-
στε να μπορέσετε να μπήτε ως γιατρός
σ' αυτό το σπίτι!...

Επλησίασε περισσότερο και φώναξε:
— Κυρά-Μάρθα!... "Ε, κυρά-Μάρθα!
Η καλή γοηδ έβγινε στο παράθυρό της.
Βλέποντας έναν άγνωστο, ρώτησε:

— Ποιος είσθε; Τί θέλετε;
— Είμαι υπέρθετος του κόμπος Μαρίνο.
Απάντησε ο Νίκκα. Με στέλνει ο άφεντικός
μου να σας πω κάτι. Έλατε κάτω μια
στιγμή!...

Ενώ η γοηδ κατέβαινε τη σκάλα, η ά-
νεμια της 'Ορσέττα, περίεργη σαν γυναί-
κα, πρόβαλε μια στιγμή στο παράθυρο.

«Έν τάξει!... σκέφθηκε ο Νίκκα. —
'Εδώ είναι η κοπέλλα!»

Με την πρόφασι ότι ήθελε να μιλήσει έν-
τελως ιδιαιτέρως με την κυρά-Μάρθα την
τραβήξε λίγο πιο πέρα, ως την άκρη του
καταλιού. Βεβαιώθηκε με μια ματιά ότι ο
δρόμος ήταν έρημος. Συγγνώμης έλεγε στη
γοηδ, για να άσπασχολή την προσοχή της:
— Έγω να σας άναγγελάω κάτι πολύ
σοβαρό κι' ένδιαφέρον!...

— Είμαι όλη αυτιά, απάντησε εκείνη ά-
νήσυχη. Τί συμβαίνει;

Την ίδια στιγμή, ο Νίκκα προσποιήθηκε
ότι έσκόνταψε κι' έχασε την Ισοροπία του.
Έπεσε στο κανάλι, παρασύροντας μαζί
του και τη Μάρθα.

Η 'Ορσέττα άκουσε τα άπελπισμένα
ουρλιαξίματα της θείας της, έτρεξε έξω
και την είδε μέσα στο νερό, μαζί με τον
μυτηριώδη άγνωστο πού την είχε φωνά-
ξει. 'Ανικανή να την βοηθήσει, έβγαλε μια
φωνή κι' έπεσε καταγής, λιπόθυμη.

Έν τώ μεταξύ, είχε άρχισει να μαζεύε-
ται κόσμος. Μια γόνδολα έφτασε στο μέ-
ρος του δυστυχήματος κι' έσωσε χωρίς δυ-
σκολία τον Νίκκα και τη γοηδ. Η κυρά
Μάρθα είχε πιά πολύ νερό κι' είχε χάσει
τις αισθήσεις της.

— Γλυτώστε την! Άρχισε να φωνάζει ο
Νίκκα, τραβώντας τα μαλλιά του, με προ-
σποιητή άπελπισία. Θα με σκοτώσει ο ά-
φεντικός μου, αν μάθει ότι της έκαμα κα-
κό, χωρίς να το θέλω! Γλυτώστε την!...
Ειδοποιήστε ένα γιατρό!

Μερικοί άνδρες σήκωσαν τη Μάρθα και
τη λιπόθυμη 'Ορσέττα, τις μετέφεραν στο
σπίτι και τις ξάπλωσαν σέ δυο κρεβά-
τια.

— Ένα γιατρό!... έξακολουθούσε να
φωνάζει ο Νίκκα. Ψάξτε, βοηθε άμέσως έ-
να γιατρό!...

Ο 'Ισαάκ πλησίασε τότε, τυχαία δθθεν
και ρώτησε, τί είχε συμβεί.

Όταν έμαθε ότι χρειάζόταν γιατρός, έ-
δήλωσε την ιδιότητα του και πρόσφερε τις
υπηρεσίες του. Δεν έδειξε, φυσικά, ότι γνώ-
ριζε τον Νίκκα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Έκδόσεις

Κυκλοφορεί σήμερον εις τεύχη πυκνω-
τημένα το πολύκοστο μυθιστόρημα των
Σιλβέστρο και Άλεν ο 'Θάντομας', δρομα-
τικό αστυνομικό άριστούργημα, που προκα-
λεί αγωνιώδες ένδιαφέρον.

Κυκλοφόρησε το 'Μοντέρνο Τραγούδι»
του κ. Κώστα Μάνου με όλες τις τελευταί-
ες έπιτυχίες και ένα όλοσέλιδο μουσι-
κό τεμάχιο 'σουζέ».

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗ-
ΡΙΟΥ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ ΤΟΥ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΡΙΣ

39ον

Όποτε όλες του οι μηχανορα-
φίες, όλοι του οι διαβολικοί συν-
δυασμοί αυτό το αποτέλεσμα εί-
χαν: 'Ετσι τα πάντα κατέρεαν, ή
χαρά του, ή θορίαμός του, ή εκδικησίς του!
Κι' όμως — πράγμα άπίστευτο! — ού-
τε μανία, ούτε άπελπισία τον κατέλαβε!
Καμιά ιδέα αντίστασας δεν του ήθε. Το
μυαλό του είχε πάψει να λειτουργεί, ή θέλη-
σίς του και ή ενεργητικότης του είχαν
χαθεί.

Τότε άρχισε να κλαίει σαν παιδί... Εί-
γε ξεγύσει πιά τα πάντα κι' αυτόν τον Γο-
δεφρίδο, κι' αυτή τη Δολόρα. Μόνον ή ζωή
τόν ένδιέφερε!

Να ζήσει μόνο κι' άς ήταν και σέ μια
ερημία με ξερό ψωμί και πίνοντας μόνο
νερό!...

Μα στα πρόσωπα που ήσαν γύρω του
διέκρινε την απόφασι που είχαν να τον ξε-
μπερδέψουν.

Τους έβλεπε όλους ως δικαστάς κι' έκ-
τελεστάς του.

Δεν ύπήρχε καμιά απόλύτως σωτηρία.
Το τέλος του πλησίαζε, τέλος οίκτρο τέ-
λος άπρόοπτο: ο θάνατος μέσα στο άντρον
του Κόκκινου Διαβόλου.

Καί τότε συνέβη κάτι τρομερό, κάτι ά-
φανταστο που κανένας δεν ήλ περίμενε.

Ο Δόν Διέγος Διάζ πλησίασε κοντά στη
Δολόρα, γονάτισε μπροστά της και σήκω-
νοντας τα χέρια του άρχισε να την ίκελεύη
με τρεμάμενη φωνή:

— Έλεος, κυρία!... Λυπηθήτε με...
Μή μου κάνετε κακό. Είμαι ένας κακούργος,
το όμολογώ. Μά δείξτε τη μεγαλοψυχία
σας στην περίπτωση αυτή.

Η Δολόρα δεν μπορούσε να τον βλέπει.
δεν μπορούσε ν' άκούη τη φωνή του. Έκα-
με ένα κίνημα φοβίρας και γύρισε το πρόσω-
πό της άλλοι.

Ο Διάζ ωστόσο δεν έπαψε να την ίκε-
τεύη:

— Μή θελήσετε να βάψετε τα χέρια σας
στο αίμα μου. Μην ξεχνάτε, κυρία, ότι αν
έγινα κακούργος, αν διέπραξα τόσα έγκλή-
ματα και τόσες άδικίες, το έκαμα εξ αι-
τίας σας, για σας, γιατί σας άναπούσα.
'Η άγάπη μου μ' έσπρωξε στο δρόμο του
έγκλήμματος.

Ο κόμης της Θούνης έκαμε μια χειρονο-
μία άνυπομονσίας και άηδίας.

Ο Λοβέρτ το άντελήθη και γυρίζοντας
στο Διέγο Διάζ του φώναξε:

— Φτάνει, άνταίε! Πάψε πιά να μιλάς.
Λυπηθήκες σ' τα τόσα σου θύματα: Είσαι

βοηθημένος στο αίμα! Πρέπει να πληρώ-
σες για τις άτιμίες σου.

Ο Διάζ είχε γίνει έξαλλος. Το πρόσωπό
του ήταν χλωμό, νεκρικά χλωμό και παρα-
μορφωμένο.

Σφίγγοντας τα δόντια του έξακολου-
θουσε:

— Γιατί δεν με λυπόσαστε;
'Αντήχησε και πάλι ή φωνή του Λοβέρτ:

— Έσύ λυπήθηκες ποτέ κανένα; Είγες
καρδιά στο στήθος σου, τέρας; Κολούπησες
στο αίμα, βασάνισες και κατέστρωσες πολ-
λούς άθώους άνθρώπους. Ο Θεός σέ έχει
καταραστή. Μην έλπίζεις πιά στο έλεος των
άνθρώπων.

Ο Διέγος Διάζ άπελπίστηκε.

Ήταν χαμένος.

Στις τελευταίες του αυτές στιγμές έγα-
σε έντελώς κάθε ντροπή.

Άπλωσε τα χέρια του κι' άγκάλιασε τα
πόδια του Λοβέρτ κραυγάζοντας:

— Χαρίστε μου τη ζωή... Έχω άμύθη-
τους θησαυρούς... Θα σας τους χαρίσω...
Ζητήστε μου ό,τι θέλετε, δεν θα σας άνη-
θώ τίποτε.

Γεμάτος άηδία ο Λοβέρτ τον έσπρωξε
μακριά και τον έφτυσε στο πρόσωπο.

— Φύγε, καταραμένο, μ' ή άγγίζεις!
του φώναξε.

Ο Δόν Διάζ γύρισε με όπρόγνωση γύρω
το βλέμμα του κι' έβλεψε τα μύτια του
καρφωθήκαν πάνω στο Νικόλα Πλουσέτ.

Ίσως αυτός να τον λυπούν.

Σύσθηκε κοντά του και του φώναξε λα-
γανισμένως:

— Σύ τουλάχιστον δεν με λυπάσαι; Ξέ-
χασες τί έκαμα για σένα; Για σένα υπήρξα
καλός.

Ο Πλουσέτ δεν άπαντούσε.

Μα ο Διάζ δεν έχασε τις έλπίδες του κι'
έξακολουθούσε τις ίκεσίες του:

— Σώσε με, κύριε!... Μην ξεχνάς τις
καλωσύνες μου. Όταν ζήτησες τη βοήθειά
μου σ' την πρόσφερα. Έξωσα τη γυναί-
κά σου άναπαύσας από βέβαιο σκληρό θά-
νατο για να την ρίξω στην άγκαλιά σου.
Ποιος άλλος τον θά έκανε αυτό; Ποιος άλ-
λος είχε τέτοια δύναμι στα χέρια του;

— Βουδάσου, άχρηϊέ! του φώναξε ο
Πλουσέτ.

Μα ο Διέγος Διάζ δεν ένδιαφερόταν για
τις βοήσιες που άκουγε. Έκείνο που κυρίως
τον ένδιέφερε ήταν ή σωτηρία του. Άς γλύ-
τωνε τη ζωή του και κατόπιν θα σκεφτόταν
και θα εύρισκε χίλιους τρόπους για να έκ-
δικηθή.

Άρχισε λοιπόν να παρακαλή και πάλι
τον Πλουσέτ, έτοιμος και ν' άρχιση να
κλαίει για να τους συγκινήσει.

Ο Πλουσέτ όμως τον άνάγκασε να σω-
πάσει καταφεύγοντας του ένα δυνατό γύπτη-
μα στο πρόσωπο. Κατόπιν άκούπισε με άη-
δία το γέρι του.

Αυτό ήταν όλο.

Ο Διάζ έσκυψε συντριμμένος το κεφάλι
του στο δάπεδο. Κανείς δεν τον λυπόταν,
κανείς δεν έννοιωθε την παραμικρή συγκί-
νησι άκούγοντας τα λόγια του.

Κλαίγοντας και σνοδόμενος πάντα στο
πάτωμα ο άθλιος άρχισε να τρέμει. Τα
δόντια του χτυπούσαν σαν να είχαν δυνατό
πυρετό.

Το θέαμα ήταν άποτόρπαιο, φοικώδες.

Ο Γουλιέλμος άποφάσισε τότε να δώσει
ένα τέλος σ' αυτή τη σκηνή.

Άρμυσε κοντά στον άπαισιο 'Ισπανό,
τον άποαξε από το γιάκι, τον άνασκήσας,
τον άνάγκασε να καθήση στο δάπεδο και
κατόπιν του έδωσε μια πέнина.

— Άχ! δυστυχία μου... τσαύλις ο Δόν
Διάζ ολολύζοντας. Καταλαβαίνω. Θέλε-
τε να σας έξουμολογήθω έννοσάφως τα έγ-
κλήματά μου, να σας δώσω μια ντροπή
άπόδειξι της άθωότητος του κόμπος.

— Ναί, αυτό πρέπει να νίνη του άπάν-
τησε ο Λοβέρτ.

Κι' ίέως κατόπιν τον δάταζε:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Το τέλος.

Τά καταραμένα τραγούδια

Πού φέρνουν το θάνατο και
την κατστροφή

Στην ιστορία της μουσικής
άναφέρονται πολλές «καταραμέ-
νες μελωδίες», όλων των ειδών,
από λαϊκά τραγούδια έως κλασι-
κικές συμφωνίες, που έφεραν
πάντοτε μαζί τους το θάνατο
ή την κατστροφή.

Η «Συννεφιασμένη Κυριακή»
άποτελεί ίσως το χαρακτηριστι-
κότερο παράδειγμα. Πού 10 έ-
τών περίπου, έγινε αιτία 20
αυτοκτονιών στη Βουδαπέστη,
ως ότου τέλος ή άστυνουμία ά-
παγορεύσει να παίζεται ή να
πουλήθει.

Όστόσο ούτε ή μουσική ούτε
τα λόγια του τραγουδιού αυ-
τού παρουσάζαν τίποτε το έ-
ξαιρετικό. Ήταν απλώς ένα
μουσικό κομμάτι λίγο μελαγχό-
λικο, κατάλληλο για άσκηστες
καφενείων. Μια μέρα λοιπόν,
στο καφεενείο του «Πράσινου
Βασιλάου», ένας νέος έυλουργός
το τραγούδησε για τελευταία
φορά κι' έπειτα αυτοκτόνησε συ-
νενώντας μια σφαίρα στην καρ-
διά του. Θάγε, ασφαλώς, συγα-
θή τη ζωή του για άλλους λό-
γους, άσχετους προς το τρα-
γούδι.

Όταν ωστόσο έγιναν
γνωστές οι συνθήκες της αυτο-
κτονίας του, καθώς και το ότι
ο διευθυντής του καφενείου είχε
άπαγορεύσει στην όρχήστρα του
να ζαχαρώσει το μουσικό κομ-
μάτι, ή «Συννεφιασμένη Κυρια-
κή» άπόντησε για φήμη μακα-
ρίως. Δεκαπέντε νέοι άνδρες και
γυναίκες, ένας γέρος κι' ένα κο-
ριτσάκι 15 ετών σκοτώθηκαν,
ευτυχώς στο τυχαίο αυτό μου-
σικό κομμάτι ή σ' ένα δισκο-
γραμμοφώνου με τη μουσική
του.

Ήταν ένα φαινόμενο ομαδι-
κής αυθόρμητης.

Η δημοφιλής ήθοποιός Όλ-
γα Κρεζερ τραγούδησε μια Βου-
διά στο θέατρο της «Συννεφια-
σμένη Κυριακή», κι' έπειτα κλει-
στήκε στο κοιμητήριο της και πή-
ρε δηλητήριο.

Τέλος έπενεθε ή άστυνουμία
κι' άπηνόρευσε το τραγούδι.

Οι ψυχολόγοι βεβαιώνουν ότι
δεν ύπάρχει τίποτε το ύπερφυ-
σικό σ' αυτή την ιστορία, αλλά
μόνο ένα παράδειγμα ύστερι-
σμού του πλήθους.

Ένα νόμιμο άνογότερο ο διευ-
θυντής όρχήστρας Βίκτωρ Κό-
λμα άνήθηκε να διευθύνη την
«Έκτη Συμφωνία» του Τσαί-
κόφσκυ — που λέγεται άλλως
και «Παθητική» — στο Νη-
τροίτ του Μπίλνικαν. Έξήννης
δεδίτη θεωρούσε καταραμένη!

Την έγω παίζει 15 φορές
ως τώρα είπε. Κάθε φορά λοι-
πόν ήταν άδύνατο να μην πε-
θάνη κάποιος συνήθως μεταξύ
ένος φίλος μου!

Ο 'Ιδιος ο Τσαϊκόφσκυ πέ-
θανε από γολέρα, άφού διηυ-
θυνη έλαη σ' έπαφή με το νερό
ακχυαίσει άμέσως έναν άφρο,
πού άποτελεί ένα ποσοστει-
κό θώρακα για τον άνθρωπο
που βρίσκεται μέσα στη θάλα-
σα και διατηρεί το σώμα του
στην κανονική θερμοκρασία.

Χάρις σ' αυτή τη σκηνή ο
ναυαγός δεν κινδυνεύει να
πεθάνη άπο ψύξι κι' άν άκούη
συμψη να βρίσκεται σε μέση
όπου ή θερμοκρασία της θα-
λάσσης είναι κάτω του μηδε-
νός.

Η παρασκευη άπ' αυτό το
ένδυμα προστασία διαρκεί 3
περίπου ώρες.

Αισθητικών Έπιστημονικό
Έργαστήριο

Βερνέζου 12α. Τηλ. 53-674

Αναλαμβάνει την ριζικήν
άποκατάστασιν των έξάλειψιν
όλων των δυσμορφών του προ-
σώπου και εξαφανίζει τας ρυ-
τίδας, ούλκας, έγκυμάτια, στίγ-
ματα, παύδες, στίγματα εύ-
λογίας και θεραπεύει την τριχο-
πτώσιν.

νε την πρώτη έκτασι αυτής
της συνθέσεώς του! Ο 'Οσσιπ
Γκαρθολόβιτς, που ήταν παρών
σ' αυτήν την προεμίρα, διήλυ-
νε μετά 3 χρόνια την Έκτη
Συμφωνία στη Ν. Υόρκη. Άνε-
σως κατόπιν λοιπόν, πέθανε κι'
αυτός άπ' την ίδια άρρωστεια
πού είχε πεθάνει κι' ο Τσαϊκόφ-
σκυ!

Κατόπιν, όταν ένώ διηύθυ-
να την ίδια Συμφωνία, πέθανε
ο καλλίτερος μου φίλος...

Το ίδιο επανέληθε κι' άλ-
λες φορές... Τώρα λοιπόν κα-
νείς δεν μπορεί πιά να με πείση
να την ξαναπαίζω!

Άλλά και μια ολόκληρη όπε-
ρα χαρακτηρίσθηκε ως «κατα-
ραμένη», κι' από τότε παίζεται
πολύ σπάνια. Είναι ο «Καρόλος
Στ.» του συνθέτου Ζακ Άλεβύ.
Ο Γάλλος συγγραφέας Εύγένιος
Μασσώλ είχε γράψει το «Λιμ-
πρέτ» της κι' είχε αναλάβει
το ρόλο του πρωταγωνιστού, ό-
ταν πρωτοπαίχθηκε στο Παρίσι,
από μέσα του περασμένου αι-
ώρος.

Τις τρεις πρώτες Βαδύες,
την ώρα που ο Μασσώλ τραγου-
δούσε τη μελωδία «Σκότασε τον,
ώ Θεέ!», κάποιος έπεσε πάντα
νεκρός μέσα στο θέατρο (ένος
έρογας σκηνής, ένας τοξότης,
ο διευθυντής της όρχήστρας).
Τέρας, ο Μασσώλ διέκυψε τις
παραστάσεις.

Ένέα χρόνια άργότερα, ο
αυτοκράτωρ Ναπολέων Γ' διέτα-
ξε να ξαναπαίχθη ή όπερα και
να ξαναπάση και πάλι ο Μασ-
σώλ τον παλιό ρόλο του. Τη
στιγμή όμως που έπορεύετο ν'
αυρίξη ή αύλαία, έφτασε μια
διαταγή που υποτάωνε την πα-
ράστασι. Γιατί είχε συμβη μια
φοβερή τραγωδία: Ένας άναρ-
χικός είχε ρίξει μια βόμβα στο
αυτοκρατορικό άμάκι! Ο Να-
πολέων είχε νλυτώσει, είχαν ό-
μως σκοτωθή 56 άλλα άτομα!

Μια άκούη μουσική σύνθεσι,
πού έχει στιγμιαίισθ ως κατα-
ραμένη, είχε ή τόσο γνωστή
βαρκαρόλα άπ' το «Παρασυ-
θία του 'Οσων». Τη Βραδυά
της προεμίρας της, στην Όπε-
ρά της Βιέννης, έξερσάγη πυ-
ροκαγιά, στην οποία βόηκαν φοι-
κικά θάνατο 900 άτομα! Και
στην Κίνα, το τραγούδι αυτό
άπηνόρευθηκε, γιατί κατά
τους Κινέζους — είχε προκλη-
σει την τρέλλα της τελευταίας
Αυτοκρατορίας γι' την επανά-
στασι του 1912.

Οι σκεπτικιστές άποδίδουν
δλ' αυτά τα περιστατικά σε
«συμπτώσεις». Ποιος υπάξει
μως να ναι βέβαιος γι' αυτό;

Τ. ΧΟΚ

Ενδύου άπό έξω γιζ
τους κινδύνους

Οι Γερμανοί έπιστήμονες ά-
νεκάλυσαν ένα ένδυμα άπο
άφρο», που προσρίζεται για
τους ναυαγούς. Το ένδυμα αυ-
τό είναι μια... άκούη που σκα-
πίζουν στο έσωτερικό των σού-
κων, άναμεσα στη πόδια και
το ύψος. Μάλιστα αυτή ή σού-
κνη έλαη σ' έπαφή με το νερό
ακχυαίσει άμέσως έναν άφρο,
πού άποτελεί ένα ποσοστει-
κό θώρακα για τον άνθρωπο
που βρίσκεται μέσα στη θάλα-
σα και διατηρεί το σώμα του
στην κανονική θερμοκρασία.

Χάρις σ' αυτή τη σκηνή ο
ναυαγός δεν κινδυνεύει να
πεθάνη άπο ψύξι κι' άν άκούη
συμψη να βρίσκεται σε μέση
όπου ή θερμοκρασία της θα-
λάσσης είναι κάτω του μηδε-
νός.

Η παρασκευη άπ' αυτό το
ένδυμα προστασία διαρκεί 3
περίπου ώρες.

Τό τρελλοκόριτσο

Ο Μάρτιν Γκλόβερ ήταν ένας
ώραιος και κομψός νέος, μόλις
εγκεισθετός χρόνος. Κυττάζοντας
έκείνη την ημέρα η Ντόλλυ Μιν-
τέν, τη γαριτωμένη καινούργια
νοσηλεύτρια του, της είπε:

— Θέλω ή γοαματεύς μου να
είνε έξασημένη δακτυλογράφος,
να έξοη καλή ορθογραφία και να
είνε περιποιητική στους πελάτες
μου!... Έγώ είμαι διασημι-
στής και σε μια τέτοια δουλειά
πρέπει να είσαι καλή διπλωμά-
τις... Κατάλαβες;

Η μικρούλα Ντόλλυ στήλωσε
τα γαλιάν της υατία στον προ-
ιστάμενό της και του άπάντησε
με το αυθαδέστερο ύφος του κό-
μπος:

— Θαρώ πως είμαι δι.τι σας
χρειάζεται; μίστερ Γλόβερ!...
'Αχ! Δεν φαντάζεσθε πόσο μ'
άρεσε ή δουλειά των διαφημι-
σεων!...

— Έλπίζω ότι θα τα κατα-
φέρετε, γιατί φαίνεται έξυπνο
κορίτσι. Πώς το παρόν, έτοιμά-
στε μου γρήγορα στη γραφο-
μηναή αυτά εδώ τα γραμμάτια
κι' όταν γυρίσω θα τα υπογρά-
ψω... Θα πώ μιά στιγμή στο
ατελιέ... Άν στο διάστημα
πού θα έλθω με ζήτηση κανείς,
προσέξτε, κορίτσι μου, πως θ'
άπαντήσετε! Περιμένω ένα τη-
λεφώνημα από κάποια δεσποινί-
δα... Να είσαι ευγενής μαζί
της... Συμφωνώ!

Μάλιστα, μίστερ Γκλόβερ,
μείνετε ήσυχοι!...

Όταν λοιπόν σέ λίγη ώρα ο
Μάρτιν γύρισε στο γραφείο του,
ή δούρα η Ντόλλυ μιλούσε στο
τηλέφωνο. Ο νέος πρόσφερε ν'
άκουσθ το έξης:

... Μάλιστα, μίς 'Εντου-
σαντ. Μου είπε να σας πώ όη
λυπάται πολύ, να δεν θα ύπα-
ρέσει να μιλήσει μαζί σας!...
Μάλιστα, μίς, θα του το πώ...
Κατόπιν ή Ντόλλυ, που δεν

... Σας άρέσει αυτή ή νέα
ρώτση ή Ντόλλυ, αντί άλλης
άπάντησας.

— Άν μ' άρέσει; Όχι! Είναι
ένα κακοασημένο κορίτσι! 'Αλ-
λά τί σημασία έχει αυτό;

— Τότε γιατί θέλετε να γευ-
ματίστε μαζί μ' ένα κακοαση-
μένο κορίτσι, που στο κάτω-κά-
τω δεν ένω του γούστου σας;

Ο Μάρτιν σούσκαψε, ξεφού-
σκωσε και τέλος προτίηψε να

... Μά φωνάζεις βλάκα! Θα σου φέρον τα φάρια!

Μά φωνάζεις βλάκα! Θα σου φέρον τα φάρια!

Μά φωνάζεις βλάκα! Θα σου φέρον τα φάρια!

Μά φωνάζεις βλάκα! Θα σου φέρον τα φάρια!

Μά φωνάζεις βλάκα! Θα σου φέρον τα φάρια!

Μά φωνάζεις βλάκα! Θα σου φέρον τα φάρια!

Μά φωνάζεις βλάκα! Θα σου φέρον τα φάρια!

Μά φωνάζεις βλάκα! Θα σου φέρον τα φάρια!

Μά φωνάζεις βλάκα! Θα σου φέρον τα φάρια!

Μά φωνάζεις βλάκα! Θα σου φέρον τα φάρια!

Μά φωνάζεις βλάκα! Θα σου φέρον τα φάρια!

Μά φωνάζεις βλάκα! Θα σου φέρον τα φάρια!

Μά φωνάζεις βλάκα! Θα σου φέρον τα φάρια!

Μά φωνάζεις βλάκα! Θα σου φέρον τα φάρια!

Μά φωνάζεις βλάκα! Θα σου φέρον τα φάρια!

μην της απαντήσης. Έπειτα, όταν τελείωσε η δουλειά, συνώδεσε τη Ντόλλυ σ' ένα μικρό εστιατόριο. Κι' ενώ έτρωγαν της είπε:

—Τώρα που θα γυρίσεις στο γραφείο, αν με ζήτηση κανείς, να πης ότι μόλις επιστρέψω θα φροντίσω αμέσως για τη δουλειά του!

Βγήκαν από το εστιατόριο κι' η Ντόλλυ γύρισε στο γραφείο της.

Όταν σέ λίγο ο Μάρτιν γύρισε στο γραφείο του, η Ντόλλυ μιλούσε πάλι στο τηλέφωνο: —Μάλιστα, μίστερ Γκλόβερ!... Έλεγε. Να μείνεις ήσυχος... Θα του το πω, αλλά ξερω από ποιόν ποιά θα είναι η απάντησή του. Θα σάς πη όπως συνηθίζει να λη σε τέτοιες περιπτώσεις: «Αυτή είναι η τελευταία μου λέξη. Δεν υποχωρώ!» Ο προϊστάμενός μου, έρετε, είναι άνθρωπος των μεγάλων αποφάσεων!

Ο Μάρτιν σωριάστηκε σε μια καρέκλα. —Αν! Με κατέστρεψες! φώναξε. Ο Γκλόβερ, παιδί μου, είναι ο διευθυντής της 'Εταιρείας φτηνών υποδημάτων! Δυσόμηνες τώρα τον κυνηγά για τις διαφημίσεις της εταιρείας του! Δεν μου κάνεις, κορίτσι μου!

—Ω, μίστερ Γκλόβερ, με διώχνετε!

—Οχι!... Οχι!... Καλά... Μπορείς να μείνεις, απάντησε, αναστενάζοντας ο Μάρτιν, αν και μου έδωσες δυο δουλειές ως τώρα! Μπορείς να μείνεις... Γιατί... Χμ...

Όλο το απόγευμα ο Μάρτιν δεν ξεκόλλησε απ' το γραφείο του, γιατί φοβόταν μήπως η Ντόλλυ του τα κάνει θάλασσα. Ένας πελάτης του, ο μίστερ Ουώλτερ Ντίνκον, αντιπρόεδρος της χρωματοποιίας, τον είχε ειδοποιήσει πως θα τον επισκεπτόταν εκείνο το απόγευμα. Πέντε μίνες πάλι ο Μάρτιν να πετύχει τις διαφημίσεις της 'Εταιρείας αυτής. Αν πετύχαινε λοιπόν, θα ήταν σπουδαία δουλειά. Οίωδες όμως περνούσαν κι' ο Μάρτιν Ντίνκον δεν φαινόταν...

—Ακούσε με προσεκτικά, Ντόλλυ, είπε τέλος στην υπάλληλό του, ο Μάρτιν. Θα πάω στο κουρείο και θα γυρίσω σ' ένα τέταρτο. Αν έρθει ο Ντίνκον, να του πης να με περιμένει.

—Μάλιστα, μίστερ Γκλόβερ. —Λέγε με Μάρτιν, αφού κι' εγώ σε λέω Ντόλλυ. Με νευριάζει το επίσημο ύφος σου, όταν μου μιλάς!... Λοιπόν, εγώ πηγαίνω. Πρόσεξε!...

—Καλά, Μάρτιν, ψιθύρισε η Ντόλλυ. Ασφαλώς όμως ο Μάρτιν δεν θαφαινε, αν ήξερε πως σε δυο λεπτά ο Ντίνκον θα έφτανε στο γραφείο του.

—Είμαι ο μίστερ Ντίνκον, είπε αυτός υπαινιγνόντας.

—Ω, μιά ελάτε, λοιπόν, μίστερ Ντίνκον! φώναξε γασούμενα η Ντόλλυ. Ο μίστερ Γκλόβερ θα γυρίσει γρήγορα!... Ποαγιατικά, ο Μάρτιν κατέβηκε σε λίγο στο γραφείο και बोήκε την πόρτα κλειστή. Ακούσε μέσα διυλίες. Κάποιος άνδρας βοισκόταν με τη Ντόλλυ.

—Διάβολε! μουρμούρισε. Μήπως άρχισε να μου κουβαλάει τα φέρετά της εδώ;

—Ω!... Έλεγε η Ντόλλυ στον μίστερ Ντίνκον. Σας βοίσκει, αλήθεια, πολύ ξευπνο!...

Ο Μάρτιν άνοιξε την πόρτα και στάθηκε κατάπληκτος. Θεέ μου! Ήταν ο Ντίνκον! Κι' η Ντόλλυ τον είχε πη «πολύ ξευπνο!»

—Γεια σου, Γκλόβερ, είπε ο Ντίνκον, ένας ασπρομάλλης συμπαθητικός κύριος. Αργήσα να έρθω, γιατί έχασα το τραίνο. Εύτυχώς η γυναίκα σας μου κράτησε τόσο καλή συντροφιά!

—Η γυναίκα μου; τσαύλισε ο Μάρτιν.

—Δεν γιοιάζονται συστάσεις, φίλε μου! Ποιός νέος θα μπορούσε να ηγήσει τέτοια γραμμάτια και να μη την έρωτευθη!...

Η Ντόλλυ χαμογέλασε με ύψος άθωο και είπε:

—Ο μίστερ Ντίνκον μου διηγείται πως λίγο έλειψε να μάρ την πάση άλλος τη διαφήμιση της εταιρείας του. Αλλά να της Μάρτιν, με τί ξευπνο τρόπο τον έστειλε στο διάβολο!...

—Βέβαια!... είπε ο μίστερ Ντίνκον. Με είχε χαλάσει ένας γελοίος με τα πακάκια του για να με καταφέρν. Ενώ εσύ, το ξέρω, φίλε μου, δεν ξεφύγεις έτσι! Κρατάς το λόγο σου! Κι' έτσι ξεγυρνάται κι' οι έπιτυχίες σου!...

—Οι... έπιτυχίες μου; τσαύλισε ο Μάρτιν.

—Ήθελε πρωτίτερα ο μίστερ Γκλόβερ, έξηγσε η Ντόλλυ και δέχεται τις προτάσεις σου! Ήθελε ακόμα κι' ο μίστερ Έντουαρντ και είπε ότι η κόρη του έγινε έξω φρενών, γιατί αρνήθηκε να γευματίσει μαζί της. Γελούσε κι' έλεγε πως θα ρέθηκε δάκρυς τους νεαρούς που του φορώνονται για τις διαφημίσεις του εργοστασίου του, στέλνοντας λουλούδια στην κόρη του. Εύτυχώς εσύ δεν είσαι —έτσι είπε— γελοίος σαν τους άλλους και την Πασασκευή βάραψα να κλείσει συμφωνία μαζί σου!...

—Είσαι νέος με μέλλον! είπε ο Ντίνκον με θαυμασμό. Διάβολε! Δυσόμηνες αμέσως, μέσα σε είκοσι λεπτά που βοίσκομαι εδώ! Έλατε τότε να φάμε μαζί και ν' αναλάβετε και τη διαφήμιση της χρωματοποιίας!... Κυρία μου, πρόσθεσε ο Ντίνκον, ο σύζυγός σας είναι τυχερός που έχει τόσο γρασιτωμένη γυναίκα! Κι' αξίζει πολύ περισσότερο από κάτι γελοίους άλλους που έχουν αναλάβει τη δουλειά αυτή... Λοιπόν σε μιά ώρα, νεαρόι μου φίλοι, σας περιμένω στο ξενοδοχείο μου.

Όταν έφυγε ο επισκέπτης, η Ντόλλυ είπε ντροπαλά:

—Όταν έφυγε ο επισκέπτης, η Ντόλλυ είπε ντροπαλά:

—Όταν έφυγε ο επισκέπτης, η Ντόλλυ είπε ντροπαλά:

—Όταν έφυγε ο επισκέπτης, η Ντόλλυ είπε ντροπαλά:

—Όταν έφυγε ο επισκέπτης, η Ντόλλυ είπε ντροπαλά:

—Όταν έφυγε ο επισκέπτης, η Ντόλλυ είπε ντροπαλά:

—Όταν έφυγε ο επισκέπτης, η Ντόλλυ είπε ντροπαλά:

—Όταν έφυγε ο επισκέπτης, η Ντόλλυ είπε ντροπαλά:

—Όταν έφυγε ο επισκέπτης, η Ντόλλυ είπε ντροπαλά:

—Όταν έφυγε ο επισκέπτης, η Ντόλλυ είπε ντροπαλά:

—Όταν έφυγε ο επισκέπτης, η Ντόλλυ είπε ντροπαλά:

—Όταν έφυγε ο επισκέπτης, η Ντόλλυ είπε ντροπαλά:

Η ΑΛΛΗ ΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Βασιλική Παπατσάρου χα. Μεσσηνή: Ζητήστε τις σχετικές πληροφορίες από τη Γραμματεία της Μητροπόλεως Αθηνών. «Χωριστά ούλες Εύβοίας»: Και οι δυο «βεντέτες» που σας ενδιαφέρουν έχουν την εξής διένεξη: «Water Bros κ.λ.π. Την πλήρη διένεξη αυτής της εταιρείας σε προηγούμενα τεύχη μας. Σ. Κ. Γ. Βόλον: Δεν πρέπει να βιάζεστε για να δημοσιεύσετε κάτι δικό σας. Εκείνο που πρόχειρο είναι η αξία ενός πρωτοτύπου έργου ή μιας λογοτεχνικής μεταφράσεως. Πάντως σας υπενθυμίζουμε ότι δεν λαμβάνουμε έπαρκη χώρο για τη δημοσίευση συνεργασίας των αναγνώστών μας. Τους λόγους δε τους έχουμε εξηγήσει πολλές φορές σε προηγούμενα τεύχη μας. «Ανηθόν»: Καλό το ποιημάκι σας. Αλλά, δεν δημοσιεύουμε. «Δαρυφόρον»: Λίμνη Εύβοιας: Η Βίβλη Λη δεν φημίζεται για την γλωσσολογική της και για την γνώση της ελληνικής. Γνωρίζει όμως την αγγλική. Και σ' αυτήν την γλώσσα μπορείτε θαυμάσια να της γράψετε. Η διένεξη της είναι: Eagle Lion Films, London. «Τρελλοπαρέ Πα γ κ ρ α τ ι ο υ»: Θα προσπαθήσουμε να σας ευχαριστήσουμε σ' ένα από τα προσεχή τεύχη μας. Χ ρ Κ α μ π α ν, Μεσσηνή: Αυτό που μας ζητάτε είναι ακατόρθωτο. Η διένεξη της «βεντέτας» που σας ενδιαφέρει είναι: «Μέτρο Γκόλντγουιν-Μάγιερ», κ.λ.π. Ι. Κ ο κ κ ι ν α κ η ν, Ηράκλειο: Δεν δημοσιεύουμε συνεργασίες αναγνώστων. Ευχαριστούμε για την προσφορά. «Ν. Μ.», Ένταθα: Το ποιημάκι σας είναι αρκετά συμπαθητικό, αλλά όχι δημοσίευσιμο. «Α ν α γ ν ω σ τ α ς «Θ η σ α ρ ο υ», Σαυθόν: Δυστυχώς δεν μπορούμε να σας ευχαριστήσουμε. Ο τύπος αυτός είναι δημοφιλέστατος. Εδώ της έχουν φτιάξει και αγαμμάκια! Είναι, βλέπετε, ζήτημα γούστου. Σας υπενθυμίζουμε το σχετικό σόφο ριτό. Α σ τ έ ρ ω, Α σ τ ε ρ ι α δ ο υ, Ένταθα: Σας ευχαριστούμε. Αλλά δεν είναι δημοσίευσιμο. Α κ ρ ι τ α ν: Αυτό έπρεπε να είχε γίνει πρό τριών μηνών. Αλλωστε εξηγήσαμε τους λόγους. Ε ό σ τ ά θ ι ο ν Τ ε τ ρ α δ η ν Σ.Τ.Γ. 918: Η διένεξη της «βεντέτας» που σας ενδιαφέρει είναι: Water Bros κ.λ.π. «Β ο υ λ α ν»: Και σ' εσάς δίνουμε την ίδια απάντηση για τον «άστερα» που ενδιαφέρεστε. «Α ν α ρ β α ν», Πάτρας: Μελετήστε πρώτα μια γραμματική και κατόπιν τη Στιγουρητική του Ηλία Βουτιρίδη. Δεν λέμε: «Θ' ανήσει μίαν ανοιχτή...» Ν. Δ ε ν δ ρ ι ν ο ν, Σύνρο: Τα τεύχη που θέλετε υπάρχουν στα γραφεία. Τιμή έκαστου τεύχους δραχ. 6. Αθηνάς Β. Ν τ α ε ε λ η ν: Ευχαριστούμε. Αλλά δεν δημοσιεύουμε συνεργασίες αναγνώστων. Σ. Μ π ο ρ σ α ν Β.Σ.Τ. 902: Λυπούμεθα που δεν μπορούμε να σας ευχαριστήσουμε. Δεν δημοσιεύουμε τέτοιες άγγελίες. Ι ω α ν ν η ν Ι α τ ρ ι δ η ν, Ένταθα: Σας ευχαριστούμε θερμά για τα καλά σας λόγια. Μας συνεκίνησαν. Θ ά ν ο ν Π ε λ λ η ν η ν: Τα δυο ποιήματά σας είναι πολύ καλά και δείχνουν πως θα μπορούσατε να γράψετε και καλύτερα. Αποφύγετε όμως τα κοινά και χλιστραγουδημένα θέματα. Ευχαριστώ θα παρακολουθούσαμε τις προόδους σας και πρόθυμα θα σας λέμε τη γνώμη μας. Κ α λ λ ι ν η ν: Δεν έχουμε περισσότερες πληροφορίες γι' αυτό το φάρμακο. Α μ α θ η τ η ν: Το ποιημάκι σας είναι πάρα πολύ άπαισιόδοχο. Γιατί: Διότι τις μαύρες σκέψεις και γράφετε κάτι απλό, ειλικρινές, ευχάριστο Α. Κ. Γ ι α ν α κ ο ν, Θήβας: Το πρόσωπο αυτό δεν επιθυμεί να γίνεται γνωστό η διένεξή του. Μ Κ σ ε α θ η ν, Σπάρτη: Δημοσιεύσεις αυτού του είδους προληφνούνται. Ν τ ω ν η ν Μ.: Δεν δημοσιεύουμε συνεργασίες αναγνώστων. Ι. Β α σ ι λ ε ι ο υ: Δεν δημοσιεύουμε τέτοιου είδους άγγελίες. Όσο για τις συνδρομές του περιοδικού θα τις βρήτε στη σελ. 74. «Μ α θ η τ ρ ι α ν», Ένταθα: Το διήγημά σας, «Ο γυρισμός» μας άρεσε, γιατί έχει πολλά πρωτεύματα. Μη βιάζεστε όμως να δημοσιεύσετε. Πρέπει να γράψετε πρώτα πολλά, για να καταφέρετε κάτι πολύ καλό. Διαβάζετε τους καλούς πεζογράφους μας: Καρκαβίτσαν, Παπαντωνίου, Τραυλεντόνη κ.ά. «Ε λ π ι δ α»: Οι «άστερες» του Χόλλυγουντ συνηθίζουν ν' απαντούν στα γράμματα των θαυμαστών τους. Έλληνικά όμως δεν γνωρίζουν, πλην του Σκοτίν, του Κουλουρη και δυο, τριών άλλων. Γι' αυτό είναι απαραίτητο να γράψετε το γράμμα σας στη γαλλική ή στα φράσκα αυτά δεν υπάρχουν ακόμη στο εμπόριο. Έδώ στην Ελλάδα, πάντως, δεν έχει έρθει ακόμη. Δ Ι ω α ν ν ι δ η ν, Θεσβνίκη: Το μυθιστόρημα αυτό δεν έχει εκδοθή σε βιβλίο. Θα το βρήτε μόνον στην αγγλική. Εμείς δεν πρόκειται προς το παρόν να το εκδώσουμε σε ιδιότυπο τόμο. Α γ γ ε λ ι κ η ν Φ., Ηράκλειο: Την διένεξη αυτή θα την βρήτε σε προηγούμενα τεύχη μας. Την έχουμε δημοσιεύσει πολλές φορές σ' αυτήν εδώ τη στήλη. Α ά μ π ρ ο ν Γ ε ω ρ γ α κ ο π ο υ λ ο ν, Ένταθα: Μην καταπιάνεστε με μυθιστορήματα. Αρχίστε με μικρά πεζογραφήματα για να εξασκηθήτε. Ο Μπαλζάκ έγραψε στην αρχή επτά μυθιστορήματα (και τα δημοσίευσε με ψευδώνυμο) για «να πάρη αέρα το χέρι του», όπως αναφέρει ο ίδιος. Η συμβουλή που δίνουμε σ' όλους τους νέους που γράφουν είναι: Μη βιάζεστε. Η τέχνη δεν είναι αγώνας ταχύτητας, αλλά αντοχής. Ο Γάλλος ζωγράφος Σεγκουίζακ λέει ότι η τέχνη μοιάζει με Μαραθώνιο κι' όχι με δρόμο 100 μέτρων! Γ ε ω ρ γ. Κ α ψ α λ η ν, Κωνσταντίν: Σας ευχαριστούμε για τα σκίτσα. Έχουν καλή γραμμή, αλλά πρέπει να ασκηθίτε περισσότερο. Η γελοιογραφία είναι δύσκολο είδος. Αυτό που μας στείλατε υπόσχονται βέβαια εξέλιξη, αλλά πρέπει να δείξετε βέλησι, έμπνη και κέφι! Θ ε ο δ., Π ε ρ., Πειραιά: Το άρθρο αυτό δημοσιεύθηκε εσάτως σ' ένα αμερικανικό επιστημονικό περιοδικό. Πρόκειται όμως για εργασίες που γίνονται στα επιστημονικά εργαστήρια του Πανεπιστημίου. Γι' αυτό δεν υπάρχει ακόμη το φάρμακο αυτό στο εμπόριο. Γ ε ω ρ γ ι α ν Σ κ ο υ λ., Χανιά: Σας ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. Ανοήτερα θα προσθέσουμε και άλλες κινηματογραφικές σελίδες. Όσο για τη Γκρέτα Γκάρμπο, βρίσκεται αυτές τις ημέρες με τον άνδρα της στις Κάννες της Κιανής Ακτής. Δυστυχώς πολύ σπάνια απαντάει στα γράμματα των θαυμαστών και των θαυμαστών της. Είναι καθώς έχετε, μυστηριώδης... Α γ γ ε λ ο ν Θ. Κ. Θεσβνίκη: Όλα αυτά τα τεύχη υπάρχουν στα γραφεία μας. Έκαστον τιμάται 1.500 δραχ. Για τα βιβλία που σας ενδιαφέρουν μπορείτε να τα ζητήσετε από το Βιβλιοπωλείον Έλευθερουδάκη Πλατεία Συντάγματος, Αθήνας.

ΤΖΟΑΝ Λέσλι ήταν το αγαπημένο παιδί της τύχης. Αυτό τονίζει ιδιαίτερα ο Αμερικανός δημοσιογράφος Π. Κάμπελ σ' ένα πρόσφατο άρθρο του γι' αυτή τη χαριτωμένη «βεντέτα». Για την Τζοαν Λέσλι έχουμε γράψει κι' άλλη φορά, αλλά ο Κάμπελ μας δίνει τώρα ένα σωρό άγνωστες πληροφορίες για τη ζωή της και τη σταδιοδρομία της.

Οι γονείς της Τζοαν, αναφέρει ο Αμερικανός δημοσιογράφος, ο Ιάκωβος και η Μαρία Μπρόντελ — αυτό είναι το οικογενειακό όνομα της ήθοποιου — ήταν δυο ήθοποιοί του έλαφρου θεάτρου, που γύριζαν από πόλη σε πόλη μαζί με διαφόρους θιάσους.

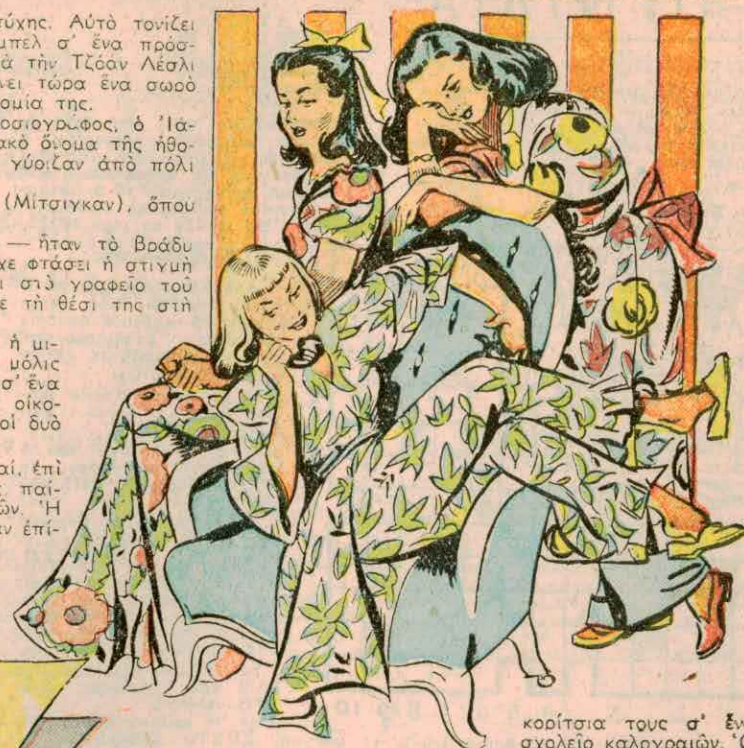
Το χειμώνα του 1925 βρισκόνταν στο Νηπτόντ (Μίτσιγκαν), όπου έδιναν παραστάσεις σ' ένα από τα θέατρα της πόλεως.

Κατά την διάρκεια μιας των παραστάσεων αυτών — ήταν το Βράδυ της 26 Ιανουαρίου — η κυρία Μπρόντελ ένοιωσε πως είχε φτάσει η στιγμή για να γεννηθ. Την έαπλωσαν αμέσως σ' ένα ντιβάνι στη γραμμή του διευθυντού του θεάτρου ενώ μια άλλη ήθοποιος έπαιρνε τη θέση της στη σκηνή. Λίγη ώρα αργότερα, γεννήσε εκεί ένα κοριτσάκι.

Μια και είχε γεννηθ. μέσα στο θέατρο, ήταν φυσικό η μικρή Τζοαν ν' αφοσιωθ. σ' αυτό από πολύ μικρή. Ήταν μόλις δυο χρόνων όταν εμφανίσθηκε για πρώτη φορά στη σκηνή σ' ένα νούμερο επιθεωρήσεως, όπου μετείχαν όλα τα μέλη της οικογενείας Μπρόντελ: ο πατέρας, η υπτέρα, η Τζοαν και οι δυο μεγαλύτερες αδελφές της η Μαρία και η Μπέττυ.

Το νούμερο αυτό είχε μια καταπληκτική έπιτυχία, και, επί δυο ολοκληρωτά χρόνια, οι Μπρόντελ κέρδιζαν τη ζωή τους, παίζοντας το στίς διάφορες πόλεις των Ηνωμένων Πολιτειών. Ή φημ τους έφτασε, μάλιστα, ως τον Καναδά όπου έκαμαν επίσης μια θαυμαστική περιοδεία.

Τέλος, ο Ιάκωβος και η Μαρία Μπρόντελ κατέβησαν να προσληφθούν σ' ένα θέατρο του Μπροντγουάι. Έγκαταστάθηκαν τότε στη Νέα Υόρκη κι' έστειλαν τα

κορίτσια τους σ' ένα σχολείο καλογοιρών. Ο σκοπός τους ήταν να τα

Βγάλουν και τα τρία στο θέατρο. Αλλά κατάλαβαν πολύ γρήγορα ότι η Μαίρη και η Μπέττυ δεν είχαν κανένα ταλέντο και καμιά κλίση για τη σκηνή. Αντίθετα, η Τζοαν σημείωνε συνεχώς προόδους.

Την εποχή εκείνη, είχαν βρεθ. σε μεγάλη άμνηχανία στο Χόλλυγουντ. Ανατίθουσιν ένα κοριτσάκι για να παίξει το ρόλο της αδελφής του Αρμάνδου στην «Κυρία με τις Καμελίες». Και κανένα από όσα είχαν δοκιμάσει δεν φαινόταν κατάλληλο γι' αυτό το ρόλο.

Ένα Βράδυ, ο σκηνοθέτης της «Κυρίας με τις Καμελίες» είχε πει σ' ένα καμπαρέ του Μανγκάτταν, όπου η Τζοαν Λέσλι εμφανιζόταν σ' ένα χορευτικό νούμερο. Ο χορός της δεν τον ενθουσίασε και πολύ. Αντίθετα, του έκαμε εξαιρετική εντύπωση η αφέλεια του ύψους της και η φυσικότης των κινήσεών της.

Ζήτησε τότε από τον πατέρα Μπρόντελ να του δώσει την Τζοαν για να την πάει μαζί του στο Χόλλυγουντ. Αλλ' εκείνος αρνήθηκε. Ζήτησε ένα κανονικό συμβόλαιο για να δώσει τη συγκατάθεσή του. Ο σκηνοθέτης επεκοίνωνσε τότε αμέσως τηλεφωνικά με την εταιρία του και οι συνεννοήσεις κατέληξαν σε συμφωνία μόλις κατά τις 5 το πρωί.

Η μικρή Τζοαν είχε αποκοιμηθ. στο μεταξύ πάνω σ' έναν καναπέ. Μισοκοιμισμένη, όπως ήταν, την ώδηγησαν τότε στο σταθμό, όπου θαφαινε σε λίγο το τραίνο που θα την μετέφερε στο Χόλλυγουντ.

Η Λέσλι άφηγ.ετα κατόπιν, ότι δεν ήξερε αν όλα αυτά ήταν όνειρο ή πραγματικότητα. Θυμόταν μόνο πως η υπτέρα της της είχε ρίξει ένα γούνο παλτό στις πλάτες, τη στιγμή που ανέβαινε στο τραίνο και πως ο πατέρας της της είχε ψιθύρισει, σφίγγοντάς την στην αγκαλιά του, ενώ δυο νουδρά δάκρυα κυλούσαν από το μάτι της.

Μικρούλα, μην ξεχνάς πως αυτή η ευκαιρία δεν θα σου ξαναπαρουσιασθ. Κρατάς την τύχη σου στα χέρια σου...

Συγκινημένη τότε η Τζοαν, του απάντησε: —Εγώ σου, μπαμπά, δεν θα την άδωσα να μου ξεφύγει, στο υπόσχομαι.

Στο Χόλλυγουντ, η μικρή Τζοαν εγοήτευσε τους πάντας με τη γοητ. την αφέλεια και τη φυσικότητά της.

Έπειτα από λίγο, η «Γουόρνερ» της πρότεινε ένα συμβόλαιο για πολλά χρόνια. Η Τζοαν έπαιζε στον κινηματογράφο και ταυτόχρονα έπαιρνε μαθήματα δραματικής τέχνης. Επρόκειτο επίσης να τελειοποιηθ. στο γορό και το τραγούδι. Σήμερα είναι μια από τις καλύτερες χορεύτριες του κινηματογράφου. Στο Χόλλυγουντ, την αποκαλούν «Η μικρή νεράιδα». Το ταλέντο της είναι πλούσιο και πολύμορφο και κανείς δεν μπορεί να πη αν θα εξελιχθ. σε μια Τζοαν Κράουφορντ ή σε μια Μπέττυ Γκρανίμπλ. Το βέβαιον είναι ότι έσημειωσε ως σήμερα μια καταπληκτική έπιτυχία σ' όλους τους ρόλους που της ανέθεσαν.

Η Τζοαν Λέσλι έχει ύψος 1 μ. 62 και ζυγίζει 54 κιλά. Τα μαλλιά της είναι καφέχρ.α και τα μάτια της γαλάζια. Έχει ένα πολύ αρμονικό σώμα και μια συναρπαστική γοητεία. Το κουτσό μπολιό του Χόλλυγουντ δεν καταπιάσθηκε ως σήμερα μαζί της. Κι' εκείνοι που είναι πάντα καλά πληροφορημένη, θεβαιώνουν πως η καρδιά της είναι ακόμη ανέρωστη...

Η Τζοαν Λέσλι έχει δυο 1 μ. 62 και ζυγίζει 54 κιλά. Τα μαλλιά της είναι καφέχρ.α και τα μάτια της γαλάζια. Έχει ένα πολύ αρμονικό σώμα και μια συναρπαστική γοητεία. Το κουτσό μπολιό του Χόλλυγουντ δεν καταπιάσθηκε ως σήμερα μαζί της. Κι' εκείνοι που είναι πάντα καλά πληροφορημένη, θεβαιώνουν πως η καρδιά της είναι ακόμη ανέρωστη...

Η Τζοαν Λέσλι έχει ύψος 1 μ. 62 και ζυγίζει 54 κιλά. Τα μαλλιά της είναι καφέχρ.α και τα μάτια της γαλάζια. Έχει ένα πολύ αρμονικό σώμα και μια συναρπαστική γοητεία. Το κουτσό μπολιό του Χόλλυγουντ δεν καταπιάσθηκε ως σήμερα μαζί της. Κι' εκείνοι που είναι πάντα καλά πληροφορημένη, θεβαιώνουν πως η καρδιά της είναι ακόμη ανέρωστη...

—Μία χαρακτηριστική φωτογραφία της Τζοαν Λέσλι.

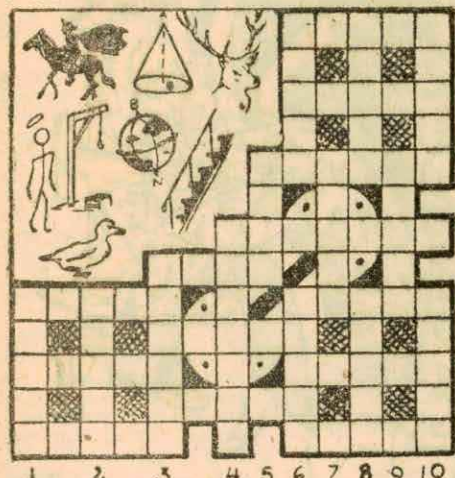
ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Οικονομική σκακιέρα

Για μερικές από τις λέξεις του σκακιού, αντί να σας δώσουμε παρακάτω εξηγήσεις, σας παραθέτουμε μερικά σκακιού, που θα σας βοηθήσουν στην ανεύρεσή τους.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Σπουδαία σε πλούτο και ισχύ (δημ.).

- 2) Γνωστό, σχήμα που θα βρείτε ανάμεσα στα σκακιού.
- 3) "Αν και απέραντος, χώρεσε σε μια γωνία του σκακιού μας."
- 4) Κάποιος στην εικόνα μας επιβιβάζεται σ' αυτήν.
- 5) Φρούτα που τρώγονται και ξερά.
- 6) Αριστοκρατική ρωσική οικογένεια που έδωσε το όνομά της σ' έναν δάμα.
- 7) "Ηρώς αστυνομικών μεθυστημάτων που θα βρείτε στο σκακιού."
- 8) Ζώο της εικόνας μας. — "Άλλο ζώο της εικόνας μας."
- 9) Γυναίκα φορέμα (δημ.).
- 10) "Εορτές των αρχαίων προς τιμήν μεγάλης θεάς. — Κρασί κατωτέρως ποιότητας."

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Κέρδη.
- 2) Νομισμάτα μικρής αξίας (δημ.).
- 3) "Αν γεωμετρικό σχήμα που θα βρείτε στην εικόνα μας."
- 4) Βρίσκεται κι' αυτό στην εικόνα μας.
- 5) "Ανεμίζει από τους άνους το καθάλαρο της εικόνας μας."
- 6) Πρωτεύουσα χώρας της (αυτή είναι η δεύτερη λέξη της ίδιας σειράς).
- 7) Θα την βρείτε κι' αυτή στο σκακιού.
- 8) Χώρα της ΝΑ. Ασίας. — "Ακαθάρσια."
- 9) "Εκφράζω τις σκέψεις μου προφορικά."
- 10) Μικρό δάσος. — Ζώο της εικόνας μας.

Μαγική εικόνα

(χωρίς εικόνα)

— Θα περιμένω πολύ ώρα ακόμη Μαρία; Φέρε μου λοιπόν αυτό που σου ζητήσα.

— Τι μου ζητήσατε καλέ μπαμπά;

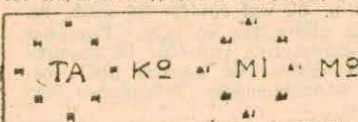
— Ούτε τώρα δεν το άκουσα;

Στοιχειογράφος

Σε βασίλειά των Περασών προσέβα μόνον Πι. Κι' ένα υψι αναστή, σοφ' οφείλουν στη στιγμή.

Γρίφος

Προσπαθήστε ν' αποκρυπτογραφήσετε τον παρακάτω γρίφο, διαβαζόντας με:

σα σ' αυτόν ένα γνωστό άρσενιο γνωστό που είναι εν χρήσει ακόμη και σήμερα.

Αστυνομική

32524
22728
19413
78686

153351

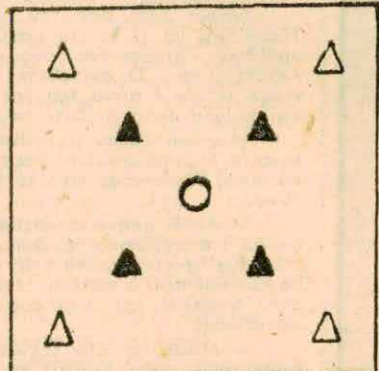
Αντιστρέφοντας τρεις από τους άριθμους της παραπάνω προσέθεσε, η πρόσθεση θα εξακολουθήσει να μένει σωστή. Μπορείτε να βρείτε ποιοι είναι οι 3 άριθμοι που μπορούν ν' αντιστραφούν; Λέγοντας άντιστροφή άνοούμεν. π. χ., ότι ο άρ. 22728 θα γίνει 82722.

Σωστό-λάθος

- 1) Από τις δύο λέξεις: «ΣΩΣΤΟ-ΛΑΘΟΣ», που συνδυάζουν την καθεμία από τις κατωτέρω δημοσιευμένες φράσεις, διαγράψτε εκείνη που δεν ταιριάζει.
- 2) Το Μπίτε Κάρλο βρίσκεται στη Γαλλία. ΣΩΣΤΟ-ΛΑΘΟΣ.
- 3) Σ' ένα έργο του ο Μπαρμπαρόσι περιγράφει τη ζωή ενός κοινού. ΣΩΣΤΟ-ΛΑΘΟΣ.
- 4) Ο Άμερικός Βεστούκκιος είναι ο πρώτος που ανέκαλυψε την Αμερική. ΣΩΣΤΟ-ΛΑΘΟΣ.
- 5) Ο Χριστόφορος Κολούμπος είναι ο πρώτος ανακαλύψας την Αμερική. ΣΩΣΤΟ-ΛΑΘΟΣ.
- 6) Ο ήλιος βρίσκεται στο κέντρο κάθε μεσημέρι. ΣΩΣΤΟ-ΛΑΘΟΣ.
- 7) Η καμηλοπάρδαλις είναι μουγγή. ΣΩΣΤΟ-ΛΑΘΟΣ.
- 8) Κάπνισμα Σίλβας, είναι το φιλολογικό ψευδώνυμο της βασίλισσας Ελισάβετ της Αυστρίας. ΣΩΣΤΟ-ΛΑΘΟΣ.
- 9) Η μελοποίηση του «Κουρέως της Σεβίλλης» όφειλεται στον Βέρντι. ΣΩΣΤΟ-ΛΑΘΟΣ.

Γύρω απ' το πηγάδι

Σε μια περιοχή όπου το νερό ήταν δύσκολο, τέσσερες φιλικές οικογένειες έχτισαν τα σπιτία τους (λευκά τρίγωνα) γύρω από ένα πηγάδι, από το οποίο και έπαιρναν νερό όποια ώρα ήθελαν. Δύο μήνες αργότερα, τέσσερες άλλες οικογένειες, μη έρρισκοντας που να εγκατασταθούν έχτισαν τα σπιτία τους σε θέσεις εύρισκόμενες πιο κοντά στο πηγάδι (μαύρα τρίγωνα).

Κατά την περίοδο της άνοιξης που άκολουθησε, το νερό του πηγαδιού άρχισε να λιγοστεύει και οι ένοικοι των έσωτερικών σπιτιών (μαύρα τρίγωνα) άρχισαν να γκρινιάζουν και να έμπαιναν τους άλλους να παίρνουν νερό απ' το πηγάδι.

Οι ένοικοι όμως των έσω σπιτιών (λευκά τρίγωνα) δεν έλασαν καίριο και κατόπιν κοινή άποφάσεως άρχισαν να γιγίζουν ένα μονοκόμματο τοίχο ο οποίος έφινε έξω τα μαύρα τρίγωνα. Ένώ μέσα στον κλειστό χώρο έμεναν ας πούμε και τα πηγάδι, εξασφαλίζοντας έτσι την άποκλειστικότητα του πηγαδιού.

Λεξιγρίφος

(για δύο γαλλομαθείς)
Τρία σύμφωνα των Γάλλων τσα-τσα θα άρξουν ένα ζώο, και μεγάλον μάλιστα, ν' αποτελέσουν.

Οι άλλες στη σελ. 70

Το νερό της ζωής

Μία φορά κι' έναν καιρό ζούσαν σε μία φτωχή καλύβα τρία άδέρφια με την άδερφή τους. Τα τρία άδέρφια ήταν πολύ εργατικά και δούλευαν τόσο που στο τέλος έδωσαν πολλά άξεφα και μπόρεσαν να χτίσουν ένα ωραίο παλάτι. Ένας νερό τους είπε τότε:

— Όραίο είναι το παλάτι σας, μα τέλειο δεν είναι! Τρία πράγματα του λείπουν: Το νερό της ζωής, που όποιος πίνει απ' αυτό ζει άκόσρια χρόνια, ένα κλαρί απ' το δένδρο της άμορφιάς, που η μυρωδιά των λευλουδιών του χαρίζει υγεία κι' άμορφία και το πουλί που μιλάει σαν άνθρωπος... Όλα αυτά θα τα βρείτε στην κορυφή του απέναντι βουνού.

Τα ένα απ' τα τρία άδέρφια είπε τότε: — Εγώ θα πάω να το φέρω όλ' αυτά... θα σας άψω το μαχαίρι μου κι' όσο θα βλέπετε το λεπιδιού καθαρό, να έχετε πως όλα πηγαίνουν καλά... Μα αν το όπτε κομμάτι ποταμού, να έχετε πως μεγάλο κακό βρήκε τον άδελφό σας.

Αυτά είπε και την ίδια μέρα ξεκίνησε για το μακρινό βουνό. Στο όρομο συνάντησε ένα γίγαντα που του είπε:

— Πολλοί πήγαν να πάρουν τους τρεις αυτούς θησαυρούς, μα κανένας δεν είδα να γυρίσει πίσω... Κι' ούτε κι' εσύ θα γυρίσεις αν δεν ακολουθήσεις τις συμβουλές μου. Άμα φτάσεις στο βουνό, θα βρεις πολλές πέτρες με παραξένα σχήματα και θα ακούσεις φωνές, γέλια και κρυμμένες να βγαίνουν απ' αυτές. Γιατί οι πέτρες ήταν κάποτε άνθρωποι που πήγαν να πάρουν τους θησαυρούς του μαγεμένου βουνού. Μην δώσεις ωστόσο κομμάτι προσοχή και μην κυττάξεις πίσω σου, γιατί θα πετρώσεις άμεσως κι' εσύ!

Αυτά είπε ο γίγαντας κι' εξαφανίστηκε. Το παλληκάρι εξακολούθησε το όρομο του κι' έφτασε τέλος στο βουνό που ήταν όλο σκεπασμένο με παραξένα λίθια. Γέλια και φωνές ακουγόταν γύρω του. Μα ο νεός θυμόταν τα λόγια του γίγαντα και δεν γύριζε να κυττάει πίσω. Μα όσο προχωρούσε, ο θόρυβος μεγάλωνε. Τότε γύρισε και κυττάει πίσω του.

Την ίδια στιγμή τ' άδελφια του κι' η άδελφή του στο παλάτι τους είδαν τραμάνενα το μαχαίρι του να νευρίζει αίμα. Άμέσως τότε ο δεύτερος άδελφός ξεκίνησε για να βρει τον άδελφό του.

Στο όρομο αντάμωσε κι' αυτός τον καλόκαρδο γίγαντα και τον ρώτησε αν είχε δει τον άδελφό του. — Τον είδα, μα δεν γύρισε πίσω, του είπε.

Κι' αφού έδωσε στο παλληκάρι τις ίδιες πάλι συμβουλές χάθηκε απ' τα μάτια του.

Το παλληκάρι, άνηφορίζοντας στο βουνό, συνάντησε τα λίθια που φώναζαν απελισμένα μα άκούλυν στην αρχή τις οδηγίες του γίγαντα. Όταν έφτασε όμως εκεί πούχε φτάσει κι' ο άδελφός του άκουσε ανάμεσα σ' όλες τις φωνές και του άδελφού του τη φωνή. Σαφινάστηκε τότε και κυττάει πίσω του. Κι' έτσι έγινε κι' αυτός λίθος!

Την ίδια ώρα, στο παλάτι, το λεπιδιού του μαχαίριού του βρόταν πάλι κατακόκκινο.

— Πρέπει να τρέξω να τον βοηθώ, είπε ο μικρότερος άδελφός.

Κι' αφού άρματώθηκε, φίλησε την άδελφή του κι' έφυγε για το μαγεμένο βουνό.

Αντάμωσε κι' αυτός τον γίγαντα, μα την τελευταία στιγμή δεν άκουσε τις συμβουλές του κι' έγινε λίθος.

Ξεκίνησε τότε για να σώσει τ' άδελφια της η άδελφή τους που όταν άκουσε τα λίθια να φωνάζουν δεν γύρισε πίσω της. — Είπα έφτασε στη κορυφή... Έκει, μέσα σε μία γούβα βρισκόταν το νερό της ζωής. Πήρε ένα καλκίνο τάσι που είχε μαζί της και το γεμίσε νερό. Άπλω στη γούβα είδε η κορη και το περίφημο δέντρο της άμορφιάς, που οι ρίζες του ήταν μέσα στο νερό της ζωής και που σ' ένα κλαρί του έπαιναν καθόταν το πουλί που μιλούσε σαν άνθρωπος.

Η κορη κατάρωσε να πιάσει το πουλί, έκοψε κι' ένα κλαρί απ' το δέντρο και κίνησε να φύγει.

Στο όρομο ραντίσε με το νερό της ζωής όλα τα λίθια του μαγεμένου βουνού κι' έγιναν πάλι άνθρωποι και νοντίσαν μπροστά της και την ευχαρίστησαν που τους έσωσε. Άνάμεσα σ' αυτούς βρήκε και τ' άδελφια της και ξεκίνησαν κοροχούμενοι κι' οι τέσσερες μαζί για το παλάτι τους.

Μόλις έφτασαν εκεί η νέα φουσε το κλαρί του δέντρου της άμορφιάς στον κήπο τους και το πότισε με το νερό της ζωής. Και το κλαρί έγινε άμεσως δέντρο και το πουλί που μιλούσε σαν άνθρωπος πήγε και κάθισε στα κλαδιά του.

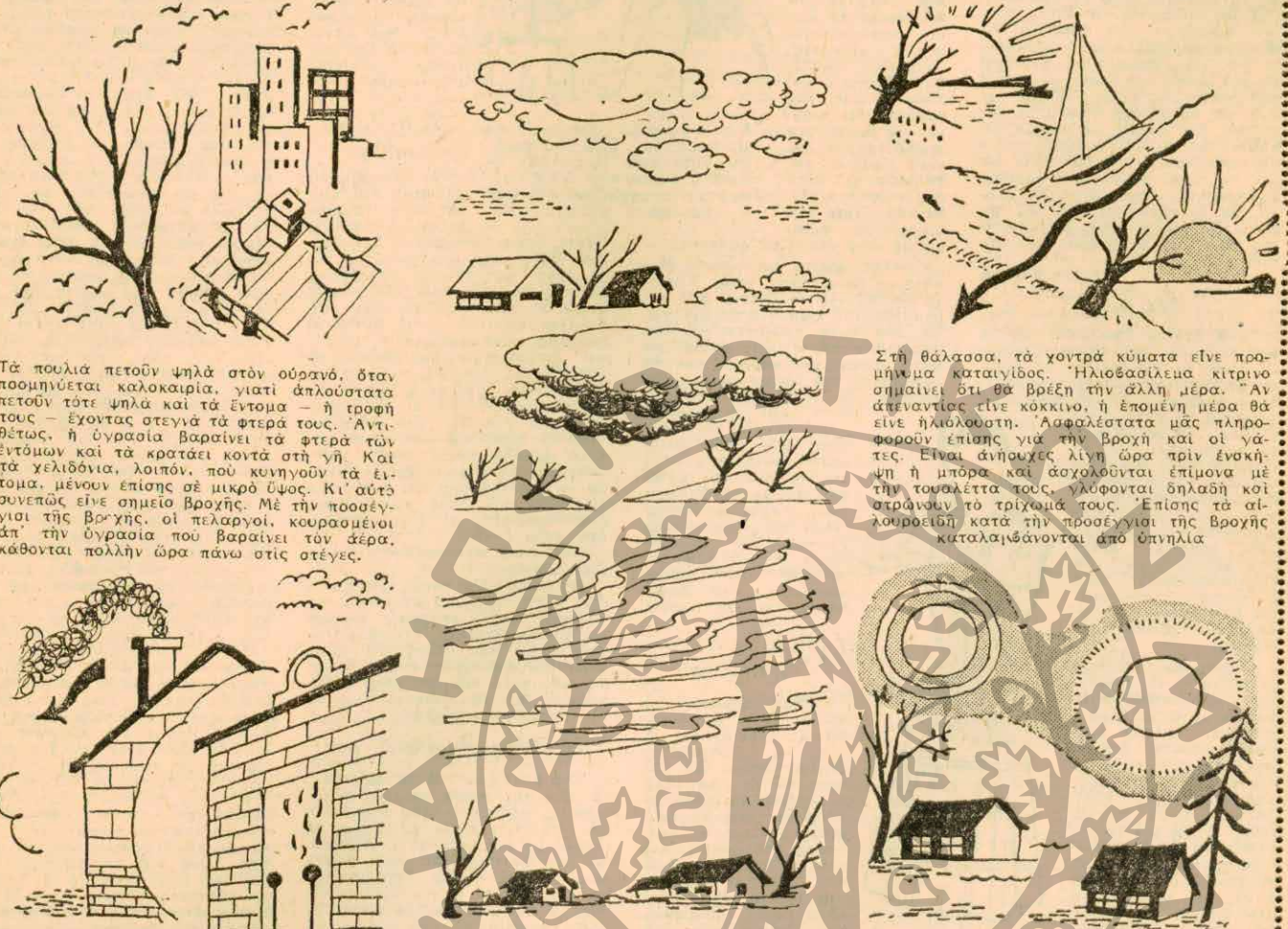
Άνάμεσα τότε στον κορμό που μαζευτηκε και θαύμαζε το παλάτι και τους θησαυρούς του ήταν κι' ένα βασίλειο, που όταν είδε την κοπέλλα που κατάρωσε να αποκτίσει τους θησαυρούς του μαγεμένου βουνού, ενώ τόσο παλληκάρια είχαν δοκιμάσει και είχαν άποτύχει, την άγάπησε και τη ζήτησε για γυναίκα του. Κι' έτσι σε λίγο γιορτάσθηκαν οι γάμοι τους κι' έζησαν ευτυχισμένα.

Με τα πιο απλά και πιο ασφαλή μέσα

Καλλίτερα κι' ασφαλέστερα απ' τις προβλέψεις των μετεωρολογικών σταθμών, μας πληροφορούν για τον καιρό που πρόκειται να κάνει, τα φυτά τα ζώα, τα σύννεφα, ο ούρανός... Άρκει μόνο να έρωμε να διακρίνουμε και να ερμηνεύουμε τα σημάδια αυτά της φύσεως. Είναι μία τέχνη που την κατέχουν κυρίως οι γέροι χωρικοί, οι τσοπάνδες, οι ναυτικοί... Άλλα και κάποιες άνθρωποι μπορεί εύκολα να μάθουν τους βασικούς κανόνες της και να τους εφαρμόζουν σε κάθε περίπτωση.

Η έρη άτμόσφαιρα έχει μικρότερη πίεση, κι' έτσι ακούγονται όξύτεροι οι μακρυνοί ήχοι. Άν λοιπόν το σφύριγμα του τριανού ακούγεται από μακριά με χαμηλές μάλλον νότες, σημαίνει ότι θα βρέξει. Με την προσέγγιση της βροχής, οι μυρωδιές γίνονται έντονότερες. "Ίδιως όταν μυρίζουν δυνατά τα χωράφια και τα δάση, θα πει γρήγορα βροχή. Άν, καθώς βαδίζετε στο όρομο, έχετε τον άνεμο από πίσω σας, η βροχή θαρρή απ' το άριστερό σας μέρος. Και οι βάρτοι πουμηνισουν τη βροχή. Άιγο πριν άρχισι η μπόρα ζήτην καταφύγιο στο νερό του τέλματος, για να ξαναγούν πάλι στην όχη, μόλις η βροχή σταματήσει.

Τα πουλιά πετούν ψηλά στον ούρανό, όταν πουμηνίζεται καλοκαιρία, γιατί απλούστατα πετούν τότε ψηλά και τα έντομα — η τροφή τους — έχοντας στεγνά τα φτερά τους. Άντιθέτως, η ύγρασία βαρύνει τα φτερά των έντομων και τα κρατάει κοντά στη γη. Και τα γελιδνία, λοιπόν, που κυνηγούν τα έντομα, μένουν επίσης σε μικρό ύψος. Κι' αυτό συνεπώς είναι σημείο βροχής. Με την προσέγγιση της βροχής, οι πελαργοί, κουρασμένοι απ' την ύγρασία που βαρύνει τον άέρα, κάθονται πολλή ώρα πάνω στις στέγες.

Άν ο καπνός των καπνοδόγων κατεβαίει προς τα κάτω, προμηνύεται κακοκαιρία. Άν ανεβαίνει σφιδόν κατακόρυφα, θα κάνει καλό καιρό. Σημάδι βροχής είναι επίσης το να ξεκολλά η καπνός της καπνοδόγου και να πέσει μέσα στο τζάκι. Έπίσης όταν πρόκειται να βρέξει οι μύγες γίνονται πολύ ενοχλητικές. Πετούν γύρω μας, φαίνονται έξαιρετικά άνησυχες, μας ταλαιπώνουν, βιδνίζουν ένκεντριτικά. Την ίδια άνησυχία δείχνουν και τα άλλα έντομα.

Η μελέτη των συνήφων δεν είναι τόσο απλή και απαιτεί ειδίκες γνώσεις, για ν' αναγνωρίσει κανείς τα διάφορα είδη των Πάντας, τα μαύρα σύννεφα προμηνύουν δυνατή και έπιμονη βροχή. Τα μακρόστενα, σαν λουρίδες άσπρου άτμου, σημαίνουν ότι θα βρέξει μέσα σε 10 ώρες. Άν, όμως, αντί σαφούς κύκλου, ύπαρξη γύρω απ' το φεγγάρι μία διάχυτη και πλατιά φωτεινή θαλασρότης, η βροχή θα πέσει σε 4 ώρες το πολύ. "Έχοντας όλ' αυτά απ' όλην σας είσατε σε θέση να αποφύγετε μία έξοφική μπόρα.

Η ΓΕΛΙΑ

της Γυναίκας

Κουβεντούλες

Ζησάτε, μου γράφετε, αγαπητή άγνωστη φίλη, λίγα χρόνια εύτυχισμένα κοντά στον άνθρωπο που θεωρούσατε ως παντοτεινό σύντροφο της ζωής σας και μία μέρα αντίληψήκατε ξαφνικά ότι είχατε άρνηση να συνεχισθεί λιγότερο μαζί του. Νοιώσατε ότι δεν σας έκασατε και πάλι, αλλά ούτε διαφορετική γλώσσα και κάθε μέρα αντιμετώπιζατε και μία απογοήτευση... Σίγα-σίγα ο άνθρωπος στον οποίον είχατε στηρίξει όλες τις ελπίδες σας και τα όνειρά σας άρχισε να αλλάζει τελείως και τότε... τότε παρουσιάστηκε ο άλλος. Αυτός που παρακολουθούσε με συμπόνοια όλη την τραγωδία σας και περιμένει την κατάλληλη στιγμή για να σας προσφέρει τη βοήθειά του.

Επλήθε ο χωρισμός και μου ζητάτε τη γνώμη μου όχι για τον χωρισμό, γιατί αυτός πια έγινε, αλλά με ρωτάτε αν είναι δυνατό να ξαναβρεθεί την εύτυχια κοντά στον άλλον ή αν θα αρθρώνεται πάντα μπροστά σας το παρελθόν. Κάθε άνθρωπος, αγαπητή μου, έχει δικαίωμα να επιδιώκει την εύτυχία του, αλλά στην περίπτωση σας μη ζητήσετε να φτιάξετε τη νέα σας ζωή όμοια μ' εκείνη που ζήσατε ως τώρα. Η νέα σας ζωή δεν θα μοιάζει διόλου με την παλιά, δεν πρέπει να μοιάζει. Αφήστε την να δημιουργηθεί παυσά να νέες βάσεις και θα ιδείτε ότι δεν θα είναι λιγότερο ή μοσχαρή. Το παρελθόν σίγα-σίγα θα σβήσει, θα ξεχαστεί και μία που πληρώσει την απόφαση σας άρχιστε τη νέα σας ζωή με θάρρος και αυτοπεποίθηση.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

Ένα από τα ύφασματα που θα φορεθεί πολύ τον φετινό χειμώνα είναι το σκωτσέζικο με βασιικά χρώματα το μπλε, το μαρόν, ή το πράσινο. Με το πρώτο θα ταιριαζή το κίτρινο και το γκρι, με το δεύτερο το πορτοκαλί, με το τρίτο το κίτρινο και το κόκκινο. Τα σκωτσέζικα θα χρησιμοποιηθούν φυσικά ως καθημερινά φορέματα και θα έχουν ύψος σπορτίφ. Όπως είναι δε έπιμενουν, θα χρησιμοποιηθούν πολύ οι πιέτες, οι κουφότητες ή τα πλάσι που δίνουν δια πλάτος στη φούστα.

Για ποικιλία έπιμενόν-σεν η μόδα να τοποθετήση το σκωτσέζικο ύφασμα κατά διαφόρους τρόπους, δηλαδή διαγώνιο νωμίτη, διαγώνιες τσέτες ή το μέσο μέρος της κουφότητας και ούτω καθ' εξής. Άλλοτε πάλιν ανακατεύει σ' ένα και το αυτό φόρεμα ύφασμα σκωτσέζικο και μονόχρωμο, σέ γρώμα σχετικό. Δηλαδή με το πράσινο σκωτσέζικο, μονόχρωμο πράσινο, με το μπλε σκωτσέζικο, μπλε ή γκρι, με το μαρόν, πορτοκαλί ή μαρόν. Ο συνδυασμός αυτός είναι χαριτωμένος και έπιτρέπει και τη χρησιμοποίηση ενός περιποιημένου φορέματος που το παρουσιάζουμε ως καινούργιο προσθέτοντάς του λίγο σκωτσέζικο. Έτσι με 2 ή 3 πήγες έχουμε ένα φορεματικό σύμφωνο με την τάση.

Ο συνδυασμός του σκωτσέζικου κ α ι τού μονόχρωμου.

Συνδυασμοί

Δεν είναι όμως μόνον τα σκωτσέζικα που αναμειγνύονται με μονόχρωμα ύφασματα. Η μόδα λανθάνει και άλλους παρόμοιους συνδυασμούς δύο ύφανσμάτων, πρακτικώτατους για τον λόγο που αναφέραμε παρά πάνω.

Να μία ωραία μεταποίηση ενός περιποιημένου φορέματος: Το χρησιμοποιούμε για να κάμει μία φούστα με πιέτες και ένα μπλε χωρίς μα-νίκια. Το μπλερό θα είναι μπλουζέ στην πλάτη και θ' αφήνει ελεύθερο το στήθος. Για συμπλήρωμα γνο-ρίζουμε ένα χρωματιστό λαινάκι από το οποίο κά-νουμε ένα πλα-στρόν και μαν-ίκια. Σέρουμε κα-λά ότι με το μα-ρού συνδυάζονται πολλά γρώματα. έπιμενώς διαλε-γουμε ότι είναι του γούστου μας. Ση-μειώσατε ότι πιθα-νότερα να βοηθή-σονται σας κα-νένα ύφασμα κα-τάλληλο γι' αυτή τη δουλειά κ' έ-τσι θα έχετε ένα καινούργιο φόρε-μα με μόνο έξοδα τα ραπτικά.

Άλλος ωραίος συνδυασμός είναι κόκκινο χρώμα και γκρι. Κόκκινο λαινάκι για το κοράκι του φορέματος και γκρι για τη φούστα. Τα δύο αυτά ενώνονται μ' ένα άμπεσμα που θ' άρχισι από το κάτω μέρος του κοράκι και θα καταλήγη στο έπάνω μέρος της φούστας. Τα μανίκια θα είναι κο-κκίνα και ο ναιός κ' γκρι. Έμεις σας έδω-σαμε δύο-τρεις ιδέες, αλλά ρωτήσατε και το γούστο σας και ζητή-σατε άκόμα τη βοήθειά μας καλής ραπτριάς. Μπορείτε να έπινοήσατε χιλίους δύο συνδυα-σμούς και να χρησιμο-ποιήσατε πολλά παλιά φορέματα, στα όποια θα δώσατε νέα μορφή.

Γούνες γά γαρ-νιούματα

Όταν φτάσουν τα πρώτα κρύα θα φορέ-σουμε βέβαια γούνες για να ζεσταθούμε. Αλλά όσπου να έλ-θουν τα μεγάλα κρύα οι γούνες θα χρησιμο-ποιηθούν για γαρνι-σμένα. Ένα κομμάτι γούνα στο γιακά και στις τσέτες δίνει άμέ-σως πλούσια εμφάνιση στο ταγιέρ. Μία φάσα κατά μήκος της ζακέ-τας έμπρός στα δύο πλάγια άποτελεί ένα σκερταόσκινο γαρνι-σμένο, ένα άμπεσμα στους ώμους, τέλος, που καταλήγει στο για-κά είναι ένας χαριτω-μένος νεωτερισμός.

Βραδυνά

Σίγα-σίγα θ' άρχί-σονται οι βραδυνές συ-γκεντρώσεις στα σπίτια, που δεν είναι μία δια-

Η νέα ρεμπούμ-πλίκια που θα φο-ρεθι τον χειμώνα.

Τα ντεκολτέ θα είναι άρκετά μεγάλα, κάπο-τε δε μία πολύ στενή έπώλετ θα τα συνκρα-τή και μία έσάρπα από δαντέλλα ριγμένη με γάρι στους ώμους θα κρύβη τη μεγάλη γυνίνα. Οι φούστες των βραδυνών φο-ρεμάτων είναι μακριές ως τον ά-στράγαλο, θα φορεθούν δε πολύ τά στήματα που θυμίζουν ρομπι-νέ στυλ. Τα κοράκι είναι έφαρμαστά και οι φούστες όταν δεν είναι κυτλα-πολύ ντραπαρισμένες.

Τα χεινίσματα

Τα βραδυνά χτε-νίσματα θα είναι ύψηλα, άρθια και θα έχουν για συμ-πλήρωμα μία λε-πτή βελούδινη κορδέλλα μούση ή γρωμιαστή. Κάποτε η κορδέ-λλα αυτή περιβάλ-λει τον κότσο που είναι τοποθετημέ-νος μπροστά, στην κορυφή του κεφα-λιού. Μία αλγ-κρέττα ή ένα κό-σμημα συντελεί στο ωραίο σούλο-ν.

Η άνδρική μόδα
Η ρεμπούμπλι-κα ήταν και είναι το κατ' έξοχην άνδρικό καπέλλο.

Πόσες όμως μετατροπές δεν υπέ-στη! Είχε πολύ γυριστά μπώρ, εί-χε ίσια, κατεβαστά, κατεβαστά έμπρός, σηκωτά πίσω κτλ. Κάθε φορά δε παρουσιάζεσαι σαν και-νούργιο καπέλλο γιατί αυτές οι διαφορές, που φαίνονται μικρές και άσημαντες, την κάνουν να έμφανίζεται έντελως διαφορετική κάθε χρόνο. Έφ'ετος η φόρμα της ρεμπούμπλικας είναι λιγότερη, με τσέκια στη μέση με πλατεία κορδέλλα και μπώρ άρ-κετά προς τα έπάνω. Πρέπει αστό-σο να όμολογήσουμε ότι κολλήσει λιγότερο από τις γαυλότερες ρεμπούμπλικες, με λίγο κατεβα-στό μπώρ έμπρός.

Και ένας νεωτερισμός έντελώς Ποσειδωνικός: Θα φορεθούν πολύ ύποκάμισα από λεπτή φανέλλα κανταγιρί, αέ γρώματα μπέζ, πράσινο, σκούρο και μαρόν διχρώμα. Είναι η τελευταία λέξη της μόδας. Με αυτά όμως δεν φοριούνται ποτέ υλικά. Το πολύ-πολύ ένα πολυδέρμιο μονό-χρωμο. Με τα ύποκάμισα αυτά δεν φοριούνται γραβάτες.

Η άλλη κορονοία μου

Όρφανήν, Θεσσαλονίκη: Μ' έλη την πείρα και την πολυ-μάθεια, που έχετε την καλωσύνη να λέτε ότι κίτεγώ, έρισκομαι αέ άμνηχία προκειμένου ν' άπαντη-σω στο έρώτημά σας γιατί πρώτη φορά άκούω τέτοιο περιστατικό να νυφίζον οι τριχες των ποδιών και να φράζουν τους πόρους. Ό-σως το μόνο που θα είχατε να κάμειτε είναι να τις ξυρίσετε με ζιλέτ, έτσι θα αυτώνουν ίσως. Στο πρόσωπο χρησιμοποιήσατε και σέις άμύλουτρα. Όσο για κρέμα τι να σας πώ; Αυτή που έχετε όπ' όψιν σας καλή είναι, φτάνε να ταιριαζή στην έπιδερμ-ία σας. Δοκιμάσατε και αυτή τη λωσόν πρό της κρέμας: Eau de-rose 500 gr. Teinture Benzoiné 4 gr. Έλ λ π i δ α κ.: Έχετε το σπα-νιότερο και ωραιότερο γρώμα μαλλιών και παραποιήσατε: Άν-τά είχαν άλλες θα ήσαν τρισευ-

τυχείς. Άς είναι, τά γούστα δεν ταιριάζουν. Φορούμαι όμως ότι θα σας λυτώ, γιατί θα σας πώ ότι μόνον με ντεκολορασίου και βα-ψίμο θα αλλάξετε το χρώμα των μαλλιών σας. Θα χρειαστή ό-μως να πηγαίνετε σε καλό κομμωτήριο κάθε μήνα. Υπάρχει τέτοιο στην Καρόσσα που μέ-νετε: Μία Έπαρ-χι ω τ ο π ο ύ λ α: Χρησιμοποιήσατε αυτή την κρέμα: Πρεσ-πιτέ μπλάν 1.0. Σουντράτ ντέ-μπισουά 2.0. Κολκρέμ 20.0. Όταν έλαίειθού οι πανάδες τό-τε χρησιμοποιήτε κάθε πρωί αυτή τη λωσόν: Κολώνια 125 γρ. Τρι-ανταφυλλόνη 125 γρ. Βόρακα 5 γρ. Μ. Ι. Μ π i δ α κ.: Πώς βέλτε να μικρύν το στόμα σας: Δεν γίνεται με κανένα τρόπο αυτό που ζητάτε, ούτε καν με αισθητική χειρουργική. Το ίδιο και τα δόν-τια δεν μπορούν να μικρύνουν. Όσο γι' αυτό που λέτε να τά θυλάκια και να θάλατε έένα, το έρισκομαι έντελως παράλογο. Αυτοί-μα, αν δεν σας ίκανοποιούν οι ά-παντήσεις μου, άλλα δεν μπορώ παρά να σας πώ την αλήθεια. Τ ο ύ λ ι ο ν: Χρησιμοποιήσατε αυτή τη λωσόν: Τριανταφυλλό-νη 50 γρ. Βορικό 5 γρ. Βάμμα βενζόνη 4 γρ. Βρέγεται το πρό-σωπό σας με ένα δαυμάκι 2-3 φορές την ημέρα. Για κρέμα σας συνιστώ μία καλή της ημέρας Δ. Γ. Κ.: Για το έλέφαντο του μοτι-σά σας πρέπει να συμβουλευθήτε ένα όφθαλμίατρο, γιατί έγώ δεν μπορώ να σας δώσω καμμία συμ-βουλή. Α λ γ κ ή ν Π ε ρ ο ι ο: Ε-ρ-σάν: Με όλη την πεποίθησι που έχετε σ' έμέ, καλή μου φίλη, τί μπορώ να πώ όταν τόσο νια-τροί που δεν έθκαν την άφορη της παθήςας σας: Ένα μονάχα θα σας συνιστώσα: Να έπισκεφθή-τε και τον ουνεργάτη του Έθη-σασμού κ. Ασδάν που είναι ειδί-κευτος δερματολόγος. Μία και-έο-δέσαστε τόσα, κάμειτε άλλα ένα έ-ξοδα. Δεν σας δίνω συνταγή για τις πανάδες γιατί προτιμώ να πέρ-τε πρώτα την γνώμη του κα-τέπειτα μου ξαναγράφετε. Έ. ρ ω τ i κ ή Χ α β α ν έ ζ α: Η συν-ταγή που σας έδωσα ο κ. Ασδάν είναι πολύ καλή, όσο για κρέμα χρησιμοποιήστε κά-θε βράδυ μία καλή έξην λανολίνη ταυολέτες, είναι άγνη και άποτελεσματική. Τα σκευάσματα είναι άσφαλάς της ια-τρικής και αν δεν έην παρόμοια και η άδελφή σας αυτό συμ-βαίνει γιατί όλοι οι όργανισμοί δεν είναι ίδιοι. Π ρ α σ i ν ο α τ α ν. Κρήνη: Άρρω-σος ώρε-λπος η κρέμα που αναφέρετε για-τί δεν συνεχίσετε; Δεν είπαμε τό-τες φορές ότι όταν θή κανείς την κρέμα που ταιριάζει στην έ-πιδερμίδα του δεν πρέπει να την αλλάζει: Έπ'ι πλέον χρησιμοποι-ήτε κάθε πρωί, μετά το πλύσι-μο σας αυτή τη λωσόν: Κολώνια 100 γρ. Τριανταφυλλόνη 100 γρ. Βόρακα 2 γρ. Ρ ε ν α ν: Δεν έ-πάρχει δυστυχώς θεραπεία. Μερ-ικές έπιδερμίδες είναι πολύ εόσι-σθητες και κοκκινίζουν από τον ήλιο. Βάλτε στο πρόσωπό σας πριν έκτεθήτε στον ήλιο ένα στρώ-μα κρέμας και τούβλα. Τιποτε άλλο δεν μπορώ να σας πώ. Α-π ο ν ο π τ ε υ μ έ ν η ν: Μου δένετε τα χείρια όταν άποκλείτε-τον ηλεκτρισμό, γιατί είναι η μό-νη ριζική θεραπεία για το στή-θος. Όσο για τις γάμπες έξο-μα με ζιλέτ κάθε 2-3 ημέρες και ύστερα πέρσασα έλαφρό με έλαφρότητα. Υπόδαουν στο φα-μακεία και διάφορα άπορρινω-τικά, αλλά αν δεν είναι φρέσκα, δεν φέρνουν άποτέλεσμα. Και την περίπτωση όμως που είναι άποτε-λεσματικά δεν θεραπεύουν ριζικά.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΡΕΝΟΥ

17ον

—Άρκετά κουβε-ντιάσαμε, φώναξε μ' έ-πιταχτική φωνή ο Με-ταπράτης. Τώρα, να ποί εινε το σέδιό της έπιθέ-σεως. Θα γυριστούμε σε τρεις ώμαδες και θα πηδήσαμε από τον τοίχο. Ο Ντιεντονέ και ο Ζουφλού θα προχωρήσουν μπροστά για να κατοπεύσουν τα μέρη... Η δεύτερη ομάδα θ' άσκοληθή με τον Κασολαί και το γυίο του. Έγώ και οι ύ-πόλοιποι θα πηδήσαμε από το παράθυρο της κουζίνας μέσα στο σπίτι... Ο άκούσατε το σφύριγμα μου. Αυτό θα είναι το σύνθημα για την έπιθεσι... Και τώρα είυαστε όλοι έτοι-μοι;... Εμπρός!

—Εμπρός! έπε και ο Άρι-μάν από το άλλο μέρος του τοίχου. Δεν έγινε καιρό να γά-νωμε... Πρέπει να φθάσω πριν απ' αυτούς. Εμπρός!

Βγήκε τότε από την κρύπτη του, διέσχισε τρέχοντας τον κήπο του σπιτιού κι έπειτα πή-δισε τον τοίχο. Σε μία μικρή άπόστασι στε-κόταν ένα ταξί.

—Στην όδον Ρεγούαρ, φώ-ναξε στον σωέρο, υπαινιγόντας μέρα.

Όταν έφθασαν σ άπόστασι τριακοσίων μέτρων από την ό-δο των Άμπελαίων διάταξε το σωφό να σταματήσει και προ-χώρησε πεζή ως τη διασταύω-σι των δύο δρόμων. Άλλ' ο Ντουτεβίλ δεν ήταν εκεί, όπως είχαν συμφωνήσει. «Περίογο! ψιθύρισε ο Άρι-μάν, ο Ντουτεβίλ είναι πάντο-τε άκριβέστατος».

Όστόσο, άποφάσισε να πε-ριμένη μερικά λεπτά. Άλλά πέρασε περισσότερο από μισή ώρα χωρίς ο άστυνομικός να φανή.

«Δεν μπορώ να περιμένω πε-ρισσότερο σκέφθηκε ο Άριμάν. Στην άνάγκη, θ' αντιμετώπι-σω μόνος μου την έπιθεσι... Άρκε! ο Κασολαί και ο γυίο του να βρίσκονται στη θέσι τους».

Άρχισε τότε να προχωρή-ποδς το μέρος της έπαυλας. Έσφηνικά διέκοινο δρόμ σκιές, που σκαρφάλωναν τον τοίχο.

«Διάβολε! συλλογίσθηκε ο Άριμάν. Θα είναι άσφαλάς ο Ντιεντονέ και ο Ζουφλού η προσφυλακή της συμμορίας... Θα ήταν καλύτερο να τους εί-χα προλάβει».

Τι έπρεπε να κάμη τώρα; Να δουήση κατ' έπάνω των και να τους θέση έκτός μάχης με μερικά κατάλληλα κτυπήμα-

θωνόν να μήν σας ξανσενολή-σουν ποτέ πιά. Άνδρέας Μπωνύ. —Κατάρα! φώναξε ο Άρι-μάν. Το σημείωμα αυτό είναι πιαστό!... Άλλ' οι ύππρέτες σας! —Έφυγαν και αυτοί. Ο Άριμάν ένοιωσε τα γό-νατά του να λυγίζουν. Αυτή τη φορά είχε φοβηθή, σ' αλήθεια. —Πηγαίνα να κάμη μία έ-πιθέωρη στο σπίτι, για να έ-δώ πως θα μπορούσαμε ν' άμυν-θούμε άποτελεσματικώτερα, έ-πι-τη γυρίζοντας ποδς το μέρος της γήρας. Στο άναμεταξύ, θα ήταν σκόπιμο να ντυθίτε.

Ο μαύρος άνδρως

—Άρχίζω να φοβάμαι πως είμαι γαμένος! ψιθύρισε ο Ά-ριμάν, όταν βγήκε στο διά-δρομο.

Γιατί δεν άμφέβαλλε καθόλου τάρα ότι είχε παρασφύη σε παιγνία. Όλα είχαν συνδραστή με σατανική δεξιότητα: η άπο-άκρυνσι των ανθρώπων του, η άναγάρησι των ύππρετων, η έγκατάλειψι της κυρίας Κέσ-σελμπαν. Το ότι βρίσκόνταν μί-νος τώρα στο σπίτι της γήρας σε μία ώρα τόσο άσυνήθιστη κι' αυτό έπίσπε άποεπε να δρι-σκαται μέσα στο σέδιό του μυστηριώδους και άοράτου έχ-θρού του.

Πού άπέβλεπε, λοιπόν, αύ-τός ο άνδρως; Και αν ο σκο-πός του ήταν να τον σκωτώρη-γιωτί δεν το έκανε μ' έναν ά-πλούστερο τρόπο, άλλ' είχε υπ-ανεινήθι δι' αυτή την πολύ-πλοκη σκηνωσία;

Άλλά τώρα δεν ήταν στιγ-μή σκέψων. Είχαν ύποσχεθί ό-τι θα έπροςτάτευε την κυρία Κέσσελμπαν και θα το έκανε, έκθέτοντας σε κίνδυνο και τη δι-κή του ζωή αν ήταν άνάγκη.

Όστόσο, για μία στιγμή έ-δελίασε. Γιατί αν ήθελε, θα μπορούσε ίσως άκούη να φύγη —Όχι όνι, ψιθύρισε έπει-τα από σύντομη σκέψι. Ένας Άριμάν δεν έτιροπέται ν' ά-ποφύγη την πάλι.

Έκαμε κατόπιν ένα γύρο στο πρώτο πάτωμα και δεβαιώθη-κε ότι οι πόρτες και τα παρα-θύρα ήταν κλειστά. Το ίσέγιο, όμως, βρισκόταν στη διάθεσι των ασυμμορών.

Έπειτα από μερικά λεπτά, —Όχι, δεν είμαι μόνος, ά-φοι είσαστε κοντά μου. Έκαμε έπειτα να προχωρή-ση ποδς το μέρος του διαδρό-μου.

Άλλ' η Ντολορές πιάστηκε με άσυνήθιστη παρασφρά πά-νω του. —Όχι, δεν θέλω να πεθάνε-τε, έπε. Πρέπει να ζήσετε... να!... πρέπει να ζήσετε... για μένα... Δεν καταλαβαί-νε λοιπόν!...

Άνάμεσα από τα νείλη της που έτρομεαν βήκαν σιγά με-ρικές λέξεις, που γέμισαν τον Άριμάν από γαρά και περφό-νεια.

Γιατί ήταν λόγια άνάπης και στοργής, που μάταια πε-ριμενε να τ' άκούση τόσον καρδί.

Το κατόρθωμα αυτό ήταν το μεγαλύτερο από όλα τα άλλα. Είχε συγκινήσει, λοιπόν, την καρδιά της δυσωφής γήρας: Μά-την αλήθεια, αν θα ήταν διπλή η νίκη του, αν κατώρθωνε να...

—Όχι, κ. Μάρας είναι έξω φρενών. Και με το δίκιο του ο άν-δρως. Στο ξενοδοχείο που κατέλυσε, μόλις έφτασε στην Άθήνα, δεν έκαλεσε να έλθι νύχτα. Νύχτα μαρτυρίου, νύ-χτα μάχης... άισατοχυρασί!... Άγρυπνος, καταφρόνισμα-γας, πικρ και μανία ο κ. Μάρας, φωνάζει τον ξενοδόχο και του λέει:

—Είναι η τελευταία φορά, κύριε, που μένω στο ξενοδοχείο σου. —Γιατί; Τι σας συνέβη, κ. Μάρας; ρωτάει ο ξενοδόχος. —Τι μου συνέβη; Όλη νύχτα δεν έκαλεσε να έλθω! —Είσατε άρρωστος; Υποφέρετε από άπνεια; —Είμαι πολύ καλά στην ύνεια μου, κ. ξενοδόχε. —Τότε, / τι σας συνέβη; —Όλη τη νύχτα κύριε, κοιμόμουν πάνω σ' έναν ψόφιο κορσί!

—Αυτό ήταν όλο. —Το βράδυ έλινε; —Μα... δεν σας καταλαβαίνω άγαπητέ μου. Σας πείραξε ένας ψόφιος κορσίος; —Να με συμπαθήτε. Δεν ήταν μόνον ο ψόφιος. Είχ'ην έρβει και τρεις χιλιάδες ζωνταίοι στην κηδεία του. Ήσαν όλοι νη-στικοί και πλήρως ενώ τα έξοδα του γέννητος της παρη-γοριά!

—Το σημείωμα αυτό περιείχε τα έξης: —Είδοποιήσατε άμέσως τον Κασολαί και όλους τους άνδρως μου να τρέξουν να με συ-ναντήσουν στο «Κραντ-Ότέλ». Δεν διατάξετε κανένα κίνδυνο. Για σήμασε τουλάχιστον, οι ένδρα σας θα είναι άπαρηγόη-μενοι άλλου. Και είναι πολύ πι-

Μυρίδες ιστορίες

Στο ξενοδοχείο

Ο κ. Μάρας είναι έξω φρενών. Και με το δίκιο του ο άν-δρως. Στο ξενοδοχείο που κατέλυσε, μόλις έφτασε στην Άθήνα, δεν έκαλεσε να έλθι νύχτα. Νύχτα μαρτυρίου, νύ-χτα μάχης... άισατοχυρασί!... Άγρυπνος, καταφρόνισμα-γας, πικρ και μανία ο κ. Μάρας, φωνάζει τον ξενοδόχο και του λέει: —Είναι η τελευταία φορά, κύριε, που μένω στο ξενοδοχείο σου. —Γιατί; Τι σας συνέβη, κ. Μάρας; ρωτάει ο ξενοδόχος. —Τι μου συνέβη; Όλη νύχτα δεν έκαλεσε να έλθω! —Είσατε άρρωστος; Υποφέρετε από άπνεια; —Είμαι πολύ καλά στην ύνεια μου, κ. ξενοδόχε. —Τότε, / τι σας συνέβη; —Όλη τη νύχτα κύριε, κοιμόμουν πάνω σ' έναν ψόφιο κορσί!

κατατροπή τους αντιπάλους του.

Εσκυψε τότε προς το μέρος της και της ψιθύρισε σιγά:

—Τα λόγια σας μου δίνουν καινούργιες δυνάμεις. Μην φοβάσαστε!... Η νίκη θα είναι με το μέρος μας!

Την σήκωσε έπειτα στα στιβαρά γόνατα του και την έφερε σ' ένα γειτονικό δωμάτιο.

Κατόπιν ξαναγύρισε στο πρώτο και πέταξε μερικά σκεπάσματα πάνω στο κρεβάτι, έτσι που να δίδουν την εντύπωση ότι κάποιος άνθρωπος δρισκεόταν κάτω απ' αυτά.

Η πρώτη του διαδρομή τρανταχόταν από τα χτυπήματα των συμμοριτών και ήταν φανερό ότι δεν θα μπορούσε ν' αντέξει πολλή ώρα ακόμη.

—Προσοχή παιδιά! φώναξε ο 'Αριμάν, τρέχοντας στο διάδρομο. Βιάζομαστε, λοιπόν, τόσο πολύ να σπάσετε τα κεφάλια σας!... Πίσω απ' αυτή την πόρτα δρισκεται ο 'Αριμάν και σ' εσείς περιμένει!

Η όρμη των επιτιθεμένων σταμάτησε για μι' στιγμή.

—Α, φοβηθήκατε; φώναξε και πάλιν ο 'Αριμάν. Είναι περσιότα να έπαυσατε τα χτυπήματά σας. Θά σ' ανοίξω μόνος μου... Και σ' εσείς υποσχεθώ ότι η υποδοχή που θα σ' έχετε δεν θα σ' ένθουσιαση!

Λέγοντας αυτά, ξεκλείδωσε την πόρτα και τράβηξε το σύστημα. Το ένα φύλλο ανοίχθηκε κάτω από την πίεση εκείνων που ήταν απ' έξω.

—Ευπρόσ, λοιπόν! φώναξε ο 'Αριμάν. Γιατί διατάξετε να μπήτε;

Πραγματικά, οι συμμορίται είχαν στοιμωχθεί στο άνοιγμα της πόρτας, αλλά κανείς δεν τολμούσε να περάσει στο εσωτερικό.

Ο 'Αριμάν είχε σταθεί στη μέση του διαδρόμου και κρατούσε μια δέση χαρτονομισμάτων στα γόνατά του.

—Σας έδωκαν τρία χιλιάδικα και σ' εσείς υποσχέθηκαν άλλα τρία μόλις τελειώσετε τη δουλειά; δεν είν' έτσι; είπε. 'Ανεξάρτητα από το ότι δεν τελειώσατε ακόμη τη δουλειά. Έχετε, λοιπόν, να κερδίσετε ξην γιλιάρικα ο καθένας. 'Εγώ, όμως,

δίνω δέκα στον καθένα σας. 'Η δέση αυτή περιέχει έβδομηντα γιλιάρικα. Είναι δικά σας!

Λέγοντας αυτά, απόβησε τα χαρτονομίσματα πάνω σ' ένα τασιελάκι που δρισκεόταν πλάι στην πόρτα.

—Μην τ'ον ακούτε! φώναξε ο Μεταπράτης. Προσπαθεί να κερδίσει καιρό!... 'Απάνω του!

—Αλλά κανείς δεν κινήθηκε από τη θέση του.

Ο 'Αριμάν εξακολούθησε με τον ίδιο ήρεμο τόνο:

—Τα δέκα αυτά γιλιάρικα αποτελούν μι' δίκαιη ανταμοιβή για τους κόπους σας. 'Εννοείται, όμως, πως αυτό δεν μετέβαλλε καθόλου το αρχικό σχέδιο. 'Ορατε εδώ για δύο λόγους. Πρώτα-πρώτα για ν' ανταναγκάσετε την κυρία Κέσσελμπαν. Κι' έπειτα για να κλέψετε τα χρυσασφικά τους. Δεν έχω καμιά αντίρρηση να πραγματοποιήσετε και τους δύο σκοπούς σας.

—Διάβολε! γρύλλισε ο Μεταπράτης. 'Αρχίζω να μ'ον καταλαβαίνω... —Τι είναι εκείνο που δεν μπορείτε να καταλάβετε; ρώτησε ο 'Αριμάν. Τα πράγματα, ωστόσο, είναι πολύ απλά... 'Αλλά γιατί δεν μπαίνετε μέσα;... Δεν βλέπετε πως σηματοδοτείται με μια σκάλα;... Διάβολε! Δεν θάβηλα να κρουολογήσετε έξω αίτιας μου;... 'Ευπρόσ, λοιπόν, θάρρος!... 'Όπως βλέπετε, είμαι μόνος...

Οι συμμορίται άνοιξαν να μπαίνουν ένας-ένας. Το ύψος τους ήταν ανήσυχο και δισπιστο.

—Κλείσε την πόρτα. Μεταπράτη! φώναξε ο 'Αριμάν. 'Ετσι θα μαστε πιο ήσυχοι... 'Α! Βλέπω ότι τα γιλιάρικα έκαμαν σπέρμα... Συνεπώς, είμαστε σύμφωνοι... 'Αλλωστε, έτσι συμβαίνει πάντοτε. Οι τιμωροί άνθρωποι συνεννοούνται εύκολα μεταξύ τους.

—Τι άλλο έχεις να μ'ον πής; ρώτησε ο Μεταπράτης με ώριμο ύφος.

—Θά προχωρήσω με στη συνεννόησή μας, μι' και είμαστε σύμφωνοι, απάντησε ο 'Αριμάν.

—Σύμφωνοι; —Διάβολε! 'Αφού πήρατε τα λεπτά που σ' εδωκα; Θά συνεννοηθώ, λοιπόν, σ' ένα πράγμα. Πρώτα-πρώτα θα κλέψω τη γόνα. Κι' έπειτα, θα δώσω με το χέρι τα χρυσασφικά.

—Δεν σ' εχρειάζωστε ούτε για το ένα, ούτε για το άλλο, είπε ο Μεταπράτης.

—Πιθανόν η συνδρομή μου στην άπαυση της κυρίας Κέσσελμπαν να μ'ον είναι απαραίτητη, απάντησε ο 'Αριμάν. Δεν συμβαίνει όμως, το ίδιο και με τα χρυσασφικά. Γιατί εγώ ξέρω που είνε κρυμμένα. Ενώ σ' εσείς δεν το ξέρετε.

—Και γιατί αφού ξέρετε που είνε κρυμμένα δεν τα έπαινε μόνος σου; ρώτησε ο Μεταπράτης.

—Γιατί η συνδρομή σας μου είνε απαραίτητη. Ξέρω την κρυμμένη που την κάνει ν' ανοίγει. Θά χρειασθώ, λοιπόν, να μετακινήσω μερικά πράγματα πολύ βαριά. Να γιατί μ'ον χρειάζομαι.

Ο Μεταπράτης δίσταζε.

—Κι' αν αυτά τα χρυσασφικά δεν αξίζουν; είπε.

—Βάλα! του φώναξε ο 'Αριμάν. 'Αξίζουν περισσότερο από ένα εκατομμύριο!

Οι ληστές άλληλοκυττάθηκαν μόλις άκουσαν αυτό το ποσό.

—Εγώ, είπε στο τέλος ο Μεταπράτης. Είμαστε σύμφωνοι για τα χρυσασφικά. 'Αλλ' αν η χίρα βοή την ευκαιρία και το σκάφος.

—Δεν μπορεί να φύγει, απάντησε ο 'Αριμάν.

—Και γιατί;

—Είνε λιποθυμισμένη.

Και ο 'Αριμάν έδειξε ανάμεσα από την ανοιχτή πόρτα το κρεβάτι με τα σκεπάσματα, που έδωσαν την εντύπωση ότι κάποιος δρισκεόταν πάνω σ' αυτό.

—Λοιπόν, εσ' τελειώνουμε, είπε ο 'Αριμάν. Είμαστε σύμφωνοι, ναι ή όχι;

Οι ληστές αντήλλαξαν μερικά λόγια με χαμηλή φωνή.

—Σύμφωνοι, απάντησε σ' λίγο ο Μεταπράτης. Πού είνε τα χρυσασφικά;

—Κάτω από τις πλάκες του τζακιού. 'Υπάρχει κάποιο μυστικό που δεν το ξέρω. Γι' αυτό, πρέπει να γκρεμίσω με το τζάκι και να δώσω τον καθρέφτη που δρισκεται από πάνω... Φυσικά, θ' αργήσω λίγο...

—Μπρά! είπεν ο Μεταπράτης. Αυτό είνε παιγνίδι για μ'ον. 'Εμπρός, παιδιά!

Δύο από τους συμμορίτες πήδσαν σ'ε καθίσματα για να βγάλουν το μεγάλο καθρέφτη, που δρισκεόταν πάνω από το τζάκι.

Οι άλλοι τέσσερις έσκυψαν για να βγάλουν τις πλάκες που ήταν στη βάση του τζακιού.

Ο Μεταπράτης επέδρασε την έλκωση και έδινε διαταγές.

Ο 'Αριμάν κύτταξε με αισθημα υπερβολικής τους επτά αυτούς ανθρώπους, που, από τη μι' στιγμή στην άλλη είχαν γίνει πειθήνια όργανά του και γελούσε μέσα του για το παιγνίδι που τους είνε παίξει.

Γιατί η ιστορία των χρυσασφικών, που ήταν δ'ον κρυμμένα κάτω από το τζάκι, ήταν ένα απλό τέχνασμα.

Οι συνέπειες επρόκειτο να είνε τώρα όληθινες για κείνους που πιστεύαν πως η ιστορία αυτή ήταν αληθινή.

Ο 'Αριμάν άφησε να περάσουν μερικά λεπτά.

Και εσφικα, τράβηξε δυο περιττοφά από την τσέπη του, τέντωσε τα νεία και σκόπευσε δυο από τους συμμορίτες που ήταν σκυμμένοι πάνω στο τζάκι.

Δύο πυροβολισμοί αντήχησαν κι' αμέσως έπειτα δυο άλλοι. Τέσσερες από τους συμμορίτες έπεσαν τραυματισμένοι.

Είχαν απομείνει ο Μεταπράτης και οι δυο που ήταν ανεξαρτημένοι σ'ε καθίσματα.

Ο 'Αριμάν σκέφθηκε να πιέσει και για τσίτη φορά τη σκανδάλη των δυο όπλων. 'Αλλά μετέβαλε αμέσως γνώμη.

—'Απάνω τα χέρια! φώναξε βλέποντας πως ο Μεταπράτης πήγαινε να βάλει το χέρι στην τσέπη του.

Οι δυο άλλοι συμμορίται είχαν γίνει πελιδνοί από τον τρόμο τους και δεν πέσαν καθόλου από το μυαλό τους ή σκέψη ν' αντιδράσουν.

Ο 'Αριμάν επωφελήθηκε από τη σύγχυση τους και τους φώναζε:

—Πιάστε το Μεταπράτη και δέστε τον!... 'Εμπρός, μ'ον διατάξετε!... Ναι, με τα χιλιάρικα σας. Το μερίδιο των άλλων θα είνε δικό σας...

Οι δυο συμμορίται δεν δίστασαν πιά. Και είχθηκαν πάνω στον Μεταπράτη, τον άφωπλισαν και τοιμάσθηκαν να τον δέσουν.

—'Αλλά καθώς ήταν σκυμμένοι, δέχθηκαν από ένα γερό χτύπημα ο καθένας στο κεφάλι και σωριάστηκαν και οι δυο άνασθητοι.

Ο 'Αριμάν τους είχε χτυπήσει με τις χαλδίνες λαβές των περιστροφών του. 'Επειτα έσκυψε και συμπλήρωσε το δέσιμο του Μεταπράτη.

—Νά δουλεύει μι' φορά! εμονολόγησε. Κρίμα που δεν παρουσιάζονται συχνά παρόμοιες ευκαιρίες...

Ο Μεταπράτης μουρούριζε.

—Μην διαμαρτύρεσαι και μ'ον τα βάζεις με τη μοίρα σου! του φώναξε ο 'Αριμάν. Φρόντισε στο μέλλον να μάθεις το μυαλό σου να σκέπτεται γρηγορότερα. Διαφορετικά, πασιτήσου από το επάγγελμα που έλασκες σήμερα... Δεν σου ταιριάζει. 'Όπωςδήποτε, φαντάζομαι ότι θα είνε η πρώτη φορά σ'ε ζωή σου που θα συμπράξεις, εσ'ω και χωρίς να το θέλεις, σ'ε μι' άνοστη πράξη. Γιατί όπως καταλαβαίνεις όλα αυτά έγιναν για τη σωτηρία της γόρας Κέσσελμπαν...

Προχώρησε κατόπιν στο διάδρομο και άνοιξε την πόρτα του δευτέρου δωματίου.

—'Αλλά σταμάτησε στο κατώφλι αφήνοντας μι' μικρή κραυγή.

Το δωμάτιο ήταν κενό.

Πλησίασε τότε στο παράθυρο και είδε μι' αγέννητα σκάλο που κοιμούν από το πεδίο όπου ήταν πιασμένη με δυο άσπαστους γάντζους.

—Κατάρα! βουήθηκε. Μου την έκλεψε, ενώ εγώ προσπαθούσα ν' απαλλαγώ απ' αυτούς τους αλιτπούρες!

Μι' αληθινή λύσσα την κυρίευσε τότε και για να εσπείσει έδωσε μερικά κλωστής στους συμμορίτες που ήταν πεσμένοι εδ'ω κι' εκεί.

—'Επειτα, διευθύνθηκε στο τηλέφωνο.

ΟΧΙ ΠΛΕΟΝ ΜΑΛΛΙΑ ΛΕΥΚΑ JEUNESSE (46081)

Η μοναδική συνταγή για να διατηρηθούν τα μαλλιά σας από το φυσικό των χρώμα. 'Εάν τα μαλλιά σας είνε ήδη λευκά, κάμμετε ολίγες επάλειψεις με το θαυματουργόν.

JEUNESSE και αμέσως θα επανκταθούν τα φυσικά των χρώμα.

JEUNESSE ένας σταθμός εις την ιστορίαν της επαναφοράς των λευκών τριχών στο φυσικό των χρώμα.

Φαρμακείον Κ. ΛΕΜΠΕΣΗ ΔΡΟΥ 3 & ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΥ Τηλ. 53 291 'Ομόνοια

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΙ: ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, ΣΠΥΡΟΣ ΜΑΥΡΙΚΟΣ 'Οδός Αγίας Σοφίας 24.

ΚΡΗΤΗ (ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ), ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΓΚΙΚΑΣ ΚΡΗΤΗ (ΧΑΝΙΑ) Κοιμητήριον ΠΕΤΡΟΥ ΟΡΑΓΚΟΥΛΑΚΗ

ΔΕ ΜΑΤΑΡ ΣΟ Ειδικός Δερματολόγος Γενετιστηρίου ΓΟΥΛΟΥΖΗΣ (ΓΑΛΛΙΑΣ)

Οδός Πιπίου 38—Τηλ. 85-089 10-1 και 4-7

λέμφει, που δρισκεόταν πάνω σ' ένα τραπέζι, στο διάδρομο, ξεκρέμασε το ακουστικό και ζήτησε τον άρθεο του κυρίου Βεμπέ.

Μερικά λεπτά αργότερα είχε συνδεθεί με τον διευθυντή της Ασφαλείας.

—'Αγαπητέ μου Βεμπέ, του είπα, με συγχωρείς γιατί διακόπηκε τον ύπνο σου σ'ε το σκατάλληλο ώρα. 'Αλλά πρέπει να τρέξω αμέσως στην έπαυση της κυρίας Κέσσελμπαν, στην οδόν 'Αιτωλόνων, για να παραλάβω τους επτά ληστές που αποτελούν τη συμμορία του Αλταγκάιμ... Θά τους έχω δεμένους σ'ε πακέτα... Φυσικά, πρέπει να τρέξω σύντομα... 'Υπολείπεται μόνον ο άρθεος τους. Πηγαίνω να τον συλλάβω... 'Επειδή, όμως, είνε πιθανόν να χρειασθώ τη συνδρομή σου, έλα να με συναντήσεις αμέσως. 'Ο άνθρωπος που πηγαίνω να συλλάβω λέγεται Λέων Μπασσιέ και μένει στο Μεγύ, στην οδόν Ντελαϊζιά.

—'Αλλά ποιος τηλεφώνησε; ρώτησε ο Βεμπέ που μάταια είχε προσπαθήσει ως εκείνη τη στιγμή να καταλάβει ποιος δρισκεόταν στην άλλη άκρη του συρματος.

—'Εδ'ω 'Αριμάν, απάντησε η ίδια φωνή.

Ο άρτισυμμορίτης άφησε κατόπιν το ακουστικό και, παίρνοντας μερικά σεντόνια από μι' ντουλάπα, έδωσε μ' αυτά προεχτικά τους επτά συμμορίτες. 'Εκείνοι που είχαν ντυπθώ με σφαίρες είχαν νάσει άκετο αίμα. 'Αλλά έπειτα από μι' πρόχειρη εξέταση, που τους έκανε ο 'Αριμάν πεισθηκε πως η κατάσταση δεν ήταν επικίνδυνη.

Λίγη ώρα αργότερα έφθινε από την οδόν 'Αιτωλόνων, για να τρέξει στην οδόν 'Ανεξαρτησίας.

Μ' όλη την αλόγιστη θέλησή του, ο 'Αριμάν καταλαβαίνει πως δεν μπορούσε να συγκρατήσει τη συγκίνηση και την ταραχή του.

Θά ξαναβόρισε την Ντολφίν Κέσσελμπαν. Και θα την ξανάβρισε ζωντανή!

Πρώ να την είχε οδηγήσει τάνα ο Λουδοβίκος ντε Μαλζαίμ.

Ο 'Αριμάν είχε πάρει το κλειδί του Μεταπράτη από την τσέπη του και σκέφθηκε πως...

Θά ήταν καλύτερο να τρέξει πρώτα στο παλαιοτεχνικό.

Η δρισκεομένη του δεν τον έκανε ν' απατηθεί.

Πάνω σ' έναν παλιό καναπέ δέκρινε μι' ανθρώπινη σιλουέτα.

Ήταν η Ντολφίν Κέσσελμπαν.

Ο Μαλζαίμ της είχε δώσει τα χέρια και τα πόδια, την είχε φιδώσει και την είχε τυλίξει μέσα σ' ένα σκέπασμα.

Ο 'Αριμάν της έβγαλε αμέσως το φιδωτό και την έλευθερώσε από τα δεσμά της.

—Σε εδ'ω; ρώτησε η γόρα, μόλις ξαναβόρισε τις αισθήσεις της. Δεν σ' εχρεώσαν τίποτε, λοιπόν;

—'Όπως βλέπετε όχι, απάντησε ο 'Αριμάν. 'Αλλά που είνε ο Μαλζαίμ;

—'Εγώ μόνος άκουσε δήματα στην αυλή... Νά... από εκεί... Τρέξετε... 'Ω! 'Απαλάξτε με απ' αυτό τον άνθρωπο!... Δεν άντεχω πιά!

Ο 'Αριμάν χωρίς να γάση καιρό, διευθύνθηκε προς το μέρος που του έδειχνε η Ντολφίν.

Στο βάθος του παλαιοτεχνικού βόρισε μι' σκάλα που τον έφερε σ'ε μι' μικρή σοφίτα.

Η σοφίτα αυτή εδωγινε προς το μέρος του περιπτέρου που υπήρχε στην άκρη του κήπου του Μασσιέ. Μι' δευτερόσκαλα κατέβαινε προς το αντίθετο μέρος.

Αυτός ήταν, λοιπόν, ο δρόμος που είχαν ακολουθήσει ο Μασσιέ για να ξαναγυρίσει στο σπίτι του.

Ο 'Αριμάν δρόθηκε. Έπειτα από μερικά λεπτά στον κήπο. Και προχωρούσε τώρα με αποφασιστικό βήμα προς το μέρος του σπιτιού.

Δεν αμφέβαλλε καθόλου ότι ο αντίπαλός του δρισκεόταν εκεί. Και τον περιέμενε ίσως...

—'Όστόσο, δεν σκέφθηκε ούτε μι' στιγμή να αποθωοήση.

Μέσα στο μυαλό του δεν είχε κανένα ώριμο σχέδιο. Πως θα έκανε την επίθεσή του; 'Από που θα έμπαινε;

—'Ανέβηκε τα τέσσερα σκαλοπάτια που οδηγούσαν στην πόρτα του σπιτιού, χωρίς να φροντίσει καθόλου να κρύψει τον θόρυβο των βημάτων του.

Τι τον ενδιέφερε πιά; 'Αντιμυονούσε να δροβή απόπεναντι στο μικρό αντίπαλό του σ'ε μι' τελειωτική σύγκρουση μαζί του.

Και, εσφικα, είδε την πόρτα ν' ανοίγει.

Ο Λέων Μπασσιέ πρόβαλε στο άνοιγμα.

Με όρη θορύου ο 'Αριμάν γύρισε πάνω του.

—'Α, σ' κρατώ επί τέλους! φώναξε.

Πόνημα πασάδα, όμως, ο άνθρωπος αυτός δεν έφερε καμιά αντίσταση. Ο 'Αριμάν τον ανέτρεψε, τον σήκωσε στα γόνατα του σ'ε μι' πρόχειρη και τ' έφερε μέσα σ' ένα από τα δωμάτια του σπιτιού που ήταν φωτισμένο.

Μακριές σκορπές κομμένες σκέπαζαν το πάτωμα. 'Ετσι, καμιά ανταύγεια δεν φαινόταν απ' έξω.

Ο 'Αριμάν είδε πως δρισκεόταν μέσα σ' ένα υποδωμάτιο. Πήρε τότε ένα σεντόνι από το κρεβάτι, το έσπασε στα δύο και έδεσε σφιχτά τον Μασσιέ, που σ' όλο αυτό το διάστημα δεν

είχε έσει καμιά αντίσταση και δεν είχε δυνάμει ούτε λέξη από το στόμα του.

Ο 'Αριμάν έριξε ένα βλέμμα γύρω του.

Και, εσφικα, δέκρινε πάνω σ' ένα τραπέζι 'ενα ογκώδη φακέλλο. Τον έσπασε στη μι' από τις άκρες και, γεμάτος χαρά, είδε τότε πως μέσα σ' αυτόν περιείχοντο τα έγγραφα του Βίσαρος, που ο άρτισυμμορίτης είχαν υποσχεθεί στον Αυτοκράτορα.

Μι' κραυγή θαύματος έφθινε από το στόμα του.

—'Εκείνη τη στιγμή άκουσθηκε θορύβος θυμάτων στην είσοδο. Ήταν ο Βεμπέ και οι άνδραπόι του.

Ο 'Αριμάν έκουσε το φακέλλο κάτω από το σκακί και και προχώρησε προς το μέρος του διευθυντή της δρισκεομένης ασφαλείας.

Τον συνάντησε στο διάδρομο, που ήταν βυθισμένος στο σκοτάδι και του είπα σιγά:

—Εμένα δεν με χρειάζεσαι πιά. Θά δώσω μέσα στο δωμάτιο δεμένο τον δολοφόνο του Κέσσελμπαν. Τά υπολόριπα σ'ε αφορμή.

Και έφυγε χωρίς να του δώσει καμιά άλλη εξήγηση.

Ο μέγας δευξ 'Ερμαν έδε

Τό άλλο πρωί, ο 'Αριμάν έταξε στο σπίτι, όπου είχαν εγκλωσθή τον Πέτρον τον Δούκα.

Ο νέος ήταν κατισμένος, υπορσά σ'ενα τραπέζι και ένοσσε.

—'Αγαπητέ μου ποιητά, του είπεν ο 'Αριμάν, νομίζω πως οι στίχοι που έγραψες ως τώρα είνε άκετοι. Δεν θά χρειασθώ να γράφω άλλους.

—'Εσ'ω, εγώ! ρώτα.

—Ναι, 'Εσ'ω, εγώ! ρώτα για να εγκυκαλέσεις τη μαλθακή ζωή του ποιητού, που έπασσε ως τώρα. Είνε καιρός ν' αναλάβω το μεγάλο ρόλο σου. Τό δρώμα τελείωσε. Φτάσαμε στην πεινή πράξη... Η λύση τ'ον λήσεται και η λύση αυτή είνε σ'ε! 'Ο δρόμος των μεγαλείων και της δόξης ανοίγεται υπορσά σου.

—Κι' αν άνηθώ; —'Ηχησε!

—Ναι, αν άνηθώ! Τό κάτω κάτω τι με υποχρεώνει να υποταχθώ στη βέλση σας; Τι με υποχρεώνει να δροβώ να πιάξω ένα σόλο που δεν τ'ον ξέρω άκετο και για τον άριον αθάνατο; προκαταβάλλω ντροπή και απορσπασμό!

—'Ηλθιτε! ξαναείπε ο 'Αριμάν.

—'Επειτα πήρασα στο τραπέζι και κάρτες αντίσπ' στο νέο.

—Φαίνεται πως ξέχασα, είπε, πως δεν λέγεται Πέτρος ο Δούκ, αλλά Γεράρδος Μπασσιέ. 'Αν θέσει σήμερα το έδωρο δικού του Πέτρου του Δούκα, αυτό συμβαίνει γιατί σ'ε Γεράρδος Μπασσιέ έδοκασήσαν τον Πέτρο τον Δούκα και έκλεψες το όνομα και την πρωτοτυπία του.

Ο νέος έκανε μι' βλαβερή κίνηση.

—Είσατε τρελός; φώναξε. Γιατί έχετε πάνω καλή πως όλα αυτά τα επινυπορσάσανε μόνος σας, χωρίς εγώ να έχω καμιά άνομηση!

—Από είνε αλήθεια απάντησε ο 'Αριμάν. 'Αλλά την α-

λήθεια αυτή την έδωκε εσ'ω κι' εγώ μόνος. 'Η δικαιοσύνη δεν την έρει και δεν πρόκειται να την μωβή. Σ'ε ρωτά, λοιπόν, τι θα π'η δικαιοσύνη όταν της δώσω όλες τις αποδείξεις που χρειάζονται για ν' αποδειχθεί η ένοχη σου!

—Δεν θά σ'ε πιστέψουν! Γιατί θά το έκανα αυτό; Για ποιά σκοπό;

—Για ποιά σκοπό; 'Αλλ' ο σκοπός είνε ολοφάνερος. Πρώτα-πρώτα, μετά το 'εγκλήμα' σου έρεει το όνομα του Πέτρου του Δούκα που δεν σ'ον άνηκε. Κι' έπειτα, διεκδικεί τώρα την ένοχη κληρονομία του.

—'Αλλά ποιος, λοιπόν, ήταν ο Πέτρος ο Δούκ;... Ποιος είνε;

—Είνε καιρός να το μάθω, απάντησε ο 'Αριμάν. Είσαι ο 'Ερμαν 4ος, Μέγας Δούκ των Δύο Γεφυρών και του Βάλντεντε, πρίγκιψη του Μπρουκσέτλ, εκλέκτορ των Τρεβών και άρχον πολλών άλλων τόπων!

Σηκώθηκε κατόπιν, έκανε μι' θαυμάσια υπόκλιση έμπρος στο νέο και έφθινε αφήνοντάς τον στην κατάληξη του.

Μερικές ημέρες αργότερα, ένοικίασε για λογαριασμό της κυρίας Κέσσελμπαν που την είχε μύσει τώρα σ'ε σενόδιά του και την είχε πείσει να συνεννοηθεί για την έπιτυχία των, τον πύργο του Μπρουκγκεν κοντά σ'ε σύνορα του Βάλντεντε.

—'Εκεί η γόρα θά έμεινε μαζί με την Κατερίνα και θά φιλοξενούσε τον Πέτρον τον Δούκα, ώς τη στιγμή που θά έκλειτο ν' αναλάβει την διακυβέρνηση του δουκάτου του.

Ο 'Αριμάν, αφού τακτοποίησε αυτή την υπόθεση, έτρεξε στο Βερολίνο, όπου παρόδινε στον κύπη Βαλδουά τον φακέλλο που περιείχε το μυστικό αρχείο του Βίσαρος.

—Γνωρίζετε τους δρούς μου, απάντησε μου κύπη, είπεν ο 'Αριμάν. Πρέπει ν' ανασπληθώ ο Όικος των Δύο Γεφυρών και του Βάλντεντε και ν' αποδοθώ το μέγα δουκάτο στο νόμιμο κληρονόμο 'Ερμαν τον 4ο. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ! 'Η συνέχεια.

Τό νέο βόλιό ΣΕΞΟΛΟΓΙΑ

Ανικονότης - Στείρωσις

Δρος ΑΛΕΞ. ΤΣΑΚΙΡΗ

'Αρσείον Πανήμιτο 'Αθηνών σφνχρσμο πρωτότυπο, έπιστημονικό υπερόλο προέχει την τελευταία λέξη της έπιστήμης στην έλκνηση και θεραπεία της σεξουαλικής ζωής άνδρος και γυναικός. Θά πωληθ' στο μεγαλειό βιβλιοπωλείο και στο ιατρείο ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΝ, ΔΕΡΜΑΤΟΚΟΝ του σφνχρσμο ΑΛ. ΤΣΑΚΙΡΗ, Άν. Κωνσταντινού 28 τ'ηλ. 54 224. Με τ'ον έπιτονη 20 χιλ. στην άνω διευθύνση σ'ελέκτα σ'ε εσ'ω.

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ

Ταχείο και ριζική αποτρίχωση με τ'ε τελειότερα μηχανήματα Βραζιλιανών κυμάτων Thermoflux Δερματολογικόν 'Ιατρείον Κ. 'Ανδρέα Χούση Ν. κ'ης 13 τ'ηλ. 29-548.

«Τ' άσημένια μαλλιά...»

Ο Ράφλ Φόουλερ προσπαθούσε να μετρήσει ως τα χίλια, ο θόρυβος όμως του ραδιοφώνου, που έπαιζε στο διπλανό δωμάτιο, τον εμπόδιζε να συγκεντρωθεί, γι' αυτό συνέχισε τη δουλειά του.

Βάλτο τουλάχιστον λίγο χαμηλότερα! φώναζε νευρικά στην γυναίκα του. Μετρώ τα χίλια δολλάρια μας.

Εκείνη όμως έξακολουθούσε το πλέξιμό της, μη προσέχοντας παρά στις μελωδίες που σκόρπιζε το μικρό μηχανάκι, που ήταν τοποθετημένο πάνω στο τραπέζι.

Νά πάρη ο διάβολος!... βλαστήμησε ο Φόουλερ. Πώς να έλθουν κανείς μ' αυτή τη φασαρία!

Είχε οικονομήσει επί 30 δολάρια χρονία αυτά τα 1.000 δολάρια, που θα του επέτρεπαν να πληρώσει τα χρέη του και να ζήσει κάπως άνετα. Τέλες άποψης εκείνο το απόγευμα απ' την Τράπεζα κι' ήθελε τώρα ν' τ' απολαύσει, χαιδεύοντάς τα ένα ένα.

Τετρακόσια, σαράντα... τετρακόσια έξι... πεντακόσια.

«Όλοι όμως λένε ότι τα υποδήματα «Ηλίας» είναι τα ανώτερα και σθεναρότερα όλων! — Βουνοφώνους ο σπύκερ.

Κατάρα! μουρούρισε με λύσσα ο Ράφλ. Τά υπέρθεσα και πάλι! Άρπαξε με τις χούφτες του τα χαρτονομίσματα και τα πέταξε μέσα στο πρώτο συρτάρι της ντουλάπας.

Πάω να κάνω μία βόλτα! δήλωσε.

Μπαίνοντας στο δημόσιο πάρκο, ένοιωσε κάποια ανάκουφση. Ή σδυμένη, απλή μουσική, που ξένυναν από μακριά τα ραδιόφωνα, ένωσαν με τα κελαϊγήματα των πουλιών...

Βυθίστηκε σε σκέψεις. Τού άρεσε συχνά να ξαναθυμάται το ξεκίνημά του στη ζωή... την πάλη του για να δημιουργηθεί ένας νέος. Δεν είχε κλείσει ακόμα τα δώδεκα χρόνια του, όταν πρωτομπήκε στη δουλειά. Ποτέ δεν τον είχαν απογοητεύσει οι αποτυχίες της τύχης. Επέμενε πάντα, κυνηγώντας την επιτυχία... Αφού προσέληφθη στην 'Εταιρεία 'Αερίοφωτος, κατάφερε κι' έβαλε κατά μέρος κάτι απ' τον έβδομο αιώνα μισθό του... Θά δούλευε άλλα τέσσερα χρόνια ακόμα, κι' έπειτα θα παύει σύνταξη...

Μπροστά στα μάτια του πρόσβλαν τα πράσινα κολλοειδή χαρτονομίσματα, που αναπαύονταν στο πρώτο συρτάρι της ντουλάπας... Και, ξαφνικά, τον κυριέψει ένας παράξενος φόβος: "Αν έμπαινε κανείς κουφά στο σπίτι του και του τ' άκουγε, την ώρα που η άνοστη γυναίκα του άκουγε το ραδιόφωνο;

Άρχισε να τρέχει προς το σπίτι του, σαν τρελλός.

Ανέβηκε τέσσερα-τέσσερα τα σκαλοπάτια της πολυκατοικίας όπου έμενε... "Αν του είχαν κλέψει τα 1.000 δολάρια, θα ήταν πια αδύνατον να ξαναοικονομήσει αυτό το ποσό! Δεν θα μπορούσε να ξαναρχίσει τις ίδιες θυσίες...

Ωρμησε σαν τρελλός μέσα στο

δωμάτιο, τη στιγμή ακριβώς που το ραδιόφωνο ανήγγελλε τα αποτελέσματα των ποδοσφαιρικών αγώνων. Τράβηξε τόσο απότομα το συρτάρι της ντουλάπας, ώστε έπεσε ανάσκελα, σπείγοντάς το στην άγγυαλά του.

Ανασπώθηκε λίγο κι' έδριξε μία ματιά στο έσωτερικό του. Δόξα σοι ο Θεός! Τα χαρτονομίσματα βρισκόντουσαν στην ίδια θέση που τα είχε αφήσει.

Επρεπε τώρα να τα μετρήσει, γι' αυτό βεβαιώθηκε ότι δεν έλειπε ούτε ένα.

Είκοσι... σαράντα... έβδομη... Πού να πάρη η όρμη, παλαιοδωμάτιο!...

Ο Μπάτς Χαϊντ μπήκε στην ταβέρνα με σκυφτό κεφάλι. Μόλις τον αντίληψε ο Φέρετ Μπάροου, σηκώθηκε απ' τη θέση του κι' έτρεξε να τον προϋπαντήσει.

Τί απόγινε λοιπόν; τον ρώτησε. Τα κατάφερες;

Όχι, μουρούρισε ντροπισμένη ο Μπάτς.

Λέγε γρήγορα τί συνέβη!...

Νά... είπε ο Μπάτς, αποφεύγοντας το βλέμμα του συντρόφου του. Μπήκα απ' το παράθυρο, όπως είχαμε συμφωνήσει. Το ραδιόφωνο έπαιζε συνεχώς. Έφαγα γρήγορα και βόηκα τα λεφτά μέσα στο συρτάρι της ντουλάπας. Ήσαν πολλά...

Ετοιμάσθηκαν να τα μάζεψω και να τα χάσω στις τσέπες μου, όταν έ-
ξαφνα...

Κατάλαβα! διέκρινε ο άλλος. Έστρεψε ο νοικοκύρης τους, κι' εσύ φοβήθηκες και τβόλες στα πόδια.

Όχι, Φέρετ. Έπαθα κάτι πολύ χειρότερο... Έχω τη μανία να προσέχω όταν παίζουν τα ραδιόφωνα, γι' αυτό αν πιάσουν παρτίδα. Το δικό μου, βλέπεις, με τρελαίνει με τα βουητά και τα σφυρίγματα του!...

Είπα στήσι λοιπόν τ' αυτό μου ν' ακούσω τί μηχανήματα είχε ο φίλος... Ξαφνικά, αντίηχησε μία φωνή. Μιλούσε κάποιος πατάς. «Οι μητέρες... έλεγαν... δεν ζούν παρά για τα παιδιά τους. Μη τις πληγώνετε στην καρδιά, παραστρατώντας απ' τον ίδιο δρόμο. Αν υπέλεξετε σε καμιά δουλειά, που υπάγει οδός να σας στείλη στη φυλακή, συγκρατηθείτε για λίγο και θυμηθείτε πόσο περπατούσαν πάντα η μητέρα σας για σας! Αν μάθετε πως ανακατευθήκατε σε βρωμοδουλειές, ίσως να μην αντέξω στον πόνο και να την χάσετε για πάντα. Για χάρι της λοιπόν, μη φύγετε απ' το δρόμο του Θεού!... Δεν τάλεγε ακριβώς έτσι, βέβαια, μα αυτά ήθελε να πη πάνω-κάτω.

Μη μου πής πως σε φόβισαν τα λόγια αυτού του τρελλοπαπα και τβόλες στα πόδια! μούγκρισε ο Φέρετ.

Όχι. Δεν είμαι φοβισιάρης. Τί τα θέλεις όμως, συγκινούμαι εύκολα... Μόλις τελείωσε το κήρυγμα, άρχισαν να τραγουδούν τα «Άσπρη-μαλλιά του τραγουδιού αυτό χωρίς παρτίδα... Μ' έπιασαν τα δάκρυα, δίχως να το καταλάβω. Δεν έδλετα μπροστά μου... Τόσο βουρκωμένα ήσαν τα μάτια μου! Πέταξα πάλι μέσα στο συρτάρι τα λεφτά που κρατούσα, κι' έφυγα σαν να με κυνηγούσαν... Στεμάτισα στη γωνία του δρόμου, σ' ένα ανθοπωλείο, αγοράσα ένα μικρό τριαντάφυλλο και παραγγείλα να το στείλουν στη μάνα μου... Νά γιατί γυρίζω τώρα με άδεια χέρια!

Ο Φέρετ κύτταξε το σύντροφό του απ' την κοφφή ως τα νύχια, με φανερό αηδία. Έφτυσε έπειτα περιφρονητικά στο πάτωμα και μούγκρισε:

Ανάθεμα σας!... έσένα και το ραδιόφωνο!...

Ρ. ΓΚΟΛΝΤΜΠΕΡΓΚ

Ή όμορφηά της μύτης

Πώς θα διατηρήσετε τη φόρμα της και θα εξελίξετε τις ατέλειές της

Από όλα τα μέρη του γυναικείου προσώπου η μύτη είναι η περισσότερο παραγνωρισμένη. Δεν κά-
νουμε τίποτε άλλο από το να εκθειάζουμε τα μάτια, τα χείλη, την απαλότητα της επιδερμίδας, την αρ-
μονία των χαρακτηριστικών κτλ. Άλλα πολύ σπάνια μιλούμε για τη μύτη.

Και όμως ένα πρόσωπο δεν είναι ποτέ ωραίο, χω-
ρίς μία ωραία μύτη. Και, αντίθετα, μία ωραία μύτη
μπορεί να «σκεπάσει» πολλές ατέλειες του προσώ-
που και να το κάνει να φαίνεται ωραίο. Το μόνο που
δεν μπορεί να κάνει είναι να «σκεπάσει» τις δικές της
ατέλειες. Γιατί η φύσις την έκανε να προεξέχ-
ει. Γι' αυτό μπορεί να κρύφει, αλλά η ίδια δεν μπορεί να
κρυφτεί.

Μία τέλεια μύτη πρέπει να έχει το ίδιο μήκος με
το ύψος του μετώπου. Μικρότερη ή μεγαλύτερη
από το μέτωπο αποτελεί πάντοτε μία ανωρογραφία.
Πρέπει επίσης να έχει στη ρίζα της μία μικρή — πο-
λύ μικρή — λοκκουβίτσα. Όταν την βλέπουμε προ-
φίλ, το κάτω μέρος της μύτης — εκείνο που προε-
ξέχει από την κάθση του προσώπου — πρέπει να
είναι το τρίτον του μήκους της. Πρέπει, τέλος, να
είναι σχετικά λεπτή στη ράχη και τα ρουθούνια να
μην είναι πολύ ανοιγμένα, έτσι που να μοιάζουν σαν
δύο πολύ χτυπητές τρύπες. Το δέωδες θα ήταν το
περιβόιο που χωρίζει τα δύο ρουθούνια να προχω-
ρη έλαφρα προς τα κάτω και να είναι ραχ στα πλά-
για. (Το τελευταίο αυτό χάρισμα ο' ελάχιστες γυ-
ναίκες θα μπορούσε κανείς να το συναντήσει).

Σε πολλές γυναίκες, η ακμή της μύτης κοκκινί-
ζει έλαφρά. Δεν υπάρχει πια αντισηπτικό θεάμα
απ' αυτό το κοκκίνισμα. Είναι προτιμώτερο για μία
γυναίκα να έχει πλακουτάρη μύτη, αλλά λευκή, πα-
ρά τέλεια σε όλα, αλλά κοκκινιστή ακμή.

Πρώτα-πρώτα, είναι καλό να ξέρετε ότι η κόκ-
κινη μύτη προϋποθέτει κακή λειτουργία του στο-
μάχου ή των εντέρων. Οι φροντίδες σας πρέπει,
λοιπόν, ν' αρχίσουν από το πεπτικό σας σύστημα.

Υπάρχουν όμως και μερικές άλλες αιτίες που
προκαλούν αυτό το κοκκίνισμα όπως είναι οι ακτί-
νες του ήλιου, τα άφθονα πλυσιμύματα κτλ. Το συ-
νάχι επίσης, καθώς και μία κακή δίαιτα, μπορούν
να προκαλέσουν το κοκκίνισμα αυτό της μύτης.

Μία καλή λοσιόν για να εξαφανιστεί αυτό το
κοκκίνισμα, είναι η ακόλουθη:

Θα διαλύσετε 10 γραμμάρια βόρακος μέσα σε 150
γραμμάρια νερό και θα προσθέσετε σ' αυτό μια
κουταλιά υδατος Κολωνίας.

Μ' αυτή την απλή λοσιόν θα βρέχετε κάθε τόσο
τη μύτη σας χρησιμοποιώντας ένα μικρό βαμβάκι
γι' αυτό το σκοπό και κατόπιν θα την σκουπίζετε
καλά.

Ενα άλλο έλάττωμα της μύτης είναι ότι γυαλίζει
και δεν συγκρατεί την πούδρα.

Στην περίπτωση αυτή, θα χρησιμοποιήσετε την α-
κόλουθη λοσιόν:

100 γραμμάρια ανθρόνερ.
10 » θειικού μαγνησίου.
25 » υποθειώδους νατρίου.

Τη λοσιόν αυτή θα την χρησιμοποιείτε χλιαρή.
Αποφύγετε κυρίως τις λιπαρές κρέμες καθώς και
τις λοσιόν που περιέχουν οινόπνευμα, όταν έχετε
γυαλιστερή μύτη.

Μπορείτε, ές άλλου, να χρησιμοποιήσετε για να
εξαφανιστεί αυτό το γυάλισμα, χυμό λεμονιού κα-
ταμμένο, καθώς και όλα τα άλκαλικά.

Γενικά, για να διατηρήσετε την καλή φόρμα της
μύτης σας δεν πρέπει να την τραβάτε με όρμη,
όταν θέλετε να την καθαρίσετε ούτε πάλι να ρου-
φάτε προς τα μέσα.

Και οι δύο αυτές συνήθειες είναι πολύ κακές και
παρομοιώνουν τη μύτη.

Έργάζεται και γυμνάζεται

Μία νέα 'Αμερικανίδα ανέκαλυψε ένα πρακτικό
και οικονομικό μέσον διατήρησης της σιλουέττας
της. Κάνει δηλαδή τις δουλειές του νοικοκυριού
της, εφαρμόζοντας συγχρόνως μερικούς στοιχειώ-
δεις κανόνες:

Όταν χρησιμοποιή τη ηλεκτρική σκούπα, τρα-
βάζει την κοιλιά της προς τα μέσα ούτως ώστε να
εργάζονται οι κοιλιακοί κι' οι στομαχικοί μύς. Ό-
ταν κρεμάει ρούχα, προκαλεί μία σύσπαση των μυών
της μέσης και συγχρόνως τεντώνει όσο το δυνατόν
περισσότερο το σώμα της. Όταν σκύβει για να μα-
ζεύει τα παιχνίδια των παιδιών της κρατάει ευθύ-
την την πλάτη της και κάνει να λειτουργούν οι
μύς των μπρών και των κνημών της. Όταν εργά-
ζεται καθιστή ή όταν ανεβαίνει τη σκάλα, μένει τε-
λειώς ευθυτενής. Όταν φέρνει δέματα απ' την ά-
γορά, φροντίζει να 'ορροπή το βάρος τους στα
δύο της χέρια. Όταν ξυπνάει, το πρωί προσπαθεί
ν' ακουμπήσει στο κρεβάτι της μόνο με τις άκρες
των ποδιών της και με την κορυφή του κρανίου της.
Κι' όταν δένει τα παπούτσια της, μένει σε ισορρο-
πία πάνω στο ένα πόδι της.

Φαίνεται δε ότι η μέθοδος της είναι εξαιρετική,
γιατί, μολονότι έχει γίνει μητέρα 2 παιδιών, διατη-
ρεί ένα τέλειο σώμα μαγνηκέν.

Η ρικτίνη ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΕΛΚΟΥΣ

Οι έλκοπαθείς απαλλάσσονται από τούς πόνους

ΜΕ ΜΙΑ νέα ρητινώδη συνθετική ουσία, που ονομάσθηκε
«ρεζινάτ», οι άρρωστοι από έλκος του στομάχου ανα-
κουφίζονται απ' τούς αφόρητους πόνους τους μέσα σε 5-15
λεπτά της ώρας.

Η καινούργια αυτή θεραπευτική μέθοδος οφείλεται στον
δόκτορα Γκουστάβ Μαρτίν, διευθυντή των 'Εργαστηρίων 'Ε-
ρευνών μιας μεγάλης φαρμακευτικής εταιρείας της Ολλανδίας.
Αυτός παρασκεύασε το «ρεζινάτ». Η ιδέα του ήλθε μί-
νη τρόπο έντελώς πρωτότυπο: Έτυχε να ιδεί ένα χαριτωμένο
κοριτσάκι να παίρνει το μπάνιο του, τριγυρισμένο από σαπυ-
νόφουσες. Και σκέφθηκε άμεσα:

«Οι ίδιες χημικές ουσίες, που απαλλάσσουν το νερό απ' τις
προμιξίες του και τα άλατά του κι' επιτρέπουν έτσι να σκλη-
ρύνει με το σαπούνι αυτές τις σαπουνόφουσες, μπορούν πιθα-
νότητα ν' απορροφήσουν τα ανεπιθύμητα και βλαβερά όξεία
του στομάχου, που παίζουν τόσο ρόλο στη δημιουργία και στη
χειροτέρευση του έλκους».

Όσο, αν φάμε στα χημικά και ιατρικά συγγράμματα,
θα ισούμε ότι η ιδέα αυτή δεν ήταν έντελως καινούργια. Το
1935, οι χημικοί Άνταμς και Χόλμς απέδειξαν με τα πειράμα-
τά τους ότι ώριμες συνθετικές ρητίνες — του ίδιου είδους
που χρησιμοποιείται στη βιομηχανία για τον καθαρισμό του νε-
ρού και γι' άλλους αναλόγους σκοπούς — ήταν εξαιρετικά «α-
πορροφητικά» του υδροχλωρικού όξους, δηλαδή του κυριώ-
τερου συστατικού του γαστρικού υγρού. Είχαν την ιδιότητα ν' α-
περροφούν αυτό το οξύ και κατόπιν να το αποδίδουν.

Το 1945, ο δόκτωρ Χένρυ Σέγκαλ του Πανεπιστημίου του
Ρότσεστερ, έδωσε σε ποντίκια μία τεχνητή ρητίνη, την «αμ-
περλάτ IP-4». Διπλωτώς δε ότι απορροφούσε όλο το οξύ
του στομάχου, συγκρατώντας το στερεά στα μόρια της, κι' ότι
έτσι ήταν τελείως άβλαβος στα ζώα σ' οποιαδήποτε μεγάλη
ποσότητα.

Για τεχνικούς όμως λόγους, δεν μπορούσε να δοθεί σε αν-
θρώπους. Ο δόκτωρ Μαρτίν λοιπόν παρασκεύασε μία άλλη μορ-
φή της, το «ρεζινάτ», στην οποία τα μόρια είναι λεπτότερα δια-
μερισμένα.

Δοκίμασε περίπου άνδρες και γυναίκες υπεβλήθησαν σ' αυτή
τη θεραπεία. Οι πιο πολλοί ανακουφίσθηκαν απ' τούς πόνους
ευθύς μόλις το «ρεζινάτ» έφτασε στο στομάχι τους. Μία και
μόνο δόσις είχε συνήθως άμεσα αποτελέσματα.

Δύο γιατροί που δοκίμασαν το φάρμακο αυτό σ' ένα νοσο-
κρεμείο του Νιούαρκ πάνω σε 60 άρρώστους, ανέκριναν όλα τα
τόπιν ότι πεισθήκαν απόλυτα για την αξία του. Επίσης δύο
γυναίκες, γιατροί, του Γυναικείου Ιατρικού Κολλεγίου της
Πενσυλβανίας παρατήρησαν τα λαμπρά του αποτελέσματα, ο-
σάκις το μεταχειρίσθηκαν.

Ένας άντρας 45 ετών υπέφερε από σοβαρές κι' επανειλημ-
μένες κρίσεις έλκους. Είχε δοκιμάσει χωρίς επιτυχία όλα τα
γνωστά φάρμακα — όπως το πυριτικό μαγνήσιο και τ' άλλα
εξουδετερωτικά των όξων. Όταν λοιπόν έπρε με μία κούφα
«ρεζινάτ», ένοιωσε, για πρώτη φορά έπειτα από χρόνια, να
σταματούν οι πόνοι του. Από τότε, μεταχειρίζεται καθημερι-
νώς αυτό το φάρμακο, και δεν έχει πια πόνους.

Μία γυναίκα που έπασχε από έλκος του δωδεκαδακτύλου,
έκανε αυστηρή δίαιτα κι' έπαιρνε κάθε είδους εξουδετερωτικά
των όξων. Κι' όμως η κατάσταση της χειρότερη συνεχώς.
Επονούσε τρομερά κι' είχε χάσει 12 κιλά σε 6 μήνες.

Τέλος, άρχισε να παίρνει «ρεζινάτ». Ένα κουταλάκι του γλυ-
κού κάθε 3-4 ώρες. Σ' ένα μήνα, είχε πάλι τελείως να πονή.

Όσο, ούτε ο δόκτωρ Μαρτίν ούτε οι άλλοι γιατροί που
μεταχειρίσθηκαν το «ρεζινάτ» το παρουσιάζουν ως θ' ερ-
παι-
τικ ό φάρμακο του έλκους. Τονίζουν, απλώς και μόνον, ότι
σταματάει σχεδόν άμεσα τούς πόνους, έτσι και σε μικρές
δόσεις. Το «ρεζινάτ» δοκιμάσθηκε επίσης σε μία ομάδα 23 άρ-

ρώστων, που υπέφεραν ά-
πο άλλες αρρώστιες του
πεπτικού συστήματος, κα-
κίνου του στομάχου, χολο-
κυστίτιδας, κλπ. Στους 11
απ' αυτούς έφερε μία ά-
ξιολογη ανακούφιση, άλ-
λα σε λίγο ξαναγύρισαν
οι πόνοι.

Η εξαφάνιση του πό-
νου αποτελεί μία μεγάλη
βοήθεια για τούς έλκοπα-
θείς, αλλά δεν σημαίνει
πάντοτε ότι νικητήθηκε
η αρρώστια τους. Με-
ρικοί γιατροί πιστεύουν ότι
το «ρεζινάτ» ανακουφι-
ζοντας τον πόνο, βοηθεί ενεργώς στην επούλωση του έλκους
— και πράγματι έχουν παρατηρηθεί τέτοιες περιπτώσεις τελεί-
ας επουλώσεως. Πολλοί όμως άλλοι συναδέλφοι τους φρο-
νούν ότι η εξαφάνιση του πόνου, δεν έχει καμιά σχέση με
την πραγματική επούλωση.

Λογικότερο λοιπόν είναι να δεχθώ κανείς το «ρεζινάτ»
ως ένα χημικό κι' άβλαβος βοήθημα σε κάθε θεραπεία του
έλκους, ακόμη κι' όταν επιβάλλεται η ενχειρίσις.

Υπάρχουν περιπτώσεις που το «ρεζινάτ» μόνο αρκεί για
να προλάβει την υποτροπή του θεραπευμένου έλκους. Σε
άλλες πάλι, πρέπει να συνδυασθεί με άλλους νευροψυχοθε-
ραπεία ή αλλαγή κλίματος.

Όσον αφορά τον τρόπο ένεργειας του «ρεζινάτ», φαί-
νεται ότι αχρηματώνει το όξύ του στομάχου και το μεταφέρει στα
έντερα. Έκεί το έλευθερώνει, το εξουδετερώνουν όμως άμε-
σως τα άλκαλικά υγρά των εντέρων.

Το «ρεζινάτ» δεν απορροφάται απ' τον οργανισμό. Είναι
οξεία άδρα ης και άβλαβος. Δεν προκαλεί δυσκοιλιότητα ή
άλλες δυσάρεστες γαστρικές διαταραχές.

Ο δόκτωρ Μαρτίν έλπίζει να χρησιμοποιηθούν άλλες ρη-
τίνες για την αποτοξίνωση των εντέρων, την απορρόφηση δη-
λαδή και απομάκρυνση των δηλητηρίων που σχηματίζονται μέ-
σα στον έντερικό σωλήνα.

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ τῆς Κονσουελίτας

Δραματικό διήγημα

Εκείνο τὸ πρωὶ ὅλοι ἔτρεμαν στὴν Ἀντοφαγκάστα. Γιατί ἡ ἡμέρα αὐτὴ εἶχε ὀρίσθῃ γιὰ τὴν ἐκτέλεσι τοῦ Μουριέτα. Κι' ὅλοι ἦσαν βέβαιοι πὼς ὁ τρομερὸς λησάρχος δὲν θάφηνε ποτὲ νὰ γίνῃ αὐτὴ ἡ ἐκτέλεσι.

Κανεὶς δὲν ἤξερε μὲ ποῖο τρόπο καὶ σὲ ποιά στιγμή θὰ γινόταν ἡ ἐπέμβασις τοῦ. Μά, χωρὶς ἀμφιβολία, τὸ αἷμα θὰ χυνόταν ἀφθονοῦ ἐκείνη τὴν ἡμέρα στὴν Ἀντοφαγκάστα.

Ἔτσι εἶχε γίνῃ κι' ἄλλες φορές ὡς τότε.

Τὴ σημασία εἶχε ἂν οἱ ἀρχεὶ εἶχαν λάθει ὅλα τὰ καταλλήλα μέτρα, γιὰ νὰ προλάβουν τὸ ἐνδεχόμενο ἑνὸς πραξικοπήματος ἐκ μέρους τοῦ λησάρχου;

Ὁ Μουριέτα δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους πού λογάριζαν τὸν κίνδυνο. Κι' ἀκόμη πὺ πολλὸ ἀδιαφοροῦσε ἂν ἡ ἐπέμβασις τοῦ θὰ εἶχε, χωρὶς ἀμφιβολία, ἕνα σωρὸ θύματα μετὰ τοῦ πλήθους, πού εἶχε πάει γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν ἐκτέλεσι.

Γιὰ νὰ σώσῃ κάποιον ἀπὸ τοὺς ὁπαδούς του, πού οἱ χωροφύλακες τὸν βασάνιζαν μέσα στὰ κρατητήρια τῆς ἀστυνομίας, γιὰ νὰ τὸν κάμουν νὰ μιλήσῃ, δὲν εἶχε διστάσει κάποτε νὰ βάλῃ φωτιά στὴ μικρὴ πόλι τοῦ Σάν Ζοζέ. Τὸ συνεργεῖα πού ἔφτασαν τὴν ἀλλή μέρα ἀπὸ τὴν Πουέμπλα ξεβαψάν ἕνα σωρὸ πτώματα μέσα ἀπὸ τὰ ἔρεπια. Ἀλλὰ τὴ ἀξία εἶχαν γιὰ τὸν Μουριέτα ὅλα αὐτὰ τὰ θύματα; Ὁ λησάρχος εἶχεν ἐπιτύχει τὸ σκοπὸ τοῦ

σταὶ πού εἶχαν θγάλει τὴν καταδικαστικὴ ἀποφασί.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἔτρεμαν περισσότερο ἀπὸ ὅλους. Γιατί ἤξεραν πὼς ἂν ὁ Μουριέτα ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του, αὐτοὶ θὰ ἦσαν τὰ πρῶτα θύματα.

Τὴν πομπὴ ἔκλεινε ἕνας λόχος στρατοῦ καὶ μιὰ ἰλη ἐφιππων χωροφύλακων.

Ἀμέσως ἀρχισαν οἱ ἐτοιμασίες τῆς ἐκτελέσεως. Ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου προχώρησε ἕνα βήμα μπροστὰ καὶ μὲ φωνὴ πού ἔτρεψε διάδασε τὴν καταδικαστικὴ ἀπόφασί.

Ἕνας ἀδελφὸς μερμυόρισε κάποια προσευχὴ κι' ἔδωσε στὸν κατάδικον νὰ φιλήσῃ τὸν ἑσταυρωμένο.

Ὁ Μανουέλ Γκάρτσια παρακολούθησε μηχανικὰ τὸ διάβασμα τῆς ἀποφάσεως καὶ συμμορφώθηκε μὲ τὴν ἐπιθυμία τοῦ ἀδελφῆ.

Ἀλλὰ τὸ μυαλὸ του ἦταν ἄλλο. Σκεφτόταν μὲ ποῖο τρόπο τάχα θὰ τὸν γλύτωνε ὁ ἀρχηγός του; Κι' ἀναζητοῦσε μὲ τὸ ἔλεμμα τοῦ τῆς γνώριμης μορφῆς τὸν συντρόφον του ἀνάμεσα στὸ πλῆθος. Γιατί δὲν ἦταν δυνατόν νὰ μὴν ἦσαν οἱ σύντροφοί του ἐκεῖ.

Ὡστόσο, δὲν διέκρινε καμμιά γνώριμη μορφή. Ἀλλὰ δὲν ἔνοιωσε καμμιά ἀπογοήτευσί.

Ὁ Μουριέτα ξέρει καλύτερα ἀπὸ μένα τί πρέπει νὰ κάμῃ ἀκούσθηκε.

Ὅλες οἱ διατυπώσεις τελείωσαν σὲ λίγο. Τὰ τύμπανα ἀρχισαν τότε νὰ χτυποῦν μ' ἕνα γρήγορο ρυθμό... Κι' οἱ δύο βοηθοὶ τοῦ δημίου προχώρησαν πρὸς τὸ μέρος τοῦ Γκάρτσια καὶ τὸν ἔπιασαν ἀπὸ τοὺς ἀγκῶνες, γιὰ νὰ τὸν βοηθήσουν ν' ἀνεβῇ στὸ ἱκρίωμα.

Ὁ Μουριέτα δὲν θὰ ἐμφανιζόταν, λοιπόν; Οἱ κάτοικοι τῆς Ἀντοφαγκάστα ἐνοιώσαν τώρα ἀπογοητεῖται. Γιατί, θέβαι, ἡ ἐπέμβασις τοῦ λησάρχου θ' ἀποτελοῦσε ἕνα θέαμα ἀπὸ κείνα πού οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔχουν εὐκαρίαν νὰ βλέπουν συχνά. Ὅσο γιὰ τὸν κίνδυνο πού θὰ διέτρεχαν, αὐτὸν δὲν τὸν σκεφτόταν κανεὶς τοῦς!

Ἀλλὰ ἐκεῖνοι πού ἀνηγοῦσαν περισσότερο ἦσαν οἱ ἴδιοι οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Μουριέτα, πού ἦσαν σκορπισμένοι ἀνάμεσα στὸ πλῆθος κι' εἶχαν πάσει τὶς κατάλληλες θέσεις, σύμφωνα μὲ τὸ σχέδιο πού εἶχε μελετηθῇ προεχτικὰ ἀπὸ πρὶν. Γιατί λοιπόν, ὁ ἀρχηγός

τοὺς δὲν ἔδινε τὸ σύνθημα; Κι' ὠστόσο, δὲν εἶχαν σηκώσει οὔτε στιγμή τὰ μάτια ἀπὸ πάνω του, θέβαι πὼς θὰ τὸν ἔβλεπαν νὰ κουνῇ τὸ κόκκινο μαντήλι του, ὅπως εἶχε συμφωνηθῇ μετὰ τοὺς.

Ὁ Μουριέτα ἦταν ἐκεῖ. Στεκόταν στὴν ἄκρῃ τῆς πλατείας, ὅπου τὸ πλῆθος ἦταν πολὺ ἀραιὸ κι' εἶχε τὶς πλάτες του στηριγμένες στὸ μέγαρο τοῦ Ὑγειονομείου. Τὸ μέρος αὐτὸ ἦταν λιγάκι ψηλότερο κι' ἔτσι μπορούσε νὰ ἑλέπῃ τὰ πάντα καὶ νὰ διακρίνεται εὐκόλῃ ἀπὸ τοὺς ὁπαδούς του.

Οἱ ὁπαδοὶ τοῦ λησάρχου ἔβλεπαν πλάι του μιὰ νέα μὲ μιὰ μαύρη μαντίλα στὸ κεφάλι. Ὁ λησάρχος συζητοῦσε μαζί της καὶ κάθε τόσο ἔγερνε πρὸς τὸ μέρος τῆς σάν νὰ τῆς ἐκμυστηρεύονταν κάτι ψιθυριστά.

Μόνον δύο-τρὶς ἀπὸ τοὺς ὁπαδούς τοῦ Μουριέτα, πού θρίσκονταν ἐκεῖ κοντά, ἀναγνώρισαν σ' αὐτὴ τὴ νέα τὴν ὁμορφὴ Κονσουελίτα. Ὅλοι οἱ ἄλλοι τοῦ κακοῦ ἔσπαζαν τὸ κεφάλι τοὺς γιὰ νὰ μαντέψουν ποιά ἦταν.

Ὁ κατάδικος εἶχεν ἀνεβῇ τώρα στὸ ἱκρίωμα.

Εκείνη τὴ στιγμή, ὁ Μουριέτα ἔφερε τὸ χέρι στὴν τσέπη του, γιὰ νὰ θγάλῃ τὸ κόκκινο μαντήλι του.

Ἀλλὰ, ξαφνικά, ἡ Κονσουελίτα ῥιχθῆκε μὲ ὀρμὴ πάνω του, ἄπλωσε τὰ χέρια τῆς, τὰ ἔσφιξε γύρω στὴ μέση του, κι' ἀμέσως ἀρχισε νὰ φωνάζῃ μὲ ὀλὴ τῆς τὴ δύναμιν:

— Ὁ Μουριέτα!... Ὁ Μουριέτα!

— Ὁχιά! φώναζεν ὁ ληστής.

Καὶ μὲ πολὺ μεγάλο κόπο κατάρθωσε νὰ θγάλῃ τὸ περιστρόφον τοῦ ἀπὸ τὴν τσέπη του. Ἀλλὰ πὼς νὰ πυροβολήσῃ; Ἡ Κονσουελίτα ἦταν ἔτσι σφιγμένη πάνω του, πού μόνον στὴ ράχη μπορούσε νὰ τὴν χτυπήσῃ. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ὅμως, θὰ γυτιόταν καὶ ὁ ἴδιος. Γιατί ἡ σφαῖρα, θὰ γινόταν ἀσφαλὼς στὸ στήθος του.

Ἡ λύσσα τοῦ δὲν εἶχε ὅρια.

Ἐτρίξε τὰ δόντια του, τὰ μάτια πετοῦσαν σπῖθες.

— Σκύλα, οὐρλιάσε σὲ μιὰ στιγμή, τί ἔπαθες λοιπὸν καταραμένη; Τρελλάθηκες.

Μά ἡ νέα δὲν τοῦ ἀπαντοῦσε. Ἔτσι πού εἶχε σφιγμένα τὰ δόντια τῆς συγκεντρώνοντας ὅλη τῆς τὴ δύναμιν γιὰ νὰ τὸν κρατήσῃ ἀκίνητο, ἡ φωνὴ θὰ πνιγόταν στὸ λάρυγγά τῆς κι' ἂν ἀκόμα ἐπιχειροῦσε νὰ μιλήσῃ.

Ὁ ἀρχιληστής ἐμάνετο κυριολεκτικῶς.

— Ἀφῆσέ με, διαβόλισσα. Θὰ τὸ πληρώσω ἀκριβὰ αὐτό. Θὰ σὲ σκοτώσω ἀφοῦ σὲ βασανίσω σκληρά, ἀπάνθρωπα.

Τὸ πρόσωπό του εἶχε γίνῃ μελανὸ ἀπὸ τὴ λύσσα του. Εἶχε λοιπὸν τόση δύναμιν ἡ νέα αὐτὴ ὥστε νὰ μὴ μωρὴ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ τρομερὸ σφίξιμό τῆς;

Ὁ Μουριέτα προσπάθησε καὶ πάλιν νὰ τὴν πυροβολήσῃ στρέφοντας τὴν κἀννη τοῦ περιστρόφου του, ἐναντίον τῆς, ἀλλὰ καὶ πάλιν κατάλα-

θε ὅτι τὸ πρᾶγμα δὲν ἦταν εὐκόλο. Χωρὶς ἄλλο ἂν πυροβολοῦσε θὰ τραυματιζόταν κι' ὁ ἴδιος καὶ θάπεφτε ἔτσι σιγούρα στὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν του.

Ὅλα αὐτὰ πού διηγηθήκαμε ἐγιναν μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα.

Κάθε στιγμή πού περνοῦσε ἔφερνε τὸν Μουριέτα πρὸς κοντὰ στὸν κίνδυνο, στὴν καταστροφὴ.

— Εἰσαι λοιπὸν μιὰ σπιούνα, εἰσαι κατάσκοπος τῆς ἀστυνομίας, ἀχρεΐα; φώναζε στὴ νέα.

— Θὰ τὸ μάθῃς σὲ λίγο, Μουριέτα.

— Ποιά εἰσαι; Σὲ ξέρῃς ἡ Κόλασις, καταραμένη; Δὲν με φοβάσαι;

— Ὁχι, Μουριέτα. Ἦρθε ἡ τελευταία σου στιγμή.

— Κατάρτα!... οὐρλιάσε ὁ ἀρχιληστής.

Τὴν ἴδια στιγμή εἶδε ὅτι μερικοὶ στρατιῶτες εἶχαν ἀντιληφθῇ τί συνέβαινε.

Ὁ κίνδυνος πλησίαζε.

Ἀντιθέτως οἱ σύντροφοί του, τὰ πιστὰ παλληκάρια τοῦ πού ἦσαν σκορπισμένοι ἕνα γύρω, ἀνάμεσα-στὸ πλῆθος δὲν εἶχαν ἀντιληφθῇ τίποτα.

Προσπάθησε τότε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ σφίξιμό τῆς. Ἀλλὰ στάθηκε ἀδύνατον.

Ἡ Κονσουελίτα κουλουριαζόταν σάν τὸ φίδι πάνω του. Καὶ τοῦ φώναζε κατὰμουτρα μὲ σφιγμένα τὰ δόντια τῆς ἀπὸ τὴ λύσσα:

— Σὲ ζητοῦσα ἀπὸ τὸσον καιρὸ, Μουριέτα! Κι' ἔξερα πὼς θὰ σ' εὕρισκα ἐ-

δῶ!... Γοητεύθηκες ἀπὸ τὴν ὁμορφίαν μου κι' ἔπεσες στὴν παγίδα. Οἱ ἄλλοι γύρω δὲν ξέρουν θέβαι ποῖος εἶσαι; ὄχι ὅμως κι' ἐγώ! Τώρα δὲν θὰ μὴ ξεφύγῃς! Τὸ αἷμα τοῦ Πάμπλο ζηταί ἐκδίκισιν!

— Τοῦ Πάμπλο;

— Ναι, τοῦ Πάμπλο. Ἐστέρας, πού τὸν παρέσυρες σὲ παγίδα καὶ τὸν σκότωσες, γιὰ νὰ τοῦ πάρῃς τὴν Ἑνκαρινάσιον, τὴ γυναῖκα πού ἀγαποῦσε. Δὲν τὸ κατάφερες, ὅμως γιατί ἡ Ἑνκαρινάσιον ὄρεθηκε ἕνα πρωὶ νεκρή. Ἐγὼ τὴν σκότωσα, γιὰ νὰ μὴν ἀφήσω τὴ γυναῖκα πού ἀγαποῦσε ὁ ἀδελφός σου νὰ πέσῃ στὰ χέρια σου... Ναι, ὁ Πάμπλο Ἐστέρας ἦταν ἀδελφός μου... Τώρα, ἦρθε ἡ σειρά σου!

Μερικοὶ χωροφύλακες εἶχαν πλησιάσει τώρα. Ἡ Κονσουελίτα εἶχε ἀποκάμει καὶ χαλάρωσε τὸ σφίξιμό τῆς.

Ὁ Μουριέτα ἐλευθέρωσε ἀμέσως τὸ χέρι τοῦ καὶ πῆσε τὴν ἀκανθάλῃ τοῦ περιστρόφου του. Ἡ σφαῖρα ὄρεθηκε τὴν ἀτυχὴ νέα στὴν καρδιά καὶ τὴν ξάπλωσε νεκρή.

Ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμή ἔπεσαν καὶ πολλοὶ ἄλλοι πυροβολισμοί. Οἱ χωροφύλακες, νομίζοντας πὼς ὁ Μουριέτα πυροβολοῦσε ἐναντίον τοὺς, εἶχαν ἀδειάσει τὰ πιστόλια τοὺς πάντας τοῦ.

Ὁ τρομερὸς λησάρχος σωριάστηκε κι' αὐτὸς στὸ χῶμα πλέοντας στὸ αἷμα τοῦ.

Κάτω στὴν πλατεία ὁ δῆμιος τραβοῦσε τὴν ἴδια στιγμή τὸ τραπέζακι πάνω στὸ ὅποιο πατοῦσε, μὲ τὴ θηλειὰ στὸ λαμὸ ὁ Μανουέλ Γκάρτσια. Τὸ σῶμα τοῦ ὑπαρχηγοῦ τοῦ Μουριέτα ταλαντεύθηκε γιὰ μερικά λεπτά στὸ κενὸ κι' ἔπειτα ἔμεινε ἀκίνητο.

Ἡ δικαιοσύνη τῶν ἀνθρώπων εἶχεν ἱκανοποιηθῇ.

ΒΑΣΚΟ ΛΕΡΙΝΑ

♦♦

Ἀρσιέλιχ πρέστιτζ μετὰ τῶν συζύγων

Ἡ κυρία Ἐμιλ Γκάλλανκερ, μιὰ Ἀμερικανίδα πού εἶχε καταπατήσῃ πολλές φορές ὡς σπύρα μὲ τὰ ἔπιπλα τοῦ νόμου καὶ τοῦ διαζυγίου, δημοσίευσε τελευταία ἕναν κώδικα συζυγικῆς ἀρμοσύνης πού προβλέπει τὴν ἀμοιβὰ ἐπιβολὴ πρὸς ἕνα μέσους τῶν δύο συζύγων.

Νὰ ἐνὰ παράδειγμα: Ἄν ὁ σύζυγος γκρινιάζῃ, λέγοντας πὼς τοῦ ἀνακτέων τὰ πράγματα τοῦ καὶ ἀποδεικνύῃ ὅτι δὲν εἶχε, δίκιο, ἡ σύζυγος τοῦ θὰ τὸν καταδικάσῃ νὰ τῆς σερβίρῃ τὴν ἄλλη μέρα τὸ ποτόνευμά τῆς στὸ κρεβάτι.

Ἄν ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἡ σύζυγος σπύρει διασκόκ καὶ δὲν ἀφήνῃ τοὺς ἄλλους νὰ μιλήσουν ὁ ἄνδρας τῆς θὰ ἐντὶ τὸ δικαίωμα νὰ τὴν καταδικάσῃ νὰ τοῦ σερβίρῃ ἕνα ὅροιο γλυκίσμα γιὰ τὴν ἄλλη μέρα.

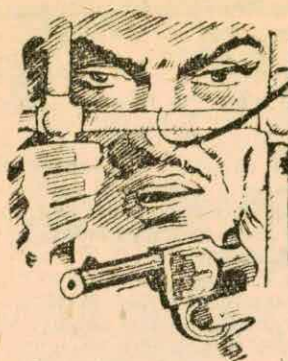
Ἔτσι, ἡ κυρία Γκάλλανκερ πιστεύει πὼς ὅλα θὰ πάνε καλά.

Ποῦ κατάντησαν...

Ὁ διοικητὴς τῆς ἀμερικανικῆς ζώνης στὸ Βερολῖνο ἐξέδωκε τελευταία μιὰ διαταγὴ πού ἀπαγορεύει στοὺς Βερολινέζους νὰ τρώφουν ἀνελάδες, γοῖσους καὶ γίδες στὰ μπαλκόνια τῶν!

Ταλαίπωρο, πολυπαθέστατο Βερολῖνο!... Πὼς ἦσαν καὶ πὼς κατάντησαν!...

Ὁ Μουριέτα!... Ὁ Μουριέτα!... φώναζε ἡ Κονσουελίτα

Αστυνομικό Διήγημα

Ένα φλυτζάνι τσάι

Πρώτ' απ' όλα, ο ντέκτιβ Ρόλφ πήγε να βρει το φωτογράφο "Ιρβίν" που χρησιμοποιούσε τη Τζέννυ Ντάν ως μοντέλλο.

— Πόσοι καιρός είναι που έργάζεται η νις Ντάν στο ατελιό σας; τον ρώτησε.

— Δύο ή τρία χρόνια... κι' όχι τακτικά. Μά τι συμβαίνει; Γιατί δεν περιμένετε να ντυθεί η κοπέλλα και να ρωτήσετε την ίδια;

— Θα γίνει κι' αυτό, απάντησε άρρωστα ο Ρόλφ. Φαντάσθηκα πως θα μπορούσατε ίσως να με βοηθήσετε και σεις. Μήπως έχετε φωτογραφίες της;

— Ο "Ιρβίν" έδειξε μερικές κάρτες, σκορπισμένες πάνω στο τραπέζι. Οι περισσότερες ήταν διαφημιστικές και παριστάσαν τη Τζέννυ ημίγυμνη. Ο Ρόλφ πρόσθεσε τα μισοκλειστά μάτια της, γεμάτα θέληση, και τις λεπτεπίλετες γραμμές στις γωνίες του στόματός της.

— Μένει μαζί με τη γοργά θεία της; ρώτησε.

— Ναι. Νομίζω πως η θεία της είναι κουτάη... ή κάτι τέτοιο... Μά τι συμβαίνει επιτέλους;

— Να μη σας ενδιαφέρει; Μήπως έχει κανένα φίλο ή δεσποινίς;

— Ναι, κάποιο νεαρό... Τό μικρό του δούμα είναι Τέντ. Τό επίθετό δεν τ' θυμάμαι. Γνωρίζονται από έξη χρόνια.

— Έπρεπε ναγαν παντρευτή

ΠΑΤΡΟ ΚΡΟΚΙ

Αφίχθησαν ωραίοτατο ευρωπαϊκά μοντέλλα σε μεγάλη ποικιλία σχεδίων Πατρών - Κροκί έτοιμα και επί παραγγελία.

Εργαστήριο ΑΔΕΞ
Πραξιτέλους 20, Β' όροφος
9-12 και 5-7.

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ

ΤΑ ΓΗΝΣΙΑ ΣΥΡΙΑΝΑ
ΛΟΥΚΟΥΜΙΑ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΑΣΣΑΡΗ

ΜΕΝΤΙΟΥΜ ΜΑΙΡΗ ΜΟΡΣΥ
ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ΣΟΛΩΜΟΥ 62α
Τηλ. 53-156

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ

Ταχεία ανώδυνη και χωρίς οδυνηρά αποτελέσματα ακούσιων λιπιδίων και ελαστικών δερματικών κηλίδων. ΠΑΝΑ ΔΕΣ ΚΤΛ. ΕΙΔΙΚΟΣ ΓΙΟΕΛΑ Ζολαωρίτου 12 Τηλ 33-039 Η πρώτη επίσκεψη ΔΟΡΕΑΝ

παιζαν. Κι' αυτό ήταν σημάδι, που το ήξερε καλά ο Ρόλφ... Ο "Ιρβίν" σκετόταν λίγο παράμερα, κυττάζοντας και τους δυο με περιέργεια.

— Πού τ' ορμήκατε, αυτό το σουρωτήρι; ρώτησε ξαφνικά η Τζέννυ τον ντέκτιβ.

— Τό αγόρασα από δούμο απάντησε ο Ρόλφ. Μά γιατί ρωτάτε;

— Α, έτσι... Για πέντε μου, σε πέντε σκέτεις βρίσκεται ο Τέντ με τη θεία σας;

— Φιλικάτατες, σ' ε' δοκίμασε; φώναξε η νέα. Της έδειξε πάντοτε λίγα λουλούδια, κι' εκείνη τον συμπαθεί εξαιρετικά. Ήταν φανερό πως έλεγε αλήθεια.

— Σύμφωνα... Μήπως όμως, καμιά φορά, έτυχε να σας αναφέρει ο Τέντ ότι η θεία σας ήταν ευπρόσδεκτη στο ναύο σας;

— Η Τζέννυ κύτταξε αγριεμένα το φωτογράφο κι' απάντησε στον αστυνομικό:

— Όποιος σ' ε' είπε, αυτό είναι ένας έλεος ψεύτης!

— Ήσαν δύσκολοι πάντως τα πράγματα... δεν ε'ν' έτσι; πρόσθεσε ο Ρόλφ με συμπόνοια. Αναρωτιέμαι λοιπόν μήπως ο Τέντ...

— Ο Τέντ δεν θα τολμούσε ποτέ να...

— Η κοπέλλα σταμάτησε απότομα.

— Τι πράγμα δεν θα τολμούσε; επέμεινε ο Ρόλφ.

— Η Τζέννυ είχε κορώσει τα μάτια της στο μικρό σουρωτήρι, που ντυπούσε άσχημα ο ντέκτιβ πάνω στο δάκτυλό του.

— Πέθανε η θεία, φώναξε ξαφνικά. Αυτό θέλετε να μου πείτε, και δεν τολμάτε;

— Ο Ρόλφ εξακολουθούσε να παίζει με το σουρωτήρι.

— Φαντάζεστε πως η θεία σας δολοφονήθηκε; ρώτησε.

— Όχι!... Όχι!... Πθανόν, συνέχισε η σκυταλή ο ντέκτιβ, να το είχε βάρος η θεία σας, γιατί σκετόταν εμπόδιο στο ναύο σας... Τι λέτε και σεις;

— Η Τζέννυ φαινόταν σαν να μην άκουγε πια τί της έλεγαν ο αστυνομικός...

— Η θεία μου υπέφερε, νύχτα-μέρα, ψύχθηκε. Ήταν τσακισμένη κυριολεκτικά. Ίσως να σκέφτηκε πως θα ήταν καλύτερα να...

— Τι θα ήταν καλύτερα; ρώτησε απότομα ο Ρόλφ.

— Εκείνη σώπαινε.

— Φαντάζεστε πως η θεία σας αυτοκτόνησε, ρίχνοντας δηλητήριο στο τσάι που είχατε αφήσει στο σουρωτήρι σήμερα τό...

πρώτ' απ' όλα, ο ντέκτιβ Ρόλφ πήγε να βρει το φωτογράφο "Ιρβίν" που χρησιμοποιούσε τη Τζέννυ Ντάν ως μοντέλλο.

— Πόσοι καιρός είναι που έργάζεται η νις Ντάν στο ατελιό σας; τον ρώτησε.

— Δύο ή τρία χρόνια... κι' όχι τακτικά. Μά τι συμβαίνει; Γιατί δεν περιμένετε να ντυθεί η κοπέλλα και να ρωτήσετε την ίδια;

— Θα γίνει κι' αυτό, απάντησε άρρωστα ο Ρόλφ. Φαντάσθηκα πως θα μπορούσατε ίσως να με βοηθήσετε και σεις. Μήπως έχετε φωτογραφίες της;

— Ο "Ιρβίν" έδειξε μερικές κάρτες, σκορπισμένες πάνω στο τραπέζι. Οι περισσότερες ήταν διαφημιστικές και παριστάσαν τη Τζέννυ ημίγυμνη. Ο Ρόλφ πρόσθεσε τα μισοκλειστά μάτια της, γεμάτα θέληση, και τις λεπτεπίλετες γραμμές στις γωνίες του στόματός της.

— Μένει μαζί με τη γοργά θεία της; ρώτησε.

— Ναι. Νομίζω πως η θεία της είναι κουτάη... ή κάτι τέτοιο... Μά τι συμβαίνει επιτέλους;

— Να μη σας ενδιαφέρει; Μήπως έχει κανένα φίλο ή δεσποινίς;

— Ναι, κάποιο νεαρό... Τό μικρό του δούμα είναι Τέντ. Τό επίθετό δεν τ' θυμάμαι. Γνωρίζονται από έξη χρόνια.

— Έπρεπε ναγαν παντρευτή

Αντιφρυκτικό δερματικό

Οι χημικοί της Βοστώνης, με βάση τη χημική τους γνώση, έφτιαξαν υδρογόνο και ένα άλλο χημικό στοιχείο, που κοστίζουν μυστικό, παρασκευάζουν ένα νέο φάρμακο με το οποίο θεραπεύονται φυματιώδη αποστήματα, οι πύνοι στο βάθος του αυτίου και οι χρόνιες μολύνσεις του δέρματος. Το μυστικό της θεραπείας βρίσκεται στο ότι η χημική, παρατείνει την έπωση του υπερβολικού μέρους.

Για τις κατάρτιδες

Οι Αμερικανοί βόρκαν τρόπο να απ' αλλογούν από τις κατάρτιδες. Ένα νέο είδος τοιμμένων ανάμικτων με συνθετικό χαλκό και άλλα φάρμακα, διώχνει μακριά τα απορροστικά αυτά έντομα. Με το τοιμμένο αυτό επιστρέφονται ήδη διάφορα νοσοκομεία και εστιατόρια.

«ΤΟ Π. ΡΙΟΔ ΚΟ ΤΩΝ ΚΟΜΜΩΝ»

Εκκλοφόρησε το 2ον και 3ον διπλό τεύχος με ενδιαφέροντα επανγέγραμματα, τικάν ύλην, με ανταποκρισεις και γνώμες δια τα κον, τα μαλλιά, βρώχε, φίλοι, ρομα και επιδείξεις κτενι σμάτων.

Τιμή: 1ου τεύχους 80κ 2.000, 2ου και 3ου τεύχους 80κ 5.000. Έτποια συνδρομή (6 τεύχη) 80κ 11.000.

Τα εμβάσματα προς τον εκδοτήν:

ΚΩΣΤΑΝ ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΝ
08. Υψηλός 11, Αθήνας

ΣΧΟΛΗ

ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΡΥΘΜΙΚΗΣ
ΜΑΡΙΑΣ ΔΙΑΜΑΝΙΔΟΥ

Παλαιήνιος Γυμναστικός Σύλλογος, δόδε Κοδριγκτώνος
(Στάσις Άγγελουπόλου)

ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ, ΡΥΘΜΙΚΗ, ΜΟΥΣΙΚΗ, ΧΟΡΟΣ

Διά Κυρίες, Κοπέλλες, Παιδιά

Τα μαθήματα αρχίζουν την 1ην Οκτωβρίου

Πληροφορίες: Από 15ης Σεπτεμβρίου εις τα Γραφεία του Συλλόγου 10—12 π. μ. Τηλ. 82-463, 530—7 π. μ. Τηλ. 82-473. Πλην Δευτέρας, Πέμπτης

Η ΖΩΗ ΤΗΣ νυχτερίδας

Η περίεργη προτίμησή της για τα γυναικεία μαλλιά

Η νυχτερίδα δεν έχει καλή όψη. Θεωρείται γενικά σαν ένα ζωό αποκοσμητικό, που προκαλεί τη φοβική και τον τρόμο. Σε πολλά μέρη πιστεύουν, μάλιστα, ακόμη και στις ημέρες μας, πως φέρνει δυστυχία, ιδίως στις γυναίκες.

Πραγματικά, η νυχτερίδα έχει μια ιδιαίτερη προτίμησι για τα γυναικεία μαλλιά, κι' όταν υπή τη νύχτα σ' ένα σπίτι, θ' ανακαλύψει τη νεώτερη και ωραιότερη γυναίκα μέσα σ' αυτό, για να πάν να καθήση στα μαλλιά της. Ένα αλάνθαστο ένστικτο την οδηγεί σ' αυτό. Εκεί ναντζώνεται τόσο καλά, που μόνο αν την σκοτώσει κανείς μπορεί να την βγάλει. Για τη λαϊκή πρόληψη λοιπόν, οι επίσκεψεις αυτές αποτελούν ένα προμήνυμα συμφορών και θανάτου.

Αντίθετα, στην Άπω Ανατολή, η νυχτερίδα θεωρείται σύμβολο ευτυχίας. Την σέβονται, την προστατεύουν και σκαλίζουν την εικόνα της στις προσόψεις των σπιτιών, στην είσοδο των ναών κτλ.

Οι νυχτερίδες βρίσκονται σ' όλη την επιφάνεια του πλανήτη μας, αλλά κυρίως στις τροπικές χώρες. Από εκεί ακολουθούν μια κατιούσα κλίμακα, όσο προχωρούμε προς τους πόλους. Αλλά και στις περιοχές, που βρίσκονται ολόγυρα, ανακαλύφθηκε επίσης ένα είδος νυχτερίδας, που έχει προσκολληθεί στις συνθήκες της πολιτικής ζωής.

Στις θεομέες χώρες ζουν πελώριες νυχτερίδες, που, όταν έχουν τενωμένα τα φτερά τους, πίνουν μίαν έκτασι μεγαλειότητα από ένα μισό μέτρο.

Αντίθετα με τη γενική αντίληψη, αυτές οι μεγάλες νυχτερίδες είναι ολόκληρα ακίνδυνες για τον άνθρωπο. Κάνουν, όμως, μεγάλη θοάση στα φρούτα και ιδίως στις υπανάρες. Οι νυχτερίδες — βαμπίρ, εκείνες που απορροφούν το αίμα του ανθρώπου και των ζώων, έχουν συνήθως πολύ μικρό ανάστημα. Μερικές απ' αυτές τις αιμοδιψείς νυχτερίδες είναι λιλιπούτειες. Το βάρος τους δεν ξεπερνάει τα 6-7 γραμμάρια.

Στις εύρωστικές χώρες, οι νυχτερίδες δεν ζουν μόνη. Όλες οι παρατηρήσεις που έγιναν ως σήμερα απέδειξαν ότι εμφανίζονται συνήθως κατά τις πρώτες ημέρες του Απριλίου και φεύγουν, για να μεταναστεύσουν σε άλλες θεομότερες χώρες κατά τα μέσα ή τα τέλη Αυγούστου.

Στο διάστημα αυτό παραμένουν μέσα σε σπηλιές ή σε παλιά έρειπωμένα σπίτια, κορεσμένες από την όραση με το κεφάλι προς τα κάτω. Γιατί τα πέλαμά τους εκκρίνουν μια ειδική κολλώδη ουσία, που τους επιτρέπει να κρέωνται με το κεφάλι προς τα κάτω, χωρίς να διατρέχουν τον κίνδυνο να πέσουν.

Μέσα σ' αυτά τα σπίτια ή τις σπηλιές, οι νυχτερίδες μένουν όλη την ημέρα, βυθισμένες σ' ένα ληθαργικό ύπνο. Θα φύγουν από κεί για περίπου ώρα μετά τη δύση του ήλιου, για ν' αναζητήσουν την τροφή τους, που αποτελείται αποκλειστικά

Ση. ΠΡΙΣΤΟΥΡΗΣ

συνεδόν από διάφορα νυχτερινά έντομα.

Οι νυχτερίδες πετούν μ' ανοιχτό το στόμα, όπως και τα γελιδόνια και καταδραχθίζουν όλα τα έντομα που θα συναντήσουν κατά τη διαδρομή τους. Είναι, άλλωστε, εξαιρετικά λαιμαργές και η όρεξίς των φαίνεται ατελείωτη.

Υπολογίστηκε ότι μια νυχτερίδα διατρέπει κάθε νύχτα μίαν απόσταση 150-200 χιλιομέτρων. Χορτασμένη και πιθανόν κουρασμένη τότε ξαναγυρίζει στην κατοικία της, όπου βυθίζεται σε λήθαργο ως το σουρουπό της άλλης ημέρας.

Οι νυχτερίδες δεν βγαίνουν όταν βρέχει ή όταν φυσάει πολύ δυνατός άνεμος. Όχι γιατί τις εμποδίζει η κακοκαιρία, αλλά γιατί ξέρουν πως τα έντομα που αναζητούν δεν πετούν αυτές τις νύχτες.

Θα νόμιζε κανείς ότι οι νυχτερίδες, μόλις ντυθούν «ξεμυτίζουν» όπως λέμε κοινώς, για να ιδούν τι καιρός κάνει έξω. Αλλά οι νυχτερίδες δεν έχουν ανάγκη να κάμουν αυτή τη διαπίστωση. Ένα μυστηριώδες ένστικτο τις πληροφορεί για την κατάσταση του καιρού. Παρατηρήθηκε, μάλιστα, ότι όταν είναι μεγάλη κακοκαιρία, οι νυχτερίδες δεν ξυπνούν καθόλου και ότι συνεχίζουν τον ληθαργικό ύπνο τους ως το άλλο βράδυ.

Οι θηλυκές νυχτερίδες γεννούν κατά τις άνοιξες Ιουνίου ένα και σπανιότερα δύο μικρά.

Αυτά τα νεογνά μένουν γαντζωμένα πάνω στη υπτέρα τους, τόσο κατά την ανάπτυξη όσο και κατά τη νυχτερινή πτήση, ως που να συμπληρώσουν την ηλικία των δύο μηνών. Καθ' όλο αυτό το διάστημα δεν απομακρύνονται ούτε στιγμή από τη υπτέρα τους.

Η αντίληψη ότι οι νυχτερίδες δεν μπορούν να κάμουν μεγάλες πτήσεις δεν είναι σωστή. Γιατί έχει εξακριβωθεί ότι πολλές απ' αυτές, φεύγοντας από την Ευρώπη, διασχίζουν χωρίς κανένα ενδιάμεσο σταθμό τον Ατλαντικό ωκεανό και καταλήγουν στις Βερμούδες νήσους, όπου διαβιμάζουν.

Μια άλλη σφαλής αντίληψη είναι ότι οι νυχτερίδες δεν μπορούν να πετάσουν την ημέρα. Η αλήθεια είναι ότι πετούν το ίδιο καλά και στο φως, αλλά μόνον όταν βρεθούν σε ανάγκη π. χ. κατά την διακεία των μεγάλων ζοπονητικών πτήσεων που κάνουν ή όταν τις διώχνει κανείς από τη φωλιά τους κτλ.

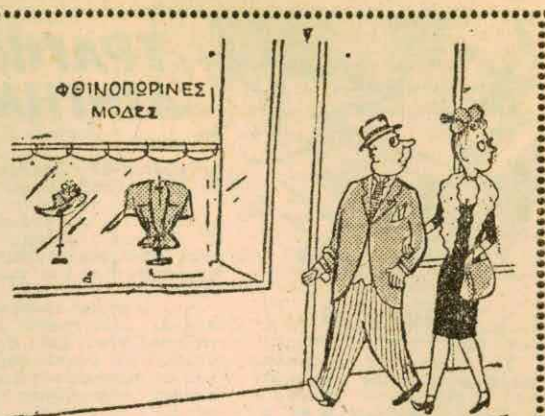
Τα πέταγιά τους μέσα στο απόλυτο σκοτάδι, αποτελούσε ως προχθές ακόμη ένα άγνωστο για την επιστήμη. Σήμερα, χάρις από παρατηρήσεις των Αμερικανών επιστημόνων Γκαλάμπας και Γκοίφφιν, του Πανεπιστημίου του Χάρβαρντ, γνωρίζουμε ότι οι νυχτερίδες εκπέμπουν με τα φωνητικά τους όργανα υπερήχους, που, όταν προσκρούουν σ' ένα οποιοδήποτε αντικείμενο, ξαναγυρίζουν, χωρίς στο γνωστό φαινόμενο της ηχώ και τις πληροφορίες για την ύπαρξη, τη θέση, το σχήμα κτλ. του εμποδίου.

Οι νυχτερίδες είναι προικισμένες δηλαδή, όπως και άλλοτε νομίζαμε, μ' ένα είδος ραντάρ που τους επιτρέπει να πετούν μέσα στο σκοτάδι, χωρίς την παραμικρή δυσκολία και να παρακάμπτουν με μια εξαιρετική δεξιοσύνη τα εμπόδια που βρίσκονται στο δρόμο τους.

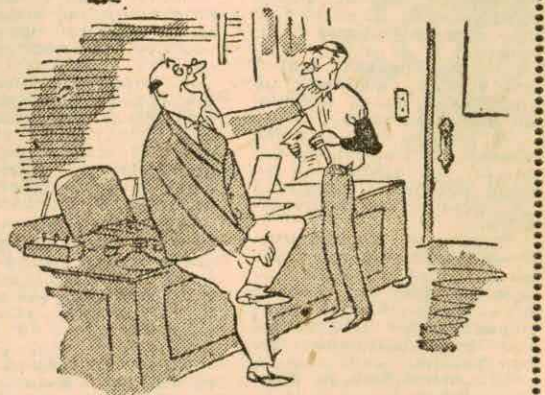
ΝΟΡΜΠΕΡ ΚΑΣΤΕΡΕ

Αφίξεις

Ο Όικος Κοπτικής & Ραπτικής 3, ΝΙΚΟΛΕΑ Αγίου Μάρκου 18, ειδοποιεί ότι η Κα Βασιλική Νικόλεα, επέστρεψεν από το Παρίσι.

Ο σύζυγος: Για κύττα εκεί πάνω κάτι μπορεί να συμβαίνει!

— Τό ξέρω! Με τό μισθό που σου δίνω δεν μπορείς να παντρευθής, αλλά μια ημέρα θα μ' ευγνωμονήεις!

Εκείνος: Καλά... Έσύ δεν έκανες ποτέ κανένα λάθος!

ΒΡΗΚΕ ΤΗΝ ΟΡΑΙ

— Αν δε ής «σε παρακαλώ» δεν στο πετάω! Αγενοστάτε!

(«Σπασμοί τῶν μυῶν τοῦ στόματος, τοῦ φάρυγγος καὶ τοῦ λάρυγγος, καθίσταται ἐν τὸν ὀντωτέρωι κατὰ τὴν κατάποσιν ὑγρῶν. Πιθανὴ προσβολὴ ὑπὸ μανίας. Προσβολὴ ὑπὸ παραλύσεως κατὰ τὸ τελικόν στάδιον. Ὁταν γίνῃ ἡ ἐκδήλωσις τῆς

το ναυαγισμένο ψάδι. Πάνω στο τραπέζακι υπήρχε μία συρρίγγα κι' ένα κομμάτι με νύξεις μορφίνης. Τά είχα έτοιμάσει ο Μπάρκ.

Ο Τζοίσις κοιμόταν ήρεμα. Τα χείλη του άνοιγαν μελανά.

Και ξαφνικά, μόλις είχε ξαναγυρίσει ο Μπάρκ, άκου-

γούστου, 19ος εφέτος και εγκύκλιοι λήγοντάς τους ό-
τι τή κέρση της κατά το
πρώτο εδάμιο τοῦ 1947 εἰ-
χον υπερβῇ τίς προβλέψεις
κατά ένα εοδαρό ποσοτόν
καί ότι γιά τό λόγο αὐτό
τοῦς έχάριζε τήν κατανά-
λωσιν ἑνός μηνός ὡς μέρι-
σμα σ' αὐτά

- Έπηρες τό λουράκι τοῦ Ἀζόρ;
- Τί νά κάνω; Βαρέθηκα νά στενεύω
κάθε μέρα τή ζώνη μου!...

ὁ ἀντρας σας κάνει τζιαντζέτσουλες. Βγα-
ζετε εὔτες το μαϊνῆλι ἀπ' τὴν τρέπη καὶ
καμινώσαστε τοὺ ἀτελιπαιμένες. Κάντε το
καὶ θὰ μὲ συγωριάτε, εἶπε ὁ κασμένη στὸ
γέλια ἡ Ἑσθᾶλια. Τέτοιοι, τῶνονι, εἶνε
οἱ ἀντρί. Θέλου λιγοθυμίες καὶ περικο-
κλᾶδες!...

...τρουρουφλισμένους τα ενοίκια! αναστενάξε κλαψιάρικα ὁ Φούκαρης ὁ Κιόκας.

Τα πρωί ανακοίνωσε το περιστατικό του ο ένον άλλο σχεστικό συνάδελφός του, ο οποίος του είπε:

ΤΑ ΣΚΟΥΛΗΚΙΑ και τα προϊόντα της γης

Τα πειράματα ενός Άμερικανού επιστήμονος

Οι λιμοί ήταν συχνότατοι στο παρελθόν. Άλλα και σήμερα ακόμη είναι αναμφισβήτητο ότι η παραγωγή του πλανήτη μας δεν επαρκεί για τη διατροφή των ανθρώπων που ζουν πάνω σ' αυτόν.

Ο λόγος αυτός έκαμε πολλούς επιστήμονες ν' ασχοληθούν με το πρόβλημα της αύξησης της παραγωγής.

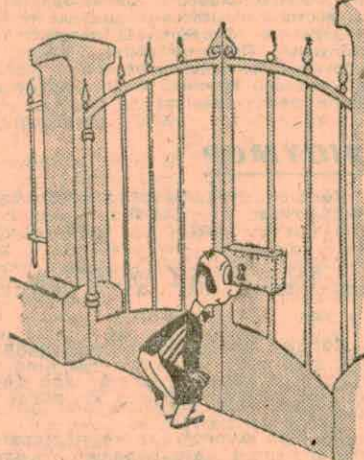
Ένας απ' αυτούς, ο δόκτωρ Τόμας Μπάρρετ, του Πανεπιστημίου της Καλιφόρνιας, υποστηρίζει ότι τη λύση αυτού του προβλήματος πρέπει να την αναζητήσουμε στα σκουλήκια της γης, που — όπως και άλλοτε γράφαμε — αποτελούν τους κυριότερους παράγοντες της γονιμότητας του εδάφους και που προσέφεραν και προσφέρουν πάντοτε πολυτίμες υπηρεσίες στο ζήτημα της παραγωγής.

Το πράγμα αυτό θα φανή, βέβαια, αρκετά παράξενο. Άλλ' ο δόκτωρ Μπάρρετ υπενθυμίζει τα λόγια του Ντάρνιν, που είχε προσέξει επίσης την τεραστία συμβολή του σκώληκος της γης στην γονιμότητα του εδάφους:

«Στο σκουλήκι αυτό, έγραφε ο μεγάλος Άγγλος επιστήμων του περασμένου αιώνα, οφείλουμε το ότι η γη μας έγινε παραγωγική, σε τρόπο που να μας επιτρέπει να παίρνωμε την τροφή μας απ' αυτήν. Διαφορετικά, η ανθρωπότητα δεν θα υπήρχε. Ο σκώληξ της γης είχαν ανοίξει την εργασία του από εκατομμύρια εκατομμυρίων χρόνια, πριν το πρώτον ινόν αόρτορο χωρή μέσα στο έδαφος. Γιατί όχι μόνο ανακαλύπτει βαθύτατα και προς όλες τις διευθύνσεις τη γη, αλλά και παρασύρει επίσης μέσα στις βαθιές τρύπες, που αποτελούν τη φωλιά του, κομμάτια φύλλων, άχυρου, φτερών κτλ. με τα οποία τρέφεται. Αυτά τα προϊόντα, που περιέχουν πολύτιμες θρεπτικές ιδιότητες, αφού τα γωνέψη, τα επιστρέφει πάλι στη γη με τη μορφή περιττωμάτων. Απ' αυτά σχηματίζονται οι τόσον πλούσιοι και θρεπτικοί χυμοί της γης, που επιτρέπουν στα φυτά ν' αναπτύσσονται και να καρποφορούν. Το σκουλήκι ήταν ο πρώτος και ο πιο επίμονος καλλιεργητής της γης. Χωρίς αυτόν, θα ζούσαμε πάνω σε σώρους βράχων».

Ο Ντάρνιν είχε προσέξει, ότι οι πιο εύφορες περιοχές του πλανήτη μας ήταν εκείνες όπου ζούσε ο μεγαλύτερος αριθμός σκουληκιών. Αυτό συμβαίνει π. χ. στην πεδιάδα του Νείλου, όπου τα σκουλήκια ανασκάπτουν διαρκώς το έδαφος. Στα μέρη αυτά, το μέγεθος τους φτάνει το ένα περίπου μέτρο.

Κατά τα τελευταία χρόνια, τρεις επιστήμονες, ο δόκτωρ Μπάρρετ στις Ήνωμένες Πολιτείες και οι δόκτορες σερ Άλμπερτ Χά-

Είς δευτέρα φύσις...

μυοντ και Τζίλμπερτ Ουάιτ στην Άγγλία, θέλησαν να επαληθεύσουν «πειραματικά» — όπως θα μπορούσαμε να πούμε — τις σφες παρατηρήσεις του μεγάλου Ντάρνιν.

Παρακολούθησαν, λοιπόν, τη ζωή των σκουληκιών και επενέωσαν τα πιο περίεργα τεχνάσματα, για να εξακριβώσουν ποιά ήταν τα αποτελέσματα της δράσεώς των μέσα στο έδαφος.

Απ' αυτές τις παρατηρήσεις κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι τα σκουλήκια αποδίδουν πολύ σοβαρότερο έργο, παρ' όσον ένα σύγχρονο τρακτέρ. Γιατί προχωρούν σε μεγαλύτερο βάθος και ανασκάπτουν τα πάντα.

Ο δόκτωρ Μπάρρετ εξακρίβωσε ότι μέσα σε λίγα χρόνια τα σκουλήκια είχαν αναστατώσει κυριολεκτικά το έδαφος μιας περιοχής και ότι είχαν μεταφέρει στρώματα κιμωλίας σε πολύ μεγάλο βάθος.

Οι σκώληκες έχουν, εξ' άλλου, πολύ γερό στομάχι και γαστρίτις τα πάντα. Με την υπομονητική εργασία τους κοινοτροπούν και τα πιο σκληρά πετρώματα και αυξάνουν συνεχώς το καλλιεργήσιμο έδαφος του πλανήτη μας.

Ο δόκτωρ Μπάρρετ υποστηρίζει, λοιπόν, ότι αντί να εξολοθρεύουμε τα σκουλήκια, με τα διάφορα μέσα που διαθέτει σήμερα η επιστήμη, πρέπει τούναντίον να ευνοήσουμε με κάθε τρόπο την ανάπτυξη των και να δημιουργήσουμε αποικίες σκουληκιών στις άγονες ή ακατάλληλες για καλλιέργεια περιοχές, για να μας τις μεταβάλουν σε γόνιμες, έπειτα από μερικές γενεές.

Ο δόκτωρ Μπάρρετ έμελέτησε επίσης τα είδη των σκουληκιών που ταιριάζουν σε διάφορα εδάφη, καθώς και τις συνθήκες που ευνοούν την ανάπτυξη των.

Σ' ένα κτήμα όπου εφήρμοσε τις μεθόδους του επέτυχε τον τετραπλασιασμό της παραγωγής. Κατάρθωσαν επίσης να μεταβάλει με εντελώς άγνοια και πετρώδη περιοχή σε γόνιμη, εγκαθιστώντας σ' αυτή μια αποικία σκουληκιών. Για ν' αναγκάσει αυτά τα σκουλήκια να μείνουν εκεί και να μην προσπαθήσουν να διαφύγουν, για να πάνε σ' άλλες πιο γόνιμες περιοχές, τοποθέτησε ολόγυρα ανυπόδητα φούματα, ενώ από τ' άλλο μέρος έλαβε διάφορα μέτρα για να κάμη «κένεωτη» τη διαμονή των και να υποβοηθήσει τον πολλαπλασιασμό των.

Πρέπει να σημειωθεί ότι τα πειράματα του δόκτορος Μπάρρετ συνεχίζονται από μια 35ετία. Μέσα σ' αυτό το διάστημα οι προσπάθειές του απέδωκαν τους αναμενόμενους καρπούς. Γιατί, όπως είπαμε, η εργασία του σκώληκος είναι πολύ βραδεία. Αλλά, κατά τον Άμερικανό επιστήμονα, τα αποτελέσματά της είναι τεραστίως σημαντικά για το μέλλον του πλανήτη μας και τη διατροφή των κατοίκων του.

Όταν μιλάει ο έρως...

Στην Αμερική πέθανε τελευταία ο Τζι-πον Σμιθ, που ήταν ο περιφημότερος από τους ιεροκήρυκες του Στρατού της Σωτηρίας.

Ο άνθρωπος αυτός ήταν τοιγνάτος την κατοχή και όταν περιουσιολόγησε από την Στρατιγνία Μπουθ, την ανώτατη αρχή του Στρατού της Σωτηρίας δεν ήθερε ούτε γραφή ούτε ανάγνωση. Με τον καιρό απέκτησε, όμως, μία μεγάλη μόρφωση και έγινε ο καλλίτερος ιεροκήρυξ του ερησκευτικό-κοινωνικού αυτού οργανισμού.

Ο Τζι-πον Σμιθ είχε μιαν ακατάβλητη ζωτικότητα και σε ηλικία 78 χρόνων είχε παντρευθεί μία νεαρή φοιτήτρια ηλικίας μόλις 25 χρόνων. Ο γάμος αυτός επρόκαλεσε μεγάλη εξέγερση και το πλήθος συγκεντρώθηκε έξω από το ξενοδοχείο όπου οι δύο νεόνυμφοι περνούσαν τον μήνα του μέλιτος, με το σκοπό ν' αποσπάσει δια της βίας τη νύφη από τα χέρια του υπερήλικος ουζούγου της. Άλλ' ο Τζι-πον βγήκε στον δρόμο του ξενοδοχείου και άρχισε να μιλάει προς το πλήθος με τόσο πειστικότητα, που οι άκροστοί του είχαν κρεμασθεί σε λίγο από τα χείλη του.

«Ολόκληρος ο κόσμος πρέπει να ξέρη, κατέληξε, ότι εκεί όπου υπάρχει ο έρως, η ηλικία δεν έχει καμιά σημασία».

Ο Τζι-πον Σμιθ ήταν ευθύμος άνθρωπος και δεν απογοητεύονταν ποτέ από τις αποτυχίες που είχε στη ζωή του. Είχε πάντα μία τυφή εμπιστοσύνη στον εαυτό του.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Εικονογραφημένο σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΤΡΑΝΑ. 2) ΚΩΝΟΣ. 3) ΚΟΣΜΟΣ. 4) ΙΠΠΑΣΙΑ. 5) ΣΥΚΑ. 6) ΟΡΛΩ - ΑΑΡΩΝ. 7) ΑΓΙΟΣ. 8) ΕΛΑΦΙ - ΙΠΠΟΣ. 9) ΡΟΜΠΑ. 10) ΗΡΑΙΑ - ΣΩΣΜΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΟΦΕΛΗ. 2) ΛΙΑΝΑ. 3) ΣΟΛΙΡΑ. 4) ΙΚΡΙΦΜΑ. 5) ΚΑΠΑ. 6) ΤΟΚΙΟ - ΑΣΙΑΣ. 7) ΣΚΑΛΑ. 8) ANNAM - ΡΥΠΟΣ. 9) ΟΜΙΛΩ. 10) ΑΛΣΟΣ - ΝΗΣΣΑ.

Μαχητική εικών

(χωρίς εικόνα)
Καφέ. (Μαρί ΚΑΦΕΡΕ).

Στοιχειόγραφος

ΚΥΡΟΣ - ΚΥΠΡΟΣ.

Γρίφος

ΤΑ ΕΝ Η ΚΩ ΜΙ ΕΝ ΔΙ ΜΩ δηλαδή: ΤΑ ΕΝ ΟΙΚΩ ΜΗ ΕΝ ΟΙΚΩ.

Αριθμητικός

Οι τρεις αριθμοί που μπορούν ν' αναστραφούν είναι ο πρώτος, ο τέταρτος και το σύνολον (το οποίο αναστραφόμενι μένει αμετάβλητο). Έτσι έχουμε:

42523

22728

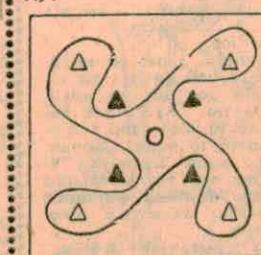
19413

68687

153351

Σωστό-λάθος

1) ΛΑΘΟΣ (το Μόντε Κάρλο βρίσκεται στο Πριγκιπάτο του Μονακό. 2) ΣΩΣΤΟ (είναι ο συγγραφέας του έργου «Κουρέας της Σεβίλλης»). 3) ΛΑΘΟΣ (Από αυτόν η Αμερική πήρε μόνο το όνομά της). 4) ΣΩΣΤΟ. 5) ΛΑΘΟΣ (ο ήλιος βρίσκεται στο ζενίθ του μιά φορά το χρόνο σ' ένα ώριμο σημείο της γης). 6) ΣΩΣΤΟ. 7) ΛΑΘΟΣ (της βασιλείας) «Ελισάβετ της Ρουμανίας». 8) ΛΑΘΟΣ (στον Ροσσί-νι).

Γύρω απ' το πηνάδι

Η εικόνα μας δείχνει καθαρά μ' ε τοιο τρόπο οι κάτοικοι των εξωτερικών νησιών (λευκά τρίγωνα) έπετυχαν το κέχδιο τους.

Λεξιγρίφος

(για τους νωλομαθείς)

L, F, H: ΕΛ, ΕΦ, ΑΣ = ΕΛΕΦΑΣ

Η λύσις του 138ου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΑΜΦΙΛΟΧΙΑ. 2) ΓΥΠΑΣ - ΙΩΝΑΣ. 3) ΤΕ - ΟΙ - ΡΩ - ΑΡ. 4) ΛΑ - ΙΡΑΝ - ΔΑΔΑ - ΕΝ. 5) ΤΙΡΑΝΑ - ΕΤΕ - ΗΓΕ - ΣΙΑ. 6) ΟΡΑΜΑ - ΔΡΑΜΑ - ΑΡΤΟΝ. 7) ΣΑΞΑ - ΑΡΩΜΑΤΑ - ΙΑΒΑ. 8) ΚΕ - ΝΗ - ΣΟΝ - ΣΑΠΡΑ - ΗΣ. 9) ΤΗΣ - ΚΤΕ. 10) ΝΑ - ΚΑΜΕΛΑ - ΣΤΟΜΑ - ΝΑ. 11) ΙΤΙΑ - ΑΡΙΣΤΟΣ - ΜΑΝΗΣ. 12) ΝΕΚΡΑ - ΑΓΙΟΣ - ΜΕΡΕΙ. 13) ΙΛΑΡΑΣ - ΔΑΜ - ΠΙΣΤΙΣ. 14) ΗΝ - ΡΟΚΑ - ΑΠΑΣ - ΟΑ. 15) ΑΝ - ΦΑ - ΑΛ - ΟΙ. 16) ΤΡΟΙΑ - ΑΛΤΗΣ. 17) ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΤΟΣΚΑΝΙΝΙ. 2) ΛΙΡΑΣ - ΑΤΕΛΗ. 3) ΤΑΡΑΣ - ΙΚΑΝΑ. 4) ΓΕ - ΑΜΑΝ - ΚΑΡΡ - ΝΤ. 5) ΑΥ - ΙΝΑ - ΗΤΑ - ΑΑΡ - ΡΕ. 6) ΜΠΟΡΑ - ΑΣΗΜΑ - ΣΟΦΟΥ. 7) ΦΑΙΑ - ΔΡΟΣΕΡΑ - ΚΑ'ΙΝ. 8) ΑΣ - ΝΕΡΩΝ - ΛΙΓΔΑ - ΑΕ. 9) ΤΑΜ - ΣΙΑ. 10) ΟΙ - ΔΕΜΑΣ - ΣΤΟΜΑ - ΑΡ. 11) ΧΩΡΑ - ΑΤΑΚΤΟΣ - ΠΑΛΙ. 12) ΙΝΩΝ - ΑΠΤΟΣ - ΠΑΛΤΟ. 13) ΑΑ - ΑΓΑ - ΡΕΜ - ΜΙΣ - ΗΝ. 14) ΣΑ - ΕΡΙΑ - ΑΜΕΣ - ΟΣ. 15) ΡΕΣΤΑ - ΑΡΤΟΙ. 16) ΝΙΟΒΗ - ΝΗΣΙΑ. 17) ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ.

Η ΤΟΞΙΚΟΤΗΣ στα διάφορα ποτά

Τα φυσικά και τα βιομηχανικά παρκακευάσματα

Ποιά είναι η τοξικότης των ποτών; Το πρόβλημα αυτό απασχόλησε πολλές φορές ως σήμερα τους επιστήμονες. Μερικά ενδιαφέροντα πειράσματα που έγιναν τελευταία στην Αμερική απέδειξαν κατά τρόπο άκαμφτοσύντητο ότι το οινόπνευμα είναι το λιγότερο τοξικό από τα προϊόντα που περιέχονται μέσα στα ποτά. Πραγματικά, το οινόπνευμα, όταν είναι καθαρό, γίνεται εύκολα ανεκτό, τόσο από τους ανθρώπους, όσο και από τα ζώα και η τοξικότης του, σ' αυτή την περίπτωση, είναι σχετικά πολύ μικρή. Εκείνο που το κάνει εξαιρετικά βλαβερό είναι η έλλειψη του απαιτημένου βαθμού αλκοόλης και η ανάμειξη του με διάφορες φυτικές ουσίες.

Σύμφωνα με τις παρατηρήσεις των Αμερικανών επιστημόνων, τα φυσικά οινόπνευμα ποτά, όπως εκείνα που κατασκευάζονται από το «πνεύμα» του οίνου, των διαφόρων φρούτων, του σακχαροκάλαμου κλπ. είναι περισσότερο τοξικά από τα τεχνητά οινόπνευμα ποτά, που περιέχουν βιομηχανοποιημένα δι' αποστάξεως.

Οι Αμερικανοί επιστήμονες πιστεύουν, μάλιστα, ότι, χωρίς στις σημερινές προόδους της επιστήμης, θα είναι δυνατόν να κατασκευασθούν στο μέλλον οινόπνευμα ποτά, που θα είναι τελείως άγνα και σχεδόν αβλαβή για τον ανθρώπινο οργανισμό.

Να π. χ. τα αποτελέσματα των πειραμάτων που έγιναν σχετικά με το ρούμι.

Για το σκοπό αυτό χρησιμοποιήθηκαν 3 είδη ρουμι. Τα δύο από αυτά — το ένα της Ιαμαίκας και το άλλο της Μαρτινίκας — ήταν φυσικά και το τρίτο τεχνητό.

Από τα τρία αυτά είδη ρουμι έγιναν ενέσεις 10 γραμμαρίων μέσα στη φλέβα του αυτού κουνελιού.

Τα κουνέλια λοιπόν, στα οποία έγιναν ενέσεις με ρούμι της Ιαμαίκας

.....

ΣΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
ΚΟΛΟΚΟΤΡΗΝΗ 52
ΤΗΛ. 53-605

και της Μαρτινίκας πέθαναν στη στιγμή. Τα κουνέλια, αντίθετα, στα οποία έγιναν ενέσεις με τεχνητό ρούμι παρουσίασαν μερικά συμπτώματα, αλλά έπειτα από δέκα λεπτά είχαν συνέλθει τελείως.

Το ίδιο περίπου συνέβη και με το «κίρος».

Το «κίρος», ως γνωστόν, παρασκευάζεται από τα βύσινα του Μέλανος Δουμού. Άλλες ποικιλίες του παρασκευάζονται από πυρήνες (κουκρίσια) διαφόρων φρούτων. Το ποτό αυτό περιέχει ένα δραστικώτατο δηλητήριο, το υδροκυανικό ή πρωςικό οξύ.

Παρατηρήθη, λοιπόν, ότι ενδοφλέβιες ενέσεις φυσικού «κίρος» προκάλεσαν άκαιρία τον θάνατο κουνελιών. Ένώ οι ενέσεις του βιομηχανικού «κίρος» δεν επέφεραν κανένα άλλο δυσάρεστο αποτέλεσμα εκτός από μια μέθη κάπως βαρύτερη από εκείνη που επήλθε με το ρούμι.

Ένα εξαιρετικό τοξικό ποτόν είναι η ρακί. Η μεγάλη τοξικότης της οφείλεται στο γλυκάνισο που περιέχει.

Μιά ενδοφλέβια ένεσις 5 γραμμαρίων ρακίς σε κουνέλια προκάλεσε μιά έντονη μέθη. Τα 7 γραμμάρια επιφέρουν παράλυσι των οπίσθιων άκρων. Στα 8 γραμμάρια έπέρχεται ο θάνατος.

Το «κίουρασόν» (που κατασκευάζεται από νεράτζια) είναι ελάχιστα τοξικό. Ενδοφλέβιες ενέσεις 10 γραμμαρίων σε κουνέλια έπροκάλεσαν μιά ελαφρή μέθη, αλλά κανένα άλλο δυσάρεστο σύμπτωμα.

Τα πικρά ποτά είναι όλα άληθινά δηλητήρια. Το ισχυρότερο απ' αυτά είναι το αψέντι. Ο θάνατος στα κουνέλια έπέρχεται με ενδοφλέβιες ενέσεις 2-4 γραμμαρίων. Δεν είναι όμως άκαιριος. Το ζών άνοιξι να έχη δυνατότα σπασμούς. Κατόπιν καταλαμβάνεται από δυνατή διάρροια, για να πεθίσει αργότερα σε κωματώδη κατάσταση. Ο θάνατος έπέρχεται συνήθως έπειτα από 3-4 ώρες.

Προκειμένου για κρασιά, τα πειράσματα που έγιναν σε κουνέλια απέδειξαν ότι τα κόκκινα ή μαύρα κρασιά είναι περισσότερο τοξικά από τα λευκά. Εξαιρετικά τοξικά είναι επίσης τα κρασιά που καθαρίζονται με γύψο.

Επικίνδυνη γενναϊοδωρία

Δυό Κροίσοι του Σικάγου, που κέρδιζαν κατά τον πόλεμο πολλά εκατομμύρια δολάρια και δεν ζέρουν πιά τί νά τά κάνουν κυριεύθηκαν από μιά εαφνή κραι γενναϊοδωρία. Ανέθεσαν δηλαδή σ' έναν άνθρωπό τους να μοιράσει στον κόσμο μέσα στο όραμο, ολόκαινούργια καρτονομίσματα του 1 δολλαρίου! Οι ίδιοι απελαμόσαν το βράμα, μέσα απ' την πολυτελή λιμουζίνα τους. Στην αρχή, οι διαβάτες δεν καταδέχοντουσαν να πάρουν τα καρτονομίσματα, γιατί τά νομίζαν ψεύτικα και δεν είχαν καμιά εμπιστοσύνη στην ανθρώπινη γενναϊοδωρία. Άλλοι πάλι τάπαιρναν και τά πετούσαν. Μόλις όμως ανακάλυψε κάποιος πως ήταν γνήσια, άρχισε μιά μάχη διπρική... Χρειάσθηκε τότε να επέμβη η αστυνομία, για να προφυλάξη τη ζωή του ανθρώπου που τά μοιράζε, ο οποίος κινδύνευε να πάθι άσφυξία... Οι δυό εκατομμυριούχοι καρτονομήσαν για διάταραξη της δημοσίας τάξεως, πρόκειται δέ να δικασθούν προσεχώς. Έξ' άλλου, πολλά άτομα, που πληγώθηκαν στην πόλη για τά καρτονομίσματα, τους ζητούν τώρα αποζημιώσεις!...

Το περιστατικό αυτό θυμίζει τον μύθο του Έλληνος που βγήκε να πουλήσει γνήσια τάλληρα, μιά βραχμή το ένα και δέν πλησίαζε κανείς να τ' αγοράσει!

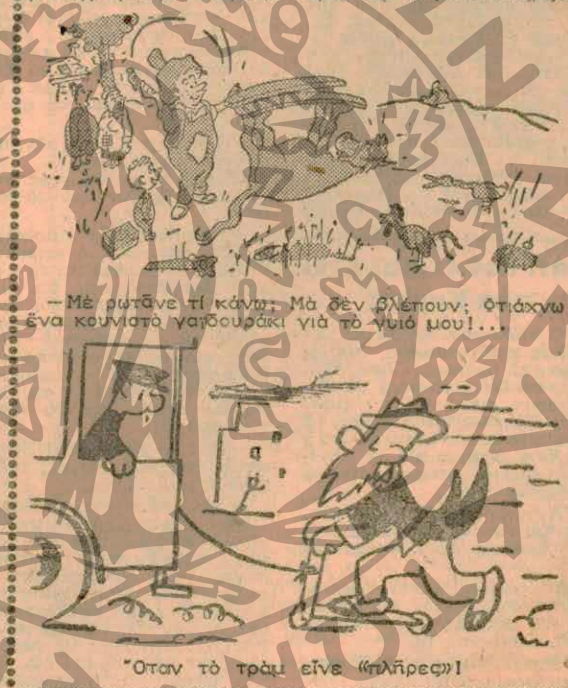
Η γυναίκα του γκάνγκστερ: 'Ο Τζόε; Έδω είναι, αλλά δεν μπορεί τώρα να σάς δεχθώ. Διορθώνει τα αντίκλειδιά του!...

Όταν ο γκάνγκστερ είναι κωφάλαος...

ΕΚΕΙΝΗ: "Οχι, φίλε μου! Δεν έχει απόψε κινηματογράφο! Και πάψε σε παρακαλώ να με σκοτώσεις!"

Όταν το τραί είναι «πλήρες»!

Μιά φορά το χρόνο

φώναζε η γυναίκα, 'που με είχε αντίληψη.

Γύρισε συγκρόνως προς το μέρος μου κι' ο σύντροφός της. Ήταν εξηντάρης περίπου, με πρόσωπο ρυτιδωμένο και με έντονα χαρακτηριστικά. Τα μάτια του είχαν ένα παράξενο θολό γαλάζιο χρώμα. Κατάλαβα πως θάταν τυφλός.

— Ποιος είστε; με ρώτησε η γυναίκα.

— Θάθελα... να 'δω τον εφημέριο Ουίλλιαμς... απάντησα κομπιάζοντας.

— Ο γέρος έφυγε πίσω το κεφάλι του κι' έσκασε στα γέλια.

— Θέλει να 'δω, λέει, τον εφημέριο... φώναζε. 'Ελα μέσα, κύριε, να σε κεράσωμε ένα ποτηράκι! 'Η Νάνου φυλάει πάντα μια μπουκάλια για τους ξένους.

— Να σάς πω... τραύλισε.

— Έλατε, έλατε! επέμεινε κι' η γυναίκα, με τη βραχνή φωνή της.

Μπήκα στο δωμάτιο και κάθησα σε μια καρέκλα. Ο γέρος γέμισε ένα ποτήρι με το τρεμουλιαστό του χέρι κι' η Νάνου μου το πρόσφερε. 'Επειτα σηκώθηκε κι' άλλαξε την πλάκα του γραμμοφώνου.

— Άκου κουβέντιασε για ελάχιστα λεπτά μαζί μου, ο γέρος με αγνόησε ολόκληρα κι' αφοσιώθηκε στη Νάνου. 'Απ' όσα της έλεγε, κατάλαβα ότι ήταν καπετάνιος κι' ότι την είχε φέρει σ' αυτό το νησί προ 30 ετών. Για κάμποσο διάστημα είχα χάρει μαζί. 'Επειτα είχα χωρίσει για χρόνια. Τώρα είχε έρθει να την επανέσκεφτο, κι' έρχοταν τακτικά, μία φορά το χρόνο, κάθε 'Ιούλιο.

— Θά ξαναρθώ του χρόνου, της υποσχέθηκε. Τι βλακεία είχα κάνει τότε να παντρευτώ στον 'Αγιο Φρανκίσκο με την κόρη ενός εφοπλιστού!... 'Είπα, Νάνου, για μια άλλη που δεν την αγαπούσα. 'Εγινε και πατέρας... Τρία αγόρια μου εργάζονται τώρα στην ίδια εταιρία με μένα... Κι' έτσι καταφέρνω να ξεφυγω μόνο μία φορά το χρόνο, για νάρω να σε 'Ι. δώ!

— Δεν πειράζει... τον παρηγόρησε η Νάνου.

Γέμισε το ποτήρι της, τόφερε στα χείλη της, μα δεν ήπιε.

— Πειράζει και παραπειράζει, επέμεινε ο καπετάνιος. Μου κάνει κακό όταν συλλογίζομαι ότι μένεις φυλακισμένη εδώ, μακριά απ' τον κόσμο, περιμένοντας να φτάσει ο 'Ιούλιος για να σε επισκεφθώ! Είπε ντροπή... 'Αν είχα έκείνην την εποχή τα μυαλά μου τώρα, δεν θα παντρευόμουν...

— Μην το λές αυτό! Σέρω καλά πως καμαρώνεις τους γιούς σου...

— Δεν λώ δχι, Νάνου! 'Όταν όμως γεράσει κανείς, συλλογίζεται περισσότερο τον εαυτό του παρά τα παιδιά του. Σαν αμυγδαλάκι, πρόσωπα που ξαναπαίρνουν στα νειάτα του και νοσταλγεί την ευτυχισμένη εκείνη εποχή... Δεν θα με πιστέψεις, αν σου πω ότι δεν ζω πιά, παρά για τη μοναδική αυτή μέρα κάθε χρόνου,

— Αντιπροσωπεία: 'Όδης Βερανζέρου 13 (Στοά Φέξη), Α', όροφος αριθ. 108.

— Αντιπροσωπεία: 'Όδης Βερανζέρου 13 (Στοά Φέξη), Α', όροφος αριθ. 108.

— Αντιπροσωπεία: 'Όδης Βερανζέρου 13 (Στοά Φέξη), Α', όροφος αριθ. 108.

— Αντιπροσωπεία: 'Όδης Βερανζέρου 13 (Στοά Φέξη), Α', όροφος αριθ. 108.

που βρίσκομαι πάλι κοντά σου!...

— 'Ήσουν το πιο όμορφο κορίτσι που είχα συναντήσει σ' όσα λιμάνια πέρασα. Θυμάσαι κάποια μέρα...

Κι' άρχισαν να μιλούν για τα περασμένα, γελώντας και χτυπώντας ο ένας τον άλλον στην πλάτη. Είχε κάτι το συγκινητικό αυτή η σκηνή...

Βρισκόμουν εκεί από αρκετή ώρα, κι' όμως δεν το είχα αντιληφθεί, ως τη στιγμή που σηκώθηκε ο γέρος καπετάνιος κι' αποχαιρέτησε την αγαπημένη του.

— Πάει κι' άλλος ένας χρόνος, της είπε.

Προσφέρθηκε να τον συνοδεύσω ως το χωριό, μα η Νάνου αρνήθηκε. Βγήκε στον κήπο, φώναξε ένα παιδί, κι' ο γέρος έφυγε κρατώντας το απ' το χέρι.

Σαν αμυγδαλάκι στο σπίτι, για να την ευχαριστήσω για τη φιλοξενία της. Τη βρήκα να συνηριζή το δωμάτιο. Μάζευε βιαστικά τα ποτήρια, σκούπιζε το τραπέζι.

— Ένας άντρας πρόβαλε στην πόρτα του διπλανού δωματίου: ο εφημέριος Ουίλλιαμς.

— 'Ο άντρας μου... μου τον συνέστησε η Νάνου.

— 'Ο παππας μουφίξε το χέρι.

— 'Ελπίζω να μη σάς παρασκόψω ο γέρος-καπετάνιος! μου είπε. Μεγάλος μπελάς κι' αυτός!... Μας έρχεται κάθε χρόνο, κι' η γυναίκα μου σκονοβυτεύει. Ήλιν αυτή την κωμωδία από φιλονεικία. 'Αν μάθαινε ο γέρος πως δεν μιλάει με την αγαπημένη του, θα πέθαινε από συγκοπή.

— Μα δεν υπάρχει αυτή η Νάνου; ρώτησα με άπορία.

— 'Υπάρχει μία φορά κι' ένα καιρό, μία Νάνου, που ήταν, καθώς λένε, μία παρρατραπημένη. Πάνε όμως δώδεκα χρόνια που πέθανε... πριν ακόμη φτάσω σ' αυτό το νησί, όταν δεν έρχοταν καθόλου πια εδώ ο καπετάνιος... Τώρα η γυναίκα μου παίζει το ρόλο της, και τα καταφέρνει να ξενερώη τον τυφλό καπετάνιο!

— 'Ο εφημέριος μου διηγήθηκε όλη την υπόθεση με λεπτομέρειες. Με κράτησε έπειτα να φάω στο σπίτι του, κι' έτσι βρήκα την ευκαιρία να του μιλήσω για το ζήτημα για το οποίο είχα πιάσει εκεί. 'Εφυγα άργα το βράδυ. 'Η γυναίκα του με συνόδευσε ως τη στροφή του δρόμου, για να με οδηγήσει προς το χωριό.

— Σας ευχαριστώ για την εξαιρετική περιποίησή σας, της είπα αποχαιρέτώντας την.

— Μπα, τί λέτε; διαμαρτυρήθηκε εκείνη. 'Ακούστε! Θα σάς εξομολογηθώ κάτι. Αυτό που σάς είπε ο άντρας μου, ότι η Νάνου πέθανε πριν από 12 χρόνια, είναι ψέμμα! Το πιστεύει όμως κι' ο 'Ιδιος... κι' ίσως να φταίω εγώ που το το διηγήθηκα!

Το φεγγάρι φώτιζε το πρόσωπό της. Τα καμάκια της αστραποβολούσαν, κάποιο έλαφο χαμόγελο παγνιδιζε στα χείλη της...

Τότε μόνο κατάλαβα πως η 'Κωμωδία' δεν παιζόταν εις βάρος του καπετάνιου, αλλά...

— 'Είς βάρος ποικονώ λοιπόν; θα με ρωτήσετε.

— 'Ε, αυτό βρήπε το μόνοι σας!...

ΣΤΗΣ ΟΙΣΕΡ

Ο ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ της τελείας «στάρ»

Το μυστικό της επιτυχίας στην
δεδνη

— 'Ο γνωστός παραγωγός κινηματογραφικών ταινιών Σάμουελ Γκόλντγουϊν κατόρθωσε έναν δεκάλογο παραγγελμάτων, που απευθύνονται στην υποψηφία στάρ, με το σκοπό να της δείξουν το δρόμο προς την επιτυχία και τη δόξα.

«Το Χόλλυγουντ, λέει ο Σάμουελ Γκόλντγουϊν, δεν στρατολογεί πια τις βεντέτες του μόνον μεταξύ των 'Αμερικανίδων. Τα λαγονικά του τρέχουν παντού. Και κάθε μέρα φτάνουν στη μεγάλη κινηματογραφόπολη νέες από όλα τα μέρη του κόσμου, για να δοκιμαστούν την τύχη τους. Οι συμβουλές αυτές απευθύνονται, λοιπόν, σε όλες, ακόμη και σ' εκείνες που γνώρισαν κάποτε την επιτυχία, αλλά δεν ξέρουν πώς να προχωρήσουν».

Να αυτές οι δεκάλογος:

1ον Μία ήθοποιος δεν πρέπει να παζάρη ποτέ, ούτε να καταφεύγει σε τεχνάσματα, για να προκαλέσει την προσοχή και το ενδιαφέρον. 'Άλλο πράγμα είναι η γοητεία πάνω στην οθόνη και άλλο η γοητεία στην καθημερινή ζωή. Φροντίστε, λοιπόν, να είσαστε άπλες.

2ον Προέπει να δημιουργήτε πάντοτε φιλικές γύρω σας. ακόμη και όταν φτάσετε στο ψηλότερο σκαλοπάτι της δόξας. Οι άνθρωποι που έχουν φίλους πετυχαίνουν πάντοτε. Φροντίστε να είσαστε πάντοτε και με όλους ευγενής και καλή.

3ον Μην ξεχνάτε ότι μία σύγχρονη γυναίκα μπορεί και πρέπει να κερδίζει νοήματα και ότι είναι καλλίτερο να έχετε να διαχειρίζεστε μόνι τις υποθέσεις σας παρό να κρεμάσατε από τους άλλους. Συνηθίστε, λοιπόν, να είσαστε μία «μπλίνες-γούμαν».

4ον Διαβάστε τακτικά τις εφημερίδες, για να είσαστε κατατοπισμένη για όλα τα ζητήματα. 'Ετσι η όμιλία σας θα είναι ευχάριστη και δεν θα κουράζει τους άλλους, μιλώντας τους διαρκώς για τις προσωπικές σας εντυπώσεις και τις υποθέσεις σας. Μάθετε ν' αντικρύζετε στο σύνολό της τη ζωή και να μην κλείνεσθε στον εαυτό σας.

5ον Μην περιφρονείτε τις γυναίκες ασχολίες, μαγειρική, ραπτική, νοικοκυριό. Θα σάς χρησιμεύσουν για να γίνετε ευτυγισμένη με τον άνθρωπο που θ' αγαπήσετε. Γιατί ο άνθρωπος αυτός δεν θα παντρευτεί την ήθοποιό, αλλά τη γυναίκα. Μην απομακρύνεσθε ποτέ, λοιπόν, από το ρόλο της γυναίκας.

6ον 'Αποφύγετε τις καταχρήσεις, που θα σάς κάμουν να περάσετε πολύ γρήγορα στο περιθώριο. 'Η υγεία είναι το πολυτιμώτερο πράγμα για μία στάρ.

7ον Το ντύσιμο αποτελεί μία μεγάλη τέχνη. Δεν αρκεί να παρακολουθήτε τη μόδα. Πρέπει τα φορέματά σας να ταιριάζουν με την προσωπικότητά σας.

8ον Κάθετη την είσοδό σας στη ζωή με την πεποίθηση ότι όλοι είναι πρόθυμοι να σάς βοηθήσουν, γιατί το αξίζετε. Πρέπει να έχετε αυτοπεποίθηση.

9ον Στο Χόλλυγουντ ο συναγωνισμός είναι ισχυρότερος από οποιοδήποτε άλλο. Την πρώτη στιγμή που θα θελήσετε να επαναπαυθείτε στις δυνάμεις σας είσαστε χαμένη. Πρέπει να προχωρήτε πάντα από το καλό στο καλλίτερο.

10ον Να είσαστε πάντα χαρούμενη και αισιόδοξη. 'Εκείνοι που πετυχαίνουν στη ζωή είναι οι άνθρωποι που ξέρουν να την απολαύσουν.

Τα γιοσεμιά της ευτυχίας

— 'Η Μάρθα με σφινγμένη την καρδιά έχει ακουμπήσει το θλιμμένο πρόσωπό της πάνω στο κλειστό τζάμι και με μάτια θολά από τα δάκρυα αντανάττει τ' αντικρινό βουνο που το σκεπάζουν τα κρητίζα, βαρεία, θλιβερά σύννεφα του φθινοπώρου.

— 'Ο ουρανός είναι κι' αυτός συννεφιασμένος, πένθιμος...

— Βρέχει.

— Οι στάλες της βροχής που κυλούν πάνω στα τζάμια μοιάζουν με δάκρυα που στολίζουν από χιλιάδες μάτια, ωραία μάτια σαν τα δικιά της.

— 'Η Μάρθα είναι μία κοπέλλα 28 χρονών. Το μακρουλό ώχρό πρόσωπο της το φωτίζουν δυο μεγάλα σμαράγδινα μάτια.

— Πόσο είναι λυπημένη...

— 'Η σκέψη της πετά στα περασμένα πριν από δέκα χρόνια και ξαναζή το μεγάλο δράμα της πνευμένης της ζωής.

Θυμάται μία θλιβερή νύχτα. 'Ηταν δεκαπέντε χρονών κορίτσι τότε... Σαν αμυγδαλάκι τη μάννα της νεκρή, ζαλιμμένη από μέση της καμαρικής πάνω σε μία σενίδα και σκεπασμένη μ' ένα σεντόνι. Ξένες γυναίκες την τριγυρίζουν και κλαίνε. Κανένας συγγενής δεν βρίσκεται σπίτι. Θυμάται ακόμη το σφιγμένο της μικρής της καρδούλας απ' τον πόνο, θυμάται τη γυναίκα που την πήρε εκείνη τη νύχτα μαζί της. 'Ετσι έγινε ψυχοκόρη και πέρασε μία ζωή τυραννισμένη ως την ημέρα που γνώρισε, μεγάλη κοπέλλα πια, το Λάκη της που του τα χάρισε όλα, καρδιά και σώμα, χωρίς διαστροφή, γιατί τη λάτρευε κι' εκείνος. Σε μία κμαρούλα της φρεσύντας κρύψανε το μεγάλο τους έρωτα και τα χρυσά δεινρά τους για μία μελλοντική, ευτυχισμένη ζωή.

— Ένα κοριτσάκι ήρθε σε λίγο στον κόσμο, καρπός της μεγάλης τους αγάπης για να τους δώσει πιο σφιχτά με την λουλουδένια αλυσίδα της αγάπης.

— 'Ο Λάκης έκανε δουλειές του ποδιού. 'Ετρεχε όλη την ημέρα για να κερδίσει όσα μπορούσε περισσότερο για να περνούν καλά η γυναίκα που αγαπούσε και το κοριτσάκι τους.

— 'Ορόντιζε προ πάντων να βγάλει τα χαρτιά τους ο Λάκης για να παντρευτούν κι' αυτή πλημυρισμένη από ευτυχία περίμενε την ευλογημένη στιγμή.

— Μα η μοίρα ή κακιά και φθονερή δεν τους άφησε να χαρούν πολύ άκομα την άγαμνη τους.

— 'Ασπρά και 'Εσπράια ΔΟΝΤΙΑ με την OREODONT ΔΑΜΒΕΡΓΗ

— Ένα ταξίδι του στη Θεσσαλονίκη για δουλειές του ο Λάκης, γνώρισε μία σειρήνα, μία επικίνδυνη γυναίκα από αυτές που ήρθαν στον κόσμο για να κρεμίσουν την ευτυχία των άλλων. Ήταν μία νέα χορεύτρια εξωτικής εμπορίας, με σατανική καρδιά. Λες και του έκανε μάγια, ο Λάκης ξέχασε την αγαπημένη του ξέχασε τους όρκους του και της αφοσιώθηκε.

— 'Αλλοίμονο!... Δεν ξαναγύρισε πια κοντά στη Μάρθα του. Τον είχε τυφλώσει το πάθος του.

— Κι' έτσι άρχισε το απερίγραπτο μαρτύριο της φτωχής Μάρθας.

— Απελπιμένη πια ή άτυχη νέα μάζεψε τα λίγα πράγματά της, πήρε το κοριτσάκι της στην αγκαλιά της κι' ανέθηκε στην 'Αθήνα να βρει δουλειά.

— Δεν ήταν εύκολο να πάει σε σπίτι υπηρέτρια, μ' ένα παιδάκι.

— Χτύπησε πολλές πόρτες ή άμοιρη Μάρθα, αλλά:ζε πολλά σπίτια, υπόφερε μαρτύρια, πάλεψε σκληρά, νέα κι' ώμορφη όπως ήταν, για να ζήσει τίμια.

— Και το κατώρθωσε. Μεγάλωσε το κοριτσάκι της και το έμαθε να περιμένει το γυρισμό του πατέρα του, που είχε πάει ταξίδι και θα ξαναγύριζε μία μέρα να τους βρει.

— Στην Κηφισιά, στο σπίτι μίας κυρίας ηλικιωμένης και πλούσιας από την Αίγυπτο έρχε την ηούσια της ή Μάρθα, και το κοριτσάκι της.

— Σπάραζε όμως ή καρδιά της όταν τα βράδια ήσαν συννεφιασμένα και βροχερά όμοια μ' εκείνο το μοιραίο βράδυ που την εγκατέλειψε ο αγαπημένος της.

— 'Εξαφνα, καθώς ή Μάρθα έκλαιγε τον πόνο της το θλιβερό αυτό βροχερό βράδυ ο μικρός υπηρέτης του σπιτιού την πλησίασε και της είπε: — Κυρία Μάρθα, ένας κύριος μου έδωσε να σάς φέρω αυτά τα γιοσεμιά κι' αυτό το γράμμα.

— 'Η καρδιά της Μάρθας χτύπησε δυνατά.

— Με τρεμμένα χέρια άνοιξε το φακέλλο. 'Αραγε θα γινόταν το θαύμα που περίμενε τόσον καιρό και που παρακαλούσε νύχτα μέρα γι' αυτό το θεό να τη λυπηθεί και ν' άκουσθ την προσευχή της; Της έγγραφε ο Λάκης:

«...Θέλες να γυρίσω πάλι κοντά σου; Δεν θέλω να δικαιολογηθώ, ούτε να σου ζητήσω συγγνώμη. Σου λέω μόνο πως κι' εγώ πόνεσα πολύ κι' ότι σ' αγαπώ πάντα, ναι, σ' αγαπώ Μάρθα μου. Περιμένω με τον ίδιο το μικρό την απάντησή σου.

— 'Η χαρά την έβγαζε. Φίλοις τα γιοσεμιά, φίλους τα γράμματα χωρίς να προσέχτη τον μικρό που την παρακολουθούσε σαστισμένος.

— Πού είναι; τον ρώτησε με λαχτάρα. 'Αντίκρισε.

— Άρπαξε το παλτό της και χύθηκε στο δρόμο σαν τρελή.

— 'Αγκαλιασμένοι γυρίανε στο σπίτι, στο μικρό της κμαρούκι. Δεν λένε πολλά λόγια. Σφινγόνται ο ένας κοντά στον άλλο κι' άκουγν το χτυποκάρδι τους. Δεν θα χωρίσουν πια. Μία νέα ζωή άρχισε γι' αυτούς. 'Η κυρία της Μάρθας είχε υποσχεθί να τους παντρεύη όταν θα γύριζε ο Λάκης. Και νά, το θαύμα έγινε.

«Όταν παντρεύονταν τα μωρα...»

Συνεικένια και γάμοι έστεμμένων

Μία πρόσφατη στατιστική που έγινε στη Γαλλία, αποδεικνύει ότι, απ' τον καιρό της απελευθέρωσης, οι Γάλλοι άρχισαν να παντρεύονται πιο νωρίς. 'Ο αριθμός των νεόνυμφων ζευγαριών, στα οποία ή ηλικία του γαμπρού και της νύφης μαζί δεν φτάνει το μισό αιώνα, είναι σήμερα τριπλάσιος παρ' όλη την πενταετία.

— 'Όσο άπεχουμε ακόμη πολύ απ' την εποχή που οι μεγάλοι της Γης συνήθιζαν να παντρεύονται... πριν αλλάξουν δόντια! Σ' αυτούς τους γάμους έπαιζε βάρδια τον πρώτο ρόλο ή πολιτική, περισσότερο απ' την αμοιότητα κλεισί. Κι' όμως αρκετές απ' αυτές τις παιδιαστικές ενώσεις απέδειξαν στην πράξη σταθερότερες και διαρκέστερες από πολλές μοντέρνες παντρεύσεις...

— 'Ο Φίλιππος ο 'Γραίος ήταν μόλις 15 ετών κι' ή 'Ιωάννα της Ναβάρρας 13, όταν παντρεύτηκαν στο Παρίσι, το 1284. 'Ο Φίλιππος ο Μακρός ένωσε τα 14 χρόνια του με τα 14 της 'Ιωάννας της Βουργουνδίας, το 1306. 'Επίσης κι' ή 'Ισαβέλλα της Βαυαρίας δεν περίμενε να ενηλικιωθί. 'Εκμε τους γάμους της σε ηλικία 14 ετών. 'Ο γαμπρός ήταν ο Κάρολος Στ', 17 ετών. Πιο πρώην ακόμη ή Μαρία του 'Ανζού, ένώθηκε σε ηλικία 9 ετών με τον Κάρολο Ζ', που ήταν μόλις 11 ετών.

— 'Η 'Ιωάννα των Βουργουνών βιάστηκε περισσότερο. 'Αρραβωνιάθηκε σε ηλικία 6 ετών με τον κόμη της Σαβοΐας Ουμβέρτο Β'. 'Όσο ο γονεύς της δεν προχώρησε άμέσως στο γάμο. Συμφωνούν να περιμένουν να γίνη 11 ετών. 'Εν τώ μεταξύ όμως, πρόλαβε να την πάρη άλλος τυχερότερος γαμπρός: ο βασιλεύς Κάρολος Ε'. 'Ο γάμος έγινε το 1450, κι' οι δυο σύζυγοι μαζί συγκέντρωσαν, μόλις 26 χρόνια.

— 'Η Μαργαρίτα της Σκωτίας ήταν 3 ετών, όταν παντρεύτηκε, το 1428, με το Άνδρικό ΙΑ', που ήταν τότε 4½ ετών.

— 'Ο Κάρολος Ζ', διάταξε κάποτε ανάμεσα σε δυο μπεμπέκες... Στην αρχή, προτίμησε τη Μαργαρίτα της Αυστρίας, κόρη του Μαξιμιλιανού Α', και αρραβωνιάστηκε μαζί της. 'Επειτα όμως μετανόησε, ίσως γιατί έκρινε ότι τα 3 χρόνια της δεν της έπείρεπαν να γίνη πραγματική σύζυγός του, και προτίμησε μία άλλη, λίγο μεγαλύτερη: την Άννα της Βρετάνης 5 ετών!

— 'Η 'Ιωάννα της Γαλλίας, στα 12 χρόνια της, έγινε νόμιμη σύζυγος του μέλλοντος βασιλέως Λουδοβίκου ΙΒ', τότε δούκας της 'Ορλεάνης. Κι' ή Λουίζα της Σαβοΐας, ή μέλλουσα μπετέρα του Φραγκίσκου Α', είπε το «ναι» στο Φίλιππο της 'Αγγουλέμης σε ηλικία 11 ετών.

— 'Ο ρωμαιοκαθολικός όμως πρώτος γάμος ήταν της προγκηπίας 'Ισαβέλλας, κόρης του βασιλέως της Γαλλίας Καρόλου Στ'.

— 'Ηταν 8 ετών μόνο, όταν έφθασαν στο Παρίσι μερικοί 'Αγγλικοί αυλικόι, για να τη ζητήσουν ως σύζυγο του βασιλέως Ριχάρδου Β'. 'Ενας απ' αυτούς γονάτισε έμπρός της και της είπε:

— Κυρία, θα γίνετε αρχόντισσα μας και βασίλισσα της 'Αγγλίας!

— 'Αν το θέλη ο θεός κι' ο πατέρας μου, απάντησε το κοριτσάκι, θα γίνω ευχαρίστως, γιατί μου 'έχουν πη ότι προσοχή για μεγάλη κυρία.

— Τα λόγια της κι' οι τρόποι της έκαναν τους ξένους να ραστίσουν. Βοήθησε έπειτα τον γονατιστό απεσταλμένο να σηκωθεί και τον έπαινε απ' το χέρι στη μητέρα της.

— 'Επειτα από λίγο καιρό, ο Ριχάρδος έφτασε στη Γαλλία. 'Ο μέλλων πεθερός του τον υποδέχθηκε μεγαλοπρεπώς. Οι γάμοι έγιναν στο Καλαί. 'Η προίκα της μικρής νύφης ήταν υπέροχη, μεταξωτή, βελουδένια και χρυσολόγιση.

— 'Ο Ριχάρδος την εγκατέστησε στον πύργο του Ουίνδοσορ κι' έπαιζε μαζί της, για να τη διασκεδάσει σύμφωνα με την ηλικία της. 'Ο πόλεμος όμως τους χώρισε. 'Ο Ριχάρδος αναγκάστηκε να φύγη, για να υπερασπισθί το στέμμα του εναντίον του μέλλοντος 'Ερρίκου Δ'.

— 'Χαριτωμένη μου αδελφή, κυρία μου — έγραφε από μακριά στην 'Ισαβέλλα — απ' ότου με στέρσαν απ' την απόλαυση να σε βλέπω, νοιώθω τόσο θλίψη στην καρδιά! Θάπρεπε νάσαστε ή καρδιά μου ή ελπίδα μου κι' όμως ή τύχη με στερεί από σάς! Πονώ τόσο, μέρα και νύχτα, που νοιώθω πως θα πεθάνω!...

— Δυστυχώς, έλασε τον πόλεμο. 'Ο αντίπαλός του τον αιχμαλώτισε, τον φυλάκιζε και τον έδολοφόνεσε. Οι άνθρωποι της μικρής βασίλισσας της έκρυψαν την αλήθεια όσο μπορούσαν. 'Όταν την έμαθε, τέλος, λιποθύμησε απ' τον πόνο. 'Ηταν τότε 12 ετών.

— Για να ξενασθί στο θρόνο δεν βάρε πορ' να παντρευτεί το γιού του νέου βασιλέως. Κι' όμως αρνήθηκε! Το κοριτσάκι αυτό, όλομόνοχο, δίχως συμβουλές, δίχως πείρα, έδειξε μία καταπληκτική κι' ακλόνητη πίστι στον έρωτα... Μπορεί να κλείνη τόσο αγάπη και θυσία ή καρδιά μίας γυναίκας — εστω κι' αν δεν είναι ακόμη γυναίκα!

ΜΙΡΑΝΤΑ

ΤΟ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟ ΚΟΛΛΙΕ

Στο ναό του Σίβα, στο Σαντανγκόν, οι ιερές «μπαγιαντέρες» έστειλαν με τους συμβολικούς θρησκευτικούς χορούς των τις προσευχές τους στο θεό αυτό της καταστροφής, οι «βόνζοι» τον παρακαλούσαν να προστατέψει τη χώρα τους. Μια μέρα, έτυχε να περάσει απ' εκεί ένας άγνωστος, ο οποίος, βλέποντας τον ναυτικό, είδε μια μπαγιαντέρα, την έρωτευσε και κατάφερε με χίλια τεχνάσματα να επικοινωνήσει μαζί της.

Η ιερή χορεύτρια, συγκινημένη απ' την τόσο επιμονή του, δεν έμεινε άναίσθητη στον έρωτά του. Τον άναψε κι αυτή παρόμοια.

Τι ιεροσουλιά για μια 'Ινδία μπαγιαντέρα να έρωτευε θη ένα λευκό, έναν άλλοθροκο! Όταν όμως μιλή η καρδιά, το λογικό σιωπάει... Κι ο νέος αξιωματικός αποφάσισε ν' απαγάγει τη λατρεύτη του, να την πάρει στην πατρίδα του, για να μη μπορούν να την πάρουν οι «βόνζοι».

Οι δύο έρωτευμένοι πέρασαν στην Ιταλία, ημερες παραμυθένιας ευτυχίας. Όλες οι ανθρωπίνες χαρές είχαν πλημμυρίσει την καρδιά τους... Ο αξιωματικός γέμισε από δώρα την αγαπημένη του. Πρό πάντων της χάρισε διάφορα κοσμήματα. Το ωραιότερο απ' αυτά ήταν ένα υπέροχο κολλίε από 18 κοντρά μαργαριτάρια κι άλλα τόσα μπριλλάντια, δέμένο με πλατίνη.

Πέρασαν μήνες... Η μπαγιαντέρα άρχισε σιγά σιγά να νοσταλγεί τη χώρα της, το ναό της, τους ιερούς χορούς. Μια κρυφή μεταίελα τάρσε την ψυχή της. Ένοιωσε ένοχο τον έαυτό της. Κι αυτός ο έρωτας δεν μπορεί συχνά ν' αντισταθεί στις τύψεις.

Σαν να την κάλυψε κά-

ποια μυστηριώδης κι' επιτακτική φωνή, η μπαγιαντέρα άφισε μια μέρα το φίλο της χωρίς να του πει τίποτε και γύρισε στο Σαντανγκόν. Εκεί, παρ' όλη τη μετανοία της, δεν μπόρεσε να ξαναπαρή τη θέσι της στο ναό. Οι «βόνζοι» την είδαν καταρασμένη αμετάκλητα για τη βραδεία ιεροσουλιά της...

Μη έχοντας κανένα πόρο ζωής, άρχισε να πουλάει τα κοσμήματά της. Ένας Γάλλος μηχανικός αγόρασε το περίφημο κολλίε και το πρόσφερε στη γυναίκα του, τη Λεϊλά, που καταγόταν από μια αριστοκρατική οικογένεια των 'Ινδίων.

Δεν μπορούσε να φαντασθεί τότε ότι βάρυνε το κοσμήμα αυτό μια παράξενη κατάρα του Σίβα, του θεού της καταστροφής και της εκδίκησης, που δεν είχε σκεφτεί η μπαγιαντέρα γιατί πάτησε τον όρκο της κι' άκολούησε την φωνή της καρδιάς της. Κι' αν άκόμα του τόλεγον, δεν άβη το πιστεύει, γιατί ήταν τύπος σκεπτικιστού, με πρακτικό μυαλό.

Άργότερα ο μηχανικός γύρισε στη Γαλλία μαζί με την οικογένειά του. Σε λίγο καιρό όμως, η γυναίκα του ξαναπήγε στις 'Ινδίες, για να κανονίσει ώριμα περιουσιακά ζητήματα. Μερικές μέρες μετά την άφιξή της στο Σαντανγκόν, της έκλεψαν το κολλίε. Καί παρ' όλες τις έρευνές της, δεν μπόρεσε να το ξαναβρεί.

Άλλα, σε τρεις ημέρες, έμαθε μ' έκπληξη και με καρά ότι κάποιος τυφλός, τον οποίο οδηγούσε ένα παιδάκι απ' το χέρι, είχε φέρει το κοσμήμα στο σπίτι της και το είχε παραδώσει στον υπηρέτη της.

Άρκετο καιρό άργότερα, ο ένα δεύτερο ταξίδι της Σαντανγκόν, της το ξαναέκλεψαν. Κι' αυτή τη φορά όμως, το έφερε πίσω σε

λίγες ημέρες ένας άλλος τυφλός.

Η σύμπτωση αυτή φάνηκε παράξενη στην ώραία κυρία. Έκείνη δεν ήταν άπιστη, σαν τον άντρα της... Πάνε λοιπόν στο ναό του Σίβα και παρακάλεσε το θεό να της εξηγήσει το μυστήριο.

Καθώς, μετά τις προσευχές της, κατέβαινε την πέτρινη σκάλα του ναού είδε ένα φακίρη καθισμένο κατ'αγής και βυθισμένο σε έκσταση.

Αν οι φακίροι προκαλούν ειρυνικά χαμόγελα δυσπιστίας στους περισσότερους Ευρωπαίους, οι 'Ινδοί όμως τους σέβονται σαν πλάσμα άνωτέρα, πανίσχυρα, με υπερφυσικές δυνάμεις, με σολαβήτα μεταξύ θεών και ανθρώπων.

Η Λεϊλά πλησίασε τον άγιο έκείνον άνθρωπο και του διηγήθηκε λεπτομερώς την αλλόκοτη και περιπετειώδη ιστορία του κολλίε. Όταν τελίωσε την αφήγησή της, ο φακίρης σκέπθηκε έκλεισε τα μάτια του, για να «βλέπει» καλύτερα τις έσωτερικές του όπτασις, και πρόσφερε με βαθεία φωνή:

— Το κολλίε αυτό, που κάρισε ένας «σακίμ» σε μια ιερή σπηλιά μπαγιαντέρα, έχει μια τρομερή κατάρα επάνω του! Δεν θα κάνει διάλογο κακό σ' εμένα και στην οικογένειά σου γιατί είδα ανεύθυνου! Όποιος άμως κλέψει το καταραμένο αυτό μαργαριτάρι, θα χάσει το φως του, θα τυφλωθεί!

Επειτα ο φακίρης ξανακάθισε σταυροπόδι και βύθιστηκε πάλι στις όνειροπληθείς του.

Έτσι, είχε διαφωτισθεί έπι τέλους το μυστήριο των δύο τυφλών, που είχαν φέρει πίσω το κλεμμένο κοσμήμα.

Πριν πεθάνει, η Λεϊλά χάρισε το κολλίε της σε μια έγγονή της, την περίφημη χορεύτρια άσιατικών χορών Μαγια-Μαίνο, που ζετρεύανε με την άπαράμιλλη τέχνη της τις καλύτερες ευρωπαϊκές μεγαλοουπείες.

Η Μαγια το φορούσε πάντα στις χορευτικές επίδειξείς της. Μια μέρα το έχασε κι' αυτή έξαφνα.

Ποιος της το είχε κλέψει; Η αλήθεια έγινε γνωστή την άλλη μέρα. Η Μαγια αντίκρισε το μόνο άνθρωπο που αγαπούσε στον κόσμο τυφλό. Ήταν ένας έπιπόλαος νέος φίλος της και της είχε κλέψει το κολλίε για να το πουλήσει και να πληρώσει τα χρέη του. Και η βαρεία κατάρα του Σίβα του είχε αφαιρέσει το φως του.

Η Μαγια δεν παρηγορήθηκε ποτέ γι' αυτό που έγινε. Και πέθανε σε λίγον καιρό απ' τη μεγάλη της λύπη.

ΚΛΑΡΚ ΜΠΕΡΝΣΟΝ

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΘΑΡΑΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ

Ίδου το μυστικό μας

Μ. Λαμπροπούλος

Άγ. Κωνσταντίνου 12

Τηλ. 53.100

Σημ.: Αι προσκομιζουσας το παρόν απόκοσμα λαμβάνουν δωρεάν κάτι.

ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟ ΚΟΛΛΙΟ

Ταξιδι στον άλλον κόσμο

Μια μέρα, ο Ναστραδίν Χότζας, μη έχοντας στο πουργί του ούτε μισό παρό, άρχισε να γυρίζει στους δρόμους και να ξεφωνίζει:

— Ποιος έχει πεσκέσια και χαιρετίσματα για τον Άλλον Κόσμο!... Κά-νετε γρήγορα, τζάνουμ, γιατί φεύγω.

Μια κοινή Τουρκάλα τον άκουσε και τον πίστεψε. Πριν μια εβδομάδα είχε πεθάνει το παιδάκι της, που το άγαπούσε σαν τα μάτια της και χαιροκαμένη, όπως ήταν, φώναζε το Χότζα ν' άνέβη άμέσως επάνω στον όντα της.

— Φεύγεις στ' άλθια, για τον Άλλον Κόσμο; τον ρώτησε.

— Ναί, κυρά μου, της άποκρίθηκε ο Ναστραδίν. Θά βρισκούμαι εκεί πριν απ' τα μεσάνυχτα... Έχεις να μου δώσεις καμιά παραγγελία;

— Έχω να σου δώσω αυτό το πουργί με τα φλουριά για το γυιό μου, τον Ταχίρ, που πέθανε εδώ και μια βδομάδα, του έπτε η άλαφροδουλ Τουρκάλα.

Και πρόσθεσε άμέσως:

— Να του τα δώσεις στα χέρια του. Κι' έπειδη στον Κάτω Κόσμο τα ρούχα λιώνουν γρήγορα, πάρε κι' αυτή τη καινούργια άλσαξιά κι' αυτές τις μπότες.

Τα πήρε ο Χότζας, τάρριζε στο σακί κι' από δώ πάνι ό έλλοι!

Το μεσημέρι όταν ο άντρας της Τουρκάλας γύρισε σπίτι κι' έμαθε τα καθέκαστα, άφρισε απ' το θυμό του και, πηδώντας στ' έλλογ του, έτρεξε να προφτάσει τον κλέφτη.

Ο Χότζας είχε ψωνίσει ό,τι του χρειάζονταν για ένα καλό ταμπουσί, είχε πάει στην έξοχή κι' έτρωγε κάτω από ένα δέντρο.

Άξαφνα άκουσε ποδοβολητό άλόγου κι' είδε να φτάνει ο άντρας της γυναίκας που είχε κοροϊδέψει. Έκείνος όμως δεν τον υποψιάσθηκε και τον ρώτησε αν είδε κανένα μ' ένα τσουβάλι στον ώμο.

— Πέρασε τρέχοντας από δώ, του άπάντησε ο Χότζας.

— Ά, το λωποδύτη! φώναξε ο Τούρκος.

— Σ' έκλεψε, άφέντη μου; άπόρρησε τάχα ο Χότζας. Δώσε μου το άλογό σου να πάω να τον κυνηγήσω εγώ, που είμαι ξεκούραστος κι' έσύ περίμενε με εδώ...

Ο Τούρκος, που δεν ήταν και πολύ έξυπνότερος απ' τη γυναίκα του, του έδωσε το άλογο κι' ο Ναστραδίν έγινε καπνός!

Όταν ο Τούρκος κατάλαβε τη γκάφα που είχε πάθει, γύρισε πεζός σπίτι του σαν βρεγμένη γάτα.

— Τον βοήκες τον τζαναμπετή; τον ρώτησε η γυναίκα του.

— Έκείνος τότε άναστήναξε και της άπάντησε:

— Τον βοήκα! Έτοιμαζόταν άληθινά να φύγει για τον Άλλον Κόσμο...

— Και το άλόγο σου τί το έκανε;

— Του το έδωσα για να πάει γιο-γούωτερα τα πεσκέσια στο γυιό μας!

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνων τή άρθρο 6 § 1 του Α.Ν. 1092/1938.

Ίδιοκτήτης Διευθυντής: Ίωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία: Βησσαρίωνος άριθ. 3.

Υπεύθυνος Τυπογραφείου Σ.Π. Μπέλας— Κατοικία: Ζεφύρου 4. Ν. Ήράκλειον.

ΣΥΝΑΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Έτησία... δρχ. 95.000

Έξαμηνος... 48.000

Τρίμηνος... 24.000

Έμβάσματα έσωτερικού διά ταχυδρομικής έπιταγής και έξωτερικού διά τραπεζικής τιαγής προς τον κ. Ι.Γ. Παπαγεωργίου.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΕΡΗΜΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣ

Παράξενο διήγημα

Γύριζα από μια μακρινή έξερευ- νση και στάθμευσα σ' ένα χωριού- δάκι θάλασσας, μέσα στο οποίο ζού- σε ένας μονάχα λευκός, ο Ζουάν- Τσιμρέζ. Άπ' αυτόν έμαθα ότι κά- ποιο κουρσάρικο κοράβι θά έφτανε εκεί κι' έτσι θα μπορούσα να περά- σω άπέναντι στο φρούριο του άκρω- τισμού. Εν τώ μεταξύ με φιλοξέ- νησε ο Ζουάν.

Υστερ' από δυο ημέρες, έπειδη ή ζέσπη ήταν άνοσηφορη άποφά- σισα να κάνω έναν περίπατο κατά μήκος της παραλίας. Προχώρησα δυο μίλια κι' έξαφνα άναμεσα από μερικά δέντρα διέκρινα κάτι που έμοιαζε με κατάρτι πλοίου. Παρα- ξένουτικα. Ήξερα ότι εκεί πλοίο δεν υπήρχε. Γι' αυτό προχώρησα άναμεσα από τα πυκνά δέντρα και πραγματικά είδα άγκυροβολημένη μια ζαρματωμένη σ' κ ο υ ν α, με τα κατάρτια της μοναχή όρθια. Μου έκανε έντύπηση γιατί ήταν έτσι έγ- κατελελειμένη.

Σαν γύρισα σπίτι ρώτησα τον Τι- μιρέζ, ο οποίος μου άπάντησε:

— Δεν ξέρω τίποτε. Και πριν έγ- κατασταθώ εγώ εδώ ή σκούνα ή- ταν εκεί.

Φανόταν σαν να μην ήθελε να μου δώσει πληροφορίες. Αυτό φούν- τωσε την περιέργειά μου.

— Θα ξαναπάω το άπόδραδα στο καράβι. Άν έλθει, πηγαίνουμε μα- ζι, είπα.

— Ά! όχι! όχι! Έγώ δεν έρχομαι, μου άπάντησε. Έχω άκούσει ότι έ- κεί μέσα κδέεται ένα κακό φάντα- σμα!

— Και πιστεύεις έσύ σ' αυτό;

— Όχι, το είδαν όμως πολλοί.

Μ' ένα δαιτικό μονόβυλο άποφά- σισα να έπισκεφθώ το πλοίο μόνος μου.

Με τη δύση του ήλιου ξεκίνησα. Το μέρος που βρισκόταν ή σκού- να είχε μια όψη πένθιμη. Μια μισο- χαλασμένη σκάλα κρεμόταν στο πλευρό της σκούνας. Ανέβηκα στο κατάρτι, που ήταν σκεπασμένο από φύκια και άμμο. Άφου έβιασα ένα γύρο στο κατάρτι, κατέβη- κα στην καμπίνα με το φαναράκι μου άναμμένο. Κι' έτσι με προσοχή τριγύριμ. Μόνο ή καμπίνα ήταν κά-πως περιποιημένη. Στή μέση ήταν ένα όρθιο στρωγυλό τροπέζι, τρι- γυρισμένο με πολυθρόνες δερμάτι- νες. Στην άκρη ένα θάρυ τροπέζι φαγητού. Το πάτωμα ήταν στρωμένο με χαλί. Άλλά κι' εδώ όλα ήταν κατεργασμένα. Το δέρμα από τα καθίσματα τριβόταν άμα το άγγι- ξα. Στα δάσος είδα μια πόρτα άνοιχτή. Μήκα μέσα και κατάλαβα ότι βρι- σκόμουν στο δωμάτιο του όπνου του πλοίαρχου. Κι' εκεί ή ίδια καταστά- σις. Ένα κρεβάτι στο βάθος και μια διέδροιική δεξιά με μερικους τόμους πεταμένους χάμω. Ένα ά- κυρενίο στρώμα πάνω στο κρεβά- τι και στή όροση μια λαμπα κρε- μασμένη. Κι' εκεί όλα έρείπια. Ή θεα αυτή με λύπες πολύ.

Γύρισα στην καμπίνα. Είχα ίκα- νοποιήσει την περιέργειά μου και ήμουν έτοιμος να φύγω. Άνεβαί- νοντας στο κατάρτι, είδα με ά- πορία λυμένο το μονόβυλό μου από το πλευρό της σκούνας.

— Διάβλε!... φώναξα θλεπόντας το να το φέρνι μερικά ή φουσκο- θαλασσία. Μα ποιος διάβολος να το έλυνε; Και τώρα θα έζευκτώ σ' αυτό το έρημο καράβι! Ώραία δου- λειά!

Έρριξα ένα βλέμμα προς την παραλία. Είδα ότι ή άπόσταση ή- ταν άρκετή και δεν θά άντεχα να την περάσω κολυμπώντας.

Άπελπισμένος κατέβηκα πάλι στην καμπίνα. Άφρα το φαναρί- μου πάνω στο τροπέζι και κι' έτσι να βρω μέρος να κοιμηθώ. Έπειδη το κρεβάτι του πλοίαρχου δεν μ' άρεσε άποφάσισα να περάσω τη νύ- χτα μου πάνω σ' έναν παλινκανα- χτα που ήταν στο βάθος της καμπί- νας.

Το πλοίο κουνιόταν άπαλά, άπα- λά και το λίκνισμα αυτό δεν άργη- σε να με άποκοιμίση.

Πόσο κοιμήθηκα δεν ξέρω. Θυμά- μαι μονάχα πως ξυπνήσα ξαφνικά από ένα άίσθημα παράξενο. Άνα- σκαίθηκα και κίτταξα περιεργά γύ- ρω μου. Το φως του φαναριού μου τρεμόδυνε και ή καμπίνα φωτιζό- ταν άμυδρά.

Μια σκιά πέρασε από μπροστά μου... Τότε για πρώτη φορά άισθάν- θηκα φόβο στη ψυχή μου. Έμεινα άκίνητος και προσέλωσα το βλέμ- μα μου προς το μέρος της σκιάς. Είδα τότε μια μορφή ανθρώπου. Εί- χε ζωώσει πάνω σ' ένα παλινό ντι- θανι τυλιγμένος μέσα σ' ένα σεν- τάνι και φανόταν σαν νάχε άποκοί- μηθι. Σε λίγο από την πόρτα της καμπίνας μπήκε άλλη μια σκιά. Κυτ- τάζοντας καλύτερα διέκρινα μια όραία γυναικά ντυμένη με κοστού- μι των θάλασσών. Προχώρησε άργά- άργα και πήγε και κάρωσε τα μά-τια της πάνω στον κοιμισμένο.

Τότε είδα κάτι που έφριξε σύγ- κρομας. Ένα μεγάλο και φαρμακε- ρό φεϊδι ήταν τυλιγμένο γύρω από το σώμα του ανθρώπου που κοιμό- ταν. Έκείνη άντι να τρέξη να διώ- ξη το φεϊδι, χαρόταν από εύχαρί- σται, όσο έδλεπε το έρεπτό να ζώνη περισσότερο τον άνθρωπο έ- κείνον.

Άξαφνα ο άνθρωπος ξυπνήσε και είδε το φεϊδι. Ώ! Χρόνια να περά- σουν δεν έα ξεχάσω το φοβισμένο τον βλέμμα και την πελιδνή του ό- ψη!... Στάθηκε άκίνητος. Κι' όταν σε λίγο το έρεπτο σκώκε το ά- πάσιο κεφάλι του για να του τυλί- ξη τον λαιμό, σκαίηκε και σέρ- νοντας το σεντόνι του, με το φεϊδι μαζι, θγίκε έξω από την καμπίνα.

Τη στιγμή αυτή το φαναράκι μου άφισε την τελευταία του άνα- λαμπή.

Έπειτα απ' έξω άκούστηκε ένα ούρλιασμα θορόν και μια κραυγή που δεν είχε τίποτα το άνθρώπινο.

★

Πώς βγίκα το πρωί από τη σκού- να δεν ξέρω. Θυμάμαι μονάχα πως βρέθηκα στο σπίτι του Ζουάν με τα ρούχα μου μουσκεμένα.

Φάνηται πως θγίκα κολυμπών- τας.

Την άλλη μέρα ήρθε το κοράβι που περίμενα για να περάσω άπέ- ναντι στο φρούριο. Ο πλοίαρχός του βρέθηκε να είναι μια παλιά γνωριμία μου. Σαν μείναμε μόνι- να, διηγήθηκε το συμβάν της σκού- νας.

— Διανυκτέρευσε, άνθρωπε του θεού, στον «Έρημο Άστέρο»; μου φώναξε τρομαγμένος. Έγώ δεν θά κοιμήζον εκεί μέσα κι' αν μου χάριζαν όλον τον κόσμο!... Ά- κούσε: Έκει ζούσε, εδώ και είκοσι χρόνια, ένας λευκός, ο πλοίαρχος και διοικητής του «Έρημου Άστέ- ρου» Ντρκ Θουφών. Το πλοιάριο του πέθανε από τον κίτρον πυρετό.

Έκείνος μια μέρα θγίκε στην έρ- ρα και άποπλάνασε μια άσπρη θ- θαγενή. Έπειτα την έγκυστελέμει. Έκείνη άφρα άνακάλυψε τη δια- μονή του και πήγε στη σκούνα. Έ- κεί όρθηκε τον Ντρκ άρρωστο με πυρετό κι' έμεινε κενό του για να τον περιθάλη. Έκείνος όμως θά προτιμούσε να είχε κοντά του το διάβολο παρά εκείνη τη γυναίκα.

Έξω από έκείνηκε ήσαν οι 12 θάλασσες.

» Άλλά τι μπορούσε να κάνει; Κο- τόπιν διηγούνταν ότι ή κόρη πήγε στους μάγκες ιερείς της φυλής της και έζησε το μέρον να θανατώση με φρικτό θάνατο τον καταστροφέ- α της, τον Ντρκ Θουφών.

Και το άλλο πρωί ο Ντρκ βρέ- θηκε νεκρός άπάνω σ' έναν κανα- πέ και κοντά στο πόδι του ή νεά- ρη θάλασσα έπλησε πεσμένη. Εί- χαν κι' ο δύα μια πληγή στον λαιμό.

— Δεν καταλαβαίνω, του άπάν- τησα.

— Όλα μου υπάρχουν, πολλά πράγματα στον κόσμο που δεν μπο- ρούμε να τα νάσουμε και ή Ά- φρικη είναι μια χώρα γεμάτη από παράδοξα!... Πάρε κάτω να σου δώσω ένα ούισκο γιατί θέλω πως τα νούρα σου είναι πολύ τραγμένα.

Έγώ όμως έμεινα στο κατάρτι, μα και για άρκετον καιρό δεν κοι- μήθηκα σε καμπίνα πλοίου.

Α. ΠΗΡΣΟΝ

Ωθητική άνεπάρκεια

Έπειδη σε πολλά γράμματα που πέρνω τώρα τε- λευταία μου ζητούν να γράψω για την «ώθητική άνεπάρκεια» και εφ' όσον το θέμα τούτο ένδιαφέ- ρει τις περισσότερες άναγνώστριες μας — καθώς μου γράφουν — έκληρώνω δια του σημερινού ση- μείωμάς μου την έπισημια των ταυτήν.

Και εν πρώτοις, τί θά πη ώ θ η κ ι κ ή ά ν ε π ά ρ κ ε ι α; Όλες οι άκαταστασις εν γένει της περιόδου, δηλαδή είτε υπερβολική και ουκνή (υπερμηνόρροια), είτε ήλαττωμένη και εις άραιότερα του συνήθους διαστήματος εμφανιζόμενη (όλιγομηνόρροια), είτε ή παντελής έλλειψις της (άμηνόρροια) ή τέλος όταν ή περίοδος συνοδεύε- ται υπό αφορίτων πόνων, έμέτων, έντόνων πονο- κεφάλου κτλ. (δυσμηνόρροια) είναι γνωστές με την ορολογία «ώθητική άνεπάρκεια».

Που όφείλεται ή ώθητική άνε- πάρκεια; Στην έλλειψη ή ελάττωσι των όρμω- νών, δηλαδή των έκκρίσεων των ειδικών αδένων που έπιδρούν επί των ώθητικών. Στις ώθητικές άνα έκδηλωση ή μνυσία περίοδος έπιδρούν δυο όρ- μόνες: Η όρμονή του ωδοπλάσιου και ή όρμονή του προοίου λοβού της υπόφυσεως. Η διαταραχή λοι- πόν της έκκρίσεως (όρμονική) ενός από τους δυο αυτούς αδένες έχει σημερινωτάτη έπιδραση επί των ώθητικών και έτσι προκαλείται ή άκαταστασία της περιόδου υπό μίαν των ως άνωτέρω αναφέρωμε- έκδηλωτική μορφήν. Συνεπώς, ή όρμονή της υπόφ- υσεως και ή όρμονή του ωδοπλάσιου έπιδρούν ρυθμι- στικώς στην λειτουργία των ώθητικών και της περιό- δου.

Που όφείλεται ή ελάττωσις των όρμωνών των δυο αυτών αδένων, δηλαδή ή διαταραχή της έκκρι- σεως των;

Πολλές φορές ή διαταραχή αυτή είναι επίκτη- τος, άς το πούμε γεννητάτος. Δηλαδή μερικοί όρμα- νισμοί, από νεογνά ηλικίας παρουσιάζουν ελάττωσις ή έλλειψη των όρμωνών, ή οποία συν τοίς άλλαις έκδηλωση και δι' άλλων συμπτωμάτων ως ή υπερτρι- χωση του σώματος και του προσώπου, ύπαρξη ά- τροφικών ή τελείως υποτροφικών μαστών, εκζεμά- των, γεωφουβικών έκδηλώσεων κτλ. Οι συνθετέρες όμως αιτίες της διαταραχής των όρμωνών είναι: Οι εκτρώσεις, οι ένδομητρίτιδες κατόπιν γυναικολο- γικών μεταδοτικών παθήσεων ή ψύξεως εκ ψυχρών πλύσεων του κόλπου ή λοβών, ή όποια ή κάμψη της μήτρας, ή υπερκοπήσεις και λυμφοτικές κατα- στασις ή φυματίωσις, οι υπερβολικές διαίτες κτλ.

Ποτα γενικά συμπτώματα παρα- τρηθόντα κατά την ώθητική ά- ν ε π ά ρ κ ε ι α; Αν παραμεινι ή θεραπεία της άνεπάρκειας που συνίσταται στην λήψη των κατα- λήλων δι' έκαστην των περιπτώσεων όρμωνών, ά- ναλόγως της σοβαρότητας των έκδηλώσεων της ά- νεπάρκειας είτε δια καταπονήν είτε δι' ενέσεων, έκτός από την άκαταστασία της περιόδου, παρατη- ρούνται και τα εξής γενικά συμπτώματα:

Έξωψις (φανεύματα προσώπου), χαρακτήρ ευερεθιστος, μελαγχολία, άπισκωνσις ή υπερβολική παχυσαρκία, άσθενέσις της νιμφής, άπνους και έφιάλτες κατά τον ύπνο, γεωφουβική εξάντλησις, ύπνοσις, τριχοπτώσις έκδηλος κόμης και όφρύων, πονοκέφαλοι, εξάνθημα προσώπου, κτλ.

Τέλος, ως προς την θεραπεία, σήμερα με τις πρόσδους της έπιστήμης πιας περιπτώσεις και ή πλεον σοδάρ, θεραπεύεται. Υπάρχουν όλα τα थे- ραπευτικά μέσα και συνδυασμοί φαρμάκων και για την σοβαρότητα των περιπτώσεων, φθάνει να ύ- παρχει ή σκετική ύπομνη και ή θεραπεία να γίνε- ταν όταν πρέπει και όπως πρέπει υπό τας οδηγίας πάντοτε ειδικού γυναικολόγου ή γιναίτρο.

Δυστυχώς οι περισσότερες κυρίες άνευ της έξε- πάρεως των υπό γυναικολόγου ή γιναίτρος γι- ναιτρού, προσάγουν σε άδίσταστον είκη και ως έτυχε ληθείς όρμονών με άπτελεσματα πολλές φορές έπικινδυνα γι' αυτές. Έχω όπ' όσιν μου κυρίαν ή οποία κατατράχτε από έξάνθημα από μικρομυο- ραγίες, και άρκεσιέσις στην προσοική της διάγνω- σι έλαττωσε καμία όρμονών, άναμενους την ίσων της. Προσέλασε δι' έκτεμα της μου άσπρηθή τα συμπτώματα της και της συνεδουλεύσεως την άμεσον γυναικολογικήν εξέταση της ήτις και ένεργησία παρα συνοδούλου άπέδειξε πολύποδα της μήτρας, μετά την άφαίρεσιν του οποίου τα πάντα παρήλθον.

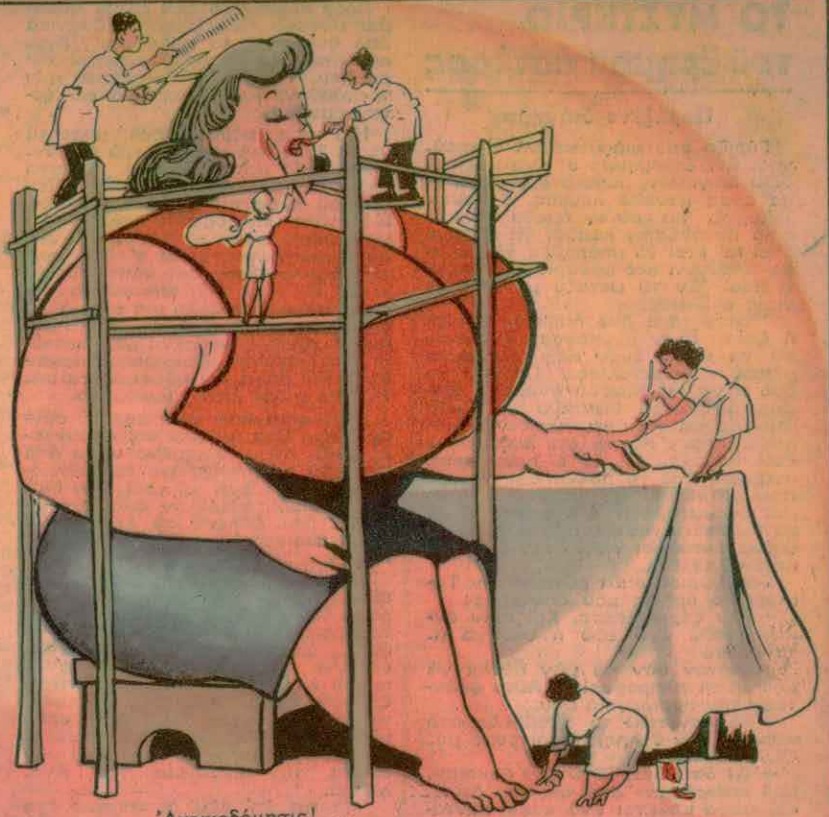
Ίδιαίτερως δε, έκτός των άλλων, πρέπει εϋθός εξ άρχης να καταπολεμάται καταλλήλως ή άνεπά- ρκεια, ως συντελούσα στον πρόδρο μωραμό της έπι- δεινωσης και στην εμφάνισ διαφόρων άντιασθητι- κών έκδηλώσεων (υπερτριχωση, πλάσσορρα κτλ.).

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ

Ίατρος-Δερματολόγος

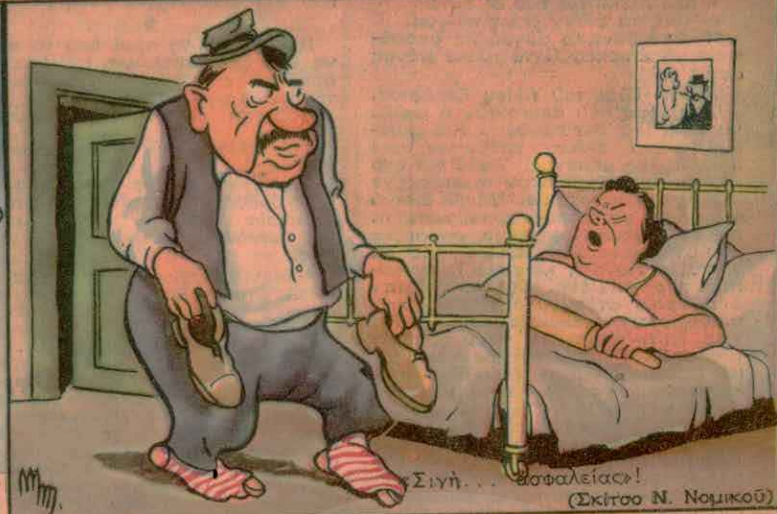
Ο στραγαλατζής τ'όχει πάρει ψηλά!...
(Σκίτσο Σ. Πολενάκη)

Ανοικοδόμησις!...

— Δέν είμαι αλήτης κύριε πόλισμαν... 'Απλά διεφώνησα μέ τη γυναίκα μου!...
(Σκίτσο Μ. Γάλλια)

Σιγή... Ασφαλείας!
(Σκίτσο Ν. Νομικού)

Ο περίεργος ψαράς!...
(Σκίτσο Μ. Γάλλια)

— Έπεσε μιά μύγα μέσα στη σούπα και ψάχνει νά την βρῇ!...
(Σκίτσο Μ. Γάλλια)